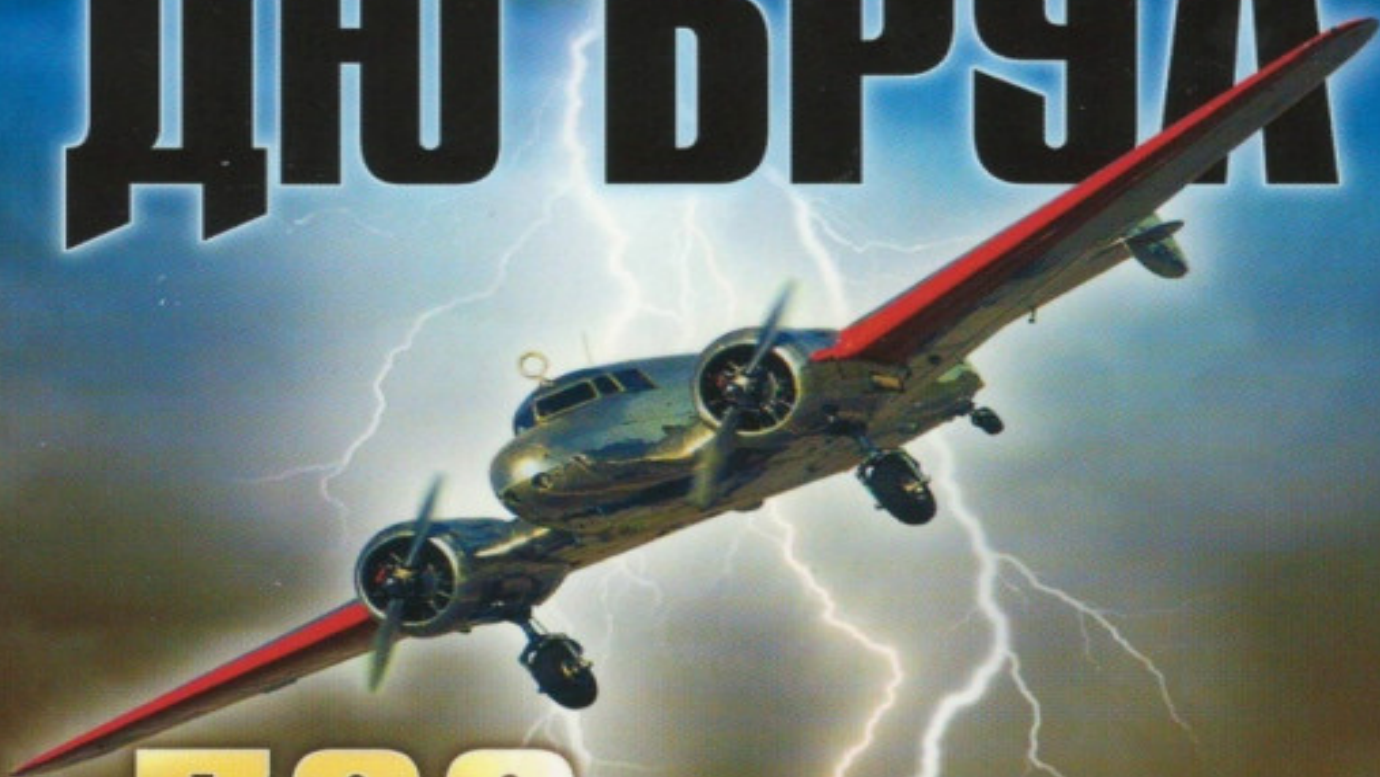

Кралете на трилъра®

ДЖАК ДЮ БРУА

700 МЕТРА ПОД ЗЕМЯТА

Какво е носила при последния си полет на борда на своя самолет
Амелия Еърхарт?

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ДЖАК ДЮ БРУЛ 700 МЕТРА ПОД ЗЕМЯТА

Превод: Юлиан Стойнов

chitanka.info

Едно приключение на седемстотин метра под повърхността на земята!

Филип Мърсър, геолог авантюрист, се спуска на седемстотин метра под повърхността в Лейстърската мина в Минесота. Той иска да се види със своя стар приятел и учител Ейбрахам Джейкъбс, който е с група учени в най-дълбоката част на мината за сензационно изследване.

Но докато се приближава, Мърсър чува с изумление автоматична стрелба... Когато стига там, открива, че Ейб Джейкъбс и целият му екип са брутално избити — и започва да търси не само отговорите, но и възмездие.

Мърсър се впуска в преследване на убийците на своя учител, както и в издирване на невероятно редки и могъщи кристали, наричани Повелители на светкавиците, за които се смята, че са били на борда на самолета на Амелия Еърхарт, когато е изчезнал на 2 юли 1937 г.

ПРОЛОГ

Лау, Папуа, Нова Гвинея

1 юли 1937

Лежеше на леглото в долнопробен хотел в покрайнините на джунглата на края на света. На вратата се почука.

— Кой е? — попита тя с пресипнал от недоспиване глас.

— Госпожице Еърхарт? — каза напрегнат мъжки глас.

Беше съпруга на издателския магнат Джордж Пътнам от шест години, но вече бе свикнала с факта, че завинаги ще си остане Амелия Еърхарт, дръзновен американски пилот.

— Да? — В гласа ѝ се долавяше леко раздражение.

— Бърт Хувър ви праща телеграма и казва, че трябва да се срещна с вас. Аз съм Майк Дилман.

Отне ѝ няколко секунди да подреди имената. Беше получила десетки телеграми след пристигането си в Австралия, повечето от Джордж, но имаше и други, от почитатели, които ѝ пожелаваха успехи. Телеграмата, която спомена непознатият, я бе озадачила.

— Момент — каза Амелия и се надигна от леглото.

Вдигна тънкия халат, прозрачен и лек, една от малкото женствени дрехи, които бе взела за околосветския полет. Наметна го и погледна отражението си в малкото огледало на сребрилата лунна светлина, която се процеждаше през единствения прозорец на хотелската стая. Не смяташе, че в този момент прилича кой знае колко на дръзновената американска въздухоплавателка, но нямаше почти нищо, което би могла да направи по въпроса.

Отвори тиковата врата — реликва, измъкната от потънал параход — и се изправи пред Майк Дилман, който изглеждаше сякаш току-що е изпъзлял от гроба. Косата му беше сплъстена и полепнала върху покрития с изопната кожа череп. Очите му бяха хлътнали дълбоко в тъмните посинели орбити и макар че вероятно бе към петдесетте, кожата му бе увиснала като на два по-възрастен човек. Не можеше да си представи при какви обстоятелства този нещастник и Бърт Хувър

биха могли да се озоват в обща компания, но въпреки това Бърт бе гарантирал за този надигнал се от смъртен одър непознат и я бе помолил да направи услуга и на двамата. Би пренебрегнала тази молба, ако идваше от някой не толкова важен човек, и сега, когато видя Дилман, пак се изкуши да го направи.

— Не разполагаме с много време, госпожице Еърхарт — каза Дилман и се закашля. Опита се да овладее пресекливото подскачане на гърдите си, като опря на устните си ръкава на износената си риза. Когато свали ръка, на ръкава му се видя тъмночервено петно кръв, още кръв бе полепнала по устните му.

Тя го погледна загрижено.

— Какво ви е?

— Каквото и да е — той махна с ръка, — сега няма значение. Ще бъдете ли така добра да се облечете и да ме отведете при вашия самолет?

Все още разколебана и малко изплашена, ала същевременно и заинтригувана, тя кимна.

— Почакайте ме за минутка.

Остави Дилман в коридора, обу брич за езда и нахлузи високите до глезените пилотски обувки. Бяха изработени по поръчка, подарък от Джордж, както и почти цялото стремително съществуване, което тя наричаше свой живот. Не беше тайна, че той използва славата ѝ на пилот, за да повишава тиражите на своите вестници, а тя използва парите, които ѝ дава, за налудничавите си експедиции и за да задоволява страстта си към летене. Последната несъмнено я бе завладяла изцяло, като опасна заразна болест, носеща ѝ странно удовлетворение. Дали една от дефинициите на пристрастеността не беше непреодолимото желание да вършиш нещо, за което знаеш, че е грешно, опасно или неморално? Защото точно така се чувстваше в пилотската кабина. Би трябвало да си стои у дома и да се грижи за семейството си, а не да е на другия край на света, опитвайки се да е първият човек — не само първата жена, а първият човек, заел се да обиколи света със самолет в близост до екватора! Тя бе вторият пилот, прелетял сам Атлантика, но в учебниците щеше да остане като първата жена, която го е направила, сякаш полът имаше нещо общо с уменията да се управлява самолет. Какво пък, този път щеше да спечели и двете

титли и щеше да се погрижи в заглавията да не става дума само за полай.

Облече над сутиена риза, която все още не бе изсъхнала напълно след прането. Сякаш нечийи неумели влажни ръце я докосваха по гърдите.

Дилман се бе подпрял на стената, полузаспал на крак, и се стресна, когато тя отвори вратата. Той се опита да потисне поредния пристъп на кашлица.

— Зная, че това място изглежда доста затънтено, но тук също имат доктор — каза Амелия.

— Не — отвърна разочорленият мъж. — Ще се оправя.

Тя поклати глава и го поведе надолу по стълбите и през смълчаното фоайе на хотел „Сесилия“. В съседния бар все още имаше неколцина пиячи, но никой не им обърна внимание.

Излязоха в озарената от лунна светлина нощ. Хотелът бе разположен на крайбрежната улица на малкото заспало рибарско селище. Еърхарт тръгна на север, към летищната площадка, която изглеждаше сякаш изрязана от джунглата от Гвинейските авиолинии. Бяха вдигнали и хангар. Беше достатъчно късно и всички прозорци бяха тъмни. Откъм близкия бряг се чуваше плясък на вълни.

— Първо трябва да идем до моята лодка — каза Дилман, изпревари я и я поведе към една самотна лодка на двеста крачки източно от хотела.

Беше десетметрова, едномачтова, с потъмняла палуба и олюпена надстройка. Изглеждаше също толкова разнебитена, колкото и мъжът, който бе доплавал с нея. Палубата бе цялата на петна, корпусът изглеждаше така, сякаш е приютил всяка черупка и дървесен червей от южните морета. Амелия нямаше представа откъде е дошла, но не би се доверила на това корито дори за да я прекара през лагуната.

— По-смел сте, отколкото изглеждате, господин Дилман.

Той я погледна навъсено, очевидно не схванал шегата.

— Трябва да ми помогнете за сандъка.

Едва сега Амелия забеляза обкования сандък, сложен на палубата до щурвала. Беше очукан и нацърбен, с отдавна олющена боя. На места се виждаха петна от обгоряло, сякаш е бил спасен от огън. Беше напълно в тон както с платноходката, така и с нейния собственик.

— Това ли е, което Бърт иска да взема до Хавай?

— Да. Когато кацнете, ще ви чака представител на флота и ще вземе сандъка.

— Мога да го откарам чак до Оукланд.

— Не. Когато кацнете там, ще има твърде много хора. В Хонолулу тълпата може да се овладее по-лесно. Освен това този сандък трябва да попадне колкото се може по-скоро в сигурни ръце. Той привлича светкавици, госпожице Еърхарт. Изолирах го, доколкото ми бе по силите, но трябва да избягвате електрически бури.

— Няма проблем за това — увери го тя, докато стъпваше след него на борда. — Правя го още откакто напуснах Щатите през май. Какво има в сандъка?

— Геоложки образци.

Наведоха се да вдигнат сандъка.

— Божичко, това почти надхвърля способностите ми!

— Тежи точно шейсет и четири фунта — отбеляза Дилман навъсено, тъй като сандъкът бе негов неизменен спътник, както и омразно бреме вече от почти цял месец. И през цялото това време беше бягал от тъмните сили, желаещи да сложат ръка върху съдържанието на сандъка. — Ще можете ли да го вместите сред багажа си?

Гласът му бе умоляващ, очите му — изплашени. В този момент тя осъзна, че отговорността за пренасянето на сандъка — от мястото, откъдето бе започнало това тайнствено плаване — е най-вероятната причина за измъчения вид на този човек. Когато бе потеглил на път Майк Дилман вероятно беше бил цъфтящ от здраве мъж, от когото сега бе останала само една сбръчкана обвивка. Амелия виждаше, че той няма повече сили, за да продължи, и че тя е последната му надежда да предаде съдържанието на сандъка на щатския флот. Бърт ѝ бе писал в телеграмата, че въпросът е от жизненоважно значение за националната сигурност, но тъкмо фактът, че този човек се бе пожертвал, а не патриотичният призив, я бе убедил да изпълни тази задача.

— Ще измислим нещо. И без това съм поне с три килограма по-лека, откакто поехме на път. Няма да е трудно да се справим.

Пренесоха сандъка през кея, прекосиха спящото селце и доближиха металните врати на хангара в покрайнините на дивата джунгла. Нейният „Локхийд-Електра“ светеше като сребриста акула дори на бледата светлина на звездите и сиянието на ниската луна.

Носът му бе щръкнал нагоре под ъгъл, който го караше да прилича на душешо куче. Мощните радиални двигатели бяха скрити в обтекатели под крилето и изглеждаха достатъчно големи, за да задвижат тежък бомбардировач. Тя обичаше този самолет както никои друг и все още изпитваше вина, защото го бе повредила миналата пролет в Хаваи при първия си опит за околосветско въздухоплаване.

Дилман взе фенера и ѝ помогна да извади разни неща от багажния отсек в носовата част на самолета. Някои от нещата вътре можеше да зарече тук, други, като подписаните сувенирни плакати, би могла да премести в пилотската кабина, която деляха с Фред Нунън.

Отне им около половин час. Дилман я изпрати до хотела, ръкува се с нея, благодари ѝ и ѝ пожела приятно пътуване. После потъна в мрака и нощта го погълна.

Амелия бе завладяна от странното усещане за суеверен страх, не заради себе си, а за безопасността на Дилман. Беше почти сигурна, че той скоро ще умре. Разтърси глава, за да се отърси от това усещане.

— Мислех, че си се прибрала в стаята си — каза Фред Нунън, нейният щурман. Тъкмо излизаше от бара и отиваше да си легне.

Амелия го погледна. Фред имаше репутацията на сериозен пияч, но тя не виждаше никакви признаци да се е натряскал преди последния и най-опасен етап от пътуването им. Очите му не бяха кървявали, не се олюляваше и не заваляше думите.

— Не можах да заспя — отвърна тя. — Помислих си, че една разходка ще помогне.

Нунън се засмя.

— Притеснения заради утрешния етап?

Тя се усмихна.

— Нямам причини да се притеснявам. Това ще е като да вдигнеш хвърчило. Ти си този, дето трябва да намери остров Хауланд, пращинка наред безкрайния Пасифик.

— Фасулска работа — увери я той и намигна закачливо.

Това наистина щеше да е изпитание за всеки щурман, от който се очакваше да определя точния маршрут. Остров Хауланд, на около две хиляди и петстотин мили от тях, беше коралов атол, захвърлен в едно от най-необитаемите ъгълчета на планетата. Отклонение дори само с десета от градуса би означавало да летят, докато им свърши горивото,

и после да загинат сред океанските вълни. Животът им бе буквално в техните ръце — от мига, когато излетят.

Изкачиха се заедно по стълбите и Фред я изпрати до стаята ѝ. Тя се съблече в тъмнината, легна и провери дали мрежата против комари обгръща плътно леглото. Сънят не идваше. Амелия се въртя дълго в мрака и най-сетне заспа. Не сънува, че лети, а че се бори с ужасяващ щорм в разнебитената платноходка на Майк Дилман. Той беше с нея, но мълчеше, докато вълна след вълна прехвърляше борда и се стоварваше върху каютата.

Събуди се стресната, когато в съня поредните бурни вълни окъпаха нея и Дилман, но след като избърса очи от лепкавата солена вода измършавелият мъж бе изчезнал.

Дишаше тежко, опитваше се да овладее туптенето на сърцето си.

Даваше си сметка за усилията, които ѝ предстоеше да положи, и си повтаряше, че трябва да се опита да събере още малко сили, преди да се е съмнало.

Спа още два часа и се събуди по изгрев. Зашляпа боса към банята и се помъчи да си придаде приемлив външен вид преди да се облече и да слезе долу, където Фред закусваше с Джеймс Колопи, местния директор на австралийската агенция за граждански полети.

Поздрави и двамата и поръча чай и пържени яйца на госпожа Стюарт, милата съдържателка на хотела.

— Денят изглежда подходящ да се твори история, госпожице Еърхарт — каза Колопи с мелодичния си австралийски акцент.

— Дано. А ти какво ще кажеш, Фред?

— Синоптичните прогнози са добри. Крайбрежната охрана е разположила шхуната „Итаска“ край бреговете на Хауланд, за да осигурява насочване на радиосигнала, така че днес май наистина ще е ден да се кове история.

След два часа гледаха как хората от Гвинейските авиолинии изтикват напълно заредената „Електра“ от хангара. Обшивката на самолета лъщеше ярко на светлината на слънцето. Резервоарите бяха напълнени с над хиляда галона гориво, много повече, отколкото щяха да са им нужни за осемнайсетчасовия полет дори с насрещния вятър, който очакваха. Пилотът и щурманът отскачиха за последен път до тоалетната непосредствено до канцеларията на компанията и се качиха на самолета. Вратата му бе изолирана за подобряване на

аеродинамиката и трябваше да се промушат през люка на покрива, над кабината и зад антената. Фред се спусна пръв и се настани в щурманското кресло. Амелия помахна за последен път на двайсетината изпращачи, скупчили се край затревената площадка, и се отпусна в пилотското кресло.

След минута двата мотора вече бръмчаха равномерно и пропелерите се завъртяха със скорост, която ги превръщаше в размазани петна. Беше десет часът местно време и посред нощ по Гринуич. Тя почака, докато Фред ѝ даде сигнал, че е готов с хронометъра, и подаде повече газ. Отначало претовареният самолет се размърда неохотно, но бързо набра скорост. Макар че площадката бе затревена, се плъзгаха като по мек килим. Самолетът продължи да ускорява и когато стигна мястото, където площадката се пресичаше с пътя, подскочи във въздуха.

Полетяха толкова ниско над водата, че пропелерите оставяха зад тях пенести дири. Бавно и с търпение, надхвърлящо нейните трийсет и девет години, лейди Линди издигна самолета до предварително набелязаната височина от две хиляди и четиристотин метра.

На десет мили от брега, когато самолетът все още се бореше с хватката на гравитацията, Амелия зърна пушек, който се вдигаше над океана под тях. Взе бинокъла и го фокусира. Видя горящ кораб — по-скоро платноходка, от която тъкмо се отдалечаваше друга, по-голяма. Не ѝ трябваше особен полет на въображението, за да осъзнае, че горящата платноходка е на Майк Дилман и че изплашеният до смърт мъж вероятно е мъртъв. Изглежда, някой ужасно искаше да се докопа до образците, които Дилман ѝ бе поверил — и бе заплатил за това не с долари и центове, а с живота си.

Амелия се поколеба. От една страна, искаше да завие обратно и да съобщи за това, което бе видяла, но разследването щеше да отнеме дни, дори седмици, а военните очакваха този сандък. Известно време обсъжда възможностите наум, но после осъзна, че се намира достатъчно далече от горящата платноходка, за да може да предприеме нещо. Чувстваше се малко гузна заради нерешителността си, но после си каза, че вероятно Дилман е искал точно това. Истината бе, че над всичко стоеше желанието ѝ най-сетне да завърши околосветския си полет.

Фред беше в дъното на кабината, откъдето можеше да наблюдава звездите и слънцето през специално прозорче. Така и не разбра какво е станало.

В различни моменти на полета Амелия снижаваше самолета до сто и петдесет метра, за да може Нунън да определи действителната им скорост и да я сравни с тази, която показваше скоростомерът в кабината. Всичко това бе необходимо, за да се определи местоположението им спрямо остров Хауланд, което с всеки час се скъсяваше със сто и петдесет мили.

След полунощ Фред засече посоката по звездите и изчисли позицията им. Начерта лека промяна на курса с огризания си молив и закачи бележката на жицата, която свързваше неговия пост със седалката на пилота. Това бе едно от нещата, които изненадваха хората, когато се приземяваха на различни летища по света — двамата не разменяха нито дума по време на целия полет. Всички комуникации се осъществяваха чрез предаване на бележки по жицата.

Изминаха няколко часа. Слънцето се издигаше. Всичко вървеше според плана — всичко, с изключение на това, че не успяваха да открият крайната цел. На два пъти Амелия се свърза с шхуната „Итаска“, но не успя да получи радионасочващ сигнал на предварително уговорената честота. Поиска да сменят честотата, но корабът не отговори.

Според приблизителната ѝ преценка бяха подминали миниатюрния остров преди половин час. Все още долавяха откъслечни разговори, но не можеха да се свържат с кораба. Тя надраска бележка на Фред: питаше го какво да направят — дали да продължат напред, смятайки, че насрещният вятър ги е задържал и че островът е все още пред тях, или да обърнат обратно и да го потърсят в друга посока. Освен това написа, че имат гориво за около час полет.

Отговорът на Нунън се забави с няколко минути, но скоро жицата заскърца в макарата. Беше написал: „Не съм сбъркал. Хауланд е пред нас“.

Това ѝ бе достатъчно. Продължиха напред, въпреки че откъслечните гласове от кораба на Бреговата охрана постепенно стихнаха и в ефира се възцари мълчание.

Амелия и Фред Нунън отлетяха към страниците на историята и се превърнаха в една от най-незабравимите легенди за смели авиатори.

Еърхарт продължи да следва вярно посоката, указана от нейния щурман. От своя страна, Фред Нунън, навремето инструктор по навигация в ПанАм, я насочваше стриктно съгласно данните на уредите.

Това, което той не знаеше обаче, и което не би могъл да знае, бе, че неговите механични хронографи са под влиянието на електромагнитна сила. Без точно време координатите, засичани по слънцето и звездите, бяха поне на един градус встрани от действителните още след първия час на полета и грешката продължи да нараства през цялото пътуване. Радиосигналите, които уловиха от шхуната „Итаска“, бяха стигнали до тях по някаква странна прищявка на атмосферата. В действителност те въобще не се бяха доближили до остров Хауланд. И причината за всичко това се криеше в техния товар — този, който Майк Дилман бе нарекъл „геоложки образци“. Той излъчваше неуловимо електромагнитно поле, превърнало едно сравнително леко и интригуващо въздушно приключение в събитие с почти митични размери.

1.

Мина „Лейстър“, Минесота

Наши дни

За попадналия в капан миньор тъмнината е абсолютна. Тя е целият негов свят. Тя изпълва всяка цепнатина и вдлъбнатина на рухналия тунел. Тя е като лепкав допир върху кожата му, сякаш в него се притиска труп. Чернилката притежава тегло, сякаш го притиска все едно е облякъл плътно прилепнал водолазен костюм. И тежестта ѝ се увеличава всеки път, когато си поема въздух, понеже мракът нахлува в дробовете му, смазва ги, кара го да се чувства като че ли поглъща топла течност, която не може да изкашля. Тя полепва по небцето и гърлото му като задушлива мазнина, упорита и пресищаща. Изпълва ушите му, запушва ги, така че дори когато крещи, звукът е само далечно ехо на детски хленч.

Чернотата. Тя е целият му свят и ако не дойде своевременно помощ тя със сигурност ще започне да прониква в ума му, след като вече е покорила тялото.

На петдесет метра напред и на цял един свят отвъд Ханс Грубер, мълчаливият германец, комуто бе писнало от шегите, които другите си правеха с лошия му английски, се провираше внимателно между отломките от рухналата скала, покриващи пода на шахтата на триста метра под прерията на Средния запад. Носеше тежко работно облекло, изцапано с прахоляк и мръсотия. На гърба му бе пристегнатата кислородна бутилка, макар че той и групата му не бяха засекли наличие на отровни газове. Луминесцентната лампа на каската му изпращаше яркосин конус светлина към мрачното царство, през което вървеше.

Това, което затрудняваше придвижването още повече, бяха дългите метър и нещо стоманени подпори, някога поддържали рухналия таван. Имаше стотици, щръкнали сред отломките: запречваха тунела и всяка от тях сякаш се протягаше към дрехите му, оставяше болезнени охлузвания по кожата, като че ли го гонеха пръсти на скелет.

Прахолякът от срутването се бе уталожил, но из въздуха все още се рееха пращинки. Самият въздух бе неподвижен — сигурен признак, че вентилацията не действа, поне в тази секция на мината. Още едно неприятно стечение на обстоятелствата.

Зад него останалите работеха усилено с криковете. Хората му бяха монтирали десетина повдигача, за да стабилизират увисналия над главите им таван и да го задържат поне докато приключат със спасителната операция, с ясното съзнание, че над тях има милиони тонове камънак.

Само преди три часа, в един инак съвсем нормален работен вторник, работна група бе пробивала отвори в тавана на тази секция и после бе използвала пневматични повдигачи, за да забива метални подпори дълбоко в надвисналата скала: създаваха нещо като стоманена мрежа, която да осигури хората, работещи под нея. Тази мина се славеше с опасните си скални масиви, но работата продължаваше тук от години и поне досега не бе имало фатален инцидент. Прилагаха се проверени техники и схеми за работа и всички ги изпълняваха стриктно, ала въпреки това Майката Природа невинаги се впечатляваше от подобни неща. С глухо протяжно стенание един близо дващестметров участък от тавана, дебел поне метър и половина, бе рухнал. За късмет хората, следващи екипа с криковете, все още не бяха дошли да запълнят пробитите дупки, така че никой от тях не бе пострадал при срутването. Но от другата страна имаше миньори и Грубер и хората му трябваше да се доберат до тях.

Грубер беше водач на групата и на него се падаше честта да размахва тежация десетина килограма стоманен прът и да го забива в тавана, за да провери за клатещи се късове и опасно надвиснали камъни. Сводът над главите им бе напукана скална маса, която можеше да рухне всеки момент. От време на време прътът откъртваше по някой отломък, който се стоварваше с грохот върху неравния под. Неведнъж камъните отскачаха към Грубер и му се налагаше да се отдръпва.

Беше горещо, работата бе мръсна, лицето му бе покрито с пот и полепнал прахоляк. Той спря и се обърна към човека, който го следваше.

Вторият спасител му кимна окуражаващо и вдигна пръст.

— Давай, Ханс.

И Ханс продължи напред. Навлизаха все по-навътре в срутения участък. Някъде там ги очакваха трима души. Шансовете да са премазани и дори убити не бяха никак малки, но винаги съществуваше възможност да са се намирали отвъд каменната лавина и сега да са невредими. Тъкмо в това се състоеше задачата на Грубер — да установи какво се е случило и да им окаже помощ, ако са живи. Надеждата за живот неведнъж бе помагала на хората да овладеят първичния страх от мрака и затвореното пространство и да тръгнат из неизследваните подземни лабиринти. Като войници зад вражеските линии, знаещи, че другарите им ги търсят, миньорите също се нуждаеха от вярата за спасение, за да издържат, докато дойде помощта.

Грубер забодде пръта в поредното съмнително място и предизвика още едно минисрутване. Няколко камъчета чукнаха по каската му и за няколко секунди въздухът се изпълни със задушлив прах. Грубер отвори вентила на бутилката и вдиша няколко пъти дълбоко през маската, преди да го затвори. Този въздух бе за хората, които трябваше да спаси, а не за негово улеснение. Продължи напред, изкатери една каменна купчина, провря се под тавана под надвисналите нащърбени камъни и се заизвива по корем нататък. Проходът отпред изглеждаше напълно запушен.

Досега не се бе налагало да отместват рухнали камъни, но явно им предстоеше да се заемат точно с това.

Грубер протегна ръце и изведнъж усети, че горните няколко отломки от преградата отпред се разместват. Запъна крака в тавана и натисна още по-силно с ръце, като с лопата на булдозер. Трябваше да напегне всичките си сили, но най-сетне камъните поддадоха и се срутиха по отсрещния наклон.

Още докато се търкаляха надолу той чу нечий слаб вик за помощ. Развълнуван, Грубер осъзна, че е стигнал края на срутването.

— Тук имаме един! — извика немецът и запълзя още по-бързо. Провря глава през отвора.

Светлината от каската му озари тунела нататък, който, изглежда, не беше рухнал. На двайсетина крачки напред зърна металния корпус на пневматичната машина, използвана от миньорите, за да пробиват отвори в тавана. Между нея и него лежеше един от пострадалите. Каската на миньора се бе изтърколила на няколко крачки встрани. Единият му крак, изглежда, бе затиснат.

Грубер се запровира още по-яростно. Скалата най-сетне го пусна и той се плъзна надолу по купчината натрошени камъни и запълзя към лежащия миньор. Над него таванът изглеждаше солиден.

— Всичко е наред — каза на пострадалия.

Миньорът беше в шок. Бе престоаял твърде дълго в мрака и фенерът на Грубер го заслепяваше.

— Слава на бога — въздъхна мъжът. Грубер опря манерката си до устните му и пострадалият отпи жадно. Задави се и изплю част от водата.

— Дай да ти видя крака. Счупен ли е?

— Не ме боли — отвърна през кашлица мъжът. — Просто е затиснат.

— Ще те измъкнем за нула време.

— Ще ми дадеш ли каската? Тук беше толкова тъмно... — каза с треперещ глас миньорът.

— Ей сега, приятел. Как се казваш?

Грубер се пресегна към изтърколилата се встрани каска.

— Том Роджърс.

Ханс натисна копчето на лампата.

— Бум! — отекна глас в сумрака.

— Was? — Грубер се огледа стреснато.

— Казах „бум“ — повтори вторият спасител, човекът, който му бе кимнал окуражаващо преди малко.

— Току-що уби себе си, Том и най-вече — погуби мен.

— Nein — възрази Грубер. — Das ist bullshit.

— Das ist neicht bullsheet — отвърна мъжът, като имитираше немския акцент на развълнувания Грубер. Промуши се през тесния отвор и се спусна по задник по каменистия наклон. Когато заговори отново, от подигравателния му тон нямаше и следа.

— Провери газовия си детектор.

Грубер покорно вдигна платненото покривало на устройството, окачено в торбичка на рамото му. Детекторът не бе включен за тази част от изпитанието, но върху циферблата му бе залепен хартиен кръг с обозначения. Докато напредваше из тунела, Грубер го бе проверявал няколко пъти, откъсвайки най-горната хартиена тапа. На кръга под нея неизменно бе написано „чисто“. Този път бе стигнал до последния

кръг. Върху него бе написано: „Наличие на метан в експлозивна концентрация“.

— Но аз не съм предизвиквал никакви искри — възрази Грубер. — Оставих металния прът върху купчината отломки и по мен няма други метални части, които да предизвикат искра. Метанът не може да експлодира.

Том Роджърс, „пострадалият“ миньор, междувременно се беше изправил и отупваше прахта от панталоните си. Също като Ханс Грубер Роджърс бе дошъл тук на обучение и сега се бе доближил заинтригувано, за да разбере какво се е объркало. Освен че Ханс му бе дал вода твърде рано, не виждаше други причини да е сгафил. Според него германецът се бе справил като по учебник.

— Погледни лампата на Том — каза инструкторът по спасяване.

— Електронните компоненти са затворени херметично — отвърна Грубер. — Лампата не може да предизвика взрив.

Филип Мърсър си свали очилата и каската и втренчи сериозен поглед в Грубер.

— Затова ти казах да я погледнеш — повтори той с леко раздражение.

Това беше дваият път, в който Мърсър довеждаше обучаващи до финалното изпитание, за да провери на какво ги е научил за двете седмици ускорен курс и полева подготовка. Съвсем обяснимо бе да е изморен.

Грубер огледа лампата под бялото сияние на своята, видя грешката си и изруга:

— Scheisse!

— Именно. — Мърсър посочи лампата. — Лещата е пропукувана. Това позволява на метана да се добере до източника на светлина и когато включиш захранването, всички ние ще се превърнем препечен schnitzel. Тупна Грубер по рамото. — Да идем да намерим останалите.

Мърсър побутна двамата си ученици към отвора на „затрупания участък“ и ги последва. Беше доволен, че Ханс е последният от деветнайсетте мъже и жени, които се бе съгласил да обучава на миньорска спасителна техника, използвайки опита, натрупан от легендарната Група Прото в Южна Африка.

Мърсър сам бе разработил програмата и с помощта на собственика на мината бе изградил няколко подземни полигона, за да

подложи учениците си на изпитание. В някои от тунелите имаше машини за дим, които да симулират пожар, в други помпи, бълващи вода. По този начин Мърсър се опитваше да ги запознае с основните препятствия, с които им предстоеше да се сблъскат в света на минното спасяване. Беше участвал в достатъчно истински спасителни операции, за да си дава сметка, че не може да се предвиди всичко и че най-важно е да научи хората си да мислят и да импровизират, без да поемат ненужни рискове.

Все още получаваше поздравителни картички от Лос 33, отряда чилийски миньори, в чието спасяване бе участвал през 2010, и очакваше да продължи да ги получава още много години. Тогава бе послушал интуицията си и съветите на един местен инженер, за да посочи мястото, където трябва да бъде прокопана евакуационна шахта с дълбочина над 700 метра в скалния масив, за да бъдат спасени трийсет и тримата мъже, затворени долу за рекордните шейсет и девет дни. С живот и кариера, изпълнени с много моменти, пораждащи гордост, Филип Мърсър би трябвало да заключи, че е един от най-добрите.

Останалите ученици ги очакваха в спасителното убежище, изкопано в една от стените на главния тунел на стотина метра от „срутената“ галерия. Навремето убежището бе оборудвано да побере четирийсет души, които да издържат тук цяла седмица, докато дойдат спасители, но този някогашен меден рудник бе изоставен в края на осемдесетте, тъй като вече не носеше печалби. Наблизо имаше друга мина, която все още разполагаше със солидни залежи, но Лейстърската дупка бе изпяла песента си.

Помещението бе само кухня с неравни стени и заравнен под. Електричество се подаваше чрез прокарани по стените кабели, свързани с овехтял, но все още боботещ генератор, поставен близо до старата вентилационна шахта. Мърсър не беше сигурен дали димът от генератора в края на краищата стига до повърхността на триста метра над тях, но нивото на въглероден окис засега не бележеше тенденция към покачване, така че той предположи, че се е справил добре.

Тези хора бяха пристигнали от всички краища на света, за да изучават техники за спасяване от него, и през повечето време той беше доволен от напредъка им. Всички имаха известен опит, най-вече Кара Хокинс, единствената жена. Тя бе един от бригадирите в наскоро и

повторно откритата сребърна мина в Невада и се бе появила, яхнала своя „Харли Софтейл Херитейдж Класик“ и облечена с черни кожени дрехи. Беше висока и добре сложена и много бързо разсея догадките за половата си ориентация, като вкара в леглото Хосе Кабрильо, минен инженер от Боливия, който изглеждаше и говореше като Рикардо Монталбан.

— Е? — каза Герхард Вернер, когато тримата се приближиха. Двамата немци бяха стари приятели и работеха в една и съща мина в Германия.

Ханс прокара пръст през гърлото си.

— Karut.

— Съберете се — извика им Мърсър, докато бършеше с кърпа потта от лицето си. Някой му подаде бутилка вода, студена, извадена от хладилника в ъгъла. Като играчи във футболен отбор всички се скупчиха да го изслушат.

— Половината група допусна една и съща грешка.

— Значи Ханс също е включил лампата — изръмжа Герхард.

— Да — потвърди Мърсър. — Но не това бе най-голямата му грешка. Не, грешката на всички вас бе, че слушате жертвата. Мислете за това като за спасяване на давец се. Някой от вас има ли изкаран курс за водно спасяване?

Огледа бледите им изцапани лица. Повечето миньори идваха от селски възглищарски райони. Самите те бяха селяни и фермери и вероятно опитът им с водните басейни свършваше до връзване на рибарски кукички. И все пак видя, че се напъват да му покажат, че знаят.

— Добре — продължи той. — Първото, на което те учат, е, че винаги трябва да приближаваш давещия се отзад. Някой да знае защо?

Една ръка щръкна.

— Да, Хосе.

— Ако те види, ще се опита да те завлече със себе си.

— Нещо от този род — съгласи се Мърсър. — Пострадалият не иска да те удави, но човешкият рефлекс, когато се давиш, е да се вкопчиш във всичко, което е наблизо, и да се покатериш върху него, а това включва най-вече спасителите.

— Искате да кажете, че пострадалият миньор е като давец се плувец? — попита друг ученик.

— Именно. И така, защо? — Този път се вдигнаха няколко ръце.
— Джими?

— Щото е паникьосан, а ние сме лежерните. Знаем к'во е най-доброто за него, щото сме обучени.

— Научил си добре урока, Джими — кимна с усмивка Мърсър.
— Ще преведа на нормален английски за нашите чуждестранни гости.

Всички се засмяха. Повлияваха се добре от стила на Мърсър да задава въпроси и после да обяснява спокойно грешките им, като размесва всичко това с добре премерен хумор. Беше им весело, но и учеха важни неща.

— Миньорът, когото приближаваш — обясни Мърсър, — е бил сам в мрака. Той е гладен, жаден, пострадал, изплашен и се моли да му помогнат. Няма значение дали е бил долу шест часа или шест седмици, тъй като в тъмното времето губи реален ход. Той иска да излезе — и може да гледа на теб като на пречка за своето спасяване. Важното е да не забравяте, че вие командвате положението, както е с полицаите и пожарникарите. Също като тях ние знаем правилата. Не и жертвата.

— Том искаше да му запалят лампата, но допълнителната светлина не е приоритет за жертвата — продължи той. — Ще го накара да се почувства по-уверен, но няма да му спаси живота. От вас се очаква да прецените обстановката, стабилността на скалата, нивото на газовете, медицинското състояние на пострадалия. Това са нещата, с които трябва да се заемете първо.

— Ако запомните нещо от този учебен семинар, това ще са следните два постулата. — В гласа на Мърсър се доловиха сериозни нотки. — Първият е да се благодарите на бога, че не сте китайски миньор. — Думите му предизвикаха сподавен смях, тъй като в часовете по теория бяха обсъждали ужасите на китайската рудодобивна индустрия. — Но сериозно, помнете, че ако някога ви повикат да приложите уменията си, значи ваш събрат миньор е преживял най-лошия ден в живота си... и че неговият живот е във вашите ръце. Не влошавайте още положението, като забравите какво сте научили.

Остави ги няколко секунди да обмислят казаното, после плесна с ръце, за да наруши мълчанието.

— Добре, научих ви поне на основите и въпреки няколко гафа, които не бяха bullsheet, Ханс... всички преминахте успешно курса. —

Избухнаха аплодисменти. — И — продължи Мърсър — това означава, че вечерята е от мен.

Миньорите нададоха възторжени възгласи, въпреки че тукашната кръчма бе само натруфен долнопробен китайски ресторант. На бара обаче имаше трийсет вида наливна бира, достатъчно студена за пресъхналите им гърла.

Всички наставаха, шумни като деца, напускащи класната стая. Мърсър остана загледан след тях.

Преподаването на миньорска спасителна техника не бе основното му занимание. Мърсър бе известен геолог и минен инженер. Основно се прехранваше като волнонаемен специалист на големи рудодобивни компании, нуждаещи се от второ мнение преди да хвърлят милиони долари, за да отворят някоя шахта, или когато им трябваше съвет, за да увеличат печалбите на вече работеща мина. Зад гърба му стояха немалко открити от него богати залежи в цялата гама от боксит до алуминий, или екзотични като сапфирите от една мина в Индия, която предлагаше на пазара най-големите и красиви скъпоценни камъни, намирани някога. Службата му го бе отвеждала до почти всички краища на планетата и го бе направила богат, но той бе от онези заможни мъже, които не забравят корените на своя успех. Изпитваше отговорност към професията си и се опитваше да предаде опита си на други. Заплащането му за проведения в Минесота курс например щеше да е една десета от средствата, които печелеше от консултации. Но някои неща в живота не са свързани само с пари.

— Доктор Мърсър.

— Само Мърсър, Том — каза той на мъжа, който не бе излязъл с групата. — Доктор е титла, към която прибягвам, когато ми трябва резервация за ресторант.

— Исках само да ви благодаря за всичко. Беше много интересно.

— Ако трябва да съм честен, искрено се надявам никога да не ви се наложи да прилагате наученото.

На събеседника му му бяха нужни няколко секунди, за да схване казаното.

— И аз се надявам на същото. Благодаря ви. — Стиснаха си ръцете. Том Роджърс се обърна и тръгна през галерията към мястото, където се спускаше асансьорът. Мърсър остана на място. — Идвате ли?

— Не — отвърна Мърсър. — Ще прескоча да видя какво прави научната група, която е наела друга част на мината. Ще се видим в ресторанта.

Мърсър свърна в страничната галерия и спря генератора, който охраняваше осветлението и хладилника. Обгърнаха го пълна тишина и непрогледен мрак. Това бе истинско изключване на сетивата — странно и неприятно преживяване, което повечето хора не можеха да изтърпят дори няколко минути. Мнозина изпадаха в паника след секунди. Мърсър би могъл да остане тук цяла вечност. Включи челната светлина и тръгна навътре в тунела, далече от хората, които бяха изчезнали зад ъгъла. Те се бяха насочили към главната асансьорна шахта. Мърсър се отправи към спомагателната. Стъпките му отекваха едва чуто въпреки обкованите с налчета подметки.

Всъщност научната група не беше основният му интерес. Бяха дошли тук, в мината Лейстър, за да провеждат изследвания върху климатичните промени и космическите лъчи. Нуждаеха се от подземие, а точно тази мина бе разположена под дебел стотици метри пласт от желязо. Рудните залежи нямаха особена пазарна стойност, но действаха като изолатор на определени галактически лъчения, докато с лекота пропускаха други. Всичко това бе някак досадно и встрани от полето на неговите познания.

Проблемът със съвременната наука, замисли се той, бе, че тя бе станала толкова тясно специализирана, та геолог като него нямаше ни най-малка представа какво се случва в сферата на климатологията. И двете науки бяха земни, ала пътищата им се бяха раздалечили толкова, че доколкото знаеше, мъжете и жените долу можеха да се занимават с вуду магии и заклинания.

Не, интересът на Мърсър не бе към научните изследвания, а към Ейбрахам Джейкъбс. Джейкъбс бе един от факултетските съветници на екипа, доскорошен известен преподавател от държавния университет „Пен“, а после в „Карнеги Мелън“, сега пенсиониран консултант, работещ за малък частен колеж в Източно Охайо. Джейкъбс бе научен ръководител на Мърсър по време на обучението му в университета „Пен“, където той бе защитил докторат по геология.

Когато го питаха за миналото му, Мърсър обичаше да се хвали, че е афроамериканец. Хората поглеждаха бялата му кожа и светлосивите очи и обикновено повдигаха въпросително вежди и

тогава Мърсър им обясняваше, че е роден в Африка, от баща американец и майка белгийка. Родителите му бяха убити при едно забравено въстание в страна, която тогава се наричаше Заир, и той бе отгледан от баба си и дядо си. Те бяха чудесни хора и се грижеха за всички негови детски нужди, но тъкмо Ейб Джейкъбс бе човекът, заел в живота на Мърсър ролята на баща.

Двамата се разделиха, след като кариерата на Мърсър пое рязко нагоре, и се събраха отново след няколко години. Оттогава наставникът и успеият ученик полагаха усилия да се срещат поне веднъж в годината. Бе изминала година и половина от последната им среща и Мърсър изпитваше нарастващо чувство за вина, още повече след като ежемесечните им телефонни разговори се бяха превърнали в скучни размени на сведения. Тъкмо затова сега крачеше енергично и нетърпеливо в тъмния тунел.

Бе приел предложението да преподава минно спасяване в Лейстърската дупка, защото знаеше, че Ейб също ще е тук, за да помага в научните изследвания. При последния им разговор Ейб му бе съобщил, че пристига днес, докато останалите членове на групата бяха дошли преди седмица за да монтират оборудването.

Мърсър стигна до едно осветено кръстовище, откъдето тръгваха няколко тунела. Тук бе вторият асансьор, метална клетка зад стоманена разгъваща се врата, който работеше единствено благодарение на факта, че галериите на горните нива се използваха за складови помещения заради постоянната им температура. На долните нива въздухът бе твърде влажен, за да е подходящ за склад.

Мърсър стъпи върху мрежестия под на асансьора и дръпна вратата. Под краката му цареше непрогледен мрак, който сякаш жадуваше да го погълне. Мърсър завъртя ръчката на пулта, асансьорът се разклати с поскърцване и започна да се спуска. Стига да пожелаеше, Мърсър можеше да протегне ръка и да докосне неравната скална стена. Шахтата бе грубо издялана и Мърсър често си мислеше, че който и да я е издълбал, е бил първият човек, видял някога всеки един от тези камъни. Още едно потвърждение на факта, че човечеството не е нищо повече от кратко проблясване върху скалата на геоложкия часовник.

Спусна се още сто и петдесет метра. По мъждивата светлина, проникваща отдолу, определи, че приближава най-дълбоката мрежа от тунели в мината. Повдигна ръчката, за да забави скоростта на

асансьора, и я завъртя докрай, когато подът се изравни с поредната врата. За разлика от обществените асансьори с техните обезопасителни спирачки, този се заклатушка няколко секунди — усещане, което новациите намираха за доста неприятно. Мърсър застина неподвижно, докато напрежението на дългото над петстотин метра въже се изравни, дръпна внимателно вратата и пристъпи в тунела.

Имаше две дарби по рождение. Едната бе почти фотографската памет, а другата — пространственият усет, който му помагаше да се ориентира в триизмерните лабиринти на подземните галерии, както и да се движи из тях без опасение, че ще се изгуби.

За разлика от нивото, на което провеждаше занятията си, тук имаше доста прибори, скупчени близо до асансьора. Главният асансьор бе на четвърт миля и би могъл с лекота да вдига тежките кофи с руда, вадени навремето от галериите, както и тежките машини, спускани и издигани редовно. Ала кой знае защо учените предпочитаха да използват този значително по-малък и неудобен асансьор за пренасяне на снаряжението си.

Мърсър видя, че са свалили дори три-четири колички за голф и няколко двуколесни сегуея с гуми с големи грайфери. Бяха включени в зарядната станция, свързана с основното минно електрозахранване.

„Има си първи път за всичко“, помисли си той, докато се озърташе любопитно. Изключи кабела на една от двуколесните платформи, качи се върху нея и натисна копчето за „старт“. Едва не тупна на земята, тъй като се бе наклонил леко назад и сегуейът се опита да изскочи изпод него. При втория опит разположи тежестта си правилно, хвана здраво дръжките, наведе се напред и се изненада колко гладко се движи на пръв поглед нескопосаната машина. След броени секунди се накланяше на една и друга страна и се носеше из тунела като опитен ездач.

Този участък от старата мина бе прокопан с прилагане на техниката „помещения и колони“. Според Мърсър този избор бе странен, тъй като обикновено по този начин от земята се вадеха въглища. Помещенията бяха просторни, с площ десетки и стотици квадратни метри, поддържани на равни интервали от колони неизкопана руда, чиято цел бе да подпират тавана. Мърсър мина безшумно през няколко подобни кухни и най-сетне приближи една странична галерия, където знаеше, че учените са разположили

снаряжението си. Пред входа на галерията имаше още пет-шест електромобила за голф и сегуеи, както и механични транспортъори, пригодени за използване в помещения с нисък таван. Последните бяха истински миньорски машини, където водачът седеше в метална клетка отстрани на корпуса, вместо да е отгоре. Един Господ знаеше как бяха върнали към живот тези ръждясали бракми, но очевидно ги бяха използвали, за да докарат тук най-тежката част от оборудването.

Мърсър остави двуколесника при другите и доближи един от транспортъорите. Мощният дизелов двигател бе разположен отпред, колата се задвижваше от множество малки колела с гуми с големи грайфери и ужасно напомняше за рудиментирала механична стоножка.

Мисълта му бе прекъсната от внезапен шум — същия, който Мърсър бе чул в деня, в който родителите му бяха застреляни от африкански бунтовници. Чувал го бе неведнъж оттогава. Беше отчетливото, забързано ехо на автоматична стрелба.

2.

Инстинктът и опитът подсказваха на Мърсър, че чува скорострелни автоматични оръжия, узи например, или по-скоро популярните „Хеклер и Кох“. Х & К бе предпочитаното оръжие на елитни подразделения като Делта или „тюлените“. Звукът от изстрелите бе маскиран от доста добри заглушители, не някакви импровизирани приспособления, а прецизно изработени устройства с правилно подредени отвори за отделяне на топлината и звука.

Странният факт, че чува заглушена автоматична стрелба в изоставена мина, не забави рефлексите му. Беше се хвърлил на пода на транспортъора още преди ехото да стихне. Пропълзля напред през металното леговище на машината като същевременно вдигна ръка и угаси светлината на челника. Вените му се изпълваха с адреналин, сърцето му подскачаше лудо, ала въпреки това той продължаваше да диша спокойно и равномерно.

На трийсет крачки по-нататък бе входът на преддверието, където работеха Ейб и хората му. Мърсър едва различаваше там някакво бледо петно. Би било проява на твърде голямо въображение да го нарече сияние — не беше нищо повече от мрак сред още по-гъст мрак. Оттам долетяха писъци, последвани от нови автоматични откоси. Мърсър мярна сенките на трепкаща светлина, издйническо припламване на огън от дулото на оръжие.

Този път, когато автоматите замлъкнаха не се чува писъци. Той нямаше представа какво се случва и можеше само да се надява, че това е някаква глупава шега, но знаеше, че не е. Остана неподвижен и притихнал, напрягаше очи да различи нещо. Около минута след последния откос започна да пълзи напред — и мярна бързо движение в мрака. Петното от по-малко плътна тъмнина — входът на галерията за изследвания — премигна четири пъти. Силуетите на четирима души, напускащи помещението. Не си осветяваха пътя, но бързината, с която се движеха, и точният интервал помежду им подсказваше на Мърсър, че пристъпват сякаш могат да виждат.

Вероятно използваха термални камери или носеха леки ултравиолетови прожектори и чувствителни очила, които можеха да различават отраженията от тях. С подобна екипировка тунелът щеше да изглежда ярко осветен, докато самите мъже щяха да са скрити в мрака. Военните рядко използваха подобни прибори, тъй като оборудван със сходни очила, противникът лесно би засякъл излъчвателите.

Обувките им не издаваха почти никакъв звук. Те прекосиха тичешком просторното помещение и изчезнаха зад редицата колони. Мърсър се измъкна от импровизираното си скривалище и закрачи предпазливо в мрака. Не смееше да включи челника си. Доближи безшумно мястото, където се бяха появили мъжете, като внимаваше всеки път да стъпва върху солидна повърхност. Когато стигна входа, виждаше малко по-добре благодарение на разсеяната светлина, идееща откъм дъното. Тръгна по късия коридор, който извиваше вляво, после надясно и пак наляво. След всеки завой светлината ставаше по-силна.

Влезе в овална камера с три ярки жълтеникави лампи, разположени върху триножници. Едната бе прекатурена, но въпреки това продължаваше да озарява част от ужасната сцена. Светлината ѝ се отразяваше от голямото петно кръв на пода, лъщящо като червило.

Другите лампи допълваха картината. Шестима души бяха обитавали помещението допреди малко. Четирима мъже и две жени. Една от жените бе по-близо до прекатурената лампа и тъкмо кръвта от шията ѝ бе образувала голямата локва. Ако се съдеше по следите около нея, жената се бе мятала конвулсивно, докато кръвта бе напускала на пулсации тялото ѝ. Втората жена бе простреляна с няколко куршума в гърдите и трупът ѝ бе проснат по гръб върху масата с компютри и научно оборудване, а краката ѝ висяха над пода.

Съдбата не бе по-благоклонна към мъжете. Двама, изглежда, бяха застреляни в гръб, вероятно в началото, когато стрелците бяха проникнали в галерията. Трети, изглежда, се бе опитал да избяга, но куршуми го бяха застигнали в бедрото, хълбока и гърдите, за да го повалят върху раклата с газови бутилки.

Четвъртата жертва беше Ейб Джейкъбс. Навярно бе понечил да прикрие с тяло една от жените. Гърдите му бяха кървава каша, гъстата му брада — извор на гордост — също бе окървавена и приличаше на вълна с ръждиви петна.

В средата на стаята имаше купчина разбити стъкла. От купчината стърчаха тръби, свързани със смесителен прибор, към който бяха включени няколко от газовите бутилки. Останки от приборите, които шестимата бяха използвали за опитите си. Наблизо бе паднала метална кутия със зейнал капак, за чието предназначение Мърсър можеше само да гадае.

Мърсър видя всичко това само с един бърз поглед. Изтича при Ейб, клекна и улови ръката на стария си приятел, но всичко бе напразно. Ейб вероятно бе издъхнал още преди тялото му да падне на пода.

Мърсър очакваше сълзи, но очите му останаха сухи. Вместо това го изпълни нажежен гняв, който се събра на топка в стомаха му. Той се изправи и бързо огледа останалите. Ако имаше и най-малък шанс да помогне на някой от тях, би останал, за да го превърже и да го ободри, но нямаше нищо, което би могъл да направи за тези хора.

Тръгна към изхода, с лепнещи от кръвта ръце, и забърза по една от главните галерии. Челникът осветяваше едва на няколко крачки напред и мракът отвъд озарения кръг бе непознат свят на подскачащи сенки, където можеха да се спотайват въоръжените нападатели. Мърсър погледна тавана и установи, че учените са прокарали лампи от главната мрежа към тяхната галерия. Те не бяха привикнали към тъмнината миньори и бяха държали да има повече светлина.

Нападателите бяха счупили крушките, което подсказа на Мърсър, че най-вероятно са се върнали по същия път, използвайки топлинните следи на все още нагорещените жички като пътеуказатели.

Колкото до топлината... той носеше дебели дрехи, които задържаха топлината на тялото му, и командосите не биха могли да го забележат, докато не се приближи съвсем до тях.

Качи се на сегуея, наведе се напред и подкара нестабилната двуколесна платформа доста по-бързо, отколкото ако се бе затичал из галериите. Вятърът, който го удряше в лицето, му подсказваше, че поддържа доста добра скорост.

Сега всичко опираше до точно изчисление на скорост и разстояние. Колко бързо щяха да се движат нападателите, ако не искаха да вдигат шум? Най-вероятно с ускорена крачка. Което означаваше, че почти ще тичат и ще ги забавят единствено неудобните очила за нощно виждане. Приблизително седем минути за миля. Имаха двеминутна

преднина още преди Мърсър да огледа Ейб и останалите. Още една изгубена минута.

Сметката бе обезкуражаваща. Не би могъл да ги настигне. Единствената му надежда бе, че ще се забавят, докато се качват в асансьора.

Най-сетне забеляза светлини отпред. На това ниво районът около асансьорната шахта бе издълбан в голяма пещера, с пътища, водещи в различни посоки към скалните пластове, платформи и канали за товарене и пренасяне на изкопаната руда. Централната платформа пред лифта бе висока три етажа, поддържана от множество метални подпори, между които се виеха тръби и кабели. Имаше твърде много лампи, за да могат командосите да ги изпочупят, и затова не си бяха направили труда.

Мърсър забави двуколесника и спря малко преди да влезе в галерията. Не беше помислял какво ще прави, ако настигне убийците. Не носеше никакво оръжие. Единственото, което му хрумна, бе да предупреди хората на повърхността да блокират асансьора, докато пристигне полиция.

Излезе внимателно в сумрачния тунел и зае позиция зад малък гъсеничен екскаватор, изоставен преди десетилетия. Машината бе обезкостявана системно за резервни части и приличаше на оглозган скелет на едро насекомо, попаднало в мравуняк.

Почти веднага забеляза нападателите. Изкачваха се по зигзаговидната стълба от предната страна на товарната платформа към горния край на високия три етажа асансьор. Бяха четирима, с черни униформи. Всички носеха високотехнологични очила за нощно виждане, повдигнати на челото, а в ръцете си държаха автомати със заглушители. Не бяха Х & К, както бе предположил, а нещо съвсем ново и доста по-зловещо, оръжия създадени само за едно — да убиват хора. Един носеше голяма раница и ако се съдеше по начина, по който се бе привел, вътре имаше нещо тежко.

Асансьорът вече бе спуснат. Оставаше им само да се качат, да затворят решетката и да пратят сигнал на оператора на повърхността. Веднага щом потеглеха нагоре Мърсър възнамеряваше да изтича при интеркома точно до вратата на шахтата.

Планът му се промени само след миг, когато първият стрелец се изкачи на горната платформа и пушна един откос в пулта на интеркома.

Още докато звукът от заглушената стрелба утихваше Мърсър видя как таблото мята искри и угасва.

В този момент, без да мисли, той премина към действие.

Изскочи от скривалището си и хукна право напред, докато мъжете горе пристъпваха в клетката. Вместо да приближи платформата обаче свърна встрани и се спусна по стълбите, излизаци на долното ниво.

Последният стрелец затръшна металната врата и миг по-късно се чу сигналът за повикване. Мърсър стигна последното стъпало. Вратата пред него бе затворена и той виждаше, че дъното на високата десет метра асансьорна клетка започва да се издига.

За разлика от обществените асансьори, Мърсър можеше да отвори вратата и да си осигури достъп до шахтата дори когато асансьорът работи. Миньорите бяха обучени на правилата за безопасност и се смяташе, че не биха направили нещо глупаво, с което да застрашат живота си. Като това, което правеше Мърсър.

Асансьорът представляваше трикамерна стоманена клетка, закрепена за скрипец на повърхността. Операторът горе получаваше сигнал на кое ниво да спре клетката. Бяха на най-ниското ниво и Мърсър не се съмняваше, че асансьорът ще се издигне чак до повърхността.

Метално въже се поклащаше като примка под пода на клетката. Около него бе намотан електрически кабел, който се бе откачил от няколко придържащи скоби. Под него шахтата се спускаше още четири метра и завършваше с водосборна яма, където се дренираше влагата. Една помпа се грижеше водата да не прелее през краищата.

Мърсър не забави крачка и изобщо не помисли какво прави. Докато гигантският асансьор се издигаше, той скочи към въжето миг преди то да се окаже твърде високо над него. Успя да го сграбчи, залюля се и се блъсна в отсрещната стена, като едва не измъкна ръката си от раменната става. Задраци, за да се улови по-добре, и отново се люшна под издигания се асансьор. Едва сега посмя да погледне надолу. Светлината от отдалечаващата се платформа изглеждаше далечна като от небесно съзвездие и съвсем скоро се стопи напълно, погълната от мрака. Дори обувките му изчезнаха в тъмнината.

Мърсър прехвърли ръка през въжето, за да намали напрежението върху пръстите си, и в същия миг още една от скобите, които го

придържаха, се освободи. Пукотът бе заглушен от стърженето на металната клетка, но Мърсър внезапно увисна с още десетина сантиметра под пода и едва сдържа изплашения си вик. Само на три метра над него се намираха четирима въоръжени мъже, които очевидно не изпитваха никакви скрупули, когато трябваше да убиват. Ако светнеха надолу, можеха да го видят как виси под решетката на пода.

Той се закрепил малко по-добре. Изглежда, поне засега въжетото щеше да го удържи. Погледна нагоре. Двама от нападателите бяха запалили фенери, но не ги бяха насочили надолу.

Намираха се на поне стотина метра над дъното на шахтата и ги чакаха още триста. Ако беше малко по-светло, Мърсър вероятно щеше да изгуби самообладание. Засега обаче се опитваше да не мисли за увеличаващата се пропаст и за дъното далече долу.

Асансьорът продължаваше да се изкачва, стържеше и се поклащаше в едно пътуване, което сякаш нямаше край. Подминаха нивото, на което Мърсър провеждаше курса по спасяване. Нямаше светлини, които да озаряват тунела, но Мърсър усети полъха от внезапната промяна във въздушното налягане.

Ръцете му започваха да се изморяват — и без това вече го наболяваха от пълзенето цял ден през изкуствено създаденото свлачище. Отново се залюля, за да праметне крак през въжетото, и остана да виси като лемур, отпуснал ръцете си, за да им даде малко почивка.

Нямаше представа как ще се измъкне от шахтата, когато стигне горе, но засега най-важното бе да остане близо до стрелците. Помисли си, че вероятно са си проправили път със сила на идване и че може да държат оператора горе под дулото на оръжие.

Чу се пукот и още една скоба се откъсна. Тялото му увисна рязко надолу и това накара нови две скоби да се счупят. Той се залюля и едва не се блъсна в стената на шахтата. Имаше усещането, че сърцето му ще изскочи от гърдите, докато се клатеше отчаяно на въжетото. При пропадането кракът му се бе изхлузил от импровизираната примка и той отново висеше над бездънната пропаст само на ръце — които пламтяха от умора и болка, сякаш всеки миг сухожилията му щяха да се скъсат.

След трийсет агонизиращи секунди асансьорът започна да забавя — най-сетне приближаваше горната платформа. Беше като ужасяващо и разтърсващо снижаване на скоростта от военнотранспортен самолет, спускащ се над военното летище Баграм, докато афганистанците го обстрелват с преносими зенитни ракети.

Набраната инерция едва не го запокити към металния под на асансьора над него.

Асансьорът спря след секунди. Шахтата излизаше във висока кула с дебели бетонни стени. Имаше само толкова светлина, колкото Мърсър да види зейналата под него черна паст на шахтата, дълбока над петстотин метра.

Ръцете му трепереха.

Трябваше да се измъкне по някакъв начин. Вратата бе над него. Имаше само един начин да я стигне и той бе да се покатери в тясното пространство между асансьорната клетка и стената.

Увисна на въжето и се залюля, като при всяко люшване набираше скорост. Когато при едно от залюляванията стигна най-високата точка, се пусна и улови ръба на клетката, вкопчи пръсти в металната решетка. Пусна въжето с другата си ръка и бързо се хвана и с нея за решетката.

Докато излизаха от асансьора, нападателите разговаряха тихо. Ако Мърсър бе техен командир, щеше да прати клетката обратно долу и да повреди механизма, както и този на втория асансьор, за да забави разкриването на убийствата, докато асансьорите не бъдат ремонтирани.

Имаше късмет, че убийците не бяха толкова педантични.

Напъна мишици и се промуши в тясното пространство между клетката и стената на шахтата. Едва успя да напъха глава и трябваше да издиша въздуха от дробовете си, за да може да продължи нагоре. От пръстите му потече кръв. Убийците вече бяха слезли от асансьора и вероятно бързаха към колата, с която бяха дошли.

Трябваше да направи нещо, иначе щеше да ги изпусне.

Най-сетне се добра до долната врата и успя да отвори предпазната мрежа. Чуваше над себе си гласове. Изкатери се бавно на долното ниво на платформата. Точно срещу него, едно ниво по-горе, бе будката на асансьорния оператор. Имаше голям остъклен прозорец, от който се виждаше цялата платформа. Прозорецът бе опръскан с кръв, трупът на оператора бе клюмнал на стола. Кръвта му все още се

стичаше по стъклото. Беше изпълнил каквото му бяха наредили и за награда бе получил куршум.

Пети нападател, също с черни дрехи, очакваше четиримата при високата повдигаща се врата, зад която бе паркиран форд пикап Ф-350 с четири странични врати. Мърсър си отбеляза, че номерата му са свалени. Вероятно беше краден.

Четиримата нападатели се присъединиха към колегата си. Той помогна на мъжа с раницата да я свали и петимата се качиха в пикапа. След секунди напуснаха площадката и се скриха зад завоя.

Мърсър изхвърча през външната врата и хукна след тях. Щом излезе на дневна светлина, забави ход и запримигва заслепено.

Беше късен следобед и валеше студен дъжд. Беше средата на април, но въздухът хапеше сякаш е зима. Пикапът вече бе изчезнал в сумрака. Задните му светлини присветнаха, докато забавяше, за да пропусне един багер от близката кариера. А след това продължи да се отдалечава.

Пътят към мината бе дълъг само миля, но описваше няколко остри завоя, докато се спускаше към долината, където излизаше на шосето. Мърсър се втурна към багера. Беше голям, гумите му бяха високи човешки бой, но се движеше достатъчно бавно, за да може да го настигне и да се изкатери по стълбичката до кабината.

Шофьорът се облеци изненадано и викна ядосано:

— Какво правиш? Можеше да си строшиш главата.

— Имаш ли телефон?

— Тук няма връзка... За какво ми е? Ти кой си?

— Нямам време да ти обяснявам. Пикапът, който току-що те подмина. Мъжете вътре убиха шестима долу в мината, както и асансьорния оператор. Намери телефон и се обади на полицията. Форд Ф-350 с петима души, облечени в черни дрехи. Няма номера.

Шофьорът погледна за миг хладните сиви очи на Мърсър, зърна в тях твърда решимост и предпочете да повярва на странната история. Завъртя джойстика, с който се управляваше багерът, и увеличи мощността.

Мърсър се пресегна и дръпна ръчката обратно.

— Не ме разбра, приятел. Тръгвам след пикапа. Слизай и намери телефон.

— Не мога да...

Повече не успя да каже. Мърсър замахна и го халоса с юмрук под лявото ухо. Главата на шофьора отскочи назад, очите му се изцъклиха. Мърсър освободи закопчалките на колана му и го смъкна от седалката. Багерът продължаваше да забавя ход.

Мъжът бе замаян, но не беше в безсъзнание. Мърсър го издърпа на платформата и го подпря на кабината. Мъжът бързо идваше на себе си. Вместо да го удари отново Мърсър го наведе на една страна и го бутна безцеремонно. Мъжът се претърколи като жаба и плъсна в калта.

— Повикай полиция! Кажим им да спрат пикапа!

Без да е сигурен, че шофьорът ще го послуша, Мърсър се вмъкна в кабината. Багерът бе „Катерпилар 990“. Не най-големият им модел, но не и от дъното на таблицата. Мърсър го познаваше достатъчно добре, за да може да го кара, както и почти всяка друга машина, излязла от завода на „Кат“ в Пеория, Илинойс.

Натисна газта и мощният 625 конски сили дизелов двигател нададе чутовен рев. Машината подскочи напред. Мърсър нямаше намерение да се опитва да настигне изчезналия от полезрението му пикап. Максималната му скорост не можеше да се сравнява с тяхната. Затова пък разполагаше с възможност да се движи извън пътищата, за каквато те можеха само да мечтаят.

Вместо да се отпрати надолу по черния път Мърсър насочи багера към края на платото, като избегна почти обратния завой. Наклонът бе доста голям, над четирийсет и пет градуса, но имаше достатъчно малки дървета и шубраци, за да попречат на осемдесеттонното чудовище да изгуби напълно контрол. Мърсър действаше с джойстика сякаш е пилот на изстребител; заобикаляше само големите дървета. Дръвчета с дебелина колкото човешка ръка се гънеха и трошаха под тежките колела, един клон строши страничния прозорец.

Багерът излезе отново на пътя. Мърсър бе скъсил наполовина разстоянието до пикапа, хората в който все още не бяха осъзнали, че ги преследват. Багерът се носеше надолу по склона като разбеснял се слон. Тук растителността не бе достатъчно гъста и багерът започна да се свлича по чакъла и меката пръст. Мърсър трябваше да овладее импулсивното си желание да удари спирачки и вместо това натисна педала за газта, като същевременно въртеше джойстика като побеснял.

Изхвърча с огромна скорост върху следващия участък от пътя и за миг се изплаши, че ще се преобърне или че предната ос ще се счупи от удара. Но машината продължи напред — ревящо доказателство за постиженията на американския дизайн и конструктивна мощ.

Пикапът току-що бе профучал. Мърсър виждаше съвсем ясно следите от гумите му в меката почва. Багерът прекоси пътя и когато предницата му се озова над ръба на склона, Мърсър зърна пикапа да доближава следващия остър завой. Стрелците вътре вероятно също вече го бяха забелязали.

Задният прозорец на пикапа се плъзна надолу и отвътре се показва удебеленото от заглушител дуло на автомат. Очевидно бяха разбрали, че багерът ги преследва, и не смятаха да поемат рискове. Дистанцията бе твърде голяма за подобно оръжие, но това не попречи на стрелеца да изпразни пълнителя с 9-милиметрови куршуми.

Само няколко от тях улучиха багера. Мърсър не можеше да чуе звука от ударите през рева на двигателя, но за всеки случай вдигна кофата пред себе си преди да продължи. После пришпори машината по наклона. Този път храстите и дърветата бяха доста повече и се наложи да използва огромното тегло на багера, за да си проправи път надолу. Спусна и кофата, за да посича върховете на дърветата. Скоростта му се снизи наполовина и той започна да се притеснява, че няма да успее. Имаше само още един остър завой преди пътят да излезе на шосето. Дори шофьорът да бе позвънил на полицията, стигнеха ли шосето, нападателите щяха да изчезнат за броени минути.

Ако не можеше да ги спре, Мърсър трябваше да намери начин поне да ги забави.

Багерът ревеше като носорог, защитаващ територията си, и гъстата горичка продължи да изчезва с трясък под металното гребло и тежките гуми, но фордът също бе набрал скорост. Шофьорът знаеше какво прави, защото когато навлезе в последния завой не забави, а само завъртя чевръсто задницата с леко поднасяне, преди отново да натисне газта и да се понесе към спасителния изход.

Летяха право към мястото, където Мърсър възнамеряваше да излезе от налудничавото си спускане през гората. Ако се забавеше съвсем малко, щяха да го подминат и всичко щеше да приключи. Едва ли щеше да ги открие повече.

Фордът хвърчеше с бясна скорост и Мърсър знаеше, че всичко ще се реши след миг. В последните няколко секунди преди да излети на пътя шубраците отстъпиха място на висока до коленете трева и багерът внезапно набра скорост. Четири автомата откриха едновременно стрелба по него. Един от стрелците бе пропълзлял в багажното на пикапа и стреляше легнал. Други изстрели отекваха от пътническите прозорци и от двамата мъже на задните седалки.

Докато разстоянието между двете машини се скъсяваше, върху багера се изсипа истински оловен дъжд. Мърсър не можеше да се прикрие с голямата метална кофа, тъй като изстрелите идваха от страни.

Предното стъкло се пръсна с трясък и го посипаха безброй дребни късчета. Куршуми рикошираха от металните стени и пицяха покрай него.

Мърсър нямаше избор.

Опря крака на седалката и се промуши през прозореца. Претърколи се на платформата, от която преди малко бе хвърлил шофьора, и използва инерцията, за да скочи от багера.

Падна в тревата, присви глава към гърдите си и се претърколи няколко пъти. Багерът профуча покрай него и гумите разровиха земята на сантиметри от краката му. Куршумите продължаваха да отскачат от металните плочи.

А след това багерът излезе на пътя на няколко метра пред пикапа. Ако Мърсър бе останал на кормилото, нещата щяха да се развият иначе. Сблъсъкът с равната повърхност не бе еднакво изравнен между двете предни гуми. Лявата удари първа, което принуди багера да свие рязко в тази посока. Кофата се завъртя като пощуряла и в този момент шофьорът на пикапа скочи върху спирачките и накара колата да поднесе, преди да я пришпори в обратна посока, като матадор, който се дръпва внезапно пред атакуващ бик. Кофата на багера закачи задната част на форда достатъчно силно, за да го повдигне на две гуми. Шофьорът изви кормилото в обратна посока и ако допреди миг пикапът бе готов да се преобърне, сега тупна върху шестте си колела и се понесе с нарастващ рев към опразнения път.

Мърсър лежеше в мократа трева, а през това време багерът се наклони бавно и се килна в канавката. Моторът продължаваше да подава мощност на четирите колела, но кофата се бе заровила дълбоко

в земята. Колелата се въртяха и хвърляха кал, ала машината не помръдваше, беше заклещена.

Мърсър чу как фордът изхвърча на асфалтовото шосе и започна да ускорява, отдалечавайки се от мината. Бяха се измъкнали, след като бяха убили седем души.

Нямаше представа какво са отмъкнали в раницата — вероятно нещо, свързано с експериментите. Можеше само да гадае кое е толкова скъпоценно, че да коства живота на седем невинни жертви.

Остана да лежи по гръб под дъжда. Осъзнаваше, че е пропуснал възможността да въздаде правосъдие за убития си наставник. Всичко го болеше.

След пет-шест минути от далечината долетя воят на приближаващи се сирени. Но дотогава той вече бе решил какво ще направи. И то нямаше нищо общо с правосъдието. Въпросът вече бе личен. Въпрос на отмъщение.

3.

Един щатски полицай вземаше показанията на Мърсър, докато фелдшерката обработваше раните на рамото и лявото му коляно. Беше тупнал с достатъчна сила върху твърдата земя, за да си скъса панталона и да изгуби няколко квадратни сантиметра кожа. Левият глезен също го наболяваше, но не беше нещо, с което да не могат да се справят няколко таблетки ибупрофен и две-три чашки водка. Още десетина ченгета се бяха спуснали в мината, докато екипът от съдебната медицина бе изнесъл убития оператор. Други съдебни специалисти правеха снимки на петната кръв и разхвърчалите се наоколо гилзи.

— Хайде стига — въздъхна щатският детектив, докато го гледаше с нескрито недоверие. — Нима очакваш да повярвам, че си висял под асансьора, докато се е издигал цели петстотин метра?

Казваше се Пол Джерард и беше към петдесетте, с посивяла късо подстригана коса и зачервен нос като на закоравял пияница. Костюмът му бе купен от магазин за намалени дрехи. Кожата около мястото, където бе носил брачна халка, бе леко порозовяла. Разведен преди по-малко от година. Следваше утвърденото клише, реши Мърсър.

Седяха в остъклена стая близо до платформата на асансьора, където някога се бяха намирали служебните помещения на мината.

Фелдшерката напръска раната на Мърсър със спрей и той трепна.

— Мисля, че това вече го обсъдихме. Аз открих трупове и шофьорът потвърди, че му взех багера. Бил...

— Гундерсон.

— Точно така. Гундерсон. Видяхте с очите си дупките от куршуми в прозорците на машината. Това е достатъчно, за да потвърди, че нападателите се опитваха да ме спрат, нали?

Джерард не отговори. Въпреки това Мърсър продължи:

— Проследих ги от галерията на научния екип и единственият начин да стигна с тях на повърхността бе да увисна под асансьорната клетка.

Детективът вдигна глава от бележника и смени темата.

— Но как стана така, че се озова там в точния момент?

— В точния момент? — Мърсър не можеше да повярва, че полицаят ще използва толкова идиотска фраза.

— Ами веднага след като нападателите са убили онези шестима учени долу.

— Ейбрахам Джейкъбс пристигна по-рано днес. Предполагам, че той е бил главната им цел. — Мърсър спря и се замисли. — Поправка. Той и другите са само косвени жертви. Това, което отнесоха в раницата, е било главната им цел.

— Някаква идея какво може да има в нея?

— Абсолютно никаква — отвърна Мърсър. После кимна с благодарност на жената, която тъкмо бе свършила с превръзката му на рамото.

— Кога последно ви правиха инжекция за тетанус? — попита тя, докато затваряше чантата си.

— Преди две години, така че всичко е наред.

— Добре, почистих раните и ви направих повърхностен антибиотик. Ако забележите белези за инфектиране — зачервяване или повишена секреция, или ви втресе, потърсете лекарска помощ.

— Ще го направя. Благодаря ви. — Мърсър насочи вниманието си към детектив Джерард. — Едва ли ще е трудно да установите какво са откраднали, ако прегледате компютрите. Вероятно има подробно описание на това, с което са се занимавали учените.

— Вашият приятел Ейбрахам Джейкъбс ли командваше парада?

— Не. Той само помагаше. Шеф на научния екип беше Сюзан Тюнис. Мисля, че е доктор по химия, или атмосферни взаимодействия, нещо от този род. Доколкото разбрах, Ейб беше само съветник.

— А ти защо последва нападателите?

Разумен въпрос, който Мърсър не си бе задавал от години, защото това не бе първият случай, при който се изправяше срещу въоръжени мъже. Ни най-малко.

— Защо ги последвах ли? — повтори той. — Защото ако не го бях направил, никой нямаше да го направи.

— Ти за герой ли се мислиш, или какво? — попита насмешливо полицаят, с типичното раздражение на служител, чиито функции са били иззети от някакъв цивилен.

Мърсър нямаше желание да влиза в спор с него и затова преглътна хапливия си отговор и предпочете да заобиколи истината:

— Не, полицай, но когато видях трупове на онези хора и на моя приятел, за няколко минути изгубих способността си да разсъждавам трезво.

Джерард кимна, очевидно удовлетворен от отговора.

— Нека те попитам нещо друго. Мислиш ли, че това е терористична атака?

— Има ли значение мнението ми? Седем души са убити долу с автоматично оръжие. ФБР с готовност ще го кръсти тероризъм, за да може да погне нападателите. Предполагам, че ще се включат и разни други трибуквени организации, отговарящи за националната сигурност. Задавате ми тези въпроси само защото федералните още не са се дотъррили тук, а като дойдат, ще трябва да чакат голямото началство от столицата. Но ето какво ще ви кажа, детектив Джерард. Тези типове бяха тук заради нещо, което Ейб е донесъл със себе си тази сутрин, и избиха всички свидетели. И пак ще повторя: нямам никаква представа какво може да е това, нито над какво са работили в лабораторията. — Мърсър си пое дъх. — Приключихме ли?

Джерард затвори бележника и го прибра във вътрешния си джоб. Продължи обаче да си играе с химикалката.

— Прав си за федералните. Аз само наглеждам сцената на престъплението, докато се появят. Хората, които слязоха долу, имат същата задача. Не могат да пипат нищо.

— Ядосан ли сте? — попита Мърсър.

— Веднага щом ми се обадиха и ми казаха, че е стреляно с автомати, знаех, че ще съм само момче от поддържащия екип и нищо повече.

Мърсър бе склонен да прояви съчувствие.

— През годините съм работил доста с федералните. Когато си насаме с тях са готини хора. Ала изправят ли се отсреща като бюрокралична институция, играта загрубява.

Джерард изсумтя.

— Точно така е. Не каза ли, че си минен инженер? Как тогава си се забърквал с ФБР?

— Аз съм любима цел на няколко доста екстремни групи за опазване на околната среда. — Което бе вярно, но не бе истинската

причина Мърсър да е тъй добре запознат с техниките на тероризма и контратероризма. За последното причината по-скоро бе, че се бе озовавал на погрешни места в погрешно време и въпреки това бе направил каквото е нужно за момента. Погледна щатския детектив и го попита:

— Искате ли да направите на мен и на това разследване една голяма услуга?

Джерард осезаемо настръхна. Повдигна вежди.

— На федералните ще са им нужни от дванайсет до осемнайсет часа само за да завъртят колелата на механизмите, а не разполагам с толкова време. Двата с вас знаем, че онзи пикап вече е захвърлен някъде и нападателите са се разпръснали. Няма да оставят отпечатащи, нито ДНК, и това ще е задънена улица. Ако има някакви следи, водещи към тях, те ще са в лабораторията на Ейбрахам Джейкъбс.

— И мислиш, че федералните не го знаят?

— Биха могли, но тъй като Ейб е бил само съветник, първо ще се задълбаят в досието на Сюзан Тюнис.

— Мога да им предам това, което ми каза. Че според теб нападението е свързано с пристигането на твоя приятел.

Мърсър поклати глава.

— Това няма да промени нищо. Те си имат процедури и щом се уверят, че духът на Осам бен Ладен не е виновен за смъртта на тези хора и че най-вероятно става въпрос за грабеж, а не за тероризъм, ще изгубят интерес и ще изтеглят хората си. Няма да се появят в кабинета на Ейб поне още няколко дни.

— И каква е услугата? — попита Джерард, сякаш не знаеше.

— Пуснете ме да си вървя — отвърна Мърсър. — Дръжте ме настрана от това. Направете Бил Гундерсон герой, като кажете на момчетата от ФБР, че той се е опитал да спре пикапа.

— Знаеш, че няма да стане.

Мърсър се отпусна обезсърчено на седалката.

— Но от друга страна — продължи Джерард, — да речем, че изляза за малко оттук, а ти се измъкнеш незабелязано.

— Ще го направите ли за мен? — попита Мърсър с пробудена надежда.

— Не — отвърна Джерард и нахлупи голямата си каубойска шапка. — Но ще го направя за щатското ченге, което застреляха преди

дванайсет години, когато приближи една ударена кола, без да знае, че шофьорът се издирва от ФБР. Изглежда, бяха решили да ни спестят тази информация. Нашият човек получи три куршума в гърдите. Жилетката му спря два, но третият разкъса сърцето. Убиецът му открадна патрулката и продължи да бяга още три часа, преди да го спрат с барикада на пътя.

Джерард си изопна сакото.

— Каквото и да направя, федералните ще ме мислят за селяндур. Ти си само поредният свидетел, доколкото показват записките ми. — В гласа му се долавяше стоманена нотка. — Ще се погрижиш да свършиш тая работа, нали?

— Ще се постарая да ги пратя в ада, детектив — отвърна със същия тон Мърсър.

— Ще се върна след десет минути.

Пол Джерард излезе от канцеларията и приведе глава под дъжда, захапал димяща цигара. Мърсър почака половин минута преди да го последва. Джерард беше в другия край на складовете и разговаряше с човека, когото бяха пратили да замести оператора на асансьора. Ако се съдеше по облаците над главите им, Джерард бе споделил с него пакета марлборо.

Мърсър не би имал нищо против да се измие. Все още беше с окаляните и разкъсани работни дрехи и подкованите с налчета обувки, но нямаше време. Джерард му бе дал само десет минути. Той излезе от сградата и се отправи към белия фургон, докаран тук навремето, за да служи за спално помещение на дежурните екипи. Мърсър и учениците му го използваха за теоретични занимания преди да се върнат долу в мотела, където бяха настанени.

Трима от учениците му седяха на една маса заедно с униформен полицай: бяха задържани само защото бяха зърнали пикапа на убийците. И четиримата вдигнаха глави, когато влезе, и го погледнаха уморено.

— Ей, Мърсър, какво става? — попита Ханс.

— Без приказки — произнесе машинално полицаят.

— Детектив Джерард приключи с мен и мога да си вървя — обърна се към него Мърсър.

— Каза ли кого да му пратя? — попита младият полицай. Опитваше се да командва ситуацията, но усещаше, че Мърсър му се

изплъзва.

— Каза да оставя на теб да решиш — отвърна Мърсър. Хлапето очевидно беше неопитно и се опитваше да си придаде важност.

Младият полицай нямаше представа колко лесно са го изпързали.

— Добре. Щом детектив Джерард ти е записал данните, предполагам, че всичко е наред.

— Благодаря — отвърна Мърсър и се обърна към учениците си. — Съжалявам за всичко това, момчета. Ще приключим последния урок утре и след това ще го отпразнуваме.

Един от хората се готвеше да го поправи, но после схвана какво прави неговият учител. Искаше да си спечели време и те нямаха нищо против да му помогнат.

— Ist nicht kein problem — каза Ханс, пародирайки сам произношението си. Беше задържал Джерард повече от час, преструвайки се на слабо владеещ английски с надеждата, че неговият наставник ще може да се измъкне незабелязано.

Мърсър взе цивилните дрехи от шкафчето си, напипа ключовете на колата в предния джоб и излезе от фургона, без да поглежда другите.

Беше наел от „Херц“ един „Юкон“, черен джип, малко по-малък от парните катери, които някога бяха кръстосвали реката със същото име в търсене на злато. Настани се на предната седалка доволен, че си бе направил труда да плати и застраховката, защото петната, които току-що бе оставил върху тапицерията, не изглеждаха лесни за почистване.

Мощният осемцилиндров двигател се събуди с ръмжене и Мърсър излезе от паркинга и пое бавно между паркираните в безпорядък полицейски коли. Ниските облаци отразяваха червените проблясъци на сигналните светлини.

Един полицай го задържа на изхода, но му махна да продължи, след като Мърсър му обясни, че Джерард го е пуснал. Докато се спускаше по криволичещия път, стана неволен свидетел на алеята на разрушение, която бе оставил след себе си при бясното спускане с багера. Наистина изглеждаше сякаш оттук бе минало побесняло метално чудовище.

В подножието на склона други полицаи охраняваха яркожълтия багер, докато двама мъже с хартиени халати оглеждаха следите от куршуми по корпуса. Без съмнение щяха да бъдат скастриени от федералните криминолози, че не са ги изчакали.

Мокър и уморен патрулен полицаи махна на Мърсър да продължи, след като най-вероятно бе получил потвърждение отгоре. Мърсър зави в обратна на посоката, в която бяха изчезнали нападателите, уверен, че няма да намери отговорите натам. Дори не беше сигурен какви въпроси трябва да си задава на този етап. Всичко, което знаеше до момента, бе, че ще свърши онова, което бе обещал на Джерард. Щеше да спипа онези типове, каквото и да му коства.

Разстоянията в централните райони на Щатите бяха огромни — нещо, което бе забравил от времето, когато учеше в Колорадския минно-геоложки институт и навестяваше с кола родителите си във Върмонт. Беше напуснал Лейстърската дупка преди шест часа. Слънцето се бе спуснало към хоризонта и пътят имаше хипнотизиращ ефект. Към полунощ си помисли, че е преминал над половината от Средния запад, но скоро осъзна, че още е далеч от това постижение. Познаваше нафукани сноби от Ню Йорк и Вашингтон, които наричаха тези райони „страна за прелитане“. И наистина бе ужасно неприятна за каране.

Знаеше, че трябва да отбие в някой от ярко осветените оазиси на цивилизацията, всеки обещаващ многоетажни хотели с познати имена, ресторанти от известни вериги и денонощни бензиностанции, пълни с шофьори на камиони, които бързаха да откарат товарите си към крайбрежието. Подмина няколко подобни уютни местенца, почти идентични, но когато започна да си дава сметка, че се превръща в заплаха и за себе си, и за останалите, ако продължи да стиска кормилото, избра следващата отбивка, която го отведе на няколко мили по-нататък по лъкатушещ чакълест път, преди да свърши в градче, което се състоеше от няколко къщи на кръстовище. Една от двуетажните къщи бе приютила на първия етаж затворена закусвалня, адвокатска кантора и бръснарница, а отгоре имаше голяма табела за школа по танци и прозорец, толкова мръсен, че дори в сумрака изглеждаше сякаш е видял за последен път вода и гъба в зората на рокендрола. Срещу нея имаше по-голяма търговска сграда, заобиколена от дребни селскостопански машини, изложени за продажба:

косачки, ремаркета и трактори. Още по-нататък се виждаше тясна висока постройка, боядисана в бяло и наподобяваща камбанария, макар че къщичката, където трябваше да е камбаната, изглежда, бе само изрисувана. През улицата бе разположена малка бензиностанция с навес от поклащащо се на вятъра чергило, озарено от светлините и напомнящо чуждоземните кораби от „Близки срещи от третия вид“. Мисълта, че намери точно това сравнение, му подсказа колко е уморен в действителност, след като умът му подхвърляше подобни метафори. Друг признак за изтощението му бе фактът, че паркингът със селскостопанските машини и пустеещите места, кой знае защо, му изглеждаше точно толкова примамлив и подканящ, колкото „Риц“ в Париж или нюйоркският „Мандарин Ориентал“.

Той свърна към него и гумите на джипа изхрущяха върху покрития с боклуци и строшено стъкло чакъл. Светлината от един прозорец озаряваше достатъчно околностите, за да различи една жена да се показва на задната врата на малкия хотел и да засенчва очи с ръка, загледана към него. Мърсър предположи, че ще я наградят със званието „служител на годината“, задето го бе забелязала толкова рано, но после я видя да вдига малък вързоп от масата до себе си и да го опира на гърдите си. Почти различаваше чертите на малкото разплакано детско личице.

Изгаси двигателя и взе сака с дрехи, които носеше от мината. Очите му почти се затваряха. Надяваше се тук да има топла вода. Преброи десет, не, дванайсет стаи, сякаш възнамеряваше да ги заеме всичките.

Отвори бавно стъклената врата на фойето, та камбанката да не събуди детето, което междувременно се бе усмирило. Момичето — нямаше и деветнайсет — изглеждаше уморено от недоспиване и го гледаше с тъповато изражение. Дори не си направи труда да го поздрави.

— Искам стая — каза почти шепнешком Мърсър.

— Шейсет долара — отвърна тя. — Но ми се виждате мръсничък. Не мога да ви пусна тук.

Мърсър си погледна дрехите. Бяха омачкани и измацани с кал, но се съмняваше, че в задълженията ѝ влиза да почисти стаята на сутринта.

— Вижте какво ще ви кажа... — Извади две стодоларови банкноти от портфейла си. — Това е за стаята и ако я изцапам. Съмнявам се, че в стаите ви има нещо, което да струва повече от сто долара.

По някаква причина това накара момичето да се изкиска.

— Имам нужда само от душ и няколко часа сън.

— Ще ми трябва името ви за книгата. — Момичето отвори разръфаната книга за регистрации.

Мърсър сложи банкнотите на олюпения плот, пресегна се покрай момичето и взе един ключ от писалищната маса. Беше избрал стая в централната част на сградата и се надяваше, че ще има топла вода.

— Името ми е на тези две банкноти. Казвам се Бенджамин Франклин.

Тя не възрази и той се обърна и излезе. Паркира колата пред стаята си и отключи. Крушките бяха сменени с мъждукащи луминесцентни лампи и всичко тънеше в сенки и сумрак. Не че го интересуваше. Отдели половин час да постои под толкова гореща вода, колкото можеше да изтърпи, използва всички кърпи, за да се избърше, и рухна в изтърбушеното двойно легло с шарена кувертюра и възглавници в сходен десен.

Ала едва положи глава на възглавницата и осъзна, че се е залъгвал. Вярно бе, че не биваше да кара повече, но си даваше сметка, че няма никакъв шанс да заспи. Умът му не работеше по този начин. Беше се опитал да надбяга чувствата си, оставяйки зад себе си миля след миля, но сега за пореден път си припомни, че приятелят му е мъртъв, заедно с шестима негови колеги, и че той не бе успял да направи нищо, за да попречи на убийците. Мърсър не беше католик, но вярваше в идеята за вината. Тя бе за него движеща сила и едновременно солидна основа. Истина бе, че в този случай не би могъл да се обвинява за нищо. Това бе бреме, което поемаше само защото бе привикнал да носи отговорност. Което означаваше, че нерядко не можеше да си прощава неща, за които всъщност нямаше никаква вина. Някой психиатър вероятно би го уверил, че всичко това се дължи на смъртта на родителите му и на факта, че не е бил в състояние да попречи на тази трагедия. Също както сега, когато не бе успял да спре убийците на Ейб.

Нещата не изглеждаха по този начин, когато дваисетгодишният Филип Мърсър се върна в „Пен“ за своя докторат след две години следване в Минно-геоложкия.

На Коледа през онази първа година докторантура Ейб бе успял да изкрънка малко пари, за да отведе най-добрите си студенти в Западна Африка за десетдневно пътешествие с цел да подобрят уменията си за работа в полеви условия. Всъщност студентите щяха да са само носачи и шерпи на малка изследователска група, но нямаха нищо против откритата се възможност.

Първата седмица от пътуването мина безпроблемно. Групата от осем западни специалисти, включваща и тримата студенти на Ейб, плюс четирима въоръжени камерунски пазачи, изучаваше пресъхнали корита на реки и открити скални масиви с надеждата, че този полупланински район може да е богат на колтан, минерал, необходим за наскоро появилия се и бележещ бързо разрастване пазар за все още твърде скъпи клетъчни телефони. Още не бяха открили нищо обещаващо, но това не помрачаваше оптимизма, особено оптимизма на студентите.

Последният ден беше мъглив и хладен. Лагерът се пробуждаше бавно за живот, но скоро огнищата задимяха и хората взеха да си подават чаши с нес кафе. Тъкмо щяха да поднесат и закуската с пържени яйца, когато сред заобикалящата ги мъгла се мярнаха тъмни силуети и във въздуха отекна зловецото стакато на автоматични изстрели. Говореше се за бунтовници, които обикаляли из този район, но те би трябвало да са от другата страна на границата в Нигерия, на стотици мили от тях.

Един от камерунските им пазачи бе повален от първия откос. Падна на земята и от раните на гърдите и в главата му шурна кръв. Мърсър, който седеше от другата страна, срещу Ейб и един студент от Калифорния, Ланс, се вцепени за миг. Това приличаше толкова много на засадата, в която бяха попаднали родителите му — липсваше само разнебитеният пикап на майка му, паркиран тогава наблизно.

Ала колебанието му трая само няколко секунди. Още докато си поемаше дъх Ейб се превърна в родителите, които не бе успял да спаси. Мърсър не помисли за себе си, нито за опасността, на която се излагаше. Не беше успял да попречи на родителите си да загинат от насилствена смърт на този дивашки континент, но не смяташе същата

съдба да сподели и неговият приятел. Просто последва подхранвания си от адреналин инстинкт да защити Ейб Джейкъбс — или да умре.

Хвърли се през пламъците на огнището и прекатури приятеля си на земята, докато още няколко откоса профучаха над тях. Затисна го с цялата си тежест, заслушан в пищенето на куршумите. Докато се озърташе, видя друг от пазачите им да бяга към джунглата.

Едно лято години преди това Майк, най-добрият приятел на Мърсър, бе взел флоберката на баща си. Двете четиринайсетгодишни хлапета бяха работили през онова лято всичко, с което успяваха да се захванат, за да подхранват несекващия апетит на пушката за муниции. Веднага щом получеха няколко долара купуваха кутии с патрони от железарията — молеха за това влизащите възрастни, като тийнейджъри, молеци хора пред супермаркета да им купят бира. А след това отпрашваха към една изоставена прашна кариера, където се редуваха да стрелят: представяха си, че са герои от някой уестърн. Когато накрая училището и зимата поставиха точка на упоритите им занимания по стрелба, двамата бяха изгърмели хиляди патрони през тясното дуло на флоберката и бяха направили един ръждясал варел на решето, но пък можеха да се похвалят с отлични стрелкови умения от всякакви позиции за водене на огън, които бяха изучили в някакво старо ръководство за подготовка на пехотинци още от Втората световна война.

Мърсър запълзя през тревата към поваления пазач. Мъглата се вдигаше и той успя да преброи поне пет припламващи от дула пламъчета, докато стрелците навлизаха в лагера. Двамата последни пазачи бяха приковани към земята и явно се готвеха да си плюят на петите при първа възможност.

Той стигна до убития пазач, измъкна руския автомат от безжизнените му пръсти и двата резервни пълнителя от паласката на колана. Мъжът се казваше Пол. Беше харесал Мърсър, защото синът му се казвал Филипе.

Макар че Мърсър никога не бе стрелял с автомат, залегналото в мускулите му умение от онези летни упражнения се пробуди още докато опираше очукания калашник на рамото си и той започна да го използва сякаш е продължение на тялото му. От неудобната ниска позиция пусна кратък откос, който повали един от нападателите тъкмо когато той пристъпваше на откритата площ, където изследователите

бяха устроили бивака си. Беше сигурен, че мъжът е мъртъв още преди да падне на земята, и затова завъртя дулото към втория нападател, който все още се прикриваше зад дърветата.

Полускритият бандит извика от болка, когато в гърдите му попаднаха няколко куршума, и след това млъкна, което можеше да означава само че също е мъртъв.

Почувствали промяна в равновесието на силите, двамата пазачи повдигнаха глави и се включиха в размяната на смъртоносно олово в мъгливата сутрин.

Мърсър оглеждаше района за нови цели. Ръцете му машинално смениха изпразнения пълнител с нов.

Още един нападател падна, повален от някой от камерунците. Разкрещя се от болка и вероятно това бе достатъчно да накара останалите да преосмислят поведението си. Стрелбата им утихна и те, изглежда, се скриха назад в гората. Мърсър скочи от мястото, където се бе привел, и хукна след тях. Беше сигурен, че водачът им ще ги накара да се прегрупират и да нападнат отново. Нахлу сред дърветата, като държеше автомата ниско, а пръстът му бе на спусъка. Едно от многото неща, които не знаеше за стрелбата с автомат, която му бе позната само от филмите, бе силата на гърмежите. Ушите му бяха заглъхнали и чуваше само ниско бръмчене, сякаш се намираше непосредствено до огромен електрически генератор.

Стигна до малка поляна на двеста метра от лагера. Забеляза четирима мъже от другата страна, на двайсетина метра от него. Двама бяха с цивилни дрехи, изцапани фланелки и разръфани маратонки. Другите двама бяха с камуфлажна униформа, раници и широкополи шапки и не бяха въоръжени с калашници, любимото оръжие на всеки чернокож боец, а с лъскави автомати с оптични прицели. Западни оръжия, скъпи, истински инструменти за професионалисти. Не можеше да е сигурен в сумрака, но му се стори, че двамата с униформите са бели, а не чернокожи.

Закова се на място. Мъжете го забелязаха и в същия миг оръжията им се вдигнаха км него, но Мърсър бе превключил на автоматична стрелба и докато залягаше, джунглата се огласи от дълъг откос. Двамата африканци бяха повалени на място, един от белите получи куршум, който го завъртя и той падна. Вторият откри огън.

Мърсър нямаше прикритие и запълзя назад, без да сваля пръст от спусъка.

Нито за миг не откъсваше поглед от целта си и при един проблясък от оръжието на противника видя, че лицето му е бяло и че едва ли е по-възрастен от него. На бузата му имаше голямо родилно петно. Не беше залегнал при хаотичната стрелба на Мърсър, защото явно бе свикнал да си има работа със зле обучени момчета, които смятаха, че звукът от автоматична стрелба е също толкова смъртоносен, колкото и умението да се прицелваш. Ала миг по-късно няколко куршума попаднаха едновременно в това бяло лице, пръснаха главата в кървав облак и младият мъж се преметна назад и рухна.

Мърсър посегна да презареди и осъзна, че вторият пълнител е паднал някъде в джунглата по време на преследването. Огледа трескаво поляната. Първият бял наемник, когото бе ранил, тъкмо се изправяше, един от местните също се размърдваше.

Раненият звяр е особено опасен и ранените войници не правят изключение. Мърсър отстъпи в джунглата и се върна в лагера. Ейб превързваше един от студентите, а останалите двама пазачи събираха снаряжението, като същевременно се оглеждаха уплашено. Нямаше следа от мъжа, който бе избягал в гората. Някой вече бе покрил трупа на Пол с чергило.

— Мърсър — извика Ейб. — Какво стана?

— Не зная — отвърна Мърсър, дишаше тежко. — Застигнах ги на двеста метра оттук. Четирима. Стрелях, но двама са само ранени и може да решат да се върнат. По-добре да се махаме.

Ейб се бе надвесил над ранения студент и докато Мърсър го наблюдаваше, в съзнанието му отново изникна ужасяващата картина с убитите му родители. Ейб го погледна, каза, че раненият ще се оправи, и го похвали за храбрите действия, с които несъмнено им бе спасил живота. Мърсър не се бе провалил този път и се надяваше, че никога повече няма да се провали.

Успяха да се доберат до камиона, който ги изведе от джунглата, без повече инциденти. Пазачът, избягал в началото на атаката, така и не се появи, а компанията, която бе наела камерунските охранители, се погрижи вдовицата на Пол да бъде възмездена. Така и не узнаха кой стоеше зад смъртоносната атака, но се носеше слухът, че някакъв местен племенен вожд се опитвал да разшири контрола си върху

цялата територия, за да натрупа богатство от скъпоценния минерал, и тъкмо той бил наел белите войници.

Заради този случай след няколко месеца Ейб препоръча своя ученик за една мисия в Ирак, където ЦРУ се нуждаеше от геолог, за да помогне на специална група да установи дали Саддам Хюсеин разполага с достатъчно уранова руда, за да започне обогатяването ѝ. Тази мисия се оказа повратна точка в кариерата на Мърсър и го въведе в света на контртероризма, който тогава стана за него ежедневие толкова, колкото и издирването на скрити природни богатства. Но ето че сега Мърсър нямаше повод да се гордее — по-скоро изпитваше угризения, че не се бе оказал за втори път на нужното място и в нужното време, за да помогне на своя стар приятел. Нямаше как да промени миналото, нито да забрави случката, измъчваше го само мисълта, че така и не бе успял да благодари за последен път на своя дългогодишен наставник.

Докато отвън се развиделяваше и по пътя почнаха да преминават редки коли, Мърсър си припомняше отново и отново нападението в мината. И инцидента в джунглата, разбира се. Една спечелена битка, друга изгубена. И едно приятелство, приключило твърде бързо.

В шест и трийсет бе премислил всичко, което знаеше за противниците. Беше прегледал в главата си нападението им поне сто пъти. Трима от нападателите бяха останали неразличими в мрака, но не и четвъртият — техният водач. Мърсър щеше да го познае навсякъде и винаги по начина, по който вървеше и въртеше глава. И четиримата командоси бяха професионалисти, ала водачът им — водачът им бе боец по рождение, а не само заради обучението. Мърсър бе заплатил с една безсънна нощ, но за награда целта бе изкристализирала в съзнанието му. Когато пътищата им се кръстосаха, Мърсър възнамеряваше да се разправи с този тип, без дори да го предупреждава. Той бе виновен за смъртта на Ейб и докато не го убиеше, бремето за тази смърт щеше да тежи на сърцето му като камък.

4.

Марсел Ролан Д'Авежан стисна телефона толкова силно, че кокалчетата на ръката му побеляха. Някаква отдалечена част на съзнанието му се изплаши, че може да го строши.

— Какво сте направили? — попита той, повишавайки тон, и в обикновено лишения му от акцент английски се прокраднаха френски нотки.

— Нещата излязоха от контрол — отвърна човекът от Америка. — Какво мога да кажа? Всички са мъртви. — Говореше така, сякаш смуче захарна пръчка.

— Можеш да кажеш — отвърна Д'Авежан с едва овладян гняв, — че си кръгъл глупак, който не може да следва дадените му разпореждания. От вас се искаше да откраднете един проклет камък от група учени, не да ги застрелвате.

Човекът, който се обаждаше, беше професионалист и знаеше, че част от работата му е да успокоява клиенти, когато нещата не вървят, както са очаквали. Това най-често означаваше да ги остави първо да изпуснат парата. Корпоративни акули като Д'Авежан бяха от най-неприятния тип: мислеха си, че живеят в суров и жесток свят, но когато пред тях се разкриеха истинските граници на човешкия упадък, започваха да хленчат като изплашени деца. Мнението му не се бе променило въпреки факта, че от две години работеше за компанията на Д'Авежан като специален съветник на неговия отдел за глобална сигурност.

— Не мога да твърдя, че беше напълно необходимо — отвърна бившият войник. — Но, от друга страна, смъртта им ще забави разследването.

— Не го казваш сериозно — изпуфтя французинът.

— Ще го сметнат за терористичен акт, а не кражба. А това е съвсем друг вид разследване. Повярвайте ми. През първата седмица ФБР ще преобърне всеки камък в Минесота, за да търси следи от Ал Кайда. Част от хората ми вече се прехвърлиха в Канада с мострата и до

два часа ще са във въздуха. Не по-късно от утре следобед ще довършим операцията в Щатите и ще напуснем страната. Дотогава федералните от Вашингтон дори няма да са кацнали в Сейнт Пол.

Изминаха няколко дълги секунди. Наемникът знаеше съвсем точно какво става в ума на Ролан Д'Авежан. Беше същото, каквото се бе случило с него, когато най-новият член на неговата спецгрупа бе открил огън без заповед преди пет часа. Младият войник бе помислил, че един от студентите посяга към оръжието си. Разбира се, онзи нямаше никакво оръжие. Това бяха само хлапета от колежа и двама изплашени преподаватели. Въпреки допуснатата грешка той осъзна още преди да е изтекла кръвта на първата жертва, че няма друг избор, освен да се примири с обстоятелствата и да се възползва максимално от тях. Приемай, нагаждай се, превъзмогвай. Това мото бе научил много отдавна.

Почти усещаше как се променя гневът на неговия началник, докато приемаше обстоятелства, които бяха извън неговия контрол. Колкото по-бързо го направеше, толкова по-лесно щяха да се прехвърлят към следващата фаза от операцията.

— Сигурен ли си, че никой не ви е проследил? — попита Д'Авежан. Вече се владееше по-добре. Беше преодолял първоначалния шок да се превърне в съучастник на убийства, макар да не бе пряк участник в тях.

— Някой се опита да ни изблъска от пътя, минхер — призна наемникът. — Размина се с нас и остана в канавката. Зарязахме пикапа на две мили от целта и се прехвърлихме в резервните коли. Никой не ги бе виждал и се отдалечихме от района преди да е пристигнала полицията.

— Не ми харесва, че някой от работниците се е опитал да ви спре — озъби се Д'Авежан.

— Аз също не бях особено щастлив — отвърна човекът от Америка. — Не зная как ни е проследил, но беше твърдо решен да не ни позволи да се измъкнем.

— Възможно ли е да е видял какво е станало в мината?

— Няма начин. — В гласа на наемника се долови непоколебимост. — По-вероятно е видял убийството на оператора на асансьора и си е помислил, че може да си поиграе на Рамбо. Но в края

на краищата усилията му се оказаха напразни. Това не е нещо, което да ви безпокои, минхер.

Марсел Ролан Д'Авежан най-сетне престана да стиска телефона. Не че имаше значение, ако го беше счупил. Отнасяше се към смартфоните за по петстотин евро като към консуматив, също както се отнасяха към тях и трафикантите. По един за всяка сделка. След това го хвърляш и сменяш номера и картата.

— Обади ми се, когато приключите със задачата.

— Д'Авежан прекъсна връзката, блъсна телефона в бюрото и извади батерията, след което пушна останките в отвора на шредера за документи до бюрото. Машината издаде ужасен звук, който продължи около шейсет секунди, докато превръщаше чудото на електрониката в парчета от пластмаса, мед и спойки. Това, че Д'Авежан изхвърляше по няколко телефона на седмица, не означаваше, че е готов да замърсява околната среда.

В края на краищата нали цялата тази операция целеше спасяването на планетата.

Пое си бавно въздух. Ръцете му трепереха, стомахът му се чувстваше сякаш вътре внезапно са се озовали няколко змии. Хора бяха мъртви заради решения, които бе взел — не като резултат от някой ужасен инцидент в някое от многото индустриални предприятия, които управляваше, а защото бяха убити. Застреляни хладнокръвно, по простата причина че са свидетели и че убийството е най-лесният начин да се решат проблемите с тях.

Една от змиите се стрелна нагоре по хранопровода и го принуди да преглътне примесена с жлъчка слюнка. Той изтича в облицованата с мрамор баня на кабинета си и успя да се наведе над тоалетната миг преди стомахът му да се свие отново и да изхвърли останките от закуската. Д'Авежан се задави и плю, за да си изчисти устата, сякаш би могъл също така лесно да прочисти и съвестта си. Стомахът му се сви отново, мощен спазъм, който сякаш разкъсваше червата му, но този път не произведе нищо повече от оскъдна миришеца гадно гъста течност, която той избърса от устата си с кърпа. После проми доказателствата за вината си, но остана на колене и продължи да плюе в тоалетната чиния бълвоча, който се надигаше от стомаха му.

Изминаха още две минути преди най-сетне да се надигне и да си измие зъбите. Едва след като се изплакна с антисептичен разтвор

посмя да се погледне в огледалото.

Беше на четирийсет и четири и благодарение на редовния тенис с двама различни спаринг-партньори бе в добра форма. Косата му, все още повече пипер, отколкото сол, от известно време бе показвала тенденция към излиняване и той си направи възможно най-скъпата имплантация, която можеше да уреди — не че някой би могъл да го забележи, благодарение на невероятните умения на пластичния хирург.

Целта му бе да съхрани това, което природата бе създала от него, до четирийсет и петия си рожден ден. Беше чел, че това е върховата възраст за всеки мъж. Силата и мъжествеността все още бяха в зенита си, ситните бръчки и мъдрото изражение придаваха зрелост и дълбочина. Д'Авежан бе твърдо решен да спре доколкото може стрелките на времето и поне засега се справяше успешно с тази задача. Изглеждаше доста по-млад от действителната си възраст и много от приятелите му го закачаха за това и казваха, че вероятно някъде вкъщи е скрил свой портрет, който продължава да старее. Той се смееше и опираше пръст до устните си, сякаш подканяше човека отсреща да запази тайната му.

Днес обаче лицето му бе необичайно бледо, нямаше и следа от тена, който бе получил при едно скорошно пътуване до Дубай. И обикновено яркосините му очи, без съмнение най-привлекателната част от лицето му, бяха подути и зачервени, сякаш е плакал. Той докосна с пръст крайчеца на едното и усети една капчица да плъзва по пръста. Беше се просълзил, докато повръщаше, и дори не го бе усетил.

Закашля се, засрамен от проявената слабост. Марсел Ролан Д'Авежан — ненавиждаше да го наричат само Марсел и позволяваше само на жена си да му казва Роли — бе мегамилионер, постигнал всичко със собствените си ръце. Преди почти трийсет години бе наследил малка металургична фабрика от брата на единия си дядо, заклет ерген, и я бе превърнал в една от най-успешните индустриални компании в Европа. Благодарение на факта, че имаше опит в обработката на титан, компанията бързо бе станала водеща в бизнеса със строежа на самолети някъде по времето, когато старецът внезапно бе започнал да страда от необяснима имунонедостатъчност, която покъсно щеше да стане известна във Франция като СИДА — или СПИН в англоезичния свят.

Младият Ролан бе дясна ръка на стареца и се зае със задачата да ръководи Нантския металургичен завод — както се наричаше по онова време според традицията, установена от неговия прадядо още преди Първата световна война. Ролан Д'Авежан премести фокуса на бизнеса и създаде „Юродайн“, истински металургичен конгломерат, където годишните заплати надхвърляха четири милиарда евро, а в петте филиала на компанията работеха над осемдесет хиляди служители. „Юродайн“ се превърна в доминиращ производител на турбини за реактивни самолети, използвани както от военни, така и от цивилни машини. Под негово ръководство компанията отдавна бе надхвърлила пределите на металургичния бизнес и се занимаваше с изграждането на хидравлични системи, транспорт на стоки и пътници, производство на стоки за бита като хладилници и прахосмукачки под различни търговски названия, както и с добив на електроенергия — след като придоби общо четири атомни електроцентрали във Франция и още една в Чешката република.

При изкачването си нагоре Ролан неведнъж бе прекрочвал моралните и законови граници. Някъде в началото дори бе платил, за да пребият сина на негов конкурент, за да сплаши съперника си и да го принуди да се отдръпне. Разбира се, беше мамил с данъци, беше бъркал в пенсионни фондове, беше раздувал цени, беше подкупвал, шантажирал и продавал съзнателно дефектни резервни части, но за пръв път му се случваше да се замесва в убийство.

Сега, когато и тази граница бе пресечена, не му оставаше нищо друго, освен да го приеме и да продължи. Чувстваше се по-уверен. Забеляза няколко издайнически петънца бълвоч на яката на ризата. Свали си сакото, развърза луксозната вратовръзка и съблече ризата. Една от многото му мании бе да носи риза само по веднъж. Беше започнало като прищявка, когато почна да печели добре, сякаш си казваше: „Аз съм преуспял и мога да си го позволя“.

В последно време, когато залозите ставаха все по-големи и стресът оказваше своето влияние, някогашната му мания се превърна в нарастващ страх от бацили. В повечето случаи успяваше да го овладее, но когато наоколо нямаше хора, които да го забележат, започваше да се мие постоянно — използваше силно дезинфектиращи сапуни, и да се къпе при всяка възможност. Чрез интернет се запозна анонимно със специалист, който произвеждаше по поръчка силни дезинфектанти, на

ръба на риска за употреба от хората, но пък почистваха кожата в дълбочина.

Когато беше принуден да търпи компанията на други хора, неизменно си носеше флаконче с дезинфектант за ръце. Ако го попитаха, обясняваше, че има неприятно кожно заболяване и ръцете му са чувствителни към някои химикали. Като се имаше предвид изграденият му облик на защитник на околната среда, превърнал „Юродайн“ в „зелена“ компания още преди това да бе станало модно, хората бяха готови да му простят подобни странности.

Той отвори стария, датиращ от осемнайсети век гардероб и извади една от двайсетте еднакви безупречно изгладени и колосани ризи с монограм на десния маншет и истински кокалени копчета. Материята полегна върху кожата му, гладка като коприна. Предната вечер жена му бе излязла с приятели и Д'Авежан бе взел един от своите специални душеве. Гърдите му изглеждаха сякаш са били изтъркани с промишлена шкурка.

Закопча ризата, завърза вратовръзката на идеален възел и се върна в кабинета. Панорамният прозорец — кабинетът беше разположен на трийсет и петия етаж — гледаше към Ла Дефенс, търговския център на Париж, и Булонския парк, втория по големина градски парк, побрал в себе си прочутия хиподром Лоншан. Към всичко това, естествено, се добавяше и забележителен изглед към Айфеловата кула. Беше късна утрин. Пътищата гъмжаха от коли, по Сена сновяха туристически корабчета и въпреки това градът изглеждаше свеж и чист.

Д'Авежан си наля чаша перие от бара, майсторски скрит под перваза на прозореца, и позволи на стомаха си да се облекчи с едно оригване. И какво като научният екип на Джейкъбс е избит? Не ги познаваше лично, а смъртта им щеше да спаси милиони, дори милиарди в недалечното бъдеще. Не си ли заслужаваше тяхната жертва? Д'Авежан, разбира се, съжаляваше, че бяха платили най-високата цена, но това само щеше да допринесе за спасяването на човечеството. Побърза да предположи, че не са страдали. Наемникът, с когото работеше, бе истински професионалист и би се погрижил да стане така. Представи си как падат още с първия куршум и се зарече да не чете за случая в медиите. За съвестта му щеше да е по-добре, ако

поддържаше илюзията за бърза смърт, отколкото да научи, че са загинали в мъки.

Изхвърли празната зелена бутилка в кошчето и насочи вниманието си към високотехнологичния терминал „Блумберг“, безценно средство в света на финансите, място, където не се допускаха чужди лица.

Провери последните цени за „Юродайн“ и направи неизбежното сравнение с неговия пик преди няколко години. Те също бяха жертва на кредитния срив в глобалния пазар за недвижима собственост, макар че продължилото след това снижение на цените на неговата компания можеше да се отдаде на недъзите на съвременното общество, неспособно да различи гората заради дърветата. Доскоро „Юродайн“ бе в позиция да се превърне в един от световните лидери в производството, съхранението и разпространението на зелена енергия. Но вместо това енергийният филиал на компанията бавно подкопаваше печалбите, които трупаха други подразделения, и я завличаше към дъното. Тази сутрин акциите бяха спаднали с още половин евро само защото един договор с испанска компания беше „преоценен“, което на езика на финансите означаваше прекратен.

Още не се бе отърсил от тези неприятни мисли, когато личната му секретарка го повика по интеркома.

— Мосю Д'Авежан, мосю Пикфорд ви търси по телефона. Както винаги твърди, че е спешно.

Д'Авежан направи кисела физиономия. Ралф Пикфорд бе паразит, хранещ се от разпада на енергийния пазар. Или поне така мислеше Ролан за него. В действителност американският милиардер бе един от най-хитрите играчи в бизнеса и същевременно държеше най-големия пакет акции на „Юродайн“ след контролния пакет на самия Д'Авежан.

Той въздъхна уморено, покашля се и отвърна с твърд глас:

— Свържи ме с него, Одет. — И вместо да чака Пикфорд да заговори пръв продължи със същия тон: — Ралф, моментът не е подходящ. Ако ме търсиш, за да ми кажеш, че испанците са се отказали от сделката, вече го зная от снощи, но предпочитам засега да остане в тайна. Зная също така, че акциите са паднали с още половин евро, и не е необходимо да ми се напомня, че ако цената слезе с още десет процента, ще трябва да продаваш, за да намалиш размера на

данъците си, и че изтеглянето ти може да има катастрофални последици за компанията.

През шестте години, откакто тексаският нефтен магнат бе закупил голямо парче от „Юродайн“, Ролан се бе държал с него със съдържана сърдечност, освен в случаите, когато се налагаше да раболепничи. Нямаше представа защо напоследък си позволява да говори така агресивно с човек, който практически можеше да разори компанията му само с едно телефонно обаждане.

Очевидно самият Пикфорд не бе очаквал толкова неприязнено посрещане, защото за няколко секунди на линията се възцари тишина.

— Хъм — изръмжа той накрая. — Май тази сутрин някой е нахлузил тесните слипове.

Д'Авежан бе прекарал доста време сред американци и си даваше сметка, че в техния свят това е почти обида.

— Нося боксерки, Ралф, и тестисите ми се чувстват добре в тях. Имаш ли нещо конструктивно за казване, или се обаждаш да се оплачеш, че си изгубил петдесет милиона долара, откакто звънна камбаната на борсата?

— Не се залъгвай, Ролан. Изгубих петдесет на пазара, но спечелих сто след като изместих испанците. Тази информация също е само за вътрешна употреба. От месеци знаех, че смятат да се оттеглят в последната минута. Страната им е пред фалит, а те продължават да се заиграват с профсъюзите и да им правят мили очички, вместо да дръпнат шалтера и да хвърлят вината върху външни сили. Постъпиха днес с теб точно както направиха с онази китайска фирма за слънчева енергия преди два месеца. Ако не си забравил, фирмата им тогава ритна канчето, а изпълнителният директор си направи коктейл от приспивателни таблетки и водка, за да се отърве от срама. Когато китайското правителство е най-големият ти работодател, няма начин да се измъкнеш невредим, ако си изгорил няколкостотин милиона юана, припечелени с кървава пот от твоя народ.

— Всичко това е много интересно, Ралф, но накъде всъщност биеш? — Ролан отново бе изненадан от твърдостта, с която се обръщаше към най-големия акционер. При други обстоятелства поне щеше да се извини за провала с испанците.

— Това, което казвам, е — заговори Пикфорд и този път не прикриваше тексаския си акцент, — че накарах моите счетоводители

да прегледат отново сметките на компанията и както се оказа, никой от тях няма ни най-малка представа какво е станало с осемдесет и седемте милиона долара, които си похарчил, за да купиш нещо на име „Търговска компания «Драконът на късмета»“ от Гуанджоу, Китай, преди осем месеца. „Драконът на късмета“ е бил основан в деня, когато си го придобил, и доколкото можахме да определим, не разполага с никакви активи, освен номер на пощенска кутия в централната пощенска служба на Гуанджоу.

— „Драконът на късмета“ ще бъде нашият таен склад в Южен Китай — отвърна Д'Авежан и в гласа му се долови досада, сякаш въпросът е маловажен. — И тъй като разговаряме двамата с теб и знам, че телефоните не се подслушват, седемте милиона долара бяха за легитимиране на търговското название и всички останали чиновнически тъпотии, когато правиш бизнес в Китай. Нищо чудно дотук. Останалото обаче е за подкупи. Някои сега, други в обозримото бъдеще. По-добре да разполагаме с готова сума в началото, отколкото да я събираме, когато ни се наложи.

— Струва ми се доста големичка — изръмжа Пикфорд.

Ролан се опита да го обясни на език, който американецът би разбрал.

— През последното десетилетие Китай измина дълъг път. Вече не можеш да правиш сделки с шепа мъниста и лъскава басма, както са постъпвали вашите предци американците с индианците. Китай държи доста козове на различни места по света. Повярвай ми. Всичко по-малко от сто милиона си е кражба и аз говоря за евро, не за вашите девалвирани зелени хартийки.

— И какво ще получим за тези пари? — попита с нескрито съмнение нефтеният магнат.

— Права за производство при заплата приблизително четирийсет centa на час за служител, долар на час за надзирателите и техниците и абсолютно никакви възражения от когото и да било що се касае до замърсяването на околната среда. От друга страна, ще категоризираме производството като „зелено“ и ще използваме въглеродните му емисии за една от големите ни фабрики в Европейския съюз.

— Как успя да получиш еко сертификат? Мислех, че напоследък подгониха всички компании, които мамят или търгуват с въглеродни емисии.

— Така беше — потвърди Д'Авежан. — За какво според теб са осемдесетте милиона? Само от въглеродните кредити ще приберем много повече до третата година от началото на производството.

— А какво възнамеряваме да произвеждаме? — Пикфорд започваше да се интересува от сделката, но като истински капиталист от старата школа се отнасяше с подозрителност към онези способности за печалба, които му бяха непонятни. Да ти плащат, за да не произвеждаш въглеродни емисии, бе нещо, което все още не можеше да схване напълно.

— Няма значение — отвърна французинът. — Финансирането ще е твърдо. Можем да произвеждаме слънчеви панели или гумени кучета играчки, парите ни са гарантирани от СТЕ. — Имаше предвид Схемата за търговия с емисии, система, установена в ЕС, за да се ограничат опасните нива на газовете, отговорни за парниковия ефект. За някои това бе начин да се спаси планетата от глобалното затопляне и неговите катастрофални последствия, за други загуба на близо 300 милиарда евро годишно, а имаше и такива, които гледаха на идеята като на нова възможност за мощни финансови трансакции.

Хора като Ролан Д'Авежан виждаха в това по малко от трите. Да мислиш за запазване на екосистемата не означаваше, че не можеш да обърнеш правилата така, че да припечелиш нещо. Той продължи:

— Както неведнъж съм го казвал, Ралф, ако поставяш под съмнение начина, по който управлявам „Юродайн“, трябва да предложиш в борда на директорите да ми гласуват вот на доверие. Ако загубя, поне ще имам повече време за семейството си. Жена ми ме информира, че дъщеря ни току-що е получила стипендия от Университета в Базел и че синът ми е твърдо решен да участва през следващия сезон във Формула 3000, с надеждите да привлече вниманието на екипите от Формула 1. Последният път, когато имах време за тях, бе, когато дъщеря ми беше на тринайсет и обожаваше конете, а синът ми вярваше, че е черна американска рап звезда и се подвизаваше под името Джей Хоп, или Ли Хоп, ако въобще помня онези нелепи названия. Така че или се обади на директорите, или ме остави да управлявам компанията, както намирам за правилно, и до дванайсет месеца ще върна акциите на борсата до най-високите им нива.

— Това обещание ли е? — попита с престорена радост Пикфорд.

— Това е бизнес, Ралф. Няма обещания, освен че данъчните винаги идват и че все ще се намери някой задник, който смята, че може да върши работата по-добре от теб. А сега трябва да затварям. *Оревоар*. — Ролан затвори телефона преди Пикфорд да успее да каже нещо.

Известно време Д'Авежан остана загледан в стената, изкушен да повика секретарката и да я предупреди да откаже повикването, ако тексаският магнат реши да му позвъни отново, макар дълбоко в себе си да знаеше, че Пикфорд няма да го направи. Току-що, макар и не буквално, му бе казал да върви по дяволите и за известно време той щеше да направи точно това. Измина още малко време преди Ролан да се сети откъде идва тази нова увереност.

Чувстваше се по-силен от всякога, по-енергичен, сякаш току-що бе спечелил най-голямата си победа на корта или бе накарал любовницата си да крещи от сексуален екстаз и да моли за още. Дори членът му бе леко набъбнал. Нямахше да има време да се срещне с любовницата си тази вечер, но пък Одет не бе наета само заради качествата си на машинописка.

Трябваше да положи усилия, за да се върне пак към бизнеса. Това, че Пикфорд бе забелязал нередностите около сделката с „Драконът на късмета“, не бе изненадващо. Въпреки огромните си финансови средства американецът знаеше добре къде отива всеки негов долар или цент, в зависимост от посоката. Без съмнение бе отделил днешния ден, за да тормози и други шефове на компании, с които имаше общ бизнес — той се бореше за всяка, дори най-малката печалба, която можеше да изврънка от тях, за да увеличи огромните си постъпления. Този човек бе истинска алчна свиня и с времето щеше да попита отново защо „Драконът на късмета“ не отговаря на обещанията.

Д'Авежан отвори най-горното чекмедже на бюрото и извади нов смартфон от купчината. Наложил се да позвъни, за да потвърдят номера, но поне откъм негова страна разговорът щеше да е анонимен. Той набра номера и зачака, докато сигналът обиколи половината земно кълбо, прехвърляйки се от телефон на сателит, после на радиопредавател и накрая на една стара телефонна централа, скътана в сумрачен ъгъл на корабна радиорубка.

— Къде си? — попита Д'Авежан вместо поздрав. Говореше на английски, единствения език, който споделяше с човека отсреща.

— На бюрото си, отмятам бумащина. А ти?

— Не ми се прави на умник, Лев. Още ли си във Владивосток?

— *Нет* — отвърна капитанът на „Академик Николай Жуковски“. Отплавахме преди пет часа.

— Всичко наред ли е? — Д'Авежан съжали, че е задал въпроса, в мига, в който го зададе. Лев Жуков не би напуснал най-източното пристанище на Русия, ако не беше готов.

За щастие този път морският капитан реши да сдържи хапливите си забележки.

— Всичко, с изключение на най-важното.

— Да, зная — побърза да отвърне французинът. — Работя по въпроса.

— Няма да е зле да ускориш нещата. Имаме твърд краен срок за първия етап и за момента йонизираната среда, която поддържа на борда, няма да може да го... как се казваше... среже. Мога да изпомпам теравати електроенергия в стратосферата, но без подходящата среда ще е като да пикая през пожарникарски маркуч. Направи всичко възможно пожарът да не се разгаря.

— Лев, не е толкова зле — увери го Д'Авежан. — Просто нашите лабораторни кристали са по-бавни. Но от днес вече разполагаме с нов къс истински кристал. Ще уредя един вертолет да ви го достави, докато плавате.

— А ти? Ще дойдеш ли да присъстваш на своя триумф?

— Не зная. Истинският ми триумф няма да се състои още няколко месеца. Но може да прескоча само за да присъствам на това историческо начало.

— И в двата случая — изсумтя Жуков — прати марлборо. Не можах да намеря във Владивосток и ми писна да пуша тия турски цигари, дето смърдят на магарешки задник.

— Само ти можеш да познаеш миризмата, Лев — присмя му се Д'Авежан, облекчен, че корабът вече е потеглил и е извън дългите ръце на Пикфорд. Пазената в тайна от всички освен от неколцина служители на „Юродайн“ афера с „Драконът на късмета“ бе прикритие, за да се сдобият със специализирания руски кораб и да финансират някои изменения в оборудването му.

— Брей, вие, французите, сте имали чувство за хумор. Между другото, няма нищо смешно в Джери Луис, както и в онзи нещастен ваш мим.

— Няма спор за това. — Бащата на Ролан бе голям почитател на Марсел Марсо. Ролан ненавиждаше както него, така и името, което бе получил, а заедно с това и единственото си сходство с може би най-прочутия френски уличен изпълнител. Премина на сериозна вълна. — Само се погрижи да си на позиция в нужното време. Твърде много е заложено в операцията, за да се провалим точно сега.

Изключи телефона и го пусна в шредера. Беше доволен. Нещата най-сетне вървяха както трябва и скоро щяха да наберат достатъчно инерция, за да преминат границата, отвъд която не могат да бъдат спрени. Пипна се по чатала, усети, че възбудата му се е увеличила, и посегна към интеркома на бюрото.

— Одет, ще бъдеш ли така добра да заключиш вратата и да дойдеш тук?

5.

В осем и трийсет сутринта Мърсър спря пред малката къща, доскорошно обиталище на Ейб Джейкбс, недалеч от страничния портал на колежа, където Ейб бе преподавал и се бе пенсионирал. Ако се изключеше каменната стена, къщата не се отличаваше по нищо от останалите в чаровното малко градче Киленбърг, Охайо. Разположеният на бреговете на буйната Ракуун Крийк, която по-надолу се вливаше в река Охайо, колежът „Харт“ току-що бе отпразнувал сто и двайсетата си годишнина. Основателят, Конрад Харт, бе немски емигрант, който не бе прекарал нито час повече след десетата си година в класна стая, но затова пък бе надарен с гения на конструктор механик. Негови изобретения се бяха ползвали години наред в различни браншове на промишлеността като производство на пури, изработка на железопътни фенери и намотаване на бобини.

Харт бе оценил ползата от образованието и преди смъртта си бе заделил достатъчно голяма сума, с която практически бе закупил цялото градче и бе основал колеж, за който се бе надявал да се превърне в средище на науката и познанието. Беше използвал за модел един от първите общообразователни колежи в щата, „Оберлин“. С годините колежът бе продължил да се разраства и понастоящем разполагаше с две хиляди студенти, в противовес на първия курс след основаването, когато били едва тринайсет.

Градчето бе също толкова част от колежа, колкото и колежът — от него. Нещо повече, Киленбърг отдавна щеше да се превърне в призрачен град, след като една новопостроена нагоре по реката електроцентраля бе изсмукала половината от водата ѝ, а заедно с това и бе навредила сериозно на двете мелници, от които се прехранваше голяма част от гражданите. Именно съществуването на колежа помогна на Киленбърг да оцелее. Ако не бяха промените в модата и марките на колите, Мърсър би сметнал, че Киленбърг все още живее петдесет, дори сто години назад.

Както и останалата част от града улицата пред къщата на Ейб Джейкъбс бе украсена със стари дъбове, осигуряващи достатъчно сянка през лятото и покриващи есенно време тротоарите с пъстри килими. Пролетта бе все още в началото си и дърветата бяха тъмни и голи силуети на фона на сивото небе. Според традициите на архитектурния си стил „Тюдор“ къщата на Джейкъбс имаше стръмен покрив, украса от много дървения и безброй малки прозорци.

Доскорошният наставник на Мърсър бе избрал „Харт“, тъй като тук се бяха преместили няколко негови приятели от времето на „Карнеги Мелън“. Въпреки неголемите си пропорции частният колеж разполагаше със солидна научна програма благодарение на едно дарение, позволило на управата да построи ново крило и да го оборудва с прибори и апаратура, последна дума на техниката, във всеки случай достатъчно добро, за да привлече мастити преподаватели от ранга на Ейб и неговите приятели.

Мърсър предполагаше, че последните години на Ейб тук са били щастливи. Някои предпочитаха след пенсиониране да се отдадат на голф или да стиснат въдицата; Ейб Джейкъбс искаше да се пенсионира в експериментаторска лаборатория. Да, такъв човек беше.

Мърсър спря колата, опря ръце на кормилото и си пое дъх. После отвори бавно вратата и слезе.

Въздухът бе студен и хапеше, напомняше, че зимата току-що е отминала. Слегнал се сняг покриваше верандата и всички места, където не бе стигала лопатата. Макар че Мърсър не бе идвал често, откакто Ейб се бе преместил в „Харт“, имаше някои неща, които оставаха неизменни, и едно от тях бе голямата циментова жаба, приклепнала до входната врата. Под нея, както Мърсър знаеше още от времето на университета „Пен“, Ейб държеше ключа. В някои отношения Джейкъбс бе напълно лишен от оригиналност — между тях сигурността и украсата.

Къщата ухаеше на тютюн за лула и бе обзаведена в стил, който можеше да се определи като „ергенски от средата на века“. Мебелите бяха прекалено големи за помещенията и оставяха помежду си тесни проходи. Картините и украсата по стените бяха купени от гаражна разпродажба, както предпочиташе да го прави Ейб. Любимата му въздушна снимка на Ерусалим висеше над потъмнелия перваз на тухлената камина. Зад всекидневната имаше кухня с покрив с

линолеум под и златисти приложения по мебелите. Средата се заемаше от дървена маса и столове в стил шейсетте, с дизайн, отговарящ на представите на хората от онова време за бъдещето. Върху ниска масичка бяха скупчени стари вестници, списания и отворени пощенски пликове.

Пердетата бяха частично дръпнати и в къщата цареше сумрак, въпреки че навън слънцето се опитваше да си проправи път през облаците. На долния етаж имаше още две стаи — официална столова, която не бе посрещала гости от времето, когато „Макдоналд“ бяха отбелязали последния си милиард печалба, и кабинета на Ейб, който Мърсър реши да претърси последен.

Качи се по тясната стълба, придружен от равномерно поскърцване на стъпалата. На горния етаж имаше баня, толкова демоде, че клозетното казанче бе закрепено високо на стената, а огледалото над умивалника бе олюпено в основата и предлагаше частично черно-бяло отражение. Кой знае защо, старото огледало го накара да се усмихне. Ейб сигурно се беше радвал, че не вижда бръчките по лицето си в тази мътилка.

Главната спалня бе заета почти изцяло от огромно старо легло, което Мърсър не бе виждал; предположи, че върви с къщата. Имаше скрин в същия стил, а в една стъкления се мъдреше скромната колекция на Ейб от копчета за ръкавели — една от многото му странности. Леглото бе оправено и в стаята не миришеше на мухъл, което накара Мърсър да си помисли, че старият му приятел вероятно е имал чистачка.

Спалнята за гости обаче бе тази, в която го очакваше най-голямата изненада. Леглото не само не беше оправено, но бе заето. В него лежеше жена. Беше отметнала завивките и фланелата ѝ се бе повдигнала достатъчно, за да разкрие бедрата ѝ. Лежеше по очи и тъмната ѝ коса бе разпиляна върху възглавницата и надолу по раменете. От стройните форми и гладката кожа Мърсър определи, че е млада.

Върху близкия стол бе праметнато червено кожено яке, а джинсите на момичето бяха на пода под него. Мърсър затвори безшумно, но остана зад вратата и се покашля достатъчно високо.

Чу шум: момичето явно се беше сепнало и бе седнало в леглото.

— Здравейте — каза Мърсър. — Аз съм приятел на Ейб Джейкъбс.

— Какво? Кой сте вие? — извика тя изплашено и същевременно агресивно. Чуваше я да се намества в леглото: без съмнение се завиваше.

— Не исках да ви изплаша — продължи Мърсър. — Аз съм приятел на Ейб.

— Как влязохте? — попита тя.

— Ейб държи ключ под декоративната жаба пред входа. Сам си отключих. Казвам се Мърсър. Професор Джейкъбс бе мой научен ръководител, когато преподаваше в „Пен“.

— Какво правите тук? Професор Джейкъбс не е в града.

— Зная — каза той търпеливо. — Ще бъдете ли така добра да слезете долу да разговаряме, без да си викаме през вратата? Ще направя кафе. — Обърна се и заслиза по стълбите, за да не позволи на момичето да упорства с въпросите.

Докато поставяше стария чайник на котлона, чу горе водата в тоалетната, а после и шум от мивката в банята — звуците се предаваха чудесно през стените. След няколко минути стълбата изскърца издайнически и момичето се появи в кухнята.

Мърсър реши, че е на около двацет и пет, най-вероятно студентка или специализантка. Беше много красива, с лъскава черна коса и тъмни очи в същия тон. Не бе имала време да си сложи грим, ала и не й трябваше. Кожата ѝ лъщеше със свежестта на младостта, устните ѝ бяха естествено розови. Беше прибрала пицната си коса в дълга опашка, но над лицето ѝ все още подскачаха няколко немирни кичурчета, които я караха да ги повдига с ръка или да ги духа с устни.

Беше облякла червеното кожено яке върху пуловера с остро деколте и бе праметнала през рамо малка черна раница, която не бе забелязал в спалнята. Не влезе в кухнята, а остана на прага, подпряна на стената на гостната, сякаш за да е по-близо до входната врата. Беше предпазлива, но не и изплашена.

— Та кой сте вие, казвате? — Имаше дрезгав глас на заклета пушачка, но от нея не лъхаше на цигари, нито извади цигари.

Мърсър откри млякото в хладилника, погледна датата, извади кутия разтворимо кафе — още една от отличителните черти на Ейб — и взе от шкафа две чаши.

— Казвам се Филип, но по-често ме наричат Мърсър. Ейб беше мой научен ръководител в университета „Пен“. Оттогава сме приятели. А вие коя сте?

— Джордан Уейсман, негова племенница.

Докато бъркаше кафето в чашата, той вдигна глава и я огледа с безизразно лице. Беше напълно оправдано, като се имаха предвид обстоятелствата. После каза:

— Ейб няма племенница и ако следващият ви отговор е поредната лъжа, ще извикам полиция.

Лицето ѝ леко се промени. Сякаш се засрами и се опитваше да го прикрие.

— Вижте, от малка съм свикнала да му казвам чичо Ейб — е, поне докато двамата с баща ми преподаваха в „Карнеги“. Бяха в катедрата по металургия. Казах, че съм му племенница, за да не се чудите какво търся тук.

— И какво търсите тук? — попита Мърсър.

— Остави ме да наглеждам къщата, докато е извън града заради някакъв експеримент. Забравих къде. Аз... ей, може ли и за мен кафе? — Мърсър кимна и ѝ подаде чашата. Тя си наля още мляко и се дръпна назад. — В момента съм без работа, а и без дом. Чичо Ейб ми направи огромна услуга.

За миг Мърсър си спомни за нападателите и си помисли, че може би вече са близо. Нямаше откъде да знае със сигурност дали ще дойдат тук след убийството на Ейб, но едва ли би могъл да рискува. Беше поддържал над деветдесет мили в час, където бе възможно по пътя, и бе почивал само два часа. Убийците можеха да не спират за отдих, ако се сменяха, но със сигурност не биха карали с превишена скорост, за да не привличат внимание. Мърсър предполагаше, че преднината му е не повече от трийсет минути, и реши, че не бива да губи време в приказки за старите приятели на Ейб.

— Джордан — каза той, — не зная как да го кажа, така че ще карам направо.

Тя не го познаваше, ала нещо в тона му я накара да пребледнее.

— Какво е станало?

— Убиха го — отвърна Мърсър, опитвайки се да смекчи посланието, доколкото е възможно, когато се произнасят такива думи, после добави: — Застреляха го едни типове, които може да дойдат тук.

Сякаш някой дръпна килима под краката ѝ. Тя се свлече по стената и тупна по гръб, чашата с кафе изхвърча от ръката ѝ и се разля на пода. Опитваше се да не сваля поглед от него, но главата ѝ клюмна. За миг той си помисли, че ще припадне, но после я видя да повдига глава; очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Защо ми казвате такова нещо? — попита тя и сега вече в гласа ѝ не се долавяше дрезгавостта на зрялата жена, а плачливият тон на малко момиче.

— Съжалявам, но е истина. Подгоних хората, които го убиха, но те се измъкнаха. Както казах, възможно е да са тръгнали насам. Трябва да се махнете час по-скоро оттук.

— Но аз говорих с него вчера...

Мърсър се досети, че навлиза в спиралата на отрицанието, следвана от стадия на скръб, и че няма време да изчака всичко това.

— Джордан, моля ви. Стегнете се. Имате ли кола?

Тя успя да преглътне сълзите и втренчи поглед в него. Сега той бе като котва за нея и очите ѝ не го изпускаха. Той ѝ подаде ръка да се изправи и повтори:

— Кола?

— Ами... да, тоест не. Искам да кажа, имах кола, но се повреди, когато пристигнах в града. В един гараж е на разклона.

— Имам джип отвън. Вземете каквото ви е нужно и да изчезваме.

Тя не помръдваше.

— Сакът ми е в багажника на колата. Забравих го вчера, после Ейб замина и аз смятах да ида дотам пеша и да го прибера. Но сега... — Тя млъкна.

Приемаше новината по-зле, отколкото бе предполагал, но пък нямаше как да знае колко са били близки с Ейб. Това, че не беше чувал за нея, не означаваше, че не са били близки.

Взе бързо решение.

— Добре. Тръгвате с мен. Не бива да се бавим повече.

— Какво смятате да правите? Ако хората, които са убили Ейб...

— Тя се задави, след като произнесе думите, но това бе първата стъпка към признанието.

— Не се безпокойте. — Той се усмихна и я улови за ръката. Беше толкова фина, че пръстите му почти се събраха от другата страна. —

Ейб беше човек с навици — като този да оставя ключа под жабата.

Намери каквото търсеше в малкия килер до стаята, която Ейб бе използвал за кабинет. Помнеше добре старото бюро и въртящото се кресло, което започваше да скърца секунди след като е било смазано, както и столовете пред бюрото, на които бе прекарал дълги часове в обсъждане на различни теми, докато двамата се срещаха в Щастливата долина. Тази стая бе малко по-тясна от кабинета в „Пен“ и гледката от прозореца не бе така вдъхновяваща, но във всичко останало си беше ергенското леговище на Ейб, каквото Мърсър го помнеше от години. На пода на килера имаше олющен куфар на „Самсонайт“, изработен от неприятно синя и уж непробиваема пластмаса. Той натисна ключалките и вдигна капака.

Вътре имаше всякакви стари документи, някои прибори в папки, други напъхани в пожълтели пликосе. Мяркаха се черно-бели снимки на хора, които отдавна бяха напуснали този свят и за които Ейб никога не му бе говорил. Имаше две книги — оригинално издание на Талмуда и ръководство за поддръжка на 75-мм оръдие на танк „Шърман“. На дъното на куфара се спотайваше плосък предмет, завит с омаслен парцал.

Мърсър размота парцала и в ръцете му се озова лъскав кафяв кобур за немски пистолет Р-38, изработен не от прословутата компания „Валтер“, а от лицензираната „Шпреверке“, както си личеше по обозначенията. Бащата на Ейб бе участвал в десанта в Нормандия като механик водач и по времето, когато стигнали Ардените, бил повишен до командир на танк. Взел този пистолет от убит немски офицер. Под пистолета имаше малка метална кутия. Мърсър знаеше, че вътре са медалите на Морт Джейкъбс, ордените и документите за освобождаване от армейска служба. Цяла една тежка глава от живота на млад американец в добавка към агонията на войната.

— Това пистолет ли е? — попита Джордан Уейсман със смесица от отвращение и възхита.

Ейб му бе показал за първи път оръжието, когато Мърсър бе още студент в първи курс, и тъкмо Мърсър бе човекът, който го убеди да му позволи да го почисти. Затворът се оказа почти ръждясал. Ейб така и не се съгласи да стреля с пистолета — той беше преди всичко нюйоркски интелектуалец, — но от уважение към починалия си баща позволи на младия си студент да върне на Р-38 оригиналното

състояние. Това, което не знаеше, бе, че резервният пълнител, прибран в малкото джобче на кобура, е бил зареден през всичките тези години с осем 9-мм патрона „Федерал Премиум 124“.

Тя гледаше с изцъклени очи как Мърсър извади пистолета и резервния пълнител от кобура и върна кобура в куфара. Той натисна лостчето, за да освободи празния пълнител от дръжката на пистолета, и го смени с ловко движение. Вдигна предпазителя и вкара патрон в цевта. Дръпна затвора, за да го изхвърли навън — проверяваше как работи механизмът, после спусна предпазителя и пъкна патрона в пълнителя. Пистолетът изчезна под ризата му.

Спокойствието, с което боравеше с това смъртоносно оръжие, накара Джордан да се изчерви и тя го погледна с надежда.

— Този пистолет е бил на бащата на Ейб — обясни той. — Донесъл го е от Втората световна война. Ейб го ненавиждаше. Мразеше насилието, но знаеше, че невинаги може да го избегне, и затова мъкнеше пистолета навсякъде със себе си, както тъпата циментова жаба и онази снимка на Ерусалим над камината.

Огледа кабинета. И да имаше някакви следи за това с какво се е занимавал Ейб, за да го убият в мината, те едва ли щяха да са тук. Ейб държеше всички важни документи и записки в кабинета си в университета. Поне досега бе правил така.

На лицето на Джордан Уейсман отново се четеше объркване и съмнение. Сигурно се питаше как един бивш студент и ученик на Ейб борави толкова добре с оръжията. Мърсър съжали, че няма достатъчно време да ѝ обясни, ала мисленият часовник в главата му отброяваше неумолимо времето. Нападателят можеше да са съвсем близо.

— Трябва да огледам кабинета на Ейб в студентското градче. Знаете ли къде е? — И тръгна към изхода.

Тя поклати глава.

— Не, съжалявам. Дойдох тук вчера. Чичо Ейб бързаше да тръгне и не ме е водил в колежа.

— Добре. Ще ви скрия някъде и после искам да напуснете града. Къде са родителите ви? В Питсбърг ли?

— Не — отвърна тя унило. — Мама умря преди три години от рак, а с баща ми не сме особено близки.

Мърсър спря при вратата, обърна се и я погледна в очите.

— Почти не се познаваме, но вие сте близка на мой приятел и това ми стига. Приемете безплатния ми съвет. Освен ако баща ви не е някое чудовище, ще дойде време, когато ще съжалявате, че не поддържате връзка. Изгубих двамата си родители, когато бях на дванайсет, и оттогава няма ден да не си спомням с тъга за тях. Сдобрете се с баща ви.

Тя присви очи и между веждите ѝ се образува резка.

— Животът ми не е ваша работа.

— Сигурен съм, че Ейб ви е дал същия съвет — продължи той невзмутимо, — и то неведнъж. Той нямаше семейство и знам, че приемаше студентите си почти като свои деца. Аз бях едно от тях — вие също. Той беше олицетворение на бащината фигура, а сега, Джордан, ви е останал само вашият баща.

Щеше да продължи, но мярна някакво движение над рамото ѝ. Джордан бе висока и се наложи да я побутне встрани, за да погледне към улицата. Малка кола — „Хонда Фит“ — пълзеше по улицата, твърде бавно за този час на деня. Мърсър никога не бе виждал шофьора, нито пък той него, но и двамата веднага разбраха, че мястото на другия не е тук.

Шофьорът бе трийсетинагодишен, рус, добре сложен. За миг се втренчи в тях. Мърсър на свой ред се опита да прикрие изненадата си. По всичко личеше, че това е отлично подготвен убиец, бивш служител в някои спецчасти. Шофьорът извърна глава към пътя и натисна газта. Малката кола не можеше да се похвали с особена мощност, но почти се изгуби от поглед, докато Мърсър стигне до джипа.

Беше забелязал, че номерът на колата е от Индиана. Без съмнение бе открадната от нападателите, докато бяха пътували на юг от Минесота. Младостта на шофьора подсказваше, че не е водачът на групата и следователно няма да е единственият пристигнал в Киленбърг. Водачът, човекът, когото Мърсър се бе заклел да убие, навярно също бе някъде наблизо. Вероятно бе отишъл направо в кабинета на Ейб и бе пратил младия си помощник да огледа къщата.

Докато Мърсър завърташе ключа на двигателя, Джордан Уейсман се вмъкна в колата, седна и праметна колана през рамо. Не го поглеждаше, но той видя, че е стиснала устни. Знаеше, че точно сега ще е чиста загуба на време да ѝ каже да слезе. Тя не беше дете и си даваше сметка за рисковете. Мърсър предполагаше, че никога не е

залягала под автоматни откоси, тоест че няма представа с какво се захваща, но беше взела решение и той не смяташе да я разубеждава.

Осемцилиндровият двигател изрева оглушително и изхвърли струи сняг едновременно с четирите си колела. Мърсър бе нагласил пистолета в полуразкопчаното си яке.

— Имаш ли план? — попита Джордан и едва сега извърна глава и го погледна. Юконът се понесе в посоката, в която бе изчезнала хондата.

— Да прегазя този тип и да разбера защо убиха Ейб и другите — отвърна той.

— Сигурен ли си, че е от тях?

— Нямах добра възможност да ги огледам, но начинът, по който реагира този, ми казва достатъчно. Той е един от нападателите...

Джипът имаше автоматични скорости, но Мърсър превключи на ръчно управление и подкара колата сякаш е състезател от Формула 1; използваше двигателя да помага на спирачките при по-острите завой.

Светлозелената хонда се скри зад втората пресечка и Мърсър изруга. Щеше да е като да преследва заек. Хондата бе по-чевръста от джипа, имаше по-добро начално ускорение и шофьорът знаеше къде отива. Докато юконът подскачаше по неравностите, Мърсър се чувстваше сякаш е яхнал хипопотам. Свърна в пресечката изправен на две гуми, като кораб, приведен от буреносен вятър.

В същия миг хондата направи нов остър завой надясно и Мърсър изведнъж разбра какво е намислил младокът. Беше подмамил джипа да се отдалечи от набелязаната къща и сега поемаше обратно.

Мърсър завъртя волана на юкона докрай и го насочи между две борчета и ъгъла на къщата, зад която бе изчезнала хондата. Юконът профуча през мрежестата ограда, без да забави. Снегът не го спираше, колелата се впиваха в него като копита на бик. Подминаха къщата и приятна на вид зимна градина, от която надзърна изплашеният собственик, стиснал в ръце вестник и сутрешното си кафе. Джипът се справи без проблем с малко по-солидната задна ограда и се понесе по алеята зад къщите. Хондата вече бе излязла на моравата зад съседната къща. Мърсър насочи джипа в главозамайващ слалом и успя да избегне няколко дебели дървета и издигнат над земята басейн. Не успя обаче да види полускрит от снега сандък за пясък и го отнесе с неочаквана

експлозия от песъчинки, които се разхвърчаха и заудряха стъклото като диамантени късчета.

Двете коли профучаха пред къщата и излязоха на предната морава. Тук нямаше огради, но Мърсър закачи теглича на колесар на лодка, подаващ се от гаража. Колесарът се преобърна и петметровата лодка се хлъзна на земята и се катурна на една страна.

Мърсър пришпори едновременно четирите колела на юкона и го насочи към къщата на Ейб. Хондата вече бе спряла отпред, вратата на шофьора бе отворена, а самият шофьор тичаше от къщата към хондата. Видя внезапно появилия се юкон само на десетина къщи от него и скочи зад волана.

Потегли веднага. Улицата бе хлъзгава от полуразтопения сняг, за да може да изсвири с гуми, но все пак успя да се изстреля напред със съвсем леко поднасяне.

Мърсър погледна към къщата и видя, че предният прозорец е счупен. В следващия миг отекна оглушителна експлозия, която запокити останките на прозореца през моравата, като оръдие на старовремски кораб, изстрелващо картеч. Входната врата издържа на напрежението само още миг, преди да отхвърчи от пантите и да заподскача по улицата като хвърлена карта за игра. Мърсър закова джиपा. Къщата лумна в пламъци, които облизваха декоративните подпори и гредите.

Експлозивът, който шофьорът на хондата бе метнал вътре, вероятно съдържаше някакъв обогатител, най-вероятно бензин. Съвсем скоро кокетната къща на Ейб Джейкъбс щеше да се превърне в овъглена купчина отломки и пепел.

Пожарът се разгаряше бързо. Дим и пламъци пълзяха нагоре. Къщата и онова, което би могъл да скрие вътре Ейб, щеше да престане да съществува след броени минути.

6.

Мърсър измъкна клетъчния телефон от джоба си и отново настъпи газта. Хвърли телефона на Джордан.

— Набери 911.

— За пожара ли?

Той знаеше, че ако греши, последствията може да са сериозни, но не можеше да рискува.

— Не. Кажи, че трябва да обезопасят колежа. В студентското градче има въоръжени мъже.

След множеството трагедии със стрелци в студентски общежития през последните години полицията едва ли щеше да се забави.

Джордан все още не бе успяла да разговаря с оператора, когато Мърсър мина през вратите на студентското градче. По алеите имаше съвсем малко студенти — за щастие повечето бяха в аудиториите. Постройките бяха странна сбирщина от тухлени къщички и модерни блокове, всяка една като паметник на времето, в което е била вдигната. Едно от спалните помещения имаше големи прозорци и боядисана в синьо фасада, каквито се срещаха през 60-те, това до него беше от неизмазана тухла.

Мърсър мярна за миг една указателна табела към Научния център „Лодър“ със стрелка, сочеща зад импозантна сграда в колониален стил, която вероятно съществуваше тук от създаването на колежа. Асфалтът бе твърде сух, за да може да определи дали хондата е минала преди тях, но Мърсър бе почти сигурен, че ги е изпреварила. Пътят описваше завой около няколко занемарени паркчета и административни сгради, върху най-голямата от които бе изписано „Гимнастически салон Никълс — дом на Кафявите глигани“.

Изобщо не би могъл да си представи по-невдъхновяващо название за спортен тим. Изрисуваната отгоре зурла, която наподобяваше по-скоро американски тапир, отколкото европейски глиган, само подсилваше неприятния ефект.

Те заобиколиха един невисок хълм и продължиха да следват знаците към научната лаборатория. Би трябвало да е една от най-новите постройки в колежа. Почти веднага я видяха. Беше на четири етажа, със затъмнени стъкла и модернистка архитектура като просторен атриум с подпори от надупчен метал, напомнящ детските конструктори. Вместо традиционното вътрешно стълбище към сградата бе долепена остъклена платформа, кой знае защо напомняща за дръжките на етруска ваза. Джордан и Мърсър гледаха сновящите вътре студенти, които отдалече приличаха на опитни зайчета под стъклен похлупак.

Без никакво предупреждение студентите близо до входа внезапно се разбягаха панически. Миг по-късно Мърсър забеляза зелената хонда да влита през един от прозорците — завъртя се пред входната врата и се понесе по облицования с плочки атриум право към стълбището за втория етаж. Атриумът бе достатъчно просторен, за да побере колата, но студентите трябваше да се притискат към стените или да бягат пред нея.

Мърсър гледаше как хондата се носи нагоре по полегатата рампа. Двама студенти, момче и момиче, бяха ударени от бронята и запокитени през прозорците. По стъклата останаха тъмни кървави дири. Други двама студенти, които бяха имали благоразумието да се прилепят до стените, хукнаха да търсят помощ.

Мърсър все още не знаеше какви са намеренията на шофьора. Но сега, когато убиецът знаеше, че го преследват, вероятно щеше да се наложи да промени първоначалния си план. Ако трябваше да предполага, а Мърсър бе обмислял доста неща по време на пътуването насам, нападателите бяха дошли тук, за да откраднат нещо, свързано с това, което бяха взели в мината. Не успеяха ли да го направят, вероятно щяха да постъпят като с къщата — да се опитат да го унищожат. Колата спокойно можеше да откара образци или документи, но пък двайсетте и повече литра бензин в резервоара представляваха достатъчно мощно взривно устройство.

Пред сградата имаше широк площад. Някои студенти продължаваха да излизат тичешком през централния вход, докато други стояха вцепенени, загледани в пораженията, оставени от хондата. Всички подскочиха изплашени, когато Мърсър наду клаксона на джипа и насочи мощната машина към четирите стъпала на площада.

Беше видял следите от хондата, която се бе качила на нивото на сградата по тясната рампа за инвалидни колички, но джипът не можеше да мине оттам.

Студентите се пръснаха, а Джордан извика изплашено. Мърсър завъртя кормилото към широката входна врата, като за миг забави, за да даде време на изплашените студенти да му разчистят пътя. После профуча с колата през отвора. Ала алуминиевите врати бяха прекалено тесни. Чу се стържене на метал и трясък от строшените странични огледала, но все пак колата премина.

Междувременно бъркотията продължаваше да нараства. Чуваха се изплашени викове и писъци, изпаднало в истерия момиче размахваше ръце като полудяло. Неколцина се втурнаха към вътрешното стълбище.

— Какво правиш? — извика Джордан.

— Не съм сигурен — отвърна той.

Коридорът нататък бе твърде тесен за джипа, но Мърсър нямаше намерение да го използва. И без това колата бе остъргана от двете страни и със счупени огледала, нямаше смисъл да я подлага на нови изпитания. Джипът стигна достатъчно навътре, та предната броня да запуши коридора напълно. Нямаше никакъв начин хондата да се върне оттук. Никой от двамата не можеше да отвори вратата си. Мърсър натисна копчето за повдигане на задния капак и нареди на Джордан:

— Тръгвай. Идвам зад теб.

Не ѝ трябваше повторна покана. Тя се извъртя, промуши се чевръсто между седалките и Мърсър мярна за миг обутия ѝ в стегнати джинси задник, преди тя да се изтърколи в багажника.

Още изплашени студенти дотичаха при заклещената кола, спряха, ококорили очи, после се покатериха по капака и по покрива и се смъкнаха отзад. Пътят пред Джордан отново бе затворен.

— Мърсър — викна тя.

И последният студент се прехвърли през колата и побягна към атриума.

Докато Мърсър пак посягаше към копчето за отваряне на капака, хондата се появи с рев. До шофьора седеше още един мъж, явно водачът. Беше на около четирийсет, с квадратна челюст и тънка мрежа от бръчки около очите. Много жени биха го сметнали за хубавец.

Косата му бе малко по-дълга, отколкото я носеха военните, раменете му под тъмното сако и пуловера изглеждаха яки.

Това бе всичко, което Мърсър успя да забележи. Беше си мислил, че е блокирал убийците в сградата, но шофьорът на хондата явно не бе на същото мнение: завъртя волана наляво и малката кола се блъсна в дървените перила на рампата, след което се заби и в стъклената преграда. Вдигна се истински фонтан от натрошени стъкла. Колата последва искрящата лавина. Носеше се с по-малко от четирийсет километра в час, ала въпреки това преодоля значително разстояние преди да се стовари на пода и да подскочи върху амортизьорите. Шофьорът успя да се възползва от набраната инерция, четирите колела се завъртяха яростно, колата възвърна сцепление и се понесе стремглаво напред.

Мърсър изруга. Не беше предвидил подобен ход. Докато хондата се носеше към изхода, той включи на задна, изтегли джипа от теснината и го завъртя на място, събаряйки изоставеното бюро на регистратурата и няколко големи саксии с цветя.

— Дръж се! — извика, но предупреждението дойде твърде късно за Джордан и тя се люшна в противоположна посока.

Мърсър натисна отново педала на газта и стовари длан върху клаксона. Студентите вече бяха потърсили прикритие от царящия хаос и пътят към главния вход бе разчистен. Мърсър не може да прецени точно разстоянието и докато минаваше през рамката, забърса металната подпора. Разхвърчаха се още строшени стъкла.

Убийците се отдалечаваха, но не достатъчно бързо. Налудничавото им хрумване да скочат с колата от платформата вероятно бе причинило някакви повреди и скоростта на хондата не можеше да се сравнява с доскорошната. Мърсър разбра, че има шанс, така че подкара след тях, присвил очи срещу ниското слънце.

Хондата се бе насочила към задната врата на оградата на студентското градче и след като изчисли набързо ъгъла и скоростта Мърсър стигна до извода, че има доста голяма възможност да ги настигне преди да излетят през нея. Джордан се бе притиснала в седалката и на лицето ѝ се четеше същата решимост, каквато и на неговото.

Само няколко секунди бяха нужни на мощната кола да скъси дистанцията. Мърсър все още усещаше успокояващата тежест на

пистолета под якето си.

Не беше преминавал никакви професионални курсове за управление, но бе разговарял с достатъчно полицаи, за да знае как да засече кола, която преследва. Тази маневра се основаваше по-скоро на използване на инерция, отколкото на относителната тежест на колите, но все пак в конкретния случай, с голям джип срещу малката хонда, предимството бе още повече на негова страна.

Ала секунди по-късно шибидахът на хондата се вдигна и отгоре се показа водачът на групата, стиснал зловещ на вид автомат със заглушител.

Само преди ден Мърсър се бе изправил срещу четири подобни оръжия, прикрит от тежката кофа на багера. Тогава стрелците нямаше как да пропуснат. Тук обаче теренът бе значително по-неравен, имаше само едно оръжие и въпреки размера си юконът не можеше да се сравнява с кофата на багера.

Мърсър бе сигурен, че в последните секунди преди да се вреже в колата прицелът на водача ще се затрудни от неравния терен, сравнително неточното оръжие и факта, че целта му също подскача. Вече се готвеше да приключи с преследването, но погледна за пореден път тъмното дуло и осъзна, че е почти неподвижно, доколкото това можеше да се постигне при подобни обстоятелства. Стрелецът, изглежда, имаше богат опит за стрелба от кола по движещи се цели.

— Залегни! — успя да извика Мърсър, пресегна се и дръпна Джордан, след което завъртя рязко кормилото и юконът се понесе към оградата.

Половината от трийсетте патрона в пълнителя на автомата попаднаха в джипа за време, по-малко отколкото бе необходимо на Мърсър да извика предупреждението, ала рефлексите му се бяха оказали по-бързи от гласа, защото куршумите оставиха само редица тесни отвори по горния край на предното стъкло и изрисуваха няколко пунктирани линии по вратите. Никой от куршумите не попадна там, където се целеше стрелецът — ниско над предното стъкло, за да е право в главата на шофьора.

Докато хондата се носеше през малка борова горичка и се отдалечаваше, Мърсър полагаше отчаяни усилия да си възвърне контрол над юкона и го подкара през съседната равна заснежена поляна. В първия миг дори се зачуди защо е трябвало да я ограждат с

перила, ала малко след това си даде сметка, че нещо сериозно не е наред, понеже чу тихо, но нарастващо пропукване на поддаващия под три тона стомана тънък пласт лед. Поляната се оказа езеро, заобиколено от ограда, за да не влизат в него студентите. Мърсър погледна през задното огледало и видя, че ледът зад тях се е натрошил на плочи, между които блика кафеникава вода.

Още по-нататък, където бе сградата на лабораторията, внезапно отекна взрив и над покрива се вдигна огнен стълб, последван от бълващи талази черен дим.

Единственото, което можеше да направи Мърсър, бе да изругае и да се съсредоточи върху конкретния проблем.

Отсрещният бряг — ако можеше да се вярва на перилата — бе на стотина метра. Мърсър знаеше, че ледът край брега е по-здрав от този в центъра, и бе сигурен, че при скоростта, с която се движат, колата съвсем скоро ще потъне. Единственият им шанс бе скованият от лед поток, който охраняваше езерото. Коритото на потока бе скрито под снега, но Мърсър ясно виждаше сребристите върхове на храстите, които го обграждаха на мястото, където се вливаше. Завъртя кормилото колкото се може по-плавно и намали леко скоростта. Както бе научил, докато бе работил отвъд полярния кръг за една проучвателна фирма, твърде много вода под колелата можеше да вдигне под колата вълна и да разчупи леда още преди това да е станало под тежестта на предните колела. Не можеше да ускори, а с трошачия се зад тях лед не смееше и да забави. Всичко бе въпрос на точна преценка и баланс.

Джордан едва сега осъзна какво е станало.

— Мърсър, ние сме насред езеро!

— Зная — отвърна той напрегнато и изправи волана след като юконът се завъртя към хрусталаците. Потокът бе широк малко над два метра и вероятно бе достатъчно плитък, за да не се опасява, че ще потънат през леда.

Докато приближаваха замръзналия поток, ледът под тях почна да става по-дебел. В ниската част на брега снегът все още бе навят на преспи. Предният край на джипа се заби в една такава купчина тъкмо когато Мърсър се надяваше, че вече са излезли от дълбоката част на езерото. Едва сега си даде сметка, че е преценил неправилно обстановката. Езерото беше изкуствено и потокът се спускаше в него през висок над метър бетонен водопад, скрит под снега.

Стената бе достатъчно здрава, за да спре рязко движението на джипа, а сътресението — достатъчно силно да го отхвърли назад. От удара се отвориха и двете въздушни възглавници. Мърсър едва успя да вдигне ръка, за да не му пострада носът, а Джордан се завъртя на една страна и посрещна възглавницата с рамо. Ледът под тях се разтроши и през прозорците и задния капак започна да нахлува леденостудена вода.

Първата мисъл на Мърсър бе за спътницата му.

— Джордан, как си?

— Божичко, водата е ледена! — Тя скочи върху седалката. — А ти караш отвратително.

Той едва не се засмя. Това, че се оплакваше, бе достатъчен отговор на въпроса му.

— Ти сама поиска да дойдеш с мен. Забрави ли?

Тя присви очи.

— Можеше да ме предупредиш, че си смахнат.

— Трябваше сама да се сетиш, когато се запознахме. — Мърсър свали прозореца, избута с ръка поомекналата възглавница, измъкна се навън и седна на прозореца, като прикрепяше с ръка пистолета. Предните колела на джипа бяха потънали във водата. По-леката му задница все още плуваше на повърхността върху късове счупен лед. Мърсър се извъртя и се покатери на покрива.

Хондата продължаваше да се носи към задната порта. Хората в нея вероятно дори не бяха разбрали, че преследването е приключило.

— Дай ми телефона — каза той на Джордан, когато и тя се измъкна отгоре.

— Нали ти казах, че водата е студена? — отвърна тя. — Това е защото ровех по пода, за да ти вдигна телефона. Остана си там в онази водна гробница.

— Ами твоят?

— Вероятно вече е купчина разтопена пластмаса. Зареждаше се в кухнята на Ейб.

Едва ли вече имаше значение. Мърсър чуваше ясно далечния вой на полицейските сирени. Властите бяха разбрали, че в колежа „Харт“ се случва нещо, и се носеха насам, за да се намесят. Дори по някакъв начин да привлечеше вниманието на полицаите и да им съобщеше за измъкналата се хонда, местната полиция едва ли разполагаше с

достатъчно сили, за да отцепи студентското градче и да преследва нападателите. А и най-вероятно през следващите десет минути убийците щяха да откраднат друга кола и да напуснат анонимно Киленбърг, Охайо.

Мърсър помогна на Джордан да се закрепил на покрива. Металът под телата им бе топъл и той чуваше съскането на двигателя, докато водата го обливаше. Погледна към научния център „Лодър“ — очакваше да види сградата, където се бе намирал кабинетът на Ейб Джейкъбс, обгърната в пламъци.

Вместо това зърна само струйки белезникав дим от разбитите прозорци и ледени висулки, образували се от водата на пръскалките на противопожарната система, сипеща се върху металните первази.

Имаше надежда да спаси нещо в тази бъркотия. Той дръпна Джордан да слизат от покрива.

— Ела. Още не сме приключили.

7.

Воят на сирените постепенно се засилваше. Двамата тичаха, уловени за ръце. Снегът бе дълбок и се налагаше Мърсър да дърпа Джордан през наветите места. Ако искаше да открият нещо преди да са дошли полицаите, трябваше да побързат.

Нямаше представа с колко време разполагат. Първо, естествено, щяха да пристигнат местните полицаи, после щяха да повикат подкрепление от областните. Но Мърсър се надяваше, че ще имат поне десетина минути, докато полицията започне да оформя кордон. След това всичко тук щеше да се превърне в район на престъпление и щяха да се изправят пред същите бюрокралични пречки, които бе успял да избегне в Минесота.

Студентите бяха напуснали сградата. Мнозина тичаха през поляните към относителната сигурност на общежитията. Други оставаха прикрити зад паркираните отпред коли. Докато двамата приближаваха разбития вход, Мърсър се постара да прикрие пистолета, за да не предизвика нова вълна на паника. Момче и момиче бяха приклекли зад скамейка пред фасадата на модернистичната сграда. Отвътре се чуваше равномерният вой на противопожарната аларма.

Мърсър приближи двамата зад пейката.

— Чуйте. Аз съм цивилен полицай — каза им и показа дръжката на пистолета. — Когато дойдат униформените, им кажете, че влизаме вътре.

Момчето го погледна ококорено; момчето кимна и не попита защо един цивилен полицай ще води със себе си вътре жена.

Във фойето цареше хаос, навсякъде се въргаляха останки от строшени мебели и разкъсан мокет, късчета от ламарината на джипа. За щастие вече нямаше жива душа. Но воят на алармата бе толкова силен, че двамата неволно се присвиха. Беше почти невъзможно да разговарят.

Изкатериха се по рампата и прескочиха разнебитените от хондата перила. И тук подът бе посипан със стъкла и отломки, през разбития прозорец вееше студен вятър.

Качиха се на втория етаж. Вляво бе терасата, откъдето се виждаше атриумът и един окачен на тавана модел на слънчевата система. Гледката бе наистина впечатляваща. Луната бе изпъстрена с миниатюрни кратери, а пръстените на Сатурн сияеха във фантастични цветове.

Вдясно имаше открита площ, задръстена от преобърнати столове и отломки, а на пода се виждаха следите от гумите на хондата. Встрани започваше широк коридор с поредица от затворени врати и Мърсър предположи, че са учебни стаи. На три четвърти от разстоянието видя обгорен вход, през който все още бликаха водни пращинки от противопожарната система. Ударната вълна от експлозията бе отнесла стъклените панели на луминесцентните лампи и коридорът бе мъждиво осветен, но проблясваше ярко всеки път, когато светваше фенерът на противопожарната аларма. Ефектът бе като в къща на призраците. Мърсър извади рефлексивно пистолета, когато от една учебна стая изхвърча студент и изтича покрай тях, без дори да ги поглежда.

Изпроводи с поглед младежа, докато той се скри зад ъгъла, приведен от уплаха, след това пристъпи бавно в коридора. Веднага забеляза движение — сянка, която се местеше зад водната завеса на противопожарната инсталация. Мърсър би разбрал студента, който се бе притаил през шест стаи от взрива, но не и някой, спотайващ се на самото място на експлозията. Силуетът спря да се движи и като че ли се загледа към тях през водната стена.

Инстинктът и опитът взеха връх. Джордан бе на две крачки пред него. Той се хвърли към нея, обгърна я с ръка през кръста и я събори на пода. Претърколи се отгоре ѝ, за да я прикрие с тяло, и протегна дясната си ръка, насочил пистолета към фигурата на непознатия. Джордан тъкмо си поемаше дъх, за да даде воля на гнева си, задето се бе отнесъл така безцеремонно с нея, когато коридорът се разтреса от приглушения бумтеж на откоси.

Въздухът около тях сякаш внезапно оживя, изпълнен с прах от мазилка и барутен дим. Куршумите разтрошаваха всичко и сипеха

върху двамата парченца от мазилката на стените и от пластмасата на луминесцентното осветление.

В сравнение със заглушения автомат пистолетът на Мърсър изрева като оръдие в тесния коридор. Беше си истинска агресия спрямо всички сетива и той се опита да я повтори, но пистолетът засече още след първия изстрел, пуснат съвсем прибързано, без дори да е насочен към противника.

Аналитичната страна на ума на Мърсър мигом съобрази, че пружината в пълнителя на осемдесет и четири годишния пистолет не е издържала на времето и вероятно се е скъсала. Сега бе притисната надолу от тежестта на патроните, които трябваше да избутва в цевта, и нямаше сила да се върне в първоначалното си положение. Пистолетът изстреля само първия куршум, но следващият в пълнителя не се бе издигнал достатъчно, за да може да влезе в затвора. Мърсър трябваше да го извади и да презареди ръчно.

Всичко това му мина през ума, докато вдигаше Джордан от пода и я теглеше към една от учебните зали. Едва успяха да се прикрият зад вратата, когато в коридора отекна нов откос и няколко куршума се забиха в дървената каса на вратата. Мърсър веднага забеляза, че вътре има врата, свързваща тази зала със следващата и вероятно така до дъното на коридора. Помещението бе предназначено за химична лаборатория, с дълги успоредни маси, върху които бяха подредени колби и епруветки, както и метални спиртници. Той накара Джордан да залегне зад една от масите и ѝ нареди:

— Стой тук.

— Не се тревожи — отвърна тя задъхано. — Изобщо не смятам да продължа с теб нататък.

— Това е най-умното, което каза днес.

Междинната врата бе затворена, но не и заключена. Мърсър освободи заседналата гилза и постави нов патрон в затвора. Останалите патрони от пълнителя събра в лявата си ръка. Замисли се за миг върху факта, че ще се изправи срещу автомат с пистолет, произвеждащ единични изстрели. Ала имаше нужда от отговори и онзи тип отсреща можеше да му ги даде.

Надзърна в следващото помещение. Беше типична учебна зала, с катедра, черна дъска и дващестина стола. Таблици по стените и широки

прозорци. Навън вече се събираха полицейски коли и светлините им се отразяваха в утринния сняг.

Мърсър мина през стаята, после и през следващата, която бе досущ като предишната. Чу плисъка на стичащата се вода. Нападателят не бе стрелял отново и Мърсър се зачуди дали все още дебне зад водната завеса. Зачуди се също и защо са го оставили тук. Единственото обяснение би могло да е да причака тях двамата. Шофьорът вероятно бе успял да предупреди водача, че ги е забелязал, и той бе организиран набързо клопка в кабинета на Ейб — не само за да унищожи документите му, но и за да се разправи с човека, който ги гонеше още от Минесота. След което стрелецът лесно можеше да се измъкне в хаоса.

Не можеше да им отрече дръзновение. Планът бе добър и едва не бе успял.

Тъкмо се готвеше да влезе в следващата учебна зала, когато чу писъка на Джордан Уейсман.

Бяха го изненадали във фланг!

Мърсър се завъртя и хукна обратно през стаите. Прекоси първите две, без да се озърта, и нахлу в химичната лаборатория. В първия миг си помисли, че някой от студентите е взел момичето за заложник. Нападателят имаше гладко момчешко лице и черна коса, мокра от водата на пръскалките и полепнала по темето му. Изглеждаше на не повече от седемнайсет, макар вероятно да бе по-възрастен. На рамото му се поклащаше миниузи със заглушител, черен автоматичен пистолет бе опрян в слепоочието на Джордан, а с другата си ръка младокът я бе обгърнал през шията в задушавача хватка, като я дърпаше толкова силно, че обувките ѝ почти се бяха отделили от пода. Без съмнение очакваше Мърсър да спре или поне да забави фронталната си атака.

Стрелецът бе твърде млад, за да е научил урока, че не бива да очакваш страх от човек, който няма какво да губи.

Мърсър се хвърли към него. Видя, че очите на младока се разширяват от изненада, когато осъзна, че е допуснал тактическа грешка. Понечи да свали пистолета от челото на Джордан и да го насочи към Мърсър, но той вдигна повреденото си оръжие и изстреля единствения патрон в цевта. Деветмилиметровият куршум проби дупка в челото на нападателя и излетя от задната страна на главата му

в облак от розови, бели и сивкави пръски, които полепнаха по стената зад него в ужасяваща имитация на роршахов тест.

Стрелецът отхвърча назад от удара на куршума и едва не събори със себе си Джордан, докато се свличаше. Тя успя да се освободи от ръката му и когато видя кървавата каша, в която се бе превърнало лицето му, изпищя изплашено.

Мърсър дотича до нея, притисна я към себе си и я завъртя, за да не гледа локвата кръв, която се образуваше под главата на убития. Опита се да я успокои, да надвика воя на алармата и да ѝ каже, че всичко е наред, но в началото не се получаваше. Все пак след секунди Джордан спря да трепери и се притисна за миг към него, преди да се освободи от прегръдката му.

— Ужасно рискован начин да ми спасиш живота — каза едновременно благодарна и разгневена.

— Когато натисках спусъка, бях само на три метра. Можех да го поваля от два пъти по-голяма дистанция.

— Кой си ти? Сериозно. Що за геолог може да стреля така?

— Геолог, който прекарва доста време на опасни места — отвърна Мърсър. — Хайде. Сто на сто са чули изстрелите. Полицията ще щурмува сградата всеки момент. Ела.

Забързаха по коридора. През разбитите прозорци нахлуваше леденостуден вятър и нямаше начин да избегнат шуртящата от разпръсквателите вода. Кожените якета предпазваха телата им, ала водата се стичаше по лицата им и влизаше под дрехите. Мърсър реши да не казва на Джордан, че импровизираният душ е отмил част от кръвта и мозъка на нападателя, полепнали по якето ѝ.

Беше се опасявал, че ще завари кабинета на Ейб напълно изгорял и опустошен, но със задоволство установи, че обгорялата стая вероятно е била предназначена за регистратура, ако се съдеше по шкафовете с множество чекмеджета покрай стените, малката масичка и голямото отрупано с документи бюро. Сега папките бяха подгизнали от водата и залепнали една за друга. Имаше малък прекагурен от взрива диван, а от масичката пред него бяха останали само четири щръкнали метални крака. Пожарът, на който нападателят бе разчитал, така и не се бе разгорял. Дори без пръскалките на противопожарната инсталация мебелите съдържаха твърде много метал и прекалено малко дърво, за да дадат храна на пламъците.

Трите врати срещу входа бяха от масивно дърво. Едната бе затворена, а другите две бяха изтръгнати от пантите. Помещенията зад тях очевидно бяха претърсвани набързо и безкомпромисно за вещи и документи, принадлежащи на Ейб Джейкъбс. В едната стая Мърсър видя поставени в рамка на стената дипломи на името на професор Джудит Мъри. Второто помещение се оказа работен кабинет на доктор Антъни Уоц. И двете стаи бяха пострадали от взрива, с разбити прозорци, но изглежда водата бе причинила най-много щети.

Мърсър предположи, че идването им е попречило на нападателя да влезе в третия кабинет, който сигурно принадлежеше на Ейб. Вероятно нападателите бяха знаели, че кабинетът му се намира някъде на този етаж, но не бяха били сигурни за точното местоположение и беше истинска проява на лош късмет за тях, че бяха претърсили първо другите две стаи. Ала Мърсър знаеше, че късметът невинаги сочи в една посока и че съдбата покровителства не само смелите.

Сложи нов патрон в затвора на пистолета и насочи дулото над мястото, където бе монтирана солидната брава. Както и по-рано изстрелът бе истинска агония за слуха и за миг надви несекващия вой на алармите. Мърсър изрита вратата и влезе в кабинета на Ейб Джейкъбс.

Помещението бе запълнено от пода до тавана с кашони с документи и книги. Още документи бяха разпилени върху малкия диван и на пода — истинска лавина от информация и бележки. Бюрото на Ейб бе заровено под купища научни списания и тетрадки. Стар компютърен монитор заемаше единия край на бюрото, двайсетгодишно чудо на техниката, което никога нямаше да се възстанови от изкуствения дъжд от тавана.

Мърсър не знаеше какво да очаква. Вероятно някакъв ключ към случващото се. Вместо това се изправи пред планина от възможни ключове. Всяка от тези книги, бележници и тетрадки можеше да съдържа данни за това, на което се бе натъкнал Ейб и което бе станало причина да го убият. Преди да дойде Мърсър се бе опасявал, че няма да има нищо, с което да се захване след взрива. Сега обаче бе изправен пред истински склад от информация, само дето не знаеше как да се възползва от него. Дори властите да му осигуряха пълен достъп до всичко това, щяха да са му нужни седмици преглеждане, сортиране и

каталогизиране на информацията в папките, кашоните и чувалите на Ейб.

Имаше само един логичен начин на действие, при положение че времето им с Джордан бе ограничено. Той сграбчи кошчето за боклуци и изсипа от него няколко литра вода. На дъното останаха смачкани хартии и една потъмняла бананова кора. Каквото и да имаше в кошчето, надеждата да му помогне да разбере над какво е работил неговият доскорошен научен ръководител бе почти нищожна.

— Да вървим — каза той.

— Кошчето? — Джордан го погледна. — Само него ли ще вземеш?

— Ако се интересуваш от стари копия на „Международния журнал по прахова металургия“, чувствай се свободна да ги прибереш. Или някое от останалите прашасали издания. — Мърсър се обърна и излезе в коридора. Беше подгизнал и трепереше от студ. Погледна през рамо. Джордан го бе последвала, с полепнала по лицето мокра коса и преbledнели устни. В главата му изплува фразата „мокра кокошка“. Досети се обаче, че той едва ли изглежда по-добре.

Вместо да се върнат към атриума продължиха навътре в сградата. Мърсър отдели една минута, за да скрие пистолета над панелите на тавана при последната стая. Освен това изпразни кошчето и прибра смачканите хартийки — без банановата кора — под якето си. После с Джордан се спуснаха по пожарната стълба на първия етаж и излязоха през аварийния изход в хаоса на студентското градче.

— Дръж ръцете си вдигнати и куцай, сякаш си си ударила крака — предупреди я Мърсър, когато тръгнаха към паркинга.

— Какво? Защо?

— За да не ни застреля полицията и за да се измъкнем оттук преди някой да ни е заподозрял във връзка с всичко това.

— Но ние не сме направили нищо нередно — възрази Джордан. А после гласът ѝ потрепери и тя добави: — Ох, мамка му! Олеле!

— Какво има? — попита я загрижено Мърсър, обърна се и видя, че очите ѝ са разширени от болка и объркване. Беше се опитала да вдигне ръце, но не можеше да повдигне лявата над рамото.

— Не зная. Нещо с ръката ми. Направо ще умра от болки.

Той се огледа. На паркинга по-нататък полицейските коли бяха блокирали достъпа до научния център, а зад кордона вече се

подреждаха линейки, за да приемат жертвите. Една полицайка ги забеляза и им замаха с ръка. Партньорът ѝ държеше насочена към сградата пушка.

Мърсър прегледа за миг ръката на Джордан. Не виждаше никакви външни следи от нараняване. Аленото ѝ кожено яке не бе разкъсано от куршуми, под него също нямаше кръв. Предположи, че си е навехнала ръката, когато я бе съборил на стълбите, и че в най-лошия случай има счупена ключица. Нито едно от тези състояния не заплашваше живота ѝ.

— Не обръщай внимание засега — посъветва я той. — Зная, че те боли, но трябва час по-скоро да се измъкнем оттук, иначе може да ни задържат поне няколко дни. Ясно?

Тя прехапа устна, жест, който според Мърсър бе неустоим при всяка жена. Очите ѝ се насълзиха, но въпреки това кимна храбро. С понижаването на нивото на адреналина в кръвта ѝ болката щеше да се усилва.

Тръгнаха отново и Мърсър започна да куца, докато заобикаляха сградата на научния център и доближаваха паркинга.

— Побързайте — подкани ги полицайката, когато я приближиха. Очите ѝ бяха скрити зад огледални очила, косата ѝ — прибрана под шапката. Тя им махна към скупчените отзад коли.

— Ударих си коляното — оплака се Мърсър, когато се озоваха на сигурно място зад патрулката.

— Какво стана? — попита го полицайката, без да обръща внимание на оплакването му.

— Не зная. — Мърсър говореше припряно и изплашено, с изтънял глас на човек, който едва си сдържа нервите. — Бяхме на втория етаж. Чухме нещо долу, после силна експлозия. Трябваше да претичаме покрай помещението, където беше взривът, и докато минавахме, отвътре проехтяха изстрели. Поне така ми се стори, защото бяха някак си... приглушени. После имаше два силни трясъка. Бум и след малко пак бум. Тогава вече бяхме на стълбището. Там паднах и си ударих коляното. Съборих и Джордан. Тя казва, че я боли рамото. — Обърна се към нея. — Ужасно съжалявам, Джорд.

— Поне вече сме в безопасност — отвърна тя и го погали по рамото, сякаш за да го успокои. — Това е най-важното.

— Видяхте ли някой или нещо? — попита полицайката. Оглеждаше втренчено Мърсър, сякаш е заподозрян. Той уж случайно разкопча якето си, за да ѝ покаже, че издутината под него не е от оръжие, а от документите, които бе събрал в кошчето на Ейб.

— Не. Нищо. — Направи се, че едва сега е забелязал колко са измокрени документите. — Божичко! Тези ми трябваха!

— Моля ви, сър, съсредоточете се — каза полицайката.

— Ох, ужасно ме боли ръката — обади се и Джордан и потърка с театрален жест лакътя си.

— След малко ще се погрижим за вас — увери я полицайката и пак насочи вниманието си към Мърсър. — Сигурен ли сте, че не видяхте нищо? Някои свидетели разказваха, че из градчето се преследвали две коли.

— О, не, нищо не видяхме — отвърна Мърсър все така загледан отчаяно в мокрите документи. — Нали ви казах, че бяхме на втория етаж. Горестъпни суматоха, после чухме експлозията. С Джордан побягнахме в обратна посока веднага щом се включи противопожарната инсталация и изгаси пожара в коридора. После чухме изстрелите, а след това дойдохме тук. — Той я погледна с детска невинност.

Сега вече полицайката не гледаше с такава подозрителност този почти истеричен мъж и жената, която го галеше, за да го успокои. Вероятно вече ги беше категоризирала като невротичен гей и жена, която има много повече кураж от него.

— Сър, имате ли някакви документи?

— Горестъпни в куфарчето — отвърна без колебание Мърсър.

Жената понечи да зададе следващия въпрос, но радиостанцията ѝ изпука. Тя изслуша кодовото запитване, което произнесоха от другата страна, и заговори в микрофона на рамото си:

— Не, нищо засега. От сградата излизат само студенти и преподаватели. — Отново се заслуша. — Прието. — Махна с ръка на Мърсър и Джордан. — Вървете отзад при пожарните. Там има линейки, които ще ви откарат в Презвитерианската болница, ако сте пострадали сериозно.

— Благодаря ви — отвърна Джордан, праметна здравата си ръка през раменете на Мърсър, притисна се към него и го поведе зад полицейската барикада.

— Не се съмнявай, че ще получиш Оскар — прошепна ѝ Мърсър, докато се отдалечаваха от сградата на научния център.

— Играла съм мисис Хигинс в колежа — отвърна тя.

— Кой?

— „Моята прекрасна лейди“. Мисис Хигинс. Майката на Хенри Хигинс. — След като видя, че обясненията ѝ нямат успех, тя се отказа. — Но и ти не се справи зле.

— Опитах се да подражавам на Харви Уейнстейн от „Денят на независимостта“.

— Харви Фирстейн — поправи го Джордан. Лицето ѝ бе пребледняло, но не от студа. Придържаше наранената си ръка и присвиваше устни. — Уейнстейн е филмов продуцент.

— Ще трябва да приема твърдението ти на доверие.

Докато стигнат редицата пожарни коли и линейки, Мърсър бе престанал да куца, за да не привлича внимание. Джордан се беше опряла на него и дори той трябваше да признае, че студът прониква до мозъка на костите му. Трябваша им сухи дрехи.

Двама парамедици ги видяха да се приближават и изтичаха насреща с одеяла в ръце, готови да ги загърнат.

— Добре ли сте? — попита единият. Беше нисък, със смешни мустачки, ала лицето му изглеждаше загрижено.

— Ударих си коляното — отново заговори припряно Мърсър, — но иначе ми няма нищо. Джордан пострада повече. Боли я рамото. Не зная защо.

Като чуха това, двамата парамедици забравиха за Мърсър и натикаха Джордан през отворената врата на линейката, където от вентилаторите духаше толкова топъл въздух, че беше почти като видима въздушна завеса. Настаниха я на носилката, разкопчаха ѝ якето и се заеха да преглеждат раменната става; разпитваха я къде и кога я боли и колко е силна болката. Докато се занимаваха с нея, Мърсър намери в едно от чекмеджетата панталони и туники. Никой не му обръщаше внимание и той приседна на прага и си свали ботушите и джинсите. Дори изложена на открития въздух кожата му чувстваше повече топлина, отколкото през мокрите джинси. Той нахлузи два чифта памучни панталони и пристегна връзките на пояса. Използва няколко хирургични компреса, за да си направи партенки, с които смени мокрите чорапи. След това си свали пуловера и навлече суха

топла туника. Едва сега се почувства по-добре. Използва найлоновата торба на дрехите, за да прибере хартийките, които бе взел от кошчето на Ейб, и я натика в джоба на джинсите си.

После се върна при парамедиците, които все още се занимаваха с Джордан.

— Каква е присъдата?

— Ще можем да я потвърдим, ако ни позволи да ѝ срежем якето — каза мустакатият парамедик, — но мисля, че ѝ е счупена ключицата.

— Значи в болница? — Мърсър повдигна вежди.

— Да.

— Чуйте, момчета — заговори с ведър глас Джордан, — не се съмнявам, че е счупена, но не искам да губя повече от скъпоценното ви време.

И незабелязано намигна на Мърсър. Той почти беше готов да я целуне. Джордан усещаше интуитивно, че не бива да ги откарват в болницата, където със сигурност щяха да въведат имената им в болничната система.

Междувременно тя продължи:

— Навярно има доста ранени студенти от експлозията, а и нападателите са някъде наоколо. Не искам да съм отговорна, ако някой ранен полицай или тежко пострадал студент не стигне навреме до болницата, защото съм заела линейката.

Мъжете очевидно бяха разкъсани между желанието да помогнат на тази привлекателна, но все пак леко пострадала жена и възможността да спасят нечий застрашен живот. В края на краищата победи професионализмът и желанието да станат част от нечие драматично спасяване. Двамата се спогледаха и мустакатият каза:

— Ако ни обещаете да идете направо в болницата. — Погледна Мърсър. — Имате ли кола?

— На две минути оттук — увери го Мърсър, без да обяснява, че в момента е затънала в езерото и ченгетата вероятно я оглеждат с подозрение.

— Добре. Знаете ли къде е Презвитерианската болница?

— Роден съм в нея — излъга Мърсър.

Парамедикът кимна.

— Откарайте я право там. Ако си мисли, че сега изпитва болка, не знае какво я чака по-късно.

Загърнаха Джордан с одеяла и ѝ помогнаха да слезе от линейката.

— Благодаря — каза тя. — Вие сте чудесни хора.

— Само полека оттук нататък.

Тя ги възнагради с още една усмивка и Мърсър я поведе настрана. Когато се отдалечиха достатъчно, за да не могат да ги чуят, Джордан каза:

— Нямаме кола и ти не знаеш къде е болницата. Дотук играх с теб, но не се шегувам, като казах, че ръката ужасно ме боли.

— Повярвай ми — отвърна Мърсър. — Няма да се забавим и минутка.

Пред градчето вече спираха новинарски фургони, задържани единствено от втория полицейски кордон. Мърсър и Джордан го преодоляха, без да ги разпитват, и скоро се озоваха на паркинга, където сновяха изплашени и възбудени студенти. Мърсър приближи едно хлапе в паркирана кола със запален двигател. Вратата беше отворена и отвътре по радиото се чуваше гласът на репортера, който стоеше само на десетина метра встрани.

— Искаш ли да станеш герой? — попита Мърсър момчето.

То вдигна озадачено глава.

— Какво?

— Току-що откараха една наша приятелка в болницата, но не ни позволиха да се качим в линейката. Ще ни откараш ли там?

— Къде я откараха? В Презвитерианската? — попита хлапето. Беше гладко избръснато и носеше скъпо яке, макар че джинсите му бяха покрити с кръпки. Мърсър предположи, че якето е коледният му подарък. Последният модел БМВ вероятно също бе подарък от мама.

Мърсър поклати глава.

— Не, споменаха друго име. Съжалявам, но не съм оттук.

— Презвитерианската е най-близо, но може и да е „Сейнт Агнес“, тя е на десетина мили по-нататък.

— Да! — възкликна Мърсър. — „Сейнт Агнес“! Там я откараха. Парамедиците споменаха, че там имало ортопед специалист.

— Моля ви — добави Джордан и погледна момчето мило.

Всяко хлапе би потънало в тези влажни черни очи.

— Разбира се — каза момчето. — Само секунда да почистя. — Събра смачканите опаковки от сандвичи и празните бутилки и ги

хвърли в багажника. Мърсър помогна на Джордан да се настани на предната седалка и ѝ сложи предпазния колан; обясни на хлапето, което се казваше Алекс, че е пострадала, докато е бягала с тълпата от сградата.

Миг по-късно напуснаха колежа през централния портал и само след половин час Джордан обясняваше на спешния доктор в „Сейнт Агнес“, че се е подхлъзнала на лед пред къщата и смята, че си е счупила ръката. Когато изплува темата за нападението в колежа, двамата заявиха, че дори не са чували. След два часа Мърсър качи Джордан, с превързана ръка, в току-що наетия от „Херц“ джип, който бе поискал да му доставят на паркинга пред болницата.

Джордан бе натъпкана с твърде много болкоуспокояващи, за да му отговори. Мърсър я остави да спи и потегли към своя дом близо до Вашингтон.

Не се съмняваше, че рано или късно от ФБР ще попаднат на следите му, след като направят връзка между паралелните атаки и регистрацията на предишния джип, който бе наел, а после изоставил в езерото на студентското градче. Ето защо позвъни на един стар приятел с надеждата да избегне излишно навестяване на централата на ФБР. Една от любимите му философски сентенции бе, че е по-добре да поемеш инициативата, отколкото да реагираш, когато нещата се случат. Досега му бе служила добре.

8.

По прищявка на съдбата Филип Мърсър все още живееше в покрайнините на Вашингтон, в урбанизираното предградие Арлингтън. Беше се настанил там малко след като получи научна степен по геология от университета „Пен“ и прие предложението да работи за Американската агенция за геоложки проучвания. Там обаче не се задържа дълго. Беше твърде независим, за да работи на държавна служба, и скоро се прехвърли като консултант на свободна практика към един частен рудодобивен концерн. Още с първия си договор спечели повече пари, отколкото бе смятал за възможно. Нямаше нищо против да е финансово обезпечен, макар че парите не бяха движещ мотив в живота му. Привличаха го по-скоро предизвикателствата, отколкото възнаграждението, което обясняваше защо бе напуснал толкова бързо държавната агенция. И тъй като не знаеше какво да направи с купчината пари, която му се изсипа, се вслуша в съвета на собственика на компактната кооперация от кафяво-червен камък, където бе наел малък апартамент. Човекът го убеди, че недвижимата собственост е единствената сигурна дългосрочна инвестиция, след което му продаде цялата сграда на доста примамлива цена.

Това, което предишният собственик бе пропуснал да спомене, бе, че да си хазяин дори само на пет семейства е неблагоприятно занимание, сравнимо например с чистенето на канали в Бомбай. Още първото среднощно повикване заради повреда на водопровода принуди Мърсър да прехвърли управата на мениджърска компания, макар че те прибираха двацет процента от печалбата. Това обаче не подобри положението. Другите наематели вече знаеха, че сградата е негово притежание, и го безпокояха по всяко време на деня и нощта за големи и малки ремонти.

След половин година почти непрекъснато досаждане Мърсър най-сетне реши, че му стига, и преустрои сградата в еднофамилно жилище, чийто единствен обитател остана той. Оттогава животът му бе поднесъл някои доста големи изненади, но кафеникавата къща си

оставаше неговото спокойно пристанище и той си бе дал клетва, че по-скоро ще излезе да спи на улицата, отколкото отново да стане наемодател.

Подкара наетия джип по една от тесните жилищни улици на Арлингтън, разположена от другата страна на река Потомак и срещу столицата. Усмихна се, когато забеляза колата, паркирана на неговото място в края на кварталчето. Беше ягуар тип Ф, с твърд покрив и едни от най-хубавите джанти, които бе виждал. Доставиха му я в деня преди да отпътува на запад, за да поеме курса по минно спасяване. Имаше осемцилиндров бензинов двигател с осемстепенна автоматична скоростна кутия и бе способна да остави зад себе си немалко мераклии с мощни коли. От доста време Мърсър бе подготвял смяната на своя любим ХJ-X, изпробвайки поршета, мазерати и няколко по-напудрени БМВ-та, преди да спре избора си на легендарната английска кола. Точно този модел бе елегантен и красив като южноамериканската котка, на която бе кръстен, и бе достоен наследник на своя предшественик, ягуар тип Е, положил стандарта за суперколи някъде в началото на шейсетте.

Джордан Уейсман се бе събудила, но през повечето време мълчеше, опряла уморено глава на прозореца и втренчила поглед напред. Мърсър се досещаше, че болката ѝ се е усилила и че ще откаже да приеме нещо за нея. Макар че и той би постъпил така, смяташе инатенето ѝ за излишно. Нямаше нищо срамно в това да вземаш болкоуспокояващи.

— Стигнахме — обяви той. Час пик бе отминал и в квартала бе относително спокойно. Той избра едно място зад голям жълт училищен автобус.

Това, което му доставяше по-голямо удоволствие дори от спортните коли, бе триетажното блокче. Беше неговото убежище от света, място, където тревогите и напрежението не можеха да проникнат. Достатъчно бе да влезе през вратата във високото преддверие и бе в състояние да забрави всичко, да намери отново лелеяния покой. Знаеше, че след смъртта на Ейб и случилото се впоследствие ще му е трудно да възстанови напълно изгубеното равновесие, но въпреки това бе сигурен, че ще се почувства малко по-добре.

Слезе от джипа. Въздухът във Вашингтон бе с шест-седем градуса по-топъл от този в Охайо и по земята почти не се виждаше сняг. Дори миришеше на пролет, въпреки близостта на магистралите и на големия град. Мърсър помогна на Джордан да слезе от колата. Настроението ѝ, изглежда, се бе развалило още повече и затова имаше вина не толкова счупената ключица, колкото мисълта за Ейб и адреналиновият махмурлук след преживените опасности. Мърсър от собствен опит предполагаше, че тя няма да хапне нищо довечера и ще преспи следващите дванайсет часа, но после ще се събуди изгладняла и поосвежена.

Усети, че нещо не е наред, още щом ръката му обхвана дръжката на вратата. По навик бръкна за пистолета преди да си спомни, че го бе оставил в научния център. През вратата се долавяха слаби вибрации и още докато осъзнаваше какво става в него се пробуди раздразнение и гняв.

Вратата бе отключена, повечето светлини в къщата бяха запалени, а от колоните щедро се лееше хрипливото соло на Джейн Крупа от концерта на Бени Гудман през 1938 в Карнеги Хол. В просторната гостна танцуваха двайсетина души, поне още толкова стояха около билиардната маса и в столовата. Други се бяха подредили по стълбището, от което се виждаше преддверието, и потропваха с крака в такт с барабаните. И в средата на всичко това беше Хари Уайт, издокаран в костюм с жилетка, сякаш изваден направо от някой гангстерски филм. Видя Мърсър и промърмори:

— О, по дяволите!

Партньорката на Хари вероятно долови притеснението му, защото се обърна и видя, че на прага стои мъж, поне с три десетилетия по-млад от този пред нея, в компанията на още по-млада жена. Току-що бяха влезли и докато красивата млада жена бе само изненадана, то спътникът ѝ бе направо побеснял.

Дев Хиндъл, който стоеше до жена си Марта на терасата на втория етаж, позна законния собственик и побърза да отскочи до стереоуредбата в дъното на помещението, за да сложи край на спиращите дъха ритми. От изражението на Мърсър явно се сети, че Хари не е поискал разрешение да покани Оуклонското пенсионерско общество на съботните „социалистас“ за танцова забава насред седмицата. Дев познаваше Хари от времето, когато и двамата работеха

в енергокомпания „Потомак Едисън“, и беше срещал на няколко пъти неговия по-млад приятел Филип Мърсър в местния бар „Тини“.

Веднага щом музиката спря в помещението се възцари тишина. Неколцина от присъстващите промърмориха нещо изненадани, но повечето си погледнаха часовниците и предположиха, че е време да се качват на яркожълтия автобус, с който бяха дошли. Така не повече от минута след като Мърсър отвори входната врата и последният от гостите му се шмугна покрай все още разгневения собственик. Малко след това от спалнята на горния етаж се спусна задъхана към седемдесетгодишна двойка.

Мърсър изгледа ядно Хари, докато двойката ги подминаваше. Яката на мъжа бе изцапана с червило, а един от чорапите на дамата се бе смъкнал до глезена.

— В свое оправдание — почна Хари, когато вратата се хлопна зад последните гости, — ще кажа, че не биваше да се прибираш по-рано от утре. — Гласът му звучеше като стържещи по ръждясала метална плоча шипове, дрезгав глас на пушач, пристрастен вече шейсет години към любимия си „Джак Даниълс“.

— А ти не трябваше да превръщаш дома ми в сцена на вакханалия от златните си години.

— Вакханалия? — повтори презрително Хари и прокара ръка през посребрелите си прилежно подстригани и сресани коси. — Само неколцина от нас са пили нещо по-силно от диетичен пунш без захар и нямаше никакъв начин Бети Норис да пусне Джим Питърс отвъд втора база.

— Мърсър, какво става? — попита недоволно Джордан. Беше бледа и трепереше и той осъзна, че вероятно има температура. — Кой е този?

— Съжалявам. Това е моят... ъ-ъ... моят... — Мърсър спря, мъчеше се да реши как да обрисова своя приятел. — Хари Уайт.

Старият донжуан не пропусна да се възползва от предоставилата се възможност.

— Бях неговият Хари Уайт. Отсега нататък ще съм вашият.

— Хари — продължи Мърсър. — Това е Джордан Уейсман. Израснала е с Ейб Джейкъбс.

Въпреки че беше на градус Хари долови посланието в гласа на Мърсър.

— Какво е станало?

— Ейб е мъртъв — отвърна Мърсър и усети, че клепачите му натежават. Умората си казваше тежката дума. Събудиха се и болките по тялото му от двудневните усилия. — Застреляха го в Минесота. Лабораторията му в Охайо беше взривена, запалиха и къщата му. Нападателяте на няколко пъти едва не се разправиха и с мен и Джордан.

— О, божичко! — възкликна Хари. — Срецали сме се само веднъж, но харесвах стареца. — Хари сякаш бе забравил, че Ейб Джейкъбс беше с десет години по-млад от него. Всъщност той бе два пъти по-възрастен от Мърсър, но кой знае защо се държеше с него като с връстник.

Уайт извади от джоба си смачкан пакет честърфийлд и понечи да запали, но забеляза неодобрителния поглед на Мърсър и побърза да прибере цигарите и запалката.

— Джордан — обърна се Мърсър към момичето, — дай ми няколко минути да проверя дали някой от гостите не е забравил да си тръгне и после ще можеш да си легнеш. Трябва да вземеш нещо за болката, иначе няма да можеш да заспиш. Ще ти намеря и ибупрофен за температурата.

Тя не отговори. Очите ѝ, блестящи и дръзки, сега бяха помътнели и посърнали. В тях се мярна искрица на любопитство едва когато зърна някакво движение по коридора. Нещо излезе от кухнята и се стрелна надолу по стълбите. Движението беше придружено от драценето на някакви твърди неща по мраморния под. От сенките се показва някакво същество, което можеше да се определи като чанта за голф с четири къси крачета. Отзад имаше полувирирната опашка, а отпред стърчеше глава със сребриста муцуна с дължината на папагалски клюн и две огромни очи, които оглеждаха всичко наоколо.

— Това басет ли е? — попита тя и посочи кучето.

— Това е Драг — полубасет-полупрахосмукачка — заяви гордо Хари. — Драг, ела тук, момчето ми, и се запознай с бъдещата си мащеха.

Почти двацет години по-млад, Мърсър се бе запознал с Хари на бара в „Тини“ още първата вечер, след като се премести в квартала, когато бе излязъл да се поразведри след разопаковането на багажа. След десет години Хари се бе натъкнал на скитащия се по улиците

Драг. Мърсър винаги бе смятал, че е изтеглил късата клечка в тази сделка, докато краставото псе бе спечелило лотарията на живота си, особено след като наскоро Хари бе принуден да напусне апартамента си, когато сградата бе определена за събаряне и всички наематели бяха изгонени. От пет месеца Драг и Хари бяха гости на Мърсър и тъй като Хари все обещавахе някой ден да си потърси друго жилище, а Драг не изглеждаше особено ентусиазиран да се мести, Мърсър подозираше, че двамата са станали негови постоянни квартиранти.

Драг изприпка при Джордан и тя клекна и протегна ръка. Благодарение на чувствителния си нос кучето вече бе определило, че тя не представлява заплаха, макар да е лишена от някои примамливи миризми на храна, и затова пренебрегна ръката ѝ, плъсна се пред нея като морж и откри възпълното си шкембе, за да бъде обект на внимание.

— Много е сладък — каза Джордан, която като че ли се пробуждаше от унеса си, и гривните на ръката ѝ затракаха, докато чешеше Драг по корема, а той мърдаше крачета в израз на неизмеримо удоволствие.

— Не му позволявай да чуе това от теб, иначе никога няма да се отървеш — предупреди я Хари. — Стопанинът няма ли си друга работа?

Мърсър го изруга полугласно и се качи по витата стълба към втория етаж, докато неговият осемдесетгодишен приятел и разнеженото куче помагаха на Джордан да забрави неприятните преживявания. Никога досега не бе изпитвал подобна благодарност към невероятната двойка.

Малцина имат представа за това колко страшен може да е светът на тероризма и Джордан току-що бе получила своята лична доза. Хората го виждат по телевизията или четат за него в новините, но е различно, когато се сблъскаш лице в лице с него, защото той вече не е нещо абстрактно, което се случва на другите. Оръжията са създадени, за да убиват, експлозиите — да разкъсват тялото ти, и дори и да оцелееш, ще бъдеш променен завинаги. Това е една от скритите цели на тероризма — да остави след себе си душевни белези и никога вече да не се чувстваш в безопасност. Винаги да се боиш от светлината. Единственото спасение за оцелелите е да му се опълчат, за да покажат на терористите, че не са склонни да бъдат превръщани в жертви.

Старецът и неговата жизнерадостна четирикрака торба от кожа, кокали и тлъстини помагаха несъзнателно на Джордан да измине обратния път от мрака и Мърсър знаеше, че не би могла да попадне в по-добри ръце — тези двамата го бяха правили много повече от веднъж, за да си спомня точния брой.

Вторият етаж бе зает от библиотеката на Мърсър: лавиците бяха запълнени с безброй първи издания на научни книги и сборници. Още една негова дългогодишна страст. И макар да обичаше да им се любува, трябваше да признае, че желанието да разширява колекцията напоследък бе изчезнало. По средата на отрупаната с книги стена имаше двойна врата, която водеше към читалнята — просторно помещение с мебели от дъб и месинг, кафява кожа и зеленина. Покрай дясната стена имаше добре зареден бар, срещу вратата бе окачен голям плосък телевизор. Това беше сърцето на дома на Мърсър, лъвското леговище, където прекарваше повечето си време. Седалката на едно от дълбоките кресла прилягаше на задника му като ръкавица, ала за негово раздражение другото кресло бе не по-малко удобно за Хари. Много преди да изгуби апартамента си Хари бе започнал да смята дома на Мърсър за свой и това важеше със същата тежест за запасите от алкохол в бара.

Мърсър влезе и пътьом отбеляза, че Хари е сдържал думата си и не е пушил тук. Болезнена цена, срещу която му се позволяваше да ползва читалнята, ала с нея вървеше и поне половин галон „Джак Даниелс“, който приятелят му поглъщаше за около седмица. Всъщност Мърсър нямаше нищо против миризмата на цигари. Хари пушеше в тази къща, откакто се бе преместил тук, и това бе по-скоро опит на Мърсър да накара приятеля си да намали цигарите и заедно с тях риска да умре от рак.

Мърсър не се залъгваше, че като ограничава привикналия с никотин Хари в пушенето, добавя години към живота му — човекът все пак бе изкарал до осемдесет и пет. Това бе просто жест на загриженост, мъжкият начин да му покаже, че държи на него, без всъщност да го признава.

Зад читалнята имаше две гостни, свързани с баня. Тук беше и причината за тревогата на Мърсър. Джордан щеше да дели тоалетната с осемдесетгодишен мъж с увеличена простата, отслабено зрение и треперещи ръце — предостатъчно причини за вмирисан клозет. За

негова изненада обаче тоалетната блестеше от чистота и ухаеше на ароматизатор с лек намек на ванилия от наскоро изгасена свещ.

Тази гледка не приспа подозрителността на Мърсър — той предположи, че до няколко дни ще получи сметка от фирма за почистване, която Хари е наел, за да подготви жилището за тазвечерното празненство. Огледа внимателно стаята и двойното легло, където смяташе да настани Джордан. Беше си съвсем нормална, макар и доста семпла, но поне чаршафите бяха чисти и в шкафа имаше неизползвани кърпи. Обхванатите от любовна треска старци вероятно бяха използвали за заниманията си стаята на Хари. Мърсър изключи поставения на нощното шкафче телефонен дериват, за да не буди Джордан на сутринта, ако реши да позвъни, и го прибра в един шкаф, където държеше чисти завивки и разни приспособления за прахосмукачката.

Взе лекарства от аптечката и се върна с тях. Хари бе отвел Джордан на горния етаж, бе я настанил на тапицирания с кожа диван и грижовно я бе заметнал с халат. Тя видимо трепереше от треската. Хари бе зад нея и смесваше „Джак“ с джинджифил.

— Донеси вода за Джордан и ми направи едно двойно — нареди му Мърсър и отиде при момичето. Драг се бе проснал на дивана до Джордан и се бе притиснал до нея, за да я топли.

Мърсър седна до Джордан и отметна един паднал на челото ѝ кичур.

— Чувствам се като парцал — оплака се тя, без да отваря очи.

— Ще се оправиш. Просто тялото ти ти казва, че има нужда от почивка.

— Можеше да ми го прати в съобщение, вместо да ми пуска втрисане, болки и схващане.

— Какво да се прави, човешките тела все още не могат да пращат текстови съобщения.

Тя отвори очи и го погледна.

— Не казах ли току-що, че тялото ми трябва да праща текстови съобщения?

— Каза го.

Джордан се изкиска.

— Съжالياвам, но вече не мисля какво говоря. Извинявай.

— Няма нужда да се извиняваш. Един бог знае какво щеше да стане с нас, ако не се бяхме срещнали.

Тя го погледна озадачено, сякаш не смяташе срещата им за толкова навременна, но тъй като нямаше сили да остава дълго съсредоточена, лицето ѝ пак се отпусна. Хари подаде на Мърсър чаша вода и се върна на бара, за да направи гимлет с двойна доза водка. Мърсър събуди Джордан и я накара да седне, за да изпие ибупрофена и лекарствата за обезболяване, които ѝ бяха дали в болницата в Охайо. После пъкна една ръка под коленете ѝ и друга под раменете. При други обстоятелства тя вероятно щеше да възрази, че я носят, но сега само опря глава на гърдите му и изстена тихо, докато я отнасяше в спалнята.

Той я положи на леглото, изправи се и я загледа в лицето. Устните ѝ бяха свити в тънка линия, лицето ѝ бе преbledняло, с почти прозрачна кожа. Макар че беше влажна от пот, косата ѝ изглеждаше гъста и хвърляше сапфирени отблясъци, като крило на гарван. Чертите ѝ бяха безупречни.

Докато я гледаше, Мърсър почувства нарастващи тръпки на влечение, но побърза да ги овладее. Кой мъж не би бил привлечен от умна и красива двайсетгодишна жена, която е с петнайсет години по-млада от него? Тя беше момиче мечта за мнозина мъже, но Мърсър нямаше никакво намерение да се опитва да я съблазни. Зави я с одеялото, отметна отново косата от лицето ѝ, излезе, затвори вратата и се върна при бара.

— Първо — заговори Хари с вдигната чаша, когато Мърсър се появи, — през годините си водил доста хубавици тук, но тази е черешката на тортата. Мислех, че онази отпреди няколко месеца... уф... как се казваше...

— Кали.

— Да. Кали. Тя беше чудесна, но не беше така добре оборудвана горе, а знаеш, че обичам, когато блузките на жените подскочат. Дори с превързана ръка мога да кажа, че тази Джордан би засрамила доста прочути актриси.

Мърсър го изслуша, като кимаше разсеяно.

— Разбира се — продължи Уайт и му подаде готовата напитка с пламъчета в зачервените си очи, — малко е възрастна за моя вкус.

Мърсър поклати глава и се настани на столчето пред бара. Реши все пак да възнагради стария си приятел с едно малко удоволствие и

каза:

— Ако искаш да запалиш, сега е моментът.

— Премного благодарен — отвърна Хари и посочи димящия фас в пепелника. Знаеше, че Мърсър ще има нужда да поговори тази вечер, и правилно бе преценил, че няма да го праща навън да пуши. Зае обичайното си място на съседното столче. Навремето бе висок и плещест, но годините бяха отпуснали раменете му и бяха прибавили сантиметри към талията. Лицето му бе сбръчкано от времето и алкохола, но в него все още се долавяше закачливост и доброта, каквито децата и жените долавят интуитивно. Вероятно тъкмо това бе причината Драг да го последва до вкъщи след като кой знае колко други са се опитвали да го примамят. Навярно в това се таеше и причината за приятелството между двама инак отдалечени във времето и интересите хора.

— Е, какво е положението с нея? — попита Хари, след като издуха няколко облачета цигарен дим към тавана.

Мърсър му разказа всичко, което се бе случило, откакто за първи път бе чул нападателите с техните автоматични оръжия в Лейстърската дупка, та чак до телефонното обаждане до Дик Хена, неговия стар приятел и бивш директор на ФБР. Мърсър обаче бе принуден да остави съобщение — Хена водеше изолиран живот, откакто жена му Фей бе починала от внезапен удар. Надяваше се да го намери по-късно и да се отърве от някоя внезапна и не особено любезна визита на ФБР.

Резервният план бе да позвъни на сутринта във вашингтонската служба на ФБР и да обясни какво е станало. Макар че ненавиждаше държавните бюрократи, ФБР бе най-добре оборудваната агенция, където можеха да се проучат документите, които бе взел от кошчето за боклук на Ейб Джейкъбс. Все още не беше извадил хартийките от найлоновия плик, за да не изсъхнат и да се разпаднат.

— Някаква идея кой може да стои зад това? — попита Хари, след като Мърсър приключи историята и втория кръг напитки.

— Никаква — призна Мърсър. Беше се надявал, че докато преразказва историята на своя стар приятел, може да му хрумне нещо. — След като кабинетът и къщата му бяха разрушени, изглежда, всички следи са прекъснати. Освен ако не намерим нещо в хартийките от кошчето.

— Ами учените, на които е помагал? Нещо за онази жена?

— Сюзан Тюнис. Не зная нищо за нея, освен че Ейб се е съгласил да ѝ помага. И не ме питай за какво, защото не ми е казал. Само ми намекна, че щяло да е нещо революционно.

— Очевидно достатъчно революционно, за да те убият — добави Хари.

Мърсър едва сега осъзна каква грешка е направил. Беше предположил, че атаката е съвпаднала с пристигането на Ейб в мината, и бе съсредоточил усилията си върху смъртта на своя стар приятел. Дори не беше помислил, че е възможно друга група убийци да е навестила местоработата и дома на Сюзан Тюнис, за да ги почистят така, както бяха направили с Ейб. Би могъл да се оправдае с изтощението и необходимостта да защити Джордан, но знаеше, че в действителност просто бе оплескал нещата. Трябваше да накара онзи полицаи, Джерард, да използва връзките си и да прати федералните на адреса на Тюнис колкото се може по-скоро.

Гаврътна остатъците от коктейла. Може би се залъгваше. Обикновен полицаи от Минесота не би имал шанс да се добере до информация от приоритета на ФБР, нито да промени процедурата им на действие. Нападателяте разполагаха с предостатъчно време преди да започне истинското преследване. Може би щеше да извади късмет и някой умен агент щеше да събере две и две и да получи четири... но Мърсър не хранеше подобни илюзии. По дяволите, та те все още не бяха определили ролята му при нападението в колежа „Харт“.

Обмисли дали да не си сипе и трети коктейл и реши да е съвсем малък. Докато отпиваше, Хари навлече синия си дъждобран и взе каишката на Драг. Кучето чу познатото подрънкване на карабинката, завъртя ухо, повдигна един клепач, но не показа с нищо друго желание да слезе от дивана.

— Без тия номера — заяви Хари, докато му закачваше каишката.
— Разходката си е разходка и пикането — пикане.

9.

Вероятно бяха използвали лазери за прозорците, за да доловят вибрациите и да ги преобразуват в звуци и гласове, защото знаеха, че някой доближава външната врата. Ръката на Хари бе на сантиметри от дръжката, когато вратата отхвърча навътре. Почти веднага във фоайето нахлуха тъмни фигури. Със сигурност познаваха разположението на къщата и знаеха, че заради високите тавани използването на сълзотворен газ ще е безполезно, а шоките гранати ще са твърде мощни за гъстонаселения район, и вместо това бяха нахлули с превъзхождаща сила.

Хари тупна долу под тежестта на трима мъже, навлекли двайсетина килограма оборудване, включително бронезилетки и каски. Драг полудя веднага щом господарят му се озова на мраморния под и захапа най-близката цел, която се оказа задникът на един от нападателите. Мъжът изрева, а през това време Драг правеше безполезни опити да пробие твърдия плат и да си откъсне парче от бута за спомен.

Мърсър чу суматохата и изтича на балкона пред библиотеката. Тримата мъже бяха притиснали Хари, а други нахлуваха край тях с вдигнати автомати и пушки.

Драг или бе изблъскан встрани, или изгуби интерес, защото предпочете да се дръпне от пътя на щурмовата група. Общо бяха осем на брой. Тримата затискаха Хари, други трима държаха оръжията си насочени към Мърсър, а двама се изкачиха по витата стълба, без да свалят мерници от него. Мърсър благоразумно бе оставил чашата и бе сплел пръсти на тила си.

— Мърсър — изпъшка Хари от долния етаж. — Май имаш гости.

В този момент нови двама непознати влязоха в къщата, мъж и жена с черни костюми: нейният, изглежда, беше с по-изискана кройка и качество. И двамата държаха автоматични пистолети. Жената бе руса, към четирийсетте, изглеждаше съвършено спокойна и пистолетът

й бе насочен към земята, докато партньорът й бе вдигнал своя и очевидно нямаше търпение да го използва.

— Успокойте топката — извика Мърсър. — В къщата има още един човек. Жена. Джордан Уейсман. Спи в задната стая на втория етаж.

— Кой си ти, по дяволите? — извика мъжът с костюма.

— Филип Мърсър, човекът, заради когото сте тук. Старецът долу е мой приятел. Вие сте от ФБР, нали?

До това време тактическата група, която бе изкатерила стълбите, бе накарала Мърсър да коленичи и го бе обискирала, а ръцете му бяха оковани с белезници. Още един от мъжете се качи горе и влезе навътре, за да претърси къщата.

Мъжете, притиснали Хари към пода, най-сетне го вдигнаха. Изглеждаха малко притеснени: очевидно предчувстваха, че нещо в предварителния им план се е объркало и че може да ги скастрият, когато се приберат в щаба. Трима души срещу осемдесетгодишен старец и едно дебело куче.

— Тук има жена — извика един мъж откъм спалнята. — Май е в безсъзнание.

— Внимавайте с нея — предупреди ги Мърсър. — Счупена й е ключицата.

— Вие ли сте Филип Мърсър? — попита мъжът с костюма, втренчил в него неподвижните си очи.

— Май го казах само преди секунди — изсумтя Мърсър и насочи вниманието си към жената. От костюма и поведението й личеше, че тя командва парада, а не преливащият й от тестостерон партньор. — Можете просто да ми се обадите.

— Прав сте — каза жената, докато прибираше автоматичния си глок. — Но нямаше да е толкова забавно, нали?

— Че какво забавно има в *това*? — ядоса се Хари. Дрехите му бяха раздърпани, а във възбудата си Драг се беше изпишкарал на пода. Уайт посочи локвата с окованите си ръце. — Вие сте виновни, че животинчето се изпусна, и ваша работа е да почистите, некадърници.

— Млъквай, дърт пърдел такъв — скастри го мъжът.

Хари се извъртя към него, разтегнал устни в мрачна усмивка, и го изгледа студено. Приличаше на кобра, хипнотизираща пиленце.

— Чуй ме, паленце — заговори той с твърд, стържещ глас, като ядосан пророк от Стария завет. — Още когато баща ти е смукал цицата на баба ти и много преди да осъзнае, че малкия израстък между краката му може да върши нещо повече, отколкото да опикава пелените, аз бях морски пехотинец и карах камикадзетата да танцуват като мушици на дулото на зенитната ми картечница. Така че майната ти на теб и твоя „дърт пърдел“ и вземи избърши пикнята на кучето. — Все още набрал скорост той се обърна към Мърсър. — Ако продължаваш да ми сервираш такива тъпотии, да знаеш, че в най-скоро време ще си намеря някое по-кратко местенце и ще се изнеса.

— Ще ти помогна с прибирането на багажа — отвърна Мърсър.

В настъпилата неловка тишина иззвъня телефон. Никой от агентите, особено двамата старши с костюмите, вероятно не бе очаквал подобно поведение, при това срещу превъзхождаща сила. Старецът изглеждаше по-загрижен за кучето и бе преизпълнен със справедлив гняв, докато Мърсър бе хладнокръвен като хирург. А и в очите му блещукаха пламъчета, сякаш намираше всичко това за много забавно. Жената извади от джоба на самото си тънък черен смартфон и очите ѝ се ококориха, а челюстта ѝ увисна, като видя кой я търси.

Ако предположението на Мърсър бе вярно, агент Хепбърн несъмнено се владееше доста добре. Предполагаше, че ако точно този номер бе изписан на телефона на мъжа, щеше да стане инцидент, далеч по-неприятен от случилото се с Драг.

Тя вдигна телефона до ухото си. Силата, с която заговори човекът отсреща, едва не я накара да го изпусне и я спря единствено мисълта, че тогава и други ще чуят какво ѝ казва. Мърсър изпита известно съжаление. Правилата във ФБР бяха такива, че скастриането, което сега търпеше от началството, заради грешка, която не бе нейна, можеше да окаже значителен ефект върху кариерата ѝ. Мърсър си отбеляза да позвъни по-късно на Дик Хена и да се опита да го убеди, че нито тя, нито тактическата група носят вина за тази бюрократична грешка. Колегата ѝ можеше да се оправя сам.

Макар че не чуваше какво ѝ говорят, чуваше отговорите ѝ, всичките придружени от уважителното „сър“.

— Сър, да, сър... сър, преди няколко минути... сър, тактическият отряд на Майк Джилеспи и Том Уолш... да, сър. Сър, още двама —

мъж и жена. Да, сър, един момент, сър. — Тя затисна телефона с длан и се обърна към Хари. — Сър, вие ли сте Хари Уайт?

— Кой пита? — изсумтя Хари.

— Моят шеф, бившият де, заместник-директор Уилям Хигинс.

След кратък размисъл сбръчканото лице на Хари се разведри. Беше се запознал с Хигинс преди години, когато ФБР бе поставило къщата на Мърсър под охрана след опит за убийство, свързан с една радикална групировка за опазване на околната среда. Тогава Хигинс бе във възхода на кариерата си.

— Кажете на Били, че съм добре и не съм забравил, че дължа на баба му една вечеря в хубав ресторант.

— Да, сър. Уайт е тук и казва, че дължи на баба ви една вечеря в хубав ресторант. Сър? Да, сър, ще се погрижа да му предам. Утре до девет ще получите доклада ми, сър. Сър? Да, разбира се. В осем, сър. Лека нощ, сър.

Тя изключи телефона, но остана обърната с гръб, докато без съмнение събираше сили след вероятно най-неприятното наругаване, което ѝ се бе налагало да изтърпи досега. Пое си дълбоко дъх, прекара пръсти през косата си, обърна се и посочи с пръст шефа на тактическия отряд.

— Том, свали белезниците на всички и можеш да обявиш отбой на хората си.

— Да, госпожо — отвърна командосът от ФБР и кимна на хората си да изпълнят нареждането.

Тя се обърна към Мърсър.

— Очевидно направихме грешка. Ще може ли да започнем всичко на чисто, ако някой от хората ми се погрижи за напишканото?

Мърсър отдели няколко секунди, през които си представи как тя и партньорът ѝ клякат и попиват жълтото петно с хартиени салфетки. Приятна гледка, но тези хора щяха да са му нужни през следващите часове и беше по-добре да не поставя взаимоотношенията им в подобен план.

— Не — отвърна той. — Ние ще се погрижим за това. Между другото, аз съм Филип Мърсър, това е Хари Уайт, а жената е Джордан Уейсман. Кучето се казва Драг и освен ако не го подложите на средновековни изтезания, няма да измъкнете много от него.

Тя се усмихна насила, оценявайки шегата и донякъде благодарна, че не се бе опитал да ги накара да чистят пикнята.

— Аз съм специален агент Кели Хепбърн, а това е специален агент Нейт Лоуъл. — И двамата извадиха като по команда документите и значките си и му ги показаха. — Моля за извинение за нахлуването ни. Нямахме намерение да...

— Агент Хепбърн — прекъсна я Мърсър, — тъй като явно намерението ви е било да нахлуете в къщата ми, мисля, че не е необходимо да се извинявате. Съжалявате, защото по случайност познавам бившия директор на ФБР и той е успял да каже на настоящия ви началник за мен. Съжалявате за лошо подбрания момент. Ако Хари се бе забавил още десетина минути с разходката на Драг, той вероятно щеше да се изпишка вкъщи, но тогава заместник-директор Хигинс щеше вече да ви е позвънил, за да ви предупреди да не се отнасяте с мен като с обикновен заподозрян, а просто да почукате на вратата. Прав ли съм?

Този път усмивката ѝ бе малко по-широка.

— Да, сър. Прав сте.

— Кабинетът ми е в дъното, зад кухнята. Ще проверя как е Джордан и ще се срещна с вас двамата там след минутка. Ако желаете, може да си направите кафе, но се съмнявам, че млякото в хладилника е в срок на годност, така че ще се задоволите с черно.

— Не забравяй за партито — обади се Хари, докато дърпаше каишката на Драг, за да го накара да стане от пода. — Купих прясно соево мляко. Някои от гостите ми имат лактозна непоносимост. — Направи гримаса. — А на някои не им пука, че имат.

Джордан все още бе под въздействието на лекарствата и не бе забелязала, че са я вдигнали от леглото и са я сложили във фотьойла. Мърсър я вдигна на ръце за втори път, върна я под завивките и изгаси светлината. Отдели няколко минути да смели кафе на старата машина зад бара, взе плика с документите от кабинета на Ейб Джейкъбс и отиде при двамата агенти, които го чакаха. Нейт Лоуъл седеше на един от столовете пред бара и се опитваше да не прилича на бик, на който са нахлузили позорен хомот. Агент Хепбърн нямаше нищо общо с актрисата, с която делеше една и съща фамилия, но беше красива по свой начин. Беше се надвесила над един геоложки образец, който Мърсър държеше като украса на масата — зеленикавосивия камък.

Бе доста ронлив и всеки, който нямаше нужното образование, би го подминал с презрение.

— Това е кимбърлит — обясни Мърсър, докато я подминаваше и се разполагаше на високото столче. — Наречен на Кимбърли, Южна Африка, където се намира първата в света индустриална мина за диаманти.

— Ценен ли е? — попита тя и седна до Нейт Лоуъл. Беше включила записващото устройство на телефона си.

— Не — отвърна той. — Просто сувенир.

Технически погледнато не лъжеше. Сам по себе си кимбърлитът не представляваше особена ценност. Друго нещо бе едрият диамант, сраснал се с долната страна. Той сложи на масата пластмасови чашки.

— Защо не започнете от самото начало? — предложи Кели Хепбърн.

— Преди да го направя, искам да попитам нещо. Някой от вас сети ли се да постави охрана пред дома на доктор Сюзан Тюнис, научния ръководител на проекта, чийто екип бе нападнат в Минесота?

Двамата агенти се спогледаха и за Мърсър не бе трудно да дешифрира посланието.

— Кабинетът ѝ в Северозападния университет и домът ѝ в Еванстон са разрушени. Мъжът ѝ извади късмет и е пострадал леко, докато се е опитвал да влезе в горящата къща. Станало е около пет часа след убийствата в мината — каза агент Хепбърн.

Мърсър направи някои бързи изчисления. Бяха ударили дома на доктор Тюнис в покрайнините на Чикаго на път за къщата на Ейб в Охайо. Времето, което бяха отделили, за да претърсват кабинета ѝ и дома ѝ, обясняваше преднината му в къщата на Ейб. Ако не бе успял да стигне там навреме, Джордан Уейсман сто на сто щеше да загине.

— Ами изследванията ѝ? — попита Мърсър, като се стараяше да овладее чувствата си и да се съсредоточи върху разследването. — Успяхте ли да измъкнете нещо полезно от компютрите в колежа „Харт“? Над каквото и да са работили, вероятно тъкмо то е причината да ги убият.

— Наши хора вече се занимават с това, доктор Мърсър — увери го Хепбърн. — Моля ви, защо не ни разкажете всичко отначало?

За втори път Мърсър разказа цялата история, като се стараяше да е максимално подробен. Кели Хепбърн изглеждаше впечатлена от

измъкването му от мината и последвалото преследване с багер. Нейт Лоуъл го гледаше, сякаш дрънка глупости.

— Можете да потвърдите историята ми при детектив Пол Джерард от Минесотската щатска полиция — завърши Мърсър, без да го е грижа за това какво мисли Лоуъл. Този тип явно беше подозрителен по природа.

— Запознахме се с доклада му — потвърди Хепбърн, — макар че не знаехме защо ви е освободил от списъка на свидетелите.

Мърсър си позволи лека усмивка.

— Не го винете. Измъкнах се минутка преди да осъзнае колко съм полезен. В тази найлонова торба се съдържа всичко, което успях да спася от кабинета на Ейб. Сигурен съм, че вашите хора също са претърсили мястото, така че добавете и съдържанието на кошчето му за боклук към останалите улики.

— Ей, задник — не се съдържа Нейт Лоуъл. — Каквото и да си прибрал от местопрестъплението, вече е попречило на нашето разследване. И не може да се взема под внимание, ако има съдебно дирене, защото ще се смята за опорочено.

Мърсър се постара да сдържи гнева си.

— Агент Лоуъл, това, което спасих от пълно унищожение от включената противопожарна система, няма да помогне ни най-малко, за да бъдат осъдени убийците. Исках само да намеря обяснение за избиването на онези хора и евентуална следа към техните убийци.

Лоуъл се наведе напред, стиснал челюсти, сякаш предъвкваше следващите си думи преди да ги изплюе към Мърсър. Вместо да се занимава с него Мърсър извърна ядния си поглед към Кели Хепбърн.

— Склонен съм да предположа, че Ейб е взел със себе си в Лейстър някакъв важен геологичен образец. Надявах се, че в каквато и кутия или плик да е бил сложен, опаковката е била изхвърлена в боклука, докато го е прехвърлял на по-сигурно място в багажа си. Може и да греша, но ми се струваше логично.

— Каква пък логика може да има тук... — почна Лоуъл, но Хепбърн сложи предупредително ръка на рамото му.

— Доктор Мърсър е прав, стига боклукът да не е бил изхвърлен след като Ейбрахам Джейкъбс е отпътувал за Минесота.

— Ейб пристигна сутринта, когато го убиха, а аз бях в кабинета му двайсет и четири часа по-късно. Той е единственият, използвал това

кошче. — Мърсър вдигна торбата с мокрите хартийки. — Тези неща не са се озовали там с вълшебна пръчица.

Макар че записваше разговора с телефона си, агент Хепбърн си водеше и записки в бележника. Прелисти няколко страници и каза:

— Казвате, че вчера за пръв път сте се срещнали с Джордан Уейсман?

— Да, точно така — потвърди Мърсър и се облегна назад, забелязал, че Лоуъл още е настръхнал.

— Но не сте чували за нея преди това? — попита Хепбърн и в гласа ѝ се прокрадна съмнение. — Тя е обяснила, че Ейб ви е общ приятел.

— Повярвайте ми, агент Хепбърн, Ейб Джейкъбс бе най-великодушният човек, когото съм срещал. Той събираше приятели през целия си живот и има стотици студенти и колеги, които спокойно могат да се нарекат негови приятели. Познавам някои от тях — с повечето не съм се виждал от години. Така че преди да зададете следващия си въпрос — не, нямаше начин да съм сигурен дали Джордан и Ейб са били приятели. Съветвам ви да се свържете с баща ѝ и да разпитате за връзките им с Ейб.

Тя побърза да запише предложението му в бележника.

— Ние, разбира се, бихме искали да поговорим с нея.

— Нямате проблем от моя страна — отвърна Мърсър, — но тя спи и има температура. Не е спадала от сутринта и вероятно ще трябва да я заведе на доктор.

— Има ли проблем, ако оставя агент тук? — попита Хепбърн.

— Никакъв, стига да не е агент Лоуъл.

Лоуъл едва не подскочи и този път челюстта му заработи в ускорен режим.

— Успокой се — каза му Мърсър. — За твоя защита е. След като Драг опита феберейски задник нищо чудно да му се услади да повтори с твоя.

Агентът изхвърча от стола като тапа от шампанско, задвижван от нараненото си его.

— Ах, ти, копелдак такъв!...

— Спри, Нейт — извика му Кели Хепбърн. — Това е заповед. — И изгледа Мърсър изпод вежди, сякаш се опитваше да му внуши, че не бива повече да предизвиква партньора ѝ.

Мърсър сви рамене. Беше го направил, защото в противен случай щяха да му оставят точно Лоуъл и ако по някаква причина този тип прекрече границата, щеше да се наложи да му даде урок. А ако това се случеше, като се имаше предвид, че Лоуъл е на служба, Мърсър можеше да бъде обвинен в нападение на служебно лице. Не би искал да подлага на изпитание приятелството си с Дик Хена чак дотам. По-добре беше да провокира Лоуъл в присъствието на шефката му и да уреди изключването му от групата. Все някой от колегите му можеше да им послужи за детегледачка.

— Излез навън да се разведриш — нареди ядосано Хепбърн на Лоуъл.

Той изсумтя ядосано и излезе. Мърсър едва не се разсмя. Чу шум откъм вратата и предположи, че Хари и Драг се връщат и че Хари се опитва да задържи кучето да не ухапе Лоуъл. Подсмихна се на гюрултията и Кели Хепбърн също си позволи да се усмихне.

— Съжалявам за Нейт — каза тя. — Напоследък имаше сериозни проблеми в кариерата и май му се отразява зле.

— Това извинение ли е?

— Обяснение.

— Прилича на човек, дето повече ще му отива да рита врати.

— Беше добър агент, докато не получи куршум в корема. Възстанови се достатъчно, за да остане в Бюрото, но с дните му за ритане на врати е приключено. — Кали Хепбърн се надигна да си върви. Мърсър също се изправи и взе плика с улики.

— Един последен въпрос — каза тя. — Каква е връзката ви с Джордан Уейсман?

— Връзка? Няма никаква връзка. Тя беше в беда. Спасих я и сега спи в дома ми. Край на историята.

— Какво ще прави оттук нататък?

— Не е моя работа. Обадете ми се утре и ако е в състояние да ви отговаря, питайте нея. — Надяваше се, че любопитството на Хепбърн по въпроса е по-скоро лично, отколкото професионално. Поднесе ѝ плика с документите сякаш е букет. — И не казвайте, че не съм ви дал нищо, агент Хепбърн.

— Утре ще се свържа с вас, доктор Мърсър. — Тя стисна ръката му — бързо и силно — и излезе, като се потупваше по крака с плика.

Мърсър чу, че Хари ѝ подвиква нещо, но външната врата се хлопна след секунди.

Мърсър срещна Хари и Драг на витата стълба, където двамата водеха юнашка битка. Мудното пристъпване на Драг бе нещо, с което Мърсър отдавна бе свикнал. Беше малко загрижен за Хари, но после си спомни, че бе заварил стареца да танцува, когато се беше прибрал. Дъртият копелдак не бе пострадал при нападението. Даже се беше извихрил на танците.

— Каква нощ — въздъхна Уайт.

— Прав си — отвърна Мърсър.

— Секси мацка в спалнята ти, още една в кабинета, а ти ще трябва да спиш с едно пърдящо псе, дето се влачи по килима.

Мърсър се засмя.

— Знаеш ли, щеше ми се да харесвах поне един от приятелите си. Само един и нищо повече. За повече не моля. Ще се видим утре.

Хари тръгна към балкона на библиотеката. Драг последва Мърсър към неговата спалня на третия етаж.

— Проклет предател си ти — подвикна му ревниво Хари. — И да знаеш, оставаш само на суха храна до края на седмицата.

Драг може да не разбираше думите, но познаваше тона. Завъртя се чевръсто на стъпалото, като забърса стълбата с опашка, и се затича покорно след истинския си господар.

10.

Когато на следващата сутрин Джордан се събуди, Мърсър седеше до леглото ѝ. Тя отвори очи и за миг в тях се изписа цяла гама от чувства, преди да се присвият от болка. Мърсър свали влажния компрес от челото ѝ и го накисна в купичката със студена вода. После го изстиска и пак го сложи внимателно върху горещото ѝ чело.

— Ако до час температурата ти не спадне, отиваш при чичо доктор.

Тя се надигна с мъка. Косата ѝ бе разпиляна. Той ѝ даде вода и тя пи жадно, после се закашля и заговори с дрезгав глас като след тридневен гуляй в казино:

— За първи път в живота си не смятам да споря.

— Как си?

— Все едно съм труп. Защо имам температура?

— Травма и шок — обясни той. — Тялото ти не знае как да се бори с тях, а стандартната реакция е температура. Виждаш го. Ще мине, но ще стане по-бързо, ако гълташ лекарства. Как ти е ръката?

Тя я размърда, без да помисли, и присви устни.

— Боли ме, но не е толкова зле, колкото беше. Защо си толкова мил с мен? Та ти дори не ме познаваш.

Той ѝ се усмихна.

— Първо, защото имаш нужда от помощ, а други доброволци нямаше, така че отговорността падна върху мен. Освен това си приятелка на Ейб... и това те слага в отбора на добрите, така че съм длъжен да ти помагам. И накрая защото с Ейб се познавате от доста време и се надявах да имаш някаква дори най-малка представа над какво е работил. Трябва да разбере какво го е поставило на мерника на убийците. — На лицето ѝ се изписа смущение, най-вече защото не знаеше какво да отговори на последното.

— Не се безпокой — продължи той. — Ще го обсъдим, когато се почувстваш по-добре. Не ми се искаше да ти струпвам толкова много

неща на главата, но една агентка на ФБР е тук и също иска да поговори с теб.

— ФБР? — Джордан очевидно нямаше никакъв спомен от събитията снощи. — Какво искат от мен?

Кели Хепбърн, изглежда, бе подслушвала разговора им отвън, вероятно за да се увери, че Мърсър няма да каже нещо, което да повлияе на изявлението ѝ. Надникна и каза:

— Джордан, имам нужда от потвърждение на разказа, който чухме снощи от доктор Мърсър. Аз съм специален агент Кели Хепбърн.

Показа си значката и влезе. Мърсър ѝ отстъпи мястото си. Преди няколко минути Хари му бе съобщил, че Джордан се буди. Саймънс, един от командосите, когото Хепбърн бе оставила за охрана през нощта, ѝ бе предал същата информация по радиото и Кели Хепбърн почука на вратата на Мърсър само след дваайсет секунди. Беше се постарала двамата ѝ свидетели да прекарат заедно колкото се може по-малко време.

Мърсър бе забелязал, че тази сутрин Хепбърн е с по-женствен тоалет и дори е сменила памучната си риза с копринена. Не си личеше да се е гримирала, но носеше обици и обувките ѝ вероятно бяха най-добрите от колекцията в гардероба ѝ. Ала въпреки това здрависването ѝ бе останало хладно, също като предната вечер, и очите ѝ се задържаха върху лицето му точно толкова, колкото изисква етикетът. Предположи, че се е облякла така заради някого в офиса — или за момчетата в колата отвън. Тъй като нямаше и следа от Нейт Лоуъл, можеше да зачеркне поне партньора ѝ от този списък.

Джордан хвърли объркан поглед на Мърсър. После очевидно направи опит да се съсредоточи и да се подготви.

— Баща ми е голямото разочарование на нашето семейство — каза тя и отпи глътка вода. — Той е учен, докато двамата му братя се занимават с право. Единият е старши партньор в Питсбърг, другият е в общинския правен отдел на Филадельфия. От тях научих, че когато разговаряш с властите, особено с агенти на ФБР, трябва да имаш адвокат до себе си.

— Което е ваше право, госпожице Уейсман — съгласи се Кели Хепбърн. — Но този път нито вие, нито доктор Мърсър сте под подозрение и аз няма да записвам разговора и да си водя бележки.

Искам само да потвърдите това, което ми разказа доктор Мърсър снощи, и веднага си тръгвам. — Внезапно ѝ хрумна друга мисъл и тя се обърна към Мърсър. — Тази сутрин си преглеждах бележките и не мога да повярвам, че забравих да ви попитам — какво стана с автоматичния пистолет, който сте взели от къщата на Джейкъбс? Къде е онзи „Валтер“ Р-38?

Мърсър погледна Джордан и каза спокойно:

— Кажй ѝ и това ще я успокои, че не сме второто издание на Бони и Клайд. — Забеляза с крайчеца на окоото си, че агент Хепбърн настръхна. — Е, поне така се надявам.

Жената от ФБР видимо се отпусна.

— Мърсър скри пистолета на окачения таван на една от учебните зали — отвърна Джордан. — Мисля, че беше 212 или 214.

— Стая 214 — каза Мърсър. — Реших, че полицията няма да е доволна, ако ме залови въоръжен.

— Много предвидливо — отбеляза хладно Хепбърн.

— А вие, госпожице Джордан, какво търсехте в колежа „Харт“ и по-специално в къщата на Ейбрахам Джейкъбс?

— Ами... — Джордан като че ли се притесни. — Аз такова... О, по дяволите! Преди пет месеца ме уволниха, спестяванията ми бяха на свършване и трябваше да освободя квартирата. Попитах татко дали може да се върна при него, но той ми отказа. Винаги е бил погълнат изцяло от работата си, а аз... аз имах други занимания.

Нито Мърсър, нито агент Хепбърн изпитваха желание да обяснява повече за това.

Джордан продължи:

— Ейб и баща ми работеха заедно, когато преподаваха в „Карнеги Мелън“, и Ейб винаги ми е бил като чичо, така че когато баща ми ми каза да се оправям сама му се обадох и го помолих за подслон, докато си стъпя на краката. Ейб трябваше да отиде в Минесота само за няколко дни и ми намекна, че като се върне, може да намери нещо за мен в „Харт“.

— За кого сте работили? — попита Хепбърн.

— Занимавах се с планиране и изследване на градската среда в Скрантън.

— Това ли сте учили?

— Не точно. Учих екология. — Джордан се усмихна, сякаш натъжена от спомена за нереализираните си мечти. — Смятах да спася света, но не се получи.

— Божичко, още една почитателка на дърветата! — възкликна с престорен ужас Мърсър.

Джордан се разсмя, но веднага след това се закашля.

— О, не! Двете години работа към общинския съвет бяха достатъчно да смачкат напълно романтичните ми представи. Отдавна не съм прегръщала дървета.

— Какъв е телефонът на баща ви? — попита Кели Хепбърн.

— Нали казахте, че няма да си водите бележки? — Джордан я погледна.

— Няма. Но имам доста добра памет за числа и просто искам да потвърдя историята ви.

— Не му се обаждайте — каза с умоляващ глас Джордан, очевидно идеята не ѝ се нравеше. — Той не знае, че отидох при Ейб, а като научи за смъртта му и че съм била в неговата къща, ще сметне, че нося вина за това. Зная, че звучи налудничаво, но баща ми има склонност да прави подобни заключения.

— Ще съм максимално предпазлива, госпожице Уейсман — увери я агент Хепбърн. — Бихте ли се опитали да опишете мъжете, които ви нападнаха?

Джордан погледна Мърсър, сякаш търсеше помощ. Хепбърн бе достатъчно опитна да си даде сметка, че е време да ги раздели.

— Съжалявам — въздъхна тя. — Доктор Мърсър, ще бъдете ли така добър да ни оставите сами за няколко минути?

Той веднага разбра каква е причината за тази молба. Освен това не пропусна да забележи колко ловко Хепбърн бе изтръгнала от Джордан досегашната информация. Стисна леко Джордан за рамото и каза:

— Спокойно. Разкажи каквото помниш и ако се почувстваш твърде уморена, можеш да спреш по всяко време. — Погледна Хепбърн и привлекателната агентка кимна. — Ще се видим след няколко минути.

Мърсър се върна в библиотеката, където Хари вече се бе настанил в креслото и прелистваше „Уошингтън Поуст“. Мърсър се поколеба дали да не си сипе още кафе, но се отказа. Не обичаше да

чака, особено когато нямаше друга възможност. Щяха да минат часове преди ФБР да разберат има ли нещо ценно в плика с хартии от кошчето и още повече, докато съберат информация за проекта, над който бе работила Сюзан Тюнис. Мърсър си бе създал навика да мисли за друго като начин да освободи ума си от неприятни мисли, но точно сега дори това не помагаше.

Трябваше да признае, че в конкретния случай той е външен човек. След последните национални избори беше изгубил поста си на специален научен съветник в администрацията на президента на САЩ, служба, която не изискваше много от него, но му отваряше всички врати във Вашингтон. Сега бе един най-обикновен гражданин и въпреки че приятелството му с Дик Хена му бе осигурило известно уважение от страна на службите, не хранеше илюзии, че агент Хепбърн ще се чувства задължена да го държи информиран за хода на разследването. Не беше длъжна да споделя нищо с него, колкото и отчаяно да се нуждаеше от информация. Искаше справедливост за убийството на Ейб, но същевременно си даваше сметка за общата картина. Това престъпление бе с много пластове, с много сенки, спотайващи се в мрака. Някой бе платил много пари, за да вземе това, което бе носил в мината Ейб, и не се беше интересувал дали при изпълнението на тази задача ще има жертви.

Досега живота си бяха изгубили само Ейб, доктор Тюнис и нейните колеги, както и операторът на асансьора, но беше цяло чудо, че към тях не се прибавиха още жертви в колежа. Затова пък имаше десетки ранени и ако Мърсър не успееше бързо да разгадае тази мистерия, броят на жертвите можеше да нарасне.

Трийсет минути по-късно Кели Хепбърн излезе заднешком от стаята и затвори тихо вратата. Дойде в читалнята тъкмо когато Хари бе завършил кръстословицата и се надигаше. Беше пладне — време за първото питие през деня.

— Ще искаш ли нещо, скъпа? — попита я Хари, докато заемаше мястото си зад махагоновия бар. Между множеството бутилки имаше старинен дървен глобус, целият окичен със забодени карфици. Карфиците обозначаваха местата, където е пътувал Мърсър, и изглежда, че с изключение на Антарктида, нямаше много непосетени кътчета на планетата.

— Диетична кола, ако ви се намира — отвърна тя и се настани до Мърсър. — И, мистър Уайт, имайте предвид, че ако още веднъж ме наречете „скъпа“, ще ви застрелям.

— Имаме само обикновена — отвърна Хари, като извърна глава от отворения хладилник. — Предполагам, че това важи и за „сладурче“, нали?

— Обикновена става и очевидно сте доста схватлив за човек, вече стъпил с единия крак в гроба.

Мърсър се разсмя и дори Хари не се сдържа и се изкиска.

— Смятах, че обучението във ФБР напълно заличава чувството за хумор — подметна Мърсър.

Кели Хепбърн си свали сакото и го окачи на облегалката на стола.

— Обикновено е така, но точно в този ден отсъствах от занятия.

Хари сложи пред нея чаша с лед и кутия кола, намигна ѝ и каза:

— Едно на нула за тебе, малката.

— Джордан заспа ли? — попита Мърсър.

— Температурата спадна и се унесе. И без това приключих с въпросите към нея. — Наля си кола и загледа пропукващите ледени бучки. Вдигна чашата, отпи и се намръщи, когато газираното я удари в носа. — Доктор Мърсър...

— Само Мърсър — каза той. — Използвам титлата, за да впечатлявам момичета и управители на ресторанти.

Тя повдигна вежди.

— Аз не влизам ли в някоя от тези категории?

— Само ако може да му уредите хубава маса — обади се Хари, без да вдига поглед от чашата си.

Хепбърн се усмихна.

— Добре, Хари, едно на едно. Та значи, Мърсър, предполагам вече си давате сметка, че случаят не е за ФБР?

— Знаех, че това ще стане рано или късно. Не става дума за тероризъм в традиционната представа на това понятие, а и след изчезването на убийците няма смисъл да се бърза.

— Прав сте. Дори помолих доктора да дойде с мен тази сутрин и да прегледа Джордан, но ми отказа. Благодарение на приятелството ви — на вас и на Хари — с една високопоставена персона успях да уредя да извършат поне начален преглед на събраните от вас улики.

Подробният анализ ще трябва да почака. Същото се отнася и за компютрите на колежа „Харт“ и Северозападния. Ако до ден не открием нещо интересно в работата на доктор Тюнис, случаят ще бъде изтикан на заден план и нещата ще се протакат със седмици. Зная, че въпросът е личен за вас, и исках да съм откровена.

Мърсър кимна.

— Сигурен съм, че правите каквото е по силите ви.

— Не смятам, че ще се случи нещо повече, освен ако онези типове не ударят пак.

— И тъй като са получили каквото им трябва от Ейб и са заличили следите от двата колежа, вече са на чисто.

— Именно. — Тя отново вдигна чашата.

— Предполагам това означава, че случаят няма да ви донесе особена полза за кариерата.

— Нещата се объркаха достатъчно, когато вашият приятел, бившият директор Хена, позвъни на сегашния ми началник.

— Съжалявам за това — каза Мърсър. — Просто се опитах да попреча едно малко объркване да се превърне в публичен линч.

— Просто защитавахте себе си и Джордан. Не мога да ви виня за това. — Агент Хепбърн отпи отново от чашата и се надигна. Наметна си сакото и го приглади върху кобура с пистолета. — Докато не съм забравила, ще ми трябва няколко долара.

— Моля?

— Не ви изнудвам. Джордан не е в състояние да пътува, а са й нужни някои неща. Ако не държите сам да купувате дамски принадлежности от близкия супер, съветвам ви да ми дадете парите и да не задавате излишни въпроси.

Мърсър побърза да отброи три стодоларови банкноти. Тя се пресегна и дръпна от портфейла още една.

— Ще се свържа с криминолозите, за да видя има ли някакви предварителни резултати от изследването на хартиите от боклука. Ще се върна, когато взема нещата за Джордан и получа новини.

Докато Хари и Драг гледаха полицейски сериал на бара, а Джордан се бореше с треската в спалнята за гости, Мърсър прекара остатъка от деня в кабинета на долния етаж. Първо се свърза с

управителите на Лейстърската мина, за да провери какво е станало с хората от неговия курс и да се увери, че мината е получила последния превод за наема и че застраховката е прекратена. След това написа подробна рецензия за това как се е справил всеки от курсистите, което му отне по-голямата част от следобеда.

Джордан се събуди привечер. Температурата ѝ бе спаднала, но се чувстваше още по-слаба. Успя да вземе душ, докато Хари и Мърсър смениха подгизналите от пот чаршафи, и хапна няколко лъжички супа, преди отново да се унесе в сън.

Агент Хепбърн се обади към шест и попита дали е късно да намине и да разкаже какво е узнала. Пристигна след половин час, тъкмо когато Мърсър се прибираше с купената готова храна за вкъщи.

Хепбърн сложи в коридора няколко плика с покупки с надписи от аптеката и магазина за бельо в близкия мол. Изглежда, Джордан Уейсман възнамеряваше да остане тук по-дълго, за което Мърсър нямаше нищо против.

— Мога ли този път да ви предложа нещо по-силно от кола? — попита Хари.

— Това синьо джони ли е? — попита тя, загледана в бутилката скоч на бара.

— Да, миличка — отвърна Хари с опит да имитира ирландски акцент.

Понеже знаеше колко е скъпо, Хепбърн попита Мърсър дали не възразява.

— Ни най-малко — увери я той. — Ако държите на мнението ми, скочът има вкус на... — щеше да каже „пикня на тибетски як и йод“, но се сдържа. — Важното е, че не го пия и можете да се разполагате с него. Хари, докато си там, ще ми направиш ли един гимлет?

— Действам.

Мърсър извади сандвичи, салати и супи и дори подреди сребърни прибори от едно чекмедже зад бара. Осведоми агент Хепбърн за състоянието на Джордан и каза, че според него на сутринта вече ще е на крака. От своя страна, тя разказа на Мърсър и Хари, че бащата на Джордан е потвърдил за съвместната си работа с Ейб Джейкъбс, но попитал защо името му е свързано с разследването на смъртта на пенсионирания металург. Хепбърн му каза, че това е стандартна процедура, но той станал още по-подозрителен, когато го

попитала за дъщеря му. Потвърдил, че Ейб и Джордан били приятели, когато тя била малка, но не бил виждал Джейкъбс от години. Когато се опитал да притисне Хепбърн за повече информация, тя се прикрила зад обяснението за национална сигурност и побързала да сложи край на телефонния разговор.

— Тоест нейната част от историята е вярна — заключи Кели Хепбърн. — И двамата сте на чисто, поне що се отнася до Бюрото. Също като вас в Минесота тя просто се е озовала на погрешното място в погрешното време.

— Не съм си и помислял друго — промърмори Мърсър. — Но е хубаво да го знае човек. Какво друго открихте?

— Всичко, което не бих искала да знам за восъчната хартия.

— Моля?

— Восъчна хартия. Нашите специалисти прегледаха внимателно всичко от кошчето за боклук на Ейб Джейкъбс. Повечето неща са съвсем банални — хартия от принтер, опаковки от сладкиши, празна кутия от ябълков сок, отворени пликосе с адреси, които се проверяват, чаши от кафе, смачкани писма, скъсани ластични връзки, както и голямо парче восъчна хартия, която според специалистите е достатъчно пожълтяла и показва значително количество разпадаща се парафинова молекула дрън-дрън-дрън, за да е над петдесетгодишна и дори повече.

Мърсър спря да дъвче бифтека.

— Това може да е нещо важно.

— Точно това си помислих, че ще кажете. — Агент Хепбърн се пресегна, вдигна елегантната си чанта и я сложи до себе си на бара. От нея извади ноутбук, натъпкан със снимки, и сивкав таблет. Включи таблета, плъзна пръст по няколко икони и го подаде на Мърсър.

Беше снимка на восъчна хартия, тъмножълта и очевидно стара. Краищата ѝ бяха напукани и смачкани, сякаш е била увита около нещо с размерите и формата на морков. Мърсър забеляза останки от печатен текст на едно място, но колкото и да се опитваше, не успя да го разчете, дори при максимално увеличение.

— Някаква идея какво пише тук?

Хепбърн взе таблета, прелисти няколко снимки и му показа друга. Беше максимално увеличение на текста.

— Най-доброто, което успяхме да направим.

На екрана бе изписано:

остра 681
Нъ б л урър

— Да ви говори нещо?

— Вашите хора нищо ли не успяха да изровят? — отвърна с въпрос той.

— Нищо. Като услуга — не забравяйте, че разследването вече не е сред приоритетните — един от лабораторните плъхове го прати на дешифриращата програма и на графолог, но и оттам нямаше резултат. На повече помощ от лабораторията едва ли можем да се надяваме, освен ако не открием директна връзка с тероризма. Не си правете труда да търсите из Гугъл, Бинг или Яху. Прекарах няколко часа в тях и прегледах всички дивотии, които имат дори най-далечна връзка.

Хари бе навлякъл бял дъждобран върху самото си и тъкмо се готвеше да постави каишката на Драг, но се спря, доближи ги отзад и надзърна в екрана.

— Пробвахте ли с *мостра 681* вместо „остра“?

— За какво говориш? — погледна го агент Хепбърн.

— Когато хартията се е смачкала, една от буквите е била изтрита. Това не е „остра 681“, а „мостра 681“. А на втория ред „урър“ може да е остатък от име, например Мурър.

На Хари му отне петнайсет минути да измъкне Драг от къщи, да го разходи да си свърши работата и да го върне. Дотогава Хепбърн и Мърсър бяха проверили няколко десетки фамилии, завършващи на „урър“. Единствената доста далечна възможност бе адмирал Томас Мурър, офицер от Обединените щабове, починал преди десетина години.

Хари си свали самото и отново се настани на столчето пред бара. Кели смръщи нос, когато от него полъхна на цигари.

— Някакъв напредък? — попита той и сръбна от разводнените останки уиски в чашата си.

— Не особен — призна Мърсър.

— Така и предполагам. Имената, завършващи на „урър“ не са чести. Затова предположих, че първата съгласна не е „р“.

Мърсър изстена наум. Трябваше да се сети, че Хари ще измисли нещо. Старецът се занимаваше вече шейсет години с кръстословици и всякакви други ребуси с думи. Веднъж пред очите на Мърсър позна думата от „Колелото на съдбата“ още по първата буква. Там, където се бяха провалили мозъците и компютрите на ФБР, опитът на Хари се оказа безценен.

— Мисля, че първото „р“ е „в“. Това е „увър“, а не „урър“.

— Добре — кимна Хепбърн. — Стигаме до Нелб Увър. — Започна да пише в таблета. — Което също няма смисъл.

Мърсър най-сетне започна да разбира механизма, който прилагаше Хари.

— Първата буква не е „н“. И тук при сгъването буквата е била изядена. Мисля, че е „х“. — Изведнъж очите на Мърсър се разшириха и всичко в главата му придоби кристална яснота. Знаеше кое е името, изписано върху осъчната хартия, макар все още да не можеше да си обясни какво търси там. — Това „л“ всъщност е с чертичка и става „т“. Я да видим какво се получава...

Тя написа „Хъбт увър“ в търсачката и таблетът изплю отговора, който им бе убягвал целия следобед — Хърбърт Хувър.

11.

Хърбърт Хувър, президентът? — попита Хепбърн, смутена от резултата.

Мърсър кимна.

— Преди да се заеме с обществена работа по време на Първата световна война, когато създава филантропска организация, спасила много мъже, жени и деца от гладна смърт в Белгия, Хувър е спечелил милиони като минен консултант и предприемач. Имал е бизнес в Китай, Русия и Австралия. И още няколко места, ако не се лъжа.

— Той е бил Мърсър преди Мърсър да стане Мърсър — закима Хари. — Разбира се, Хувър е бил и квакер, което означава никакъв алкохол, така че предполагам е бил по-трезва версия на Мърсър, преди Мърсър да стане Мърсър.

— Благодаря, че ме превърна в легенда. — Мърсър погледна Кели. — Мостра 681 може да е геоложки образец, който е намерил по време на професионалната си дейност. И да ни осигури пробива, който търсим.

— Как?

— Президентската библиотека „Хувър“ — обясни той. — Нямам представа къде се намира, но би трябвало да е архивирала всичко, което се знае за Хувър или е свързано с него преди, по време на и след неговото президентство. Ако той е намерил тази „мостра 681“ или има някаква връзка с нея, там ще търсим ключа.

Тя се наведе за миг над таблета.

— Намира се в Уест Бранч, Айова. Това е по-близо до град Айова, отколкото до Девънпорт — ако ни помага въобще с нещо.

— Познанията ми по география за Айова са доста ограничени, така че ще приема думите ти за верни. Някаква информация за връзка?

— Имам телефонен номер и имейл адрес. Как искаш да подхванеш това?

От самото начало Мърсър бе подозирал, че случаят има връзка с научните изследвания, които са правили Тюнис и Джейкъбс, и не беше

изненадан, че тя търси неговия съвет за начина на работа.

— Ще се обадим сутринта и ще попитаме дали знаят нещо за геологична мостра 681, която Хувър е намерил или притежавал в някой момент от живота си.

— Само това?

— Все отнякъде трябва да започнем — отвърна той.

— Нека твоите хора се опитат да измъкнат информация от компютрите в университета за експеримента, който са готвели в Минесота.

Тя поклати глава.

— Дори и да ми отделят повече хора, и в двата университета цари паника, което означава, че управите им ще възразяват срещу всяка подобна намеса. Нито една администрация не би ни позволила да влезем в градчетата без заповед и без преди това да ни срещне с адвокатите си. Ще ни трябва съдебни разпоредби, за да погледнем в компютрите им, а в момента страдаме от недостиг на склонни да ни окажат помощ съдии.

— Проклетата конституция — подхвърли насмешливо Мърсър. Хепбърн разпери безпомощно ръце.

— Виж, аз съм най-обикновен служител. Дори съм се клела да я защитавам. Но ме е яд, когато други я използват, за да си прикриват задниците, вместо да защитават правата. Тези колежански адвокати повече се боят, че може някой татко да ги съди, отколкото да се разкрие самоличността на убийците.

Мърсър не можеше да възрази на това.

— В такъв случай ще е по-добре аз да се обадя в библиотеката. По-добре граждан да прояви интерес.

Кели очевидно не харесваше идеята, но беше наясно, че засега е най-доброто, което могат да направят, и затова кимна.

— Все пак нашите хора са успели да накарат няколко души да дадат неофициални изявления — продължи тя. — Доктор Тюнис е била климатолог и изглежда експериментът, който са подготвяли с Ейб Джейкъбс, има за цел да обори някои табути в тази сфера. Един от разпитваните казал, че ако се окажели прави за нещо, Ал Гор трябвало да върне Нобеловата си награда. Не зная какво може да означава това и дали е добро и лошо за промяната на климата.

Мърсър се постара да не завърти очи. Като геолог с опит той смяташе, че ако някой твърди, че е открил нови тенденции в земната система, особено отнасящи се до нещо толкова хаотично като климата, след като разполага с не повече от един-два века достоверна информация, най-вероятно се самозалъгва — и което е по-лошо, залъгва и другите.

— Това е емоционална тема за мнозина — поде той предпазливо — и за проучването ѝ се отделят милиарди, така че университетите се стараят да са благоразумни. Ти продължавай да дълбаеш в тази насока, но аз се надявам, че ако изровим нещо, то ще е в библиотеката на Хувър.

Агент Хепбърн довърши сандвича и уискито и попита:

— По кое време ще им се обадиш?

— Те са час след нас, така че в десет и трийсет наше време.

— Ще съм тук да чуя разговора. Искаш ли нещо за сутринта? Понички? Кифли?

— Шоколадови понички — обади се развълнувано Хари.

— Нищо — отсече Мърсър. — Нищо, благодаря.

— Аз ще я изпратя — предложи Хари и посегна към сакото си и каишката на Драг. Мърсър знаеше, че ще продължи да настоява да получи понички. Беше успял да ограничи малко злоупотребата на Хари с цигари, но не и да спре стария си приятел от твърдото му намерение някой ден да изпадне в хипергликемична кома.

— Здравсти — каза Джордан Уейсман секунди след като Хари излезе от библиотеката. Беше облякла една от блузите на Мърсър с надпис от „Пен“. Стигаше ѝ едва до средата на бедрата. Вероятно се бе събудила само преди минути, защото косата ѝ бе завързана на опашка и бе успяла да си измие очите. Превръзката на ръката притискаше едната гърда и почти бе извадила другата на показ и Мърсър трябваше да положи усилия да не гледа нататък.

— Здравей — отвърна той. — Как си?

— По-добре, благодаря. Все още съм уморена, но останалото е в норма.

— Имаш леко зомбиран вид — пошегува се Мърсър. — Искаш ли да ти донеса нещо?

— Жадна съм. Да имаш джинджифилов ейл?

— Имам колкото искаш, но не казвай на Хари, че съм ровил в запасите му. — Мърсър мина зад бара, а Джордан се настани на едно от столчетата.

— Когато бях болна като малка, мама винаги ми даваше супа топчета и джинджифилов ейл. До ден-днешен ги свързвам с болестите.

— Аз съм така с кубчетата бульон — призна Мърсър, докато слагаше лед и наливаше. — Миризмата им може да ме накара да пипна грип.

— Благодаря. — Джордан взе чашата, отпи дълга и жадна глътка и гласът ѝ отново стана дрезгав. — Къде е Хари?

— С Драг излязоха да изпратят агент Хепбърн. — Мърсър посочи торбите с покупки. — Тя ти купи някои тоалетни принадлежности и бельо.

— Много мило от нейна страна. Вярно, че ще са ми нужни. — Тя скочи от стола и Мърсър неволно плъзна поглед по стройните ѝ крака. Хитра маневра, от която едва не му секна дъхът.

Джордан взе торбите и не се върна цели трийсет минути. От Хари също нямаше следа, което подсказа на Мърсър, че двамата с Драг са се отбили в „Тини“ за едно бързо. Когато Джордан най-сетне излезе от спалнята, носеше бяла мъжка блуза и си бе сложила грим, а косата ѝ бе сресана и спусната на раменете. Изглеждаше секси и уязвима...

— Да чуем сега. Какво се случи, докато бях в несвяст?

— Боклукчийското кошче на Джейкъбс ни отведе доста далече. Сред онези неща е имало восъчна хартия. В нея е било увито нещо, което, ако се съди по надписа, който разчетохме с труд, е „мостра 681“ и по някакъв начин е свързано с Хърбърт Хувър. Утре ще се обадя в президентската библиотека, за да видя дали могат да хвърлят някаква светлина върху тази загадка.

— Значи нямаме никаква представа каква може да е тази мостра и как е свързана с Ейб и онази професорка от Северозападния?

— Двата университета отказват да дадат информация, но се носят слухове, че са се занимавали с неизследвана досега страна на климатичните промени.

— Една от любимите ми теми — призна Джордан. — Какво ли са търсели?

— Отделих известно време за това и единствената причина, поради която може да са били в мината, би била ако експериментите им трябва да са на място, където не проникват космически и други фонові лъчения. Доколкото си спомням, напоследък имаше някои разработки относно влиянието на космическите лъчи върху облачната структура. Това не е по моята специалност, но някъде четох, че тези открития са свързани с една алтернативна теория, в противовес на разпространеното мнение, че въглеродният двуокис може да е единственият виновник за глобалното затопляне през последните стотина години.

Джордан внезапно присви очи и се поизправи на дивана.

— Няма начин. Чувала съм за тази теория и мога да ти кажа, че вече беше отхвърлена. Създаваният от човека въглероден двуокис предизвиква глобалното затопляне и всеки, който твърди иначе, просто не разпознава белезите в климатичните изменения.

Както Мърсър бе казал по-рано на агент Хепбърн, темата за климатичните промени бе емоционално заредена и той виждаше как възбудата на Джордан Уейсман нараства. Това, което го учудваше, бе, че активисти като нея смятат, че защитават научна теория, ала всъщност бранят само собствените си политически или философски пристрастия.

Обикновено той избягваше да влиза в спор с хора, застанали упорито на своето мнение, но като учен не можеше да подмине изказването ѝ без коментар.

— Не съм следил внимателно споровете за климата, но бих искал да спра вниманието ти на нещо, което ще ти покаже, че по-скоро произнасяш пропагандистки лозунги, отколкото научни твърдения. — Тя отново присви очи и ако се съдеше по езика на тялото ѝ, се готвеше за отпор. Въпреки това Мърсър продължи: — Въглеродното замърсяване не е научен термин. Дори стоварването на вината върху въглерода е опит за демонизиране по асоциация. Хората чуват за „въглеродно замърсяване“ и си представят димящи купчини пепел или сажди. Ние не говорим за въглищен прах или индустриални отпадъци. Става въпрос за въглероден двуокис, невидим газ, който издишваш около дващест хиляди пъти на ден и който поглъщат растенията. Да го наричаш въглерод, или въглеродно замърсяване, не е нищо повече от лош пиар. Същото може да се каже и за обвинението ти относно онази

част от учените, които „не разпознавали белезите на климатичните промени“. Повечето хора смятат, че парниковите газове ще доведат до покачване температурата на планетата. Но това дори не е част от дебата. Въпросът е колко и какво можем да направим за това. Като поставяш етикети на онези, които се съмняват в догмата, ти се опитваш да перифразираш темата, за да докажеш и другата лъжа, която напоследък изниква често в публичното пространство — че науката е константа. Науката никога не е постоянна величина и всеки, който твърди иначе, просто лъже.

— Почакай малко...

— Преди да кажеш каквото и да било — прекъсна я Мърсър, — разбери, аз не подлагам на съмнение вярата ти в глобалното затопляне и климатичните промени, нито в нарушенията на климата или както още решиш да го наричаш. Имаш право да вярваш в каквото поискаш. Това, което не ми се нрави, е как някои хора се опитват да четат евангелието по свой начин, да произнасят полуистини и да крият каквото не им е угодно.

Джордан си пое дъх преди да отговори:

— Да твърдиш, че вярваш в промените на климата, е като да кажеш, че вярваш в еволюцията или че пушенето предизвиква рак. Това са научни факти.

— Съвършено вярно — съгласи се Мърсър. — Вярата, за която говорех, излиза на сцената, когато учените се опитват да предскажат как ще изглежда Земята след сто години. Еволюционните биолози не екстраполират бъдещето от вкаменелостите, за да убедят обществеността, че знаят как ще се промени обикновената катерица през следващите сто години. Но повечето научни активисти се опитват да го правят с климата. И всеки достатъчно кадърен онколог ще ти каже, че те не знаят по какъв начин точно тютюневият дим предизвиква пораждането на ракови клетки, а само че това става. Земята се затопля още от Викторианската епоха. Това е факт. Как и защо са въпроси, които трябва да бъдат дискутирани, какво ще последва в бъдеще е равносилно на гадаене, а в гадателството има твърде малко наука. Чиста околна среда, използване на по-малко органични горива, спасяване на горите и намаляване общия разход на енергия са благородни и полезни каузи, но хората не бива да бъдат обвинявани или плашени, че не искат да се придържат към тях. Нито

да бъдат лъгани. Някои смятат, че като разпространяват мрачни сценарии за бъдещето, ще сплашат несъгласните, но само се залъгват и в края на краищата забавят или отлагат осъществяването на далеч по-важни задачи.

Изглежда, думите му най-сетне започваха да проникват в съзнанието ѝ, защото на лицето ѝ се появи съмнение.

— Добре — каза тя с поугаснал плам и вдигна ръка. — Защо не поговорим за нещо не толкова предизвикателно, като да речем Близкия изток или абортите?

Той се засмя.

— Извинявай. Понякога, когато усетя, че вместо наука хората се опитват да ми пробутват търговска марка, доста се паля.

За известно време се възцари тишина. После Джордан се подсмихна и попита:

— И така... мостра 681?

— Да — каза Мърсър. — Да се върнем към горещата тема. Библиотеката „Хувър“. Надявам се, че ще намерим там нещо, което ще ни помогне да разберем какво всъщност става и вероятно да спасим още невинни.

— Сигурен ли си, че никога не си чувал за такава мостра?

— Да. Прилича ми на каталожен номер от минерална колекция, но не и на научно описание. Предполагам, че стои на някоя пращна лавица, напъхана някъде между 680 и 682.

— Някакви идеи как Ейб се е сдобил с нея?

— Никакви. Може да я е заел, той или колежът „Харт“. Може да е нещо, което носи от „Карнеги“ или „Пен“. По дяволите, може дори да го е купил на някоя гаражна разпродажба преди седмица. Агент Хепбърн се опитва да изкара съдебно разпореждане, за да надникнем в компютрите им. Утре ще я помоля да се поразтърси и около тази мостра 681. Може да се окаже в списъка със задачи на доктор Тюнис. А след това тя е повикала Ейб, за да ѝ помага.

— Предполагам, че няма смисъл да спекулираме напразно, нали?
— попита Джордан, потисната от липсата на допълнителна информация.

— Едва започваме — увери я Мърсър. — Това е проблемът с интернет. Хората днес са свикнали да намират отговори на въпросите

си с едно натискане на копчето. Не бива да се обезкуражаваме от самото начало. Твърде рано е.

Тя се засмя отново.

— Като си помисля какво е било преди имейлите! Хората са пишели дълги писма. А сега сто и четирийсет букви са твърде много и човек рядко поглежда отвъд темата на писмото.

— Когато бях в училище, все още си пишехме бележки и единственият телефон, който имахме висеше на стената в кухнята. — Мърсър я погледна замислено и продължи: — Предполагам, не е необходимо да ти напомням, че съм израсъл в Средните векове... и смятам с това да обявим край на дискусиата.

Джордан стана от дивана и го пресрещна в средата на стаята. Очите ѝ гледаха с нежност. Тя го докосна със здравата си ръка по рамото.

— Искам да ти благодаря, че ме взе тук. Ейб ми говореше за теб и сега разбирам защо си му направил такова впечатление. — Обърна се да се върне в леглото, но спря и го погледна още веднъж. Този път бе повдигнала предизвикателно устни. — Повярвай ми, сигурна съм, че някъде има момичета, които още пазят бележките, които си им пращал, и биха искали каквото и да си писал в тях да е истина.

И преди Мърсър да успее да отговори се шумугна през вратата и изчезна.

На другия ден Мърсър почака да стане единайсет преди да се обади в президентската библиотека в Хърбърт Кларк. Кели Хепбърн все още не бе дошла и когато ѝ позвъни, му отговори само гласова поща, така че той реши да започне разследването без нея.

Отне му няколко минути, докато обясни кой е и му намерят човека, който би могъл да му окаже съдействие. В края на краищата го свързаха с Шърман Смитсън, човек, който работеше от години за различни институти в Айова.

— Доктор Мърсър, трябва да призная, че не съм запознат с конкретната мостра — заяви Смитсън с носов глас — и че почти всичко, което имаме тук, са документи, а не минерали и камъни, но мога да проверя в базата данни, стига да проявите известно търпение.

— Ще ви бъда много признателен, господин Смитсън — отвърна Мърсър, решил, че ако започне да фамилиарничи и му заговори на малко име, разговорът може да бъде прекратен преждевременно. — Помощта ви ще е добре дошла, още повече като се има предвид, че разследването е свързано и с криминално деяние.

— Криминално деяние?

Мърсър си представи как Смитсън сбърчва нос, разбрал, че не става въпрос за възвишен академичен интерес. Вероятно бе избрал погрешен подход спрямо него. Побърза да замаже положението с нескопосана измислица.

— Е, може и да преувеличавам малко, но един определен колеж в Охайо може да получи доста солено писмо от декана по геология в университета в Пенсилвания, ако това, което наричаме мостра 681, е било изнесено оттам без официално разрешение.

— А, разбирам. — Смитсън определено изглеждаше умиловитен, след като въпросът бе сведен до дребна вражда между два университета. — Е, да се надяваме, че проблемът ще бъде решен. Какво конкретно искате от нас, доктор Мърсър?

— Всичко, което можете да ми кажете за мостра 681, но най-вече откъде се е взела и кога е постъпила в колекцията.

— Мислите ли, че е внесена лично от президент Хувър?

— Възможно е, но по-вероятно е да е някой негов служител или да му е пратена, за да се оцени стойността ѝ. На този етап няма как да зная.

— Аха, ясно. Сещам се за две места, където мога да проверя бързо, и за трето, което ще отнеме известно време. Какво ще кажете да ми оставите телефонен номер и ще ви се обадя днес следобед, ако имам някаква информация. Това добре ли е за вас?

— Повече от добре — увери го Мърсър и даде номера на телефона си, като не пропусна да благодари още веднъж.

— Добро утро — каза Джордан и влезе в помещението.

Мърсър я бе чул да пуска душа преди двайсетина минути и очакваше да се появи. Носеше нови джинси и блуза с американския орел и качулка и бе обула бели кецове. За купени от друг човек блузата и джинсите ѝ стояха идеално.

— Добро утро — отвърна той. Хари само помахна вяло от бара. Беше петък и кръстословицата бе от трудните. — Как сме днес?

— Доста по-добре.

— Искаш ли кафе?

— Божичко, да. И честно казано, умирам от глад.

— Някой трябваше да донесе понички — оплака се Хари, — но Кели още я няма.

— Провери в хладилника — каза Мърсър. — Не зная какво са домъкнали гостите на стареца за оргията онази вечер.

— На стареца, а? — Хари махна презрително с ръка. — Две от онези момичета нямаха още осемдесет. А що се отнася до оргията, сините бонбонки, дето си ги подавахме, не бяха виолетки.

Джордан видимо трепна.

— Май вече не съм толкова гладна.

— Аз също ще се въздържа за известно време — присъедини се Мърсър.

Хари се захили като котарак, изправи се и каза на Джордан:

— Ела, миличка. Долу има доста храна и никой не е носил нищо синьо, освен боядисани коси. Мърсър, сипи й кафе.

Мърсър сложи димяща чаша кафе на бара. Докато чакаше, позвъни на Кели Хепбърн и този път му отговориха. Беше сигурен, че е познал гласа.

— Агент Лоуъл?

— Да, кой се обажда?

— Филип Мърсър. Защо агент Хепбърн не е на телефона?

— Защото не може — отвърна безцеремонно човекът отсреща. — Тази сутрин имаше инцидент. Телефонът й е счупен и прехвърлят всички разговори на мен.

Мърсър почувства първо страх, после и гняв. След всичко, което бе станало, нямаше начин Кели също да бъде въввлечена. Но преди да даде глас на подозренията си попита за състоянието й.

— Още не зная. В хирургичното отделение на болница „Джордж Вашингтон“ е. Доколкото разбрах от фелдшера, който я е закарал, има счупен крак и е получила удар в главата.

— Някой я е блъснал и е избягал? — попита Мърсър, замислен за убийците от Минесота.

— Не. Било е осемнайсетгодишно девойче, Саманта Роудс, което бързало от работата си в „Старбъкс“ за лекция в университета в Мериленд.

— Без майтап? — възкликна Мърсър все още стреснат от новината, но и облекчен. Беше си представял мъже в черни дрехи и с автомати, снабдени със заглушители, които причакват и засичат колата на Кели.

— Ами да, без майтап — отвърна Лоуъл, все още разтревожен от случилото се с неговата партньорка, но припомнил си бързо неприязънта, която изпитваше към своя събеседник. Усети се по тона му.

— И как по-точно е станало? — продължи да настоява за информация Мърсър. Може наистина да беше съвпадение. Макар че ги ненавиждаше до смърт, знаеше, че тези неща се случват понякога.

— Според патрулния полицай момичето завъртяло рязко волана, за да избегне пресичаща пътя котка, и се забило отстрани в колата на Кели. Има счупен крак и си е ударила главата в страничния прозорец, достатъчно силно, за да строши стъклото. Тъкмо това най-много безпокои лекарите. В съзнание е, но е малко унесена.

— Сътресение — каза Мърсър.

— На такова прилича — съгласи се Лоуъл. — Защо я търсиш?

— Проследих една от уликите, на които се натъкнахме сред боклука на Джейкбс. Обадих се в президентската библиотека „Хувър“ за една мостра, 681. Кели каза ли ти за нея?

— Ако питаш мен, това са глупости. В това парче хартия може да са си увивали обяда.

— Било е най-малко на петдесет години според вашите специалисти — възрази Мърсър.

— Няма нищо там, Мърсър. Разбирай ме както искаш, но нашето участие в това разследване е съвсем периферно. Истинската работа е на местопрестъпленията в Средния запад. Не тук във Вашингтон. Агент Хепбърн те държи в течение само за да се залъгваш, че вършиш нещо полезно и помагаш на мъртвия си приятел. Веднага щом приключим с разпитите при теб и Уейсман официално пускаме кепенците. Разбра ли?

— Не — отвърна Мърсър. — Това може да води към нещо.

— Би било загуба на важни човешки ресурси. Остави на ФБР да се занимава с разследването, а ти си гледай шибаните камъчета. — И Лоуъл прекъсна връзката.

Мърсър едва се сдържа да не запокити телефона през стаята. Нямахше нищо по-лишено от въображение и способности от бюрократичния ум. Той набра номера на болницата, но оттам му отговориха, че само роднини и колеги на Хепбърн могат да получат информация.

Мърсър затвори и се подпря на бара. Погледна Драг. Кучето му помахаше лениво с опашка и затвори очи. Хари и Джордан се върнаха от кухнята с чинии, отрупани с остатъци от празненството на Хари — имаше дори омар, сирене, пушени гърди и домашен хляб, който все още ухаеше сякаш е току-що изваден от фурната.

— Кели Хепбърн е катастрофирала тази сутрин — каза Мърсър и в помещението настъпи смразяваща тишина. — Има счупен крак и вероятно мозъчно сътресение. Не мога да се свържа с болницата, защото ФБР са поставили завеса, но Лоуъл бе така добър да ме информира, че началниците му не се интересуват особено от разследване в посока библиотека „Хувър“.

— Мамка му! — изруга Хари.

— Нещо такова, да.

— Ами хората, които са убили Ейб? — попита Джордан.

— ФБР ще продължи разследването, естествено, но доколкото разбрах от Лоуъл, от нас вече няма нужда.

— Защо пак не се обадиш на Дик Хена? — предложи Хари.

— Едно е да го използвам за протекции, друго — да искам да се меси в текущо разследване. Просто не мога да го направя.

— И какво ще правим сега? — попита Джордан.

— Не съм сигурен. Предполагам, ще зависи от това, което ще узнаем от библиотечния архивист. Ако е нещо обещаващо, ще трябва да го прехвърлим на Лоуъл и да чакаме. — Не добави, че каквото и да намерят, смята да продължи със собственото си разследване.

Към четири следобед телефонът иззвъня. Мърсър позна кода на Айова. Вдигна го още преди да е звъннал втори път.

— Мърсър.

— Доктор Мърсър, Шърман Смитсън се обажда.

— Господин Смитсън, радвам се да ви чуя отново. Благодаря ви.

— Няма защо. За мен беше удоволствие — отвърна архивистът вече не така резервирано както по-рано. — Още повече защото мисля, че имам успех.

— Наистина?

— Именно. Президентът Хувър е притежавал нещо, което е нарекъл мостра 681. Била му е пратена от човек на име Майк Дилман някъде след Втората световна война, но преди Хувър да стане президент. Съжалявам, че не мога да съм по-точен за това.

— Знаете ли нещо повече за този Дилман?

— Не, за мое съжаление. Никога не бях чувал за него, а проверих цялата база данни. Не се споменава никъде в архивите на президента Хувър. За всеки случай надзърнах и в интернет. Прегледах десетина души с това име, но никой няма някаква историческа значимост. Ще трябва да оставя този въпрос на вас.

— Ще проверя, разбира се — отвърна Мърсър. — А какво узнахте за мостра 681?

— Там извадихте късмет. Президентът лично я е каталогизирал за своята колекция. Майк Дилман е нарекъл образаца „повелителят на светкавиците“ в писмо, което написал на президента и което пристигнало с мострата. Вътре се дават дължина и ширина за мястото, където е намерена. Поне на това ми приличат.

Мърсър отвори Google Earth на компютъра.

— Ще ми ги прочетете ли, ако обичате?

— Разбира се.

Пръстите на Мърсър въвеждаха координатите с бързината, с която Смитсън ги съобщаваше. Стилизираното изображение на глобуса се завъртя и даде увеличение върху точното място. Мърсър неволно изстена.

— Какво има, доктор Мърсър? — попита Смитсън.

— Мостра 681 идва от Южно-централен Афганистан.

— Ах, това обяснява приложената бележка от Дилман.

— Какво казва той?

— Написал е: „Господин Хувър, за много места се твърди, че са пъпът на света — между тях Делфи и Ерусалим. Мога да ви уверя обаче, че там, където открих тази мостра, е единственият земен анус“. Струва ми се доста точно от това, което съм чувал за онази страна.

— Такъв ми бил късметът — въздъхна без ентузиазъм Мърсър.
— Ще трябва да играя планетарен проктолог.

12.

Мъжът, който посрещна Мърсър на международно летище на Кабул недалеч на север от самия град, приличаше на обикновен афганистанец, но с три забележими различия. Беше почти цяла глава по-висок от останалите шофьори, скупчили се пред вратата на летището в търсене на клиенти. Носеше войнишки обувки в западен стил, високи до глезените и със стоманени шини. И кожата му бе с около два оттенъка по-тъмна, отколкото на всички на много мили наоколо. Тъмното му лице се разцепи в широка усмивка, когато забеляза Мърсър да си пробива път през множеството, скупчило се около летището, както е във всеки град от Третия свят.

Прегърнаха се и черният мъж смъкна раницата от рамото на Мърсър.

— Виждам, че все още си подреждаш багажа като ученичка, тръгнала на летен лагер.

— Половината от това вътре е за теб, Бук. Галон „Мейкърс Марк“, защото вие двамата с Хари пиете различно уиски, и един стек марлборо, добър колкото доларите, когато трябва да оставиш бакшиш.

— Трябва да те разочаровам. Откакто преживяхме дълговата криза, местните предпочитат да ги подкупват с евро. — Букър Сайкс пхна два пръста в устата си и свирна толкова пронизително, че за миг животът наоколо сякаш замря. Пикап тойота с четири врати се отдели от редицата подобни прашни машини и се приближи към тях. Неколцина въоръжени войници, застанали на пост край сградата на летището, проследиха колата напрегнато, винаги готови да реагират на поредния самоубийствен атентат.

Сайкс бе прекарал половината си живот изложен на смъртоносни опасности и се движеше с грациозността и стаената мощ на опасен хищник. Отвори вратата на пикапа, но почака Мърсър да си остави багажа и да се настани, преди да седне отпред.

— Добре дошъл в Кабул — подхвърли през рамо с басов глас, който заглуши дори рева на двигателя. — Не мога да повярвам, че си

тук.

— И аз не мога — отвърна Мърсър.

Припомни си глобуса у дома с карфиците на местата, където беше ходил — затънтени кътчета в над седемдесет страни, в които бе консултирал различни фирми. Познаваше добре незавидните условия, при които живееха народи, чиито страни бяха на границата на анархията. Само десет минути след като пристигна тук той вече знаеше, че Афганистан и Кабул не правят изключение. Това, което му направи най-силно впечатление още от самото начало, бе почти едноцветният пейзаж. Пътищата, планините, сградите, камилите — всичко бе обагрено в мътнокафяво.

Изключение бяха само яркожълтите таксите, които преобладаваха по улиците, и яркосините бурки на жените. Афганистанските жени се движеха като призраци, стараяха се да останат незабележими за предимно мъжкото множество. Толкова по-странно за Мърсър бе, че яркосините бурки би трябвало да прикриват лицата, но същевременно им помагаша да изпъкват на улицата. Беше като да накараш войниците да облекат оранжеви бойни униформи вместо камуфлажни.

Мърсър се разсмя.

— Все пак е по-добре, отколкото ако бяха открили мострата в Северна Корея.

Трафикът бе истинско безумие. Може би в далечното минало по пътищата бе имало обозначения, но неумолимите летни горещини и силните пустинни ветрове отдавна ги бяха изтрили. Шофьорите маневрираха така, както им хрумне. Единственото, което правеха всички, бе да се опитват да избягват огромните дупки, някои от които бяха толкова дълбоки, че можеха да погълнат цял танк. Млади мъже с колела се шумгуваха между колите, нерядко подпирайки се с крак на ламарините и гумите им, ако движението замреше съвсем. Каруци, теглени от коне и магарета, много от тях оставящи след себе си купчинки тор, се срещаха толкова често, колкото и камионите с пакистански номера, пренасящи стоки през Хайберския проход.

— Става ми смешно — заговори Букър, — когато слушам хора да се оплакват колко било натоварено движението в Ню Йорк. Не може и дума да става за сравнение с тази лудница.

— От колко време си тук? — попита Мърсър.

— Остават ми две седмици и се прибирам. Искат пак да се върна, естествено, но не съм сигурен. Стейси предпочита да си намеря някоя служба у дома и започвам да си мисля дали да не стана инструктор.

— Толкова ли дълбоко е забила куките в теб? — попита малко учудено Мърсър.

— Каквато и да е, по-добре, отколкото да се връщаш при Хари Уайт и онова смърдящо дърто псе.

Това си беше необорим аргумент.

Букър Сайкс бе сред най-елитните бойци на този свят. От рейнджър, през специалните части до непобедимата Делта — броят на назначенията му оставаше държавна тайна дори след като се уволни от армията. Сигурно и той не помнеше всички сражения, в които е участвал, някои от които на места, за които средният американец не предполагаше, че могат да са национален или военен интерес. Беше се пенсионирал предишната година, след като навърши два̀сет години служба, за да се прехвърли на далеч по-добре платената служба на наемник за международна компания със странното название „Системи Ген-Д“. Сега му плащаха десет пъти повече за една десета от риска, който бе поемал в армията. Това, което не очакваше обаче, бе, че ще се влюби в една от адвокатките на компанията. Сайкс вече имаше един провален брак зад гърба си, жертва на неговите постоянни пътувания, ала вече не беше онзи глупав два̀сет и седем годишен младеж и си даваше сметка, че Стейси Грантъм е вероятно последното му голямо завоевание. Може би най-подходящото за есенните дни на живота му.

— Каж ми само, че вече сте подписали, и ще ви купя един хубав подарък.

Сайкс вдигна машинално среден пръст, без да откъсва поглед от пътя. Намираха се в град, където всичко можеше внезапно да избухне — от спрения край пътя камион със свалена гума, уж за да бъде сменена, до стърчащото на кръстовището дванайсетгодишно момче, пъхнало ръце в джобовете си.

Мърсър едва ли би поел на това пътуване, ако не беше приятелството му с Бук Сайкс. Двамата се бяха запознали, докато Сайкс все още служеше в Делта, по време на един тренировъчен курс на ВВС в прочутата Зона 51. Мърсър водеше там група миньори, прокопаващи дълъг тунел като част от свръхсекретен експеримент. Оттогава на два пъти бе прибягвал до уникалните способности на

Сайкс и хората му в качеството си на високопоставен научен съветник на президента, но след като напусна този пост, се срещаша само като приятели. Сайкс все още живееше в околностите на Форт Браг, щаб на Делта в Северна Каролина, и близо до централата на „Ген-Д“. Но успяваше да прескочи до Вашингтон всеки път, когато си беше в Щатите.

Ден по-рано, малко след като приключи разговора с библиотеката „Хувър“, Мърсър потърси Бук по сателитния телефон в Кабул. Сайкс трябваше да получи разрешение от сегашните си началници, за да поеме за кратко време Мърсър като личен клиент, ала не успя да му уреди отстъпка от цената в графата „приятели и роднини“. За да наеме Сайкс и още трима негови колеги, плюс транспорта за два дни, Мърсър щеше да се изръси почти петдесет бона. Цената бе солена, но през изминалите години Мърсър се бе радвал на солидно заплащане, а и бе готов да брои много повече, за да се добере до убийците на Ейб.

Едва след като се уговори със Сайкс Мърсър потърси Нейт Лоуъл. Както и предполагаше, че ще се случи, Лоуъл го изслуша с незаинтересоваността на касиер от магистрална будка в деня на своето пенсиониране, обеща да включи информацията от библиотеката в доклада и затвори преди Мърсър да попита за Кели Хепбърн. Както бе посочила тя, да искаш от Лоуъл информация, да не говорим за интерес, бе само загуба на време.

След това Мърсър обясни подробно на Хари и Джордан къде ще го отведе следващият етап от неговото разследване. Хари остана невъзмутим. Беше изпрацал твърде много пъти Мърсър към различни краища на планетата, за да се изненадва. Затова пък Джордан бе стъписана. Изглежда, дори след малкото време, което бяха прекарвали заедно, се бе привързала към него. Той се опита да я убеди, че нападателите не знаят имената им и следователно би трябвало да са в безопасност, но не успя. Тя сякаш държеше той да остане край нея и да се отзовава всеки път, когато го повика по име.

Мърсър я дари с успокоителна усмивка. Имаше нещо в нея, което го вълнуваше — младежката ѝ красота, интелигентността ѝ, нейната уязвимост... може би и трите.

— Двайсет часа полет дотам, дваайсет обратно. Да речем четири дни общо, за по-сигурно. После се връщам с отговорите, които ще

сложат край на този кошмар.

— Може би... — отвърна тя. — Но е опасно, Мърсър, и ти го знаеш. — Той кимна и ѝ разказа няколко истории за Букър Сайкс и неговите приключения, сякаш да ѝ внуши, че щом човек като Сайкс е до него, не може да се случи нищо лошо.

На горния етаж Мърсър винаги държеше готов за пътуване сак. Единствените вещи, които вадеше от него, когато летеше, бяха сгъваемият нож и беретата. Надяваше се, че Букър ще му намери оръжие, след като влезе в страната. По-малко от шейсет минути след като узна откъде е взета мостра 681 той бе готов за път. Щеше да лети първо до Лондон, после до Ню Делхи и оттам до Кабул; накрая Сайкс щеше да го посрещне и да го ескортира няколкостотин мили. Не си направи труда да подаде ръка на Хари. Отдавна бяха надживели този момент. Старият копелдак дори не слезе от столчето. Махна небрежно през рамо, без да се обръща. Драг прояви дори по-голямо безразличие и само изсумтя, докато Мърсър напускаше читалнята.

Само Джордан го изпрати до входната врата. Мърсър спра да я целуне по челото, но тя се дръпна и го изгледа странно.

— Ти на колко години ме смяташ?

Въпросът го завари изненадан, но преди да успее да отговори, тя го спаси, като каза:

— Мърсър, знам, че изглеждам доста млада... това винаги е било недостатък в живота ми, но предполагам, че като стана четирийсет, ще е предимство. Аз съм на дваисет и осем, не на осемнайсет, така че ако възнамеряваш да ме целунеш както трябва, няма да те обвиня в опит за прелюбодеяние с непълнолетна.

Той направи бързи изчисления наум и потвърди, че заключението ѝ е безупречно. Прегърна я нежно, притисна тялото си към нея и я целуна по устните. Стана малко несръчно заради превързаната ѝ ръка, но въпреки това се получи добре. Беше поставил едната си ръка на тила ѝ, а другата на талията, като почти бе обгърнал тялото ѝ. Тя притисна нежно коляно между краката му, едновременно игриво и подканящо.

Той прекъсна целувката преди да е станало невъзможно да се бори с желанието си и се дръпна назад задъхан, смутен и донякъде благоговеещ.

— Брей — възкликна Джордан и бавно отвори очи.

— Да, брей — потвърди той и се усмихна. — Надявам се да те видя след няколко дни.

— И тогава ще започнем от там, докъдето спряхме днес.

Той я целуна бързо, обърна се и излезе...

Това беше преди почти един ден.

— Мърсър — каза Сайкс и го върна в реалността. Посочи шофьора. — Запознай се с Хамид. Хамид, този тъжен бял момък е Филип Мърсър и ми повярвай, когато ти казвам, че опасността го следва като козя воня талибан. Братът на Хамид е пилот на вертолет и Хамид освен шофьор е и механик.

— Какъв вертолет?

— Един Ми-2, който е с около десет години по-стар от теб и мен и гори повече масло, отколкото керосин — отвърна със сардонична усмивка Букър. — Това е едно от нещата, свързани с работата за Чичо Сам, които ми липсват. Имахме блекхок, поддържани от момчета, дето знаеха техническото описание както евангелието поповете.

Мърсър бе запознат с Ми-2, вертолет от съветската епоха, предназначен за всякакви задачи, заради което го бяха кръстили „товарен кон“. Беше лелял на такива в Африка, където използваха парчета от метални кутии, за да запушват дупките, и скоч и жица, за да прикрепят частите на местата им.

— Никога не съм твърдял, че не си куражлия — подхвърли Мърсър.

Букър се ухили отново и лапна парче тютюн за дъвчене.

„Системи Ген-Д“ бяха наели складове недалеч от наскоро ремонтирания стадион „Гази“, където до неотдавна талибаните бяха извършвали публични екзекуции като обезглавяване и пребиване с камъни. Сега бе дом на един от няколкото футболни клуба.

Хамид натисна клаксона на тойотата на половин пресечка от тяхната цел, предупреждавайки охраната, че се приближават. Тази част от града бе сравнително безопасна, но никой не искаше да поема рискове. Веднага щом доближиха оградата от бодлива тел един афганистански пазач отвътре вдигна бариерата и после побърза да я спусне. Хамид трябваше да натисне рязко спирачки, за да не се блъсне в другите коли в препълнения паркинг, както и в товарните контейнери, които изпълваха половината от пространството. Тук те бяха контейнери, но зад оградата по-често ги използваха за домове.

Складът бе доста пострадал от времето и някои от тухлите изглеждаха сякаш всеки миг ще се разпаднат, част от асфалтовата настилка на паркинга липсваше и поне половината коли бяха със свалени гуми. Всичко това напомняше на Мърсър за някое автогробище в Лос Анджелис, само дето когато слезе от пикапа го посрещна не негърски рап, а индийска синтезаторна музика, която звучеше като мяученето на хвърлени в чувал котки.

— Дом, сладък дом — въздъхна Сайкс, докато измъкваше туловището си от тойотата.

— Има приятни постапокалиптични вибрации — каза Мърсър. — Харесва ми.

— Не смятам да харча изкараните с кървава пот пари за стая в „Интерконтинентал“. Ще ти покажа къде можеш да се настаниш и после отваряме уискито.

Жилищното помещение, макар и спартанско, бе доста удобно, имаше дори душ и достатъчно топла вода, та Мърсър да отмие двайсет и двата часа застоял въздух в самолета и да отпусне схванатите си мускули. За толкова кратко време преди полета бе успял да намери само място в туристическа класа на полета от Лондон до Ню Делхи.

Откри Сайкс и други трима американци в оперативния център, който освен това изпълняваше функцията на всекидневна. Тук имаше няколко дивана, телевизор с плосък екран, окачен на висящ от тавана статив, и игрова конзола сони PS-4, поставена на циментовия под. Стените бяха облепени с плакати на туристически дестинации, на повечето жени по бикини се изтягаха върху снежнобели пясъци, но освен това видях и карти на Кабул и различни райони на Афганистан. Светлината струеше от жълтеникави монтажни лампи, насочени към тавана.

Навремето складът бе ползван от търговец на подправки и дори сега, след години, тук все още се долавяха ориенталски ухания — шафран, канела и, разбира се, ароматът на суров опиум, с който всъщност бе изкарвал прехраната си съдържателят.

Бутилката уиски бе поставена на една дъска, която американците използваша за бар, сред други алкохолни питиета, повечето от които бяха съвършено непознати на Мърсър — но в една страна, където алкохол купуват само чужденците, китайската водка и японският джин

се приемаха с охота. Мърсър изстиска две лимонови резенчета в една чаша и наля водка догоре. Нямахше лед.

— Вземи си една от големите бутилки за вода — посъветва го Бук и махна към купчина шишета, струпани отстрани до бара. — Тук сме на почти две хиляди метра височина, а утре ще сме дори по-високо. Не искам да ти призлее от обезводняване.

Седеше на фотьойл, който отдавна бе изгубил истинската си тапицерна и бе заметнат с килим.

— И, Мърсър, надявам се, че няма да се обидиш, но нашите правила за сигурност изискват да не знаеш истинските имена на моите колеги. Но това са хората, които ще дойдат утре с нас на юг. Помниш ли кодовото название, което ти дадох, когато скочихме в онзи манастир в Тибет?

— Снежанка — отвърна намусено Мърсър, ядосан заради новобранското прозвище; даваше си сметка обаче, че не се бе потрудил достатъчно, за да получи истински прякор.

— Нека бъде Снежко тогава — засмя се Сайкс. — А тези тримата са Сърдитко, Сънливко и Кихавко. И, разбира се, аз съм вашият началник, Док.

— Да ти имам въображението — засмя се Мърсър. После подаде ръка на мъжете. Всичките имаха спокойните погледи и увереното държане на елитни войници, хора, преживели толкова много неща, че вече не се налага да доказват колко са жилави. Ако не го осъзнаеш от самото начало, значи не си заслужава да им губиш времето. Мърсър си даваше сметка, че едва ли ще може да спечели уважението им, но Сайкс, изглежда, бе разказал това-онова за него, защото го гледаха малко по-благоклонно, отколкото ако беше обикновен цивилен.

— Първо, искам да ви благодаря. Зная, че това са само повече пари за джобовете ви, но Бук ми каза, че сте се съгласили да участвате в тази мисия, без да знаете какви са рисковете. Аз също не ги знам. Ако извадим късмет, ще е само една спокойна разходка в провинцията и ще се приберем за вечеря. От друга страна, може да се озовем в район, гъмжащ от бунтовници и наркотрафиканти. Сателитните снимки, които разглеждах, показват само каньони и долини с толкова стръмни стени, че дъната им са скрити в сянка през целия ден. — Погледна Сайкс. — Имаш ли някакви разузнавателни данни за този район?

— Поразпитахме — отвърна уклончиво Букър. — Доста е отдалечен дори според афганистанските стандарти, но е достатъчно близо до Пакистан, та там да се навъртат наркотрафиканти, а тези типове се бият много по-храбро от талибаните, най-вече защото са по-добре платени. Извън това обаче не разполагаме с никаква сигурна информация. Успях да се свържа дори с предишните си колеги. Казват, че там нещата изглеждат спокойни. До пролетната офанзива на талибаните остават няколко седмици и още е рано да прехвърлят припаси през тази зона.

— И какъв е планът? — попита Мърсър.

— Нищо не се е променило за последните двайсет и четири часа. Ще се приближим колкото се може с вертолета, последния етап ще изминем пеша. Ти правиш това, за което си дошъл, ние ти прикриваме задника и после се връщаме бегом до мястото за евакуация и се качваме на вертолета. Единственият проблем е, че нашият пилот ще трябва да отскочи до Хост за презареждане, а това означава, че три часа ще сме без транспорт.

— Каква работа всъщност те води тук? — попита Сънливко. Беше афроамериканец като Букър и говореше с южняшки акцент. — Какво по-точно ще правиш? Бук каза, че си геолог.

Мърсър кимна.

— Преди няколко дни един мой приятел беше убит заради минерален образец, който е намерен в района, където отиваме. Нямам представа отпреди колко време е този образец и какъв е. Не зная дори дали е останало още от него, така че предполагам, че това ще е мисия за попълване на бели петна.

— Ако не греша в спомените си — подхвърли Сърдитко и изплю кафеникава от тютюн слюнка в кутия от сода, — Виетнамската война е започнала тъкмо с такива мисии за попълване на бели петна.

— Не се тревожете — обади се Бук. — Доколкото поне аз знам, Мърсър никога не е започвал войни. Нали?

Преди Мърсър да успее да отговори земята под краката им се разтърси и част от чашите на бара изпопадаха на прашния под. Мъжете се огледаха, но не изглеждаха изплашени.

— Какво беше това? — попита Мърсър.

— Експлозия — отвърна Кихавко. Беше строен мъж с черна коса и брада, заради които лесно можеше да мине за местен. — Прозвуча

като да е на две мили от нас и доста голяма. По-вероятно камион-бомба, отколкото жилетка с експлозив.

След няколко секунди звукът на сирените проникна през плътните стени на склада.

— Талибаните предупреждават правителството, че скоро ще дойдат — обясни Кихавко. — А вземат ли властта, опозицията ще приеме на въоръжение тяхната тактика. Никой не може да управлява тази страна, защото са свикнали да воюват, откакто се помнят. Идеята за съществуване на единна афганистанска нация е мит, като тези за Шангри Ла и Атлантида.

От съседната стая се появи момче на около дванайсет години, облечено с местни дрехи. Тикаше количка, която изглеждаше сякаш е била откъсната от някой хотел. Върху нея имаше сребърни чинии за храна, порцеланови купички и прибори.

— А, чудесно — възкликна Бук. — Дойде време и за вечерята. Мърсър, това е Фазрам, синът на Хамид. Фазрам е нашият ординарец, когато не е на училище, а майка му е готвачката ни. Най-добрата в Кабул, нали, Фазрам?

— И аз, господин Бук — каза момчето; това очевидно бе нещо като шега между тях.

— Да, и ти.

— И тя също. — Момчето се ухили и закотви количката до бара.

Докато се хранеха, разговорът секна. Мъжете се подредиха като в закувалня, пълнеха чинии с ориз и козя пастърма, после хвърляха храната в устите си като локомотивни машинисти, мятащи лопати въглища в зейналата пещ. Когато привършиха, се оттеглиха по стаите си, по-скоро сепарета от дървени плоскости с паянтови врати, създаващи известно чувство за уединение.

— Ще успееш ли да се напиш до утре? — попита Букър, когато останалите си тръгнаха.

— Да се надяваме, след този дълъг полет. Съжалявам обаче нещастника, който ще седи до мен на обратния път — освен ако не е глух или не е свикнал с хъркане.

— Чудесно. Ще те събудя в пет-нула-нула за закуска и стягане на багажа. Тръгваме за вертолета в шест и да се надяваме, че в шест и трийсет ще сме във въздуха. — Той се пресегна назад и взе лъскав черен пистолет. Извади пълнителя, щракна затвора, за да го провери, и

пак го върна обратно. След това го подаде на Мърсър, с дръжката напред.

— Никога не позволяваме на клиенти да носят оръжие, защото почти всички са доброволци в благотворителни организации или строителни компании и не могат да различат „Берета“ от миксер. — Облегна се на фотьойла. — Но ти, от друга страна... само гледай да не гърмиш по хората ми.

13.

Тръгнаха още преди слънцето да е изгряло. Качиха се на голям мощен пикап, който подскачаше като кораб на завоите и подсказваше на Мърсър, че е тежко натоварен, вероятно с оръжия. Хамид бе на кормилото, а Бук по обичая си седеше до него. Мърсър, другите трима наемници и снаряжението бяха натъпкани отзад.

— Щяхме да те вземем с това чудовище от летището — обясни Букър, — но друга група го използва, за да откара неколцина ентузиастични от Силициевата долина, дошли да убеждават хора, които току-що са излезли от пещерите, че вече им трябва уайфай 4G.

— И как се справят? — попита Мърсър, зареял поглед в полумрака зад прозореца.

— Още са живи — отвърна Бук. — А ние сме тук тъкмо за това.

Приличаше на фукане, но Сайкс говореше искрено. Единственото, което го интересуваше, бе успешното завършване на мисията.

Навън освен тъмно бе и студено — два факта, които потискаха настроението и подкопаваха желанието, и докато се носеха по пустите улици, Мърсър усещаше, че увереността го напуска. В купето миришеше на смазка от оръжията и на подправки от дрехите им, но имаше и първичен мирис от феромоните на хора, прекарвали напрегнати и опасни дни навън, както е било някога с ловците в дива Африка. Това беше белег за онази невидима сила, която им даваше кураж пред лицето на врага, въоръжени със зъби, нокти, бързина и умение да се прокрадват безшумно към плячка, която е по-едра от тях и по-добре екипирана, за да се защитава. Плячка, която въобще не е плячка, ала въпреки това онези прачовеци, с техните пръти и още зачатъчен език, не само бяха успели да оцелеят в тревистите равнини, но и с времето се бяха разселили по всички кътчета на планетата.

На едно по-първично ниво мъжете в колата не бяха кой знае колко различни от онези примитивни ловци. Оръжията им бяха по-добри, езикът им — по-развит, но те все още бяха пропити с онзи

праисторически кураж, който подклаждаше духа им и ги караше да се изправят срещу предизвикателствата, каквито и да са те.

Вертолетът се помещаваше в хангар в далечния край на международното летище, встрани от пътническите самолети и бойните изстребители на афганистанските ВВС. Бяха го изтикали от хангара и сега ги очакваше под открито небе. Изглеждаше толкова нескопосан, че приличаше на голям фургон с опашка и ротори с издатина отгоре, където бяха турбините на двата двигателя.

Пилотът вече седеше на мястото си и извършваше предполетната подготовка. Втори афганистанец стоеше при товарния отсек и помагаше на пътниците да наместят багажа си. Хората на Букър не си правеха труда да прибират оръжията си в калъфи, а ги носеха открито. Мърсър нямаше представа какви бюрократични пречки е трябвало да преодолеят, за да им разрешат това, но наблизо имаше няколко въоръжени афганистанци и Сайкс отиде да им раздаде цигари — от онези, които бе донесъл Мърсър. Мърсър предполагаше, че това е по-скоро проява на любезност и че истинският бизнес се движи на корпоративно ниво. Войниците незабавно запалиха цигари, изправени пред ярка табела, забраняваща пушенето, изписана на пуцу и английски и с картинки, които би разбрало всяко дете.

Сайкс представи Мърсър на пилота Ахмад и после двамата обсъдиха синоптичната прогноза в района на полета. Имаше възможност да вали, но това нямаше да им попречи, нито да отложи експедицията. Поговориха за горивото и Ахмад увери Бук, че е уредил резервно зареждане в Хост.

— Добре — оповести гръмогласно Сайкс. — Да тръгваме.

Мъжете носеха западна екипировка, скрита под афганистански дрехи, които бяха изненадващо удобни и топли. Снаряжението на Мърсър бе поне петнайсет килограма. Част от него бе алпийска екипировка — въжета, клинове, карабини и стопери. Останалото бяха резервни пълнители за автоматите и някои геоложки принадлежности, които бе изровил от склада на компанията. Острата част на чука можеше да свърши работа вместо пикел, но се съмняваше доколко е издръжлива шейсетсантиметровата метална щанга, която бе взел. Беретата, която му бе дал Бук, бе прибрана в кобур, завързан на бедрото, и му придаваше известна увереност. Чувстваше се като каубой от стар уестърн.

Докато се настаняваха по седалките, старите турбини се пробудиха мъчително, една след друга. Двигателят забоботи, когато Ахмад включи трансмисията на роторите и те се завъртяха над тях. След минути целият вертолет се разтресе като миялна машина малко преди разпадане. Усещането не бе непознато на Мърсър. В края на краищата това бе много стар вертолет и изглеждаше сякаш ще му е нужна цяла вечност преди да набере достатъчно мощ, за да издигне масивното си туловище във въздуха.

Като поскърцващ товарен асансьор старият Ми се бореше и хриптеше и издаваше още цял набор ужасяващи звуци, докато оставаше земята под себе си. Слънцето тъкмо бе започнало да озарява планинските върхове. Снежните хребети хвърляха неописуеми златисти отблясъци и изглеждаха толкова девствено чисти, че за миг Мърсър забрави бедността и мизерията на града, който се простираше под тях.

Само Ахмад и Сайкс имаха слушалки, а руският вертолет бе твърде шумен, за да разговарят с друго, освен с викове, така че Мърсър се приготви за двучасово пътуване над едни от най-незаселените райони, простиращи се чак до границата с Пакистан. Към места, за които все още можеше да се каже, че никога не са били окончателно завладявани.

В ума му внезапно изникна една фраза от Едуин Олдрин^[1], за Луната, която била „величествена пустош“. Същото можеше да се каже за Афганистан. Под тях нямаше почти нищо, освен скали и долини, върхове и примитивни селца край ниви, които се състояха повече от чакъл, отколкото плодородна почва. Беше твърде ранна пролет, за да има цъфнали дървета, и пейзажът бе като килим от различни земни тонове, които се преливаха и смесваха в еднообразна мозайка, простираща се чак до сребристите планини в далечината. Колкото и опитен пътешественик да бе, Мърсър не намираще в себе си сили да хареса тази сурова и безпощадна земя.

Вертолетът продължаваше да се носи с оглушително боботене. Двама от хората на Сайкс бяха заспали, или поне очите им бяха затворени. Трети оглеждаше земята отдясно, докато самият Букър на лявата седалка се озърташе за подозрителни движения долу. Бяха на достатъчна височина и летяха достатъчно бързо, за да се опасяват от РПГ, а талибаните не разполагаха с изобилие от ракети „Стингър“, за

да обстрелват всеки прелитащ вертолет, но годините, прекарани в различни бойни зони, го бяха научили да е предпазлив.

Докато се издигаха все по-високо в планината, Мърсър продължаваше да се налива с течности. Височинната болест не беше шега. Никога досега не бе страдал от нея, но му предстояха доста сериозни усилия през следващите дванайсет часа, при това без нужната аклиматизация. Като предпазна мярка гълтна и няколко тиленола: знаеше, че главоболието е един от първите симптоми. Сънливко, снайперистът, го видя да гълта таблетките и одобри действията му с вдигнат палец. Мърсър отвърна със същия жест и наемникът кимна, после намести шапката по-ниско над очите си.

След около час и половина Мърсър усети, че Букър го тупа по рамото. Завъртя се върху тясната седалка и пъкна глава в пилотската кабина.

— Какво има?

— Наближаваме мястото с твоите координати — извика Букър над рева на двигателите. — Мислех, че искаш да огледаш.

Мърсър кимна, преизпълнен с опасения. Тази мисия му се бе сторила опасна още от мига, в който Шърман Смитсън му бе продиктувал координатите за мястото, където Майкъл Дилман твърдял, че е намерил мостра 681. Рискът се коренеше в това, че Дилман би могъл да описва място на десетки, дори стотици мили от целта. Тъй като образците бяха открити много преди създаването на модерните навигационни средства като джипиес, Дилман най-вероятно бе работил със секстант и с хронометър, който можеше да не е бил сверяван седмици или месеци, и бе трябвало да предполага и дори да гадае за някои други важни за определяне на местонахождението фактори.

Мърсър бе огледал в интернет точката, където се пресичаха координатите. Там имаше само дълбока сенчеста клисура. Но това съвсем не означаваше, че е мястото, където е била открита мостра 681. Мърсър можеше само да се надява, че Дилман е бил достатъчно педантичен в действията си, за да ги отведе максимално близо.

Земята под нисколетящия вертолет бе насечена от каньони и хребети, сменящи се в безпорядък. Всичко изглеждаше хаотично и същевременно запазваше монотонността на цветовете. Вместо кафявото, което преобладаваше около Кабул, тук светът бе обагрен в

сивкави оттенъци, които на места избледняваха до бяло. Труднодостъпен терен, по който най-късото разстояние никога не беше правата линия. Небето също не изглеждаше обещаващо — имаше оловносивия цвят на буреносни облаци.

Букър разделяше вниманието си между панорамата под тях и екрана на джипиеса, на който бе въвел целта им. Мърсър виждаше само топографските особености, докато тримата наемници зад него следяха бдително за движение, което би могло да издаде талибански позиции. От време на време Мърсър виждаше, че Сайкс предава инструкции на Ахмад за корекция на курса.

След минута Бук посочи с палец надолу и Мърсър прочете по устните му, че казва: „Увисни тук“.

Мърсър огледа терена под тях за нещо, което би могло да му се стори познато. В началото ждрелата, стръмните склонове и дълбоките долини му се сториха еднообразни. Наистина ли тук Дилман бе намерил загадъчния минерал, който бе нарекъл Повелителя на светкавиците, а после бе предал на Хърбърт Хувър, за да бъде класифициран и прибран надлежно в колекцията му? Както и на сателитните снимки, нищо в този район не притежаваше някаква геологична стойност. Приличаше на всяко друго забравено от бога кътче в тази страна — голо, безрадостно, необитаемо, отблъскващо и непривлекателно.

Картината не се промени към по-добра след като Сайкс му подаде мощен военен бинокъл. Ахмад кръжеше над мястото, за да затрудни всеки, решил да се упражнява в стрелба по тях, но Мърсър успя да огледа подробно района.

— Да огледаме периметъра на пет мили наоколо — извика той на Бук. Сайкс кимна и предаде разпореждането на Ахмад. Както бяха обсъдили по-рано, разполагаха само с петнайсет минути летателно време преди да се наложи Ахмад да се отправи към Хост, за да презареди.

Полетяха в разширяваща се спирала около точката, зададена от Майкъл Дилман. Мърсър естествено не бе очаквал да открие голям светец знак, сочещ място на разкопки, но колкото повече се отдалечаваха от пресечната точка, толкова по-малки бяха шансовете да намерят нещо. Когато търси нещо, човек или отива там, където са му

казали, или претърсва целия район — стига да разполага с достатъчно ресурси.

Вертолетът кръжеше над нащърбения планински масив и Мърсър оглеждаше за каквото и да е, дори най-малък знак. Всички хребети и склонове изглеждаха еднакви. Нямаше дори място, което да определят за ориентир, нищо, което да им помогне в издирването. Не беше сигурен за какво точно трябва да гледа, за да разбере, че е то, ако го види. Нямаше нищо, което да привлича интереса, и той започна да се обезсърчава, дори да си мисли, че цялото това пътуване е колосална загуба на време.

Все пак реши, че ще е най-добре да се върнат на пресечната точка и да започнат оттам. И тъкмо да потупа Бук по рамото, за да му го каже, нещо долу привлече вниманието му. Беше цепнатина в един от планинските склонове, в началото на тесен каньон. Единственият начин да бъде забелязана бе ако човек застане в подножието ѝ или се намира в небето, както бяха те сега.

Той я посочи на Сайкс.

— Виждаш ли върха на онази покрита със сняг планина, която прилича на пипала на октопод? Погледни под нея и вдясно. Към тясната долина. На какво ти прилича онова, където се срещат двете заоблени части?

— На цепка на задник — отвърна Сайкс ухилено, след като и той забеляза аномалията.

— Помниш ли какво ти казах за бележките на Дилман? Че мострата идвала от „ануса на Земята“. Обзалагам се на каса уиски, че е имал предвид онова ждрело между склоновете.

Букър кимна.

— Ама и вие геолозите имате доста странно чувство за хумор.

— Така е. Това е нашето място.

Сайкс каза на Ахмад и пилотът огледа района за подходящо място за кацане. Имаха късмет, защото на няколко мили встрани на един от склоновете забелязаха равна естествена площадка. Афганистанецът ги откара там и Букър въведе новата им дестинация в джипиеса.

Ахмад приближи зоната за кацане толкова стремително, сякаш смяташе само да прелети над нея, и закова вертолета в последната секунда, изправяйки носа му, сякаш е кон, комуто са дръпнали юздите.

Беше майсторска тактическа маневра, но наемниците не си губиха времето да го поздравят. Наскачаха от вертолета и се втурнаха към багажния отсек да си приберат вещите. След броени секунди вертолетът набра височина и ги скри в облак от прахоляк.

Когато облакът се разнесе, четиримата наемници лежаха проснати на земята и оглеждаха района и близките хълмове за признаци на живот. Мърсър също бе залегнал в очакване Сайкс да даде команда, че всичко е чисто. Равномерното бумтене на отдалечаващия се вертолет постепенно заглъхна и бившите командоси от Делта останаха сами.

Въпреки че не бяха забелязали нищо подозрително не се надигнаха, за да се очертаят на фона на небето, а се движеха приведени по склона. Тези планини бяха сред най-сеизмично активните на света и нищо около тях не изглеждаше да е било изложено достатъчно дълго на капризите на времето. Камъните бяха натрошени и заострени, като естествени ножове, които можеха да нарежат незащитената кожа. От цялата екипировка, която му бе дал Букър, Мърсър бе най-благодарен за бойните кевларени ръкавици. Пистолетът му беше в кобура, но Сайкс и хората му оглеждаха терена през мерниците на автоматите си, които въртяха в полукръг, без да пропускат и най-малката подробност. Сайкс водеше, останалите се движеха на дистанция от петнайсетина крачки. Разпръскваха се и се събираха отново, когато теренът го налагаше.

През първата част от придвижването им през планината трябваше да се спускат по стръмен склон и това се превърна в почти неконтролируемо пързаяне. Дребни камъчета изхвърчаха изпод обувките им и постепенно се превръщаха в малки лавини. Едва когато стигнаха до твърда скала към средата на склона успяха да си възвърнат целенасоченото движение.

Да се отправят към долината би било истинско самоубийство в страна като Афганистан. Откриха една стара животинска пътека по средата на хълма и поеха паралелно на хребета, приближавайки се към целта. Въздухът беше студен и влажен, от време на време навлизаха в мъгливи облаци, достатъчно гъсти, за да наподобяват ситен ръмеж.

Пътеката скоро се изгуби и трябваше отново да поемат през камънаците, открити за отсрещния склон на планината и за всеки, залегнал там със снайперова пушка. Докъдето им стигаше погледът

местността изглеждаше безжизнена и необитаема. Но Мърсър знаеше, че един умел снайперист може да се прикрие дори на толкова негостоприемно място и да се спотайва в скривалището си дни наред. Питаше се дали би усетил, ако някой го гледа, и трябваше да признае, че не е сигурен. Започна да върви малко по-бързо и да се привежда повече.

Отне им час да приближат на миля от целта. Сайкс даде знак за почивка и нареди на Сънливко да заеме позиция малко по-нагоре със снайпера. Мърсър лапна още няколко обезболяващи и ги поля обилно с вода. Дишаше доста тежко в разрежения въздух, но не смяташе, че засега има симптоми на височинна болест. Не усещаше промени в зрението, не го болеше глава, нито му се гадеше. Напротив, дори се чувстваше по-добре, отколкото в съботна утрин след нощ с Хари в бара.

Снайперистът се върна след петнайсет минути. Мъжете бяха залегнали зад една ниска канара, обрасла с шубраци.

— До долината има още път — съобщи той, докато оставяше оръжието до себе си. — Но може да имаме проблем. Чух звънчета.

Сърдитко изруга.

— Какво означава това? — попита Мърсър, макар вече да се досещаше.

— Кози — отвърна Сънливко. — Местните окачват какви ли не джунджурии на вратовете им, включително звънчета.

— И червило — пошегува се Кихавко. — Не забравяй червилото.

— Значи директният подход отпада — реши Сайкс; предполагаше, че козите и пастирите ще се придържат към ниската част на планината, където бе растителността. — Ще се изкачим на хребета и ще заобиколим до долината. И без това нашата цел е там.

Отне им още час бавно придвижване. Бяха наострили всичките си сетива. Повече не чува звънчетата и решиха, че опасността е отминала. Но изникна нов проблем — спуснаха се черни облаци, натезали от дъжд. Ако бурята се разразеше преди мисията да приключи, Ахмад нямаше да може да се върне, докато не се оправи времето, а никой не се радваше на идеята да прекарат една нощ на открито.

Мърсър завърза кърпата си по-стегнато, за да се прикрие от усилващия се дъжд. От двайсет минути беше започнал да покашля и

Сайкс го поглеждаше с нарастващо безпокойство. И двамата знаеха до какво може да доведе това. Освен това трябваше да признае, че тиленолът вече не потискаше така успешно главоболието и напрежението в синусите.

Дишаше малко по-шумно от другите, като задъхано куче в горещ ден.

— Забави малко, човече — посъветва го Сърдитко. — Опитай се да дишаш по-дълбоко и равномерно. Ето така. Дълбоко и равномерно. Дай на дробовете си време да абсорбират кислорода, който вече си поел, вместо да се мъчиш да вкараш още.

След около минута Мърсър почувства, че напрежението в диафрагмата му отслабва, както и стягането в слепоочията.

— Благодаря — изхриптя той.

— Няма за какво, братле.

Продължиха. Долината в началото бе широка, но бързо се стесняваше, а склоновете ѝ ставаха все по-стръмни. Мърсър помнеше от наблюденията си от вертолета, че ще се разшири отново като полукръгла купа точно преди цепнатината между двата заоблени хълма, които бяха оприличили на човешки задник. Предполагаше, че местните пастири използват вдлъбнатината, за да се прикриват от неблагоприятното време. Засега не чуваха звънчетата, нито бяха доловили миризмата на запален огън във влажния въздух, но Мърсър трябваше да признае, че е крайно източително постоянно да си нащрек за подобни признаци. Наемниците, които го охраняваха, можеха да издържат дни наред, когато излизаха на бойни патрули, но той щеше да рухне най-много след два часа. Винаги се бе възхищавал на Сайкс и хора като него, но преживяното сега издигна възхищението му на нова висота.

Черните облаци преминаха над тях, без да освободят товара си. Външната риза на Мърсър, макар и набрала влага, продължаваше да го топли, както бяха правили подобни дрехи в продължение на стотици години из тези сурови планини. Стигнаха началото на каньона. Оттук нататък склоновете бяха почти отвесни и потънали в сенки. Бяха безжизнени, ако се изключеха редки снопчета жилава трева и обитаващите цепнатините птици.

Мърсър и Сайкс се скриха зад една скална плоча, откъртила се от урвата преди хиляди, дори може би милиони години, докато

останалите мъже ги прикриваха, и се заеха да изучават терена под тях, търсейки входа на пещерата, която Майкъл Дилман бе кръстил „ануса на света“. Отблизо заоблените хълмове пред тях приличаха още повече на гигантски вкаменен задник. Беше малко плосък и обрасъл с трева и Мърсър реши, че трябва да е мъжки, тъй като му липсваха примамливите извивки на женския. И точно там, където трябваше да се намира и при хората, той съзря тъмния вход на пещера, без съмнение вдъхновил Майкъл Дилман за неговото анатомично сравнение.

— Проклет да съм — рече Сайкс, който също бе забелязал високото почти два метра отвориение. — И сега какво, ще напъхаме тялото ти в предпазен чувал и ще те тикнем вътре?

— О, престани най-после с тъпите си коментари.

Цепнатината бе на десетина метра над дъното на долината и Мърсър си даде сметка, че няма как да се изкатери лесно до нея. Освен това не биваше да забравя, че силите му бързо се топяха в разреждения въздух. Имаше едно равно плато на петдесетина крачки над и вдясно от входа на пещерата и до него водеше една от козите пътеки. Оттам би могъл да се спусне по въже до входа, докато останалите го прикриват. Сподели плана си със Сайкс и след няколко минути на внимателно изучаване на терена бившият офицер от Делта даде съгласието си.

Пътеката бе толкова тясна, че трябваше да поставят крак пред крак и да вървят извърнали рамене настрани, но склонът не бе непреодолимо стръмен и скоро се озоваха на двайсетина метра над дъното на долината и на половината от това разстояние над входа на пещерата. Каменен чукал, пречупен наполовина и стърчащ над пропастта, бе подходящо място да завържат въжето, по което смяташе да се спусне Мърсър.

Сайкс и Сънливко му помогнаха с въжето, докато Сърдитко оглеждаше района през визьора на пушката, а Кихавко правеше същото през мерника на автомата си. Имаше още няколко скални отломъци, зад които можеха да се прикрият, но иначе мястото си оставаше неподходящо от тактическа гледна точка и се налагаше да вземат някои противоснайперови мерки.

Докато Букър размотаваше въжето, Мърсър отвори раницата и извади резервните пълнители, манерките с вода, пакетите

неприкосновен запас и останалото снаряжение, тъй като смяташе да носи със себе си само чук, щангата, торбички за образци и фенер.

— Не ми харесва тук — промърмори Сайкс, докато проверяваше здраво ли е завързано въжето. — Слизай долу, върши си бързо работата и се връщай. Мястото е твърде открито. Ясно?

— Как казвате вие, момчета? Давай? — попита Мърсър.

— Давай — отвърна тихо Сайкс. Мърсър се покатери върху импровизираната барикада и започна да се спуска покрай стената.

Напрежението в ръцете и раменете почти веднага го накара да се закашля, но той успя да се овладее и се съсредоточи върху захвата за въжето. Беше студено и влажно и скалата бе хлъзгава и несигурна. Усещаше напрежение и в коремните мускули, които се бяха свили на твърди възли, и скоро това пробуди първата вълна на предизвиканото от височината усещане за гадене. Мъжете отгоре се стараеха въжето да не му се пречка, докато се спускаше надолу по дясната страна на скалното образувание. Планината изглеждаше доста млада в геологически план и ерозията все още не бе загладила повърхността ѝ, така че Мърсър намираще достатъчно места да се захваща и да се подпира с крак, ала основният проблем оставаше изтощението му от усилие и недостиг на въздух тяло.

Като минен спасител Мърсър, естествено, беше опитен катерач, въпреки че този спорт никога не го бе привличал. Движеше се уверено и сигурно, с безупречна техника, като спазваше всички изисквания за безопасност. Пръстите му бяха измръзнали, но не безчувствени, и кракът му само веднъж се подхлъзна на малка издатина, когато рискува да отпусне върху нея част от тежестта си. Тъй като стената бе издадена, той не можеше да види дъното под себе си, което не беше проблем, докато вятърът не започна да се усилва. Първият порив бе толкова рязък и неочакван, че едва не го откъсна от стената. Трябваше да се вкопчи в скалата, да запъне крака в пукнатините и да прилепи тялото си към стръмния масив, докато вятърът полагаше усилия да го запокити в бездната.

Като се бореше за всеки милиметър, Мърсър продължи да се смъква мъчително бавно надолу. От устата му се стичаше слюнка, примесена с кръв. Вероятно си беше прехапал езика, но сега не му бе до това.

След около минута вятърът отслабна и той използва затишието, за да се премести вляво, към входа на пещерата. Толкова високо в планината бе малко вероятно да срещнат хищници — снежните леопарди отдавна бяха рядкост из тези планини, но имаше някои доста едри птици, обитаващи Хиндукуш, и Мърсър не би искал точно сега да се изправи срещу подобен екземпляр.

На няколко метра над и встрани от пещерата спря, извади от джоба си камъчета, които бе събрал горе, и ги метна към входа. Две-три се удариха в стената и отлетяха надолу, но останалите попаднаха вътре. Разчиташе да стреснат и изплашат някоя птица или животно, спотайващо се там.

Приключи спускането и се озова пред входа. Подът бе осеян с кости на дребни животинчета, гризачи и птици, любима храна на поедрите летящи хищници. Имаше и птичи курешки, повечето засъхнали. В началото пещерата бе широка и висока, но малко по-навътре таванът се снижаваше и стените се приближаваха една към друга. Мърсър откопча карабинката и завърза въжето за един камък, почти толкова голям, колкото онзи горе.

Само на десетина крачки навътре вече се наложи да пълзи на четири крака и да осветява с фенера непрогледния мрак отпред. Нямаше нищо особено в геологичен аспект — стената бе от гранит, целия напукан. Уповавайки се на опита си, Мърсър спокойно можеше да заключи, че при повишената сеизмична активност в този район до няколко хиляди години пещерата ще се затвори напълно.

На още двамайсет крачки навътре бе принуден да смъкне раницата и да я тика пред себе си, както правеха командосите. Тук нямаше никакви други следи освен от хищните птици. Върху пясъчния под имаше различни отпечатъци, но не и от човешки крака. Това не му се понрави и Мърсър започна да изпитва първите признаци на съмнение. Досега идеята, че Дилман е посещавал тази пещера, се основаваше само на предположения. Можеше да са на много мили от търсеното място. Все пак той продължи напред, усещайки как покривът се снижава сантиметър по сантиметър, а стените се доближават. Колкото и внимателно да пълзеше, вдигаше прах, който предизвика нов пристъп на мъчителна кашлица, ала този път обкръжаващата го скала само подсилваше усещането за задушаване и увеличаваше болката в гърдите му. Всяка кашлица сега отнемаше усилието на цялото му тяло

и колкото и да се опитваше, той не успяваше да успокои дишането си. За миг се разтревожи, че паниката ще надвие разума и че ще изгуби контрол. Помъчи се да се овладее, започна да поема бавно и равномерно въздух, като се стараше да не мисли за тоновете камък над него и за пращинките, проникващи през ноздрите му. Нито за киселия вкус на кръвта в устата му.

Букър и хората му бяха останали на открития склон над пещерата, в една страна, където властваха талибаните, и разчитаха на него да приключи по-бързо с тази мисия, за да могат да си тръгнат. Отново си пое дълбоко дъх, постара се да го задържи и да накара мускулите на диафрагмата да се отпуснат. Остана така, докато пред очите му не изникнаха тъмни кръгове. Стори му се, че фенерчето всеки миг ще изгасне и ще го запокити в непрогледния мрак на афганистанската пещера. Когато дробовете му се изпразниха, си пое още един, нормален дъх и този път вече нямаше спазми. Въздухът все още бе изпълнен с прах, който дразнеше лигавицата на носа му и чегърташе неприятно гърлото, но не проникваше достатъчно дълбоко, за да събуди наново конвулсии по цялото му тяло.

Беше на двајсетина метра навътре в планината и тунелът бе съвсем тесен, но все още проходим. Тук вече нямаше следи и от животинки. Всъщност нямаше нищо, което да събуди надеждата му, че цялото това приключение не е напразно. Вместо да скърби за смъртта на Ейб Джейкъбс, както би постъпил един истински приятел, Мърсър бе превърнал кончината му в подтик да се отправи на опасно пътешествие, за да задоволи личното си желание за мъст. И ето го сега тук, дълбоко във вътрешностите на забравена от бога планина, на сред едно от най-опасните места на Земята, излагайки на риск не само своя живот, но и живота на други. Както бе постъпвал много пъти преди, Мърсър бе свърнал рязко в неочаквана посока, когато животът му бе поднесъл тази поредна изненада, и бе стигнал на място, за което дори не знаеше със сигурност дали е правилното. Даде си сметка, че свитото гърло и парещите очи не се дължат само на прахоляка. Размърда се бавно и започна да пълзи назад към изхода. Светлината от фенерчето се плъзна по неравната стена и за миг нещо привлече вниманието му — неясно петно в периферията на зрението му. Разколебан, объркан, той запълзя отново напред и след малко забеляза на стената нещо, което приличаше на надпис, ала сякаш изрисуван с неуверена детска

ръка. Трябваше да изминат няколко секунди преди да си даде сметка, че потъмнялата боя, използвана за надписа, е всъщност човешка кръв. Там беше изписано МД.

[1] Американски астронавт, пилот на лунния модул на „Аполо 11“ и вторият човек, стъпил на Луната — Б.пр. ↑

14.

Майкъл Дилман. Това трябваше да означава. Мърсър огледа тавана на пещерата, който бе само на сантиметри над главата му, и забеляза едно място, където Дилман вероятно се бе ударил и си бе наранил темето.

Изведнъж всичките му съмнения се изпариха и той вече бе убеден, че е на правилен път — не пътят, който щеше да го отведе при мистериозните камъни, а този, в края на който щеше да отмъсти за Ейб Джейкъбс. Да поправи една несправедливост. Някой бе убил неговия приятел, вероятно заради това, което бе намерено в тази пещера, и Мърсър трябваше да отмъсти, независимо как щеше да свърши всичко това, или на каква цена.

Запълзя отново, с удвоени усилия, забравил за доскорошните затруднения в дишането. Навлизаше все по-навътре в тесния тунел, промушваше се през отвори, които едва позволяваха да преминат раменете му, разчиташе изцяло на опита си от предишни експедиции. След петнайсетина минути стените и таванът внезапно се отдръпнаха и той се озова в подземна кухня с размерите на малка стая. Таванът бе скосен под наклон, единият ъгъл на пещерата бе рухнал и там имаше купчина камъни с дупка над нея. Никаква светлина не проникваше тук, но Мърсър усещаше, че въздухът се издига към тавана, сякаш там има комин. Беше достатъчно студено да вижда парата от устата си.

Три други неща привлякоха вниманието му, докато плъзгаше светлия кръг на фенерчето из кухнята. Първото бяха странните назъбени ивици, които се разпростираха от отвора в тавана и се спускаха по стените към пода. Изглеждаше така, сякаш някой е рисуval с въглен по сивкавия камък. Второто беше криптата в дъното на помещението. Беше с естествен произход, висока метър и широка половин, и изглежда, черните опушени дири свършваха при отвора ѝ. Последното, което задържа вниманието му, бе тялото.

Трупът очевидно бе много стар. Суха пергаментова кожа, изопнатата върху скелет, който сякаш се бе свил и смалил с времето.

Мъртвецът седеше в поза за медитиране лотос, с положени на коленете китки и кръстосани нозе. Единствената странност бе, че макар трупът да бе вкочанен в тази поза, в действителност бе полегнал на една страна и главата се бе отделила от тялото. Мърсър не се съмняваше, че някога тялото е стърчало като страж пред входа на криптата и някой, най-вероятно Дилман, го е преместил или просто го е избутал встрани, без дори да помисли да го пренесе внимателно.

Вгледа се по-внимателно и забеляза, че в тялото има отвърстия с неравни краища и кожата около тях е по-тъмна, почти почерняла, сякаш е била обгорена. Погледна отново ивиците на тавана и стените, които се спускаха към криптата, и изведнъж разбра какво се е случило някога тук.

Насочи светлината към криптата. Беше празна. Такива естествени кухини се наричаха геод и Майкъл Дилман — поне според предположенията на Мърсър — бе извадил отвътре кристалите, някога облицовали стените. И сега криптата по-скоро наподобяваше пусти пчелни килийки, където преди много милиони години са се оформили и разраснали кристалите, за да достигнат накрая размерите на бананов грозд. Той си спомни восъчната хартия, която бяха намерили в кошчето на Ейб. Десетилетия наред нещо продълговато е било съхранявано вътре, почти с подобни размери. Вероятно някой от тези кристали. Що се отнася до втората част от загадката, какъвто и молекулен състав и атомна структура да имаха тези кристали, очевидно по някакъв начин взаимодействията с обкръжаващите ги геомагнитни сили, превръщайки този геод в огромен гръмоотвод. Пещерата бе поразявана от светкавици толкова много пъти през тези милиони години, че от сътресението се бе напукал таванът, а вторичните електрически разряди бяха оставили неравни следи от изгаряне по тялото на будиста, пропълзъл тук, за да умре. Вероятно на място, което са смятали за свещено.

Названието, което Дилман бе дал на камъка, вече придобиваше смисъл.

Всичко това дойде с още една тревожна мисъл. Майк Дилман бе плякосал напълно криптата. Мърсър огледа всеки сантиметър от кухнята, като извиваше мъчително тялото си — ала нямаше и следа от мостра 681.

Хората, населявали тези места, вероятно бяха забелязали, че в тази част на планината по-често удрят светкавици. Може би те бяха претърсили пещерата, ала видът на полуобгорения труп ги бе прогонил. Но после дошъл Дилман, опитен геолог, който, подобно на Мърсър, умее да дава логични обяснения на странни събития. Досетил се, че под земята има нещо, което привлича необичайния брой светкавици, и дошъл да потърси причината. Мърсър не знаеше дали Дилман е взел всички кристали още първия път, или само няколко мостри, които е изследвал, а после, когато разбрал, че са особено ценни, се е върнал и за останалото. И в двата случая, помисли си той, докато за пореден път плъзгаше лъча по кухината, бе действал крайно педантично. Гаден копелдак. Мърсър вече започваше да се изпълва с неприязън към него. Беше закъснял с няколко десетилетия за откритието.

Светлината отново попадна върху трупа на отдавна издъхналия поклонник. Пещерата бе твърде тясна, за да е донесъл някой тялото му тук и да го е нагласил в тази поза, така че човечецът бе слязъл с ясната мисъл, че идва, за да срещне смъртта. Мърсър не познаваше добре будистките ритуали, но не мислеше, че самоубийство от подобен характер би било заклеймено както в исляма или християнството. Замисли се за духовния и физически път, изминат от този човек преди да стигне това място. Вероятно е видял, че върху планината падат светкавица след светкавица всеки път, когато в небето се разрази буря. Гледка, която е имала някакво по-възвишено значение за него — и той е слязъл долу, за да узнае защо се случва или за да избере това священо място, утроба дълбоко в планината, за своя гробница. Навярно се е досетил, че кристалите са тези, които привличат небесния огън.

И какво би направил? Би останал да чака? Или е влязъл тук с надеждата и той да бъде поразен от светкавица?

— Искал си да си идеш от този свят в блясъка на славата, нали? — заговори Мърсър на катурнатия труп. — И за да си сигурен, че ще стане, обзалагам се, че...

Млъкна и се наведе над трупа. Надяваше се, че ще зърне в сгърчените пръсти късче от кристала, но пръстите бяха празни. Мърсър изруга, ала после му хрумна друга мисъл. Като се бореше с отвращението и надигащото се отново гадене, успя да смъкне надолу почти откачената челюст. Отвътре, като тъмни снежинки, изпаднаха

изсъхнали късчета плът. Зъбите бяха съвсем халтави в гнездата си и няколко тупнаха на земята, докато Мърсър опипваше с пръст... и изведнъж докосна нещо, което бе затъкнато под езика, или поне под онова, което бе останало от него.

Когато измъкна ръка, все още преизпълнен с отвращение, в жълтеникавата светлина на фенерчето видя кристал с размерите на грахово зърно, който бе с цвета на топче от изсъхнала глина. В първия момент изпита разочарование. По някаква причина съкровищата трябваше да блестят и да радват окото и той бе очаквал нещо магично и вълнуващо, нещо с пламъка на диаманта, загадъчността на рубина или страховитата очарователност на изумруда. А този камък би накарал дори най-матовия кварц да изглежда великолепен.

Сега вече не се съмняваше, че първия път Дилман е взел съвсем малък къс от кристала и едва втория го е отнесъл всичкия. Вероятно по заповед и със знанието на Хърбърт Хувър.

Докато разглеждаше непретенциозното късче, също така реши, че мостра 681, заради която бе умрял Ейб, е била от първия поход до планината. Тогава оставаше открит въпросът каква е била съдбата на лъвския пай от кристали, за които Дилман се бе върнал.

— По дяволите — изруга той и гласът му отекна глух в подземие. Беше дошъл да намери решение на една загадка, а се бе изправил пред друга, и то такава, която може би нямаше отговор, тъй като следите от нея отдавна бяха изстинали и мъртви като мумията, която лежеше извърната към него. Мърсър се наведе и я изправи, за да не посреща вечността с щръкнал нагоре задник, след което извади водонепроницаемата цифрова камера от раницата си. Използва две сребристи доларови монети като маркери: едната постави на пода, а втората залепи с дъвка на стената на геода. След това направи почти двеста снимки. Имаше едно студио във Вашингтон, което щеше да изработи триизмерна възстановка на криптата, като слепи неговите снимки и ги екстраполира до точния обем. По такъв начин можеше да определи какво количество кристали е извлякъл Дилман.

На първо време обаче задачата бе да прекара намерения образец през поредица тестове. Пусна мътното топче в найлонова торбичка и я залепи. Прибра я във втора, затвори херметично и нея и сетне я пхна в трета, преди да я постави в един от джобовете с цип на якето.

Излезе по пътя, по който бе влязъл — пълзеше като командос сантиметри след сантиметри през прахоляка. Първоначалният изблик на адреналин се бе уталожил отдавна. Усещаше болезнени пулсации в слепоочията, устата му сякаш бе натъпкана с памук. На светлината на фенерчето не можеше да определи доколко е засегнато зрението му, но ако се съдеше по напрежението в очите, скоро можеше да започне да отслабва. И беше изтощен до смърт. Знаеше, че ако спре дори за миг, за да си почине на пода на пещерата, ще заспи... и едва ли ще се събуди.

Мисълта, че когато излезе навън, ще трябва да се катери обратно, го потискаше повече от всичко.

Когато пещерата се разшири достатъчно, за да може да се изправи, изключи фенерчето. Навън небето бе все така сумрачно, а над долината продължаваха да се събират облаци. Мърсър чу далечния тътен на гръмотевица и неволно докосна камъка в джоба си. Зачуди се дали наистина е в състояние да привлече светкавиците.

Закачи се с карабинката за въжето и дръпна веднъж силно, за да даде знак на хората горе, че се връща. Веднага получи същия отговор. Погледна циферблата на верния си тагхойер, с който не се разделяше от двайсет години, и установи, че е прекарал в пещерата четирийсет минути. Сайкс сигурно вече губеше търпение.

Започна да се катери, сигурен, че хората на склона ще придърпват въжето, за да му помагат и да не позволяват да се оплита в него.

Отекна нова гръмотевица, но звукът ѝ бе някак рязък и придружен от силно сътресение на въздуха. Изведнъж Мърсър чу вика на Сайкс:

— Ето ги! Идват!

Не беше гръмотевица, а зловещият трясък на мина, изстреляна някъде откъм долината.

Мърсър се завъртя на въжето и забеляза малко облаче да се разсейва на няколкостотин метра встрани. Този моментен рефлекс — да открие източника на заплахата — му коства обаче подхлъзване по скалата. Внезапно тялото му полетя надолу и увисна рязко на края на въжето, като махало, достигнало най-далечната си точка. Всичко това стана толкова бързо, че той едва успя да изпружи крака, за да не се блъсне в скалата. Отгоре, откъм хората на Сайкс, се чу яростният отговор на минохвъргачния обстрел. Бойците изливаха цели потоци

олово към долината, ала въпреки това и втора мина описа парабола и се взриви вдясно и над отряда.

Мърсър стигна до края на дъгата, която описваше, и се понесе обратно; съзнаваше, че е лесна мишена на фона на откритата скала. Под него отекна нов изстрел на миномет, последван от характерното механично тракане на калашников. Забулени с черни кърпи бойци се надигнаха от прикритията си и откриха огън. При всеки изстрел от дулата на автоматите бликваше яркожълт пламък.

Още една мина се извиси във въздуха и този път тресна доста по-близо до целта. Следващата щеше да падне право в позицията на хората горе, на мястото, където бе вързано въжето на Мърсър.

Възвърнал сили от нахлулия в кръвта му адреналин, Мърсър се затича хоризонтално по скалата, гонен от жуженето на куршумите, сякаш го преследваше рояк оловни пчели. Усещаше как инерцията му постепенно намалява, докато въжето започва да го дърпа нагоре, и когато протегна ръка, пръстите му се плъзнаха по скалата, но не намериха място, за което да се заловят.

Мърсър се отблъсна назад и се завъртя като котка. Куршумите зачаткаха по мястото, където бе висял допреди миг. Отново пое обратния път по скалата. Мислеше си колко е лесно някой от куршумите да прекъсне въжето. Сайкс и хората му не спираха да отвърщат на огъня, но в долината имаше поне двајсет бойци и колкото и точни да бяха командосите, нямаше как да спрат напредването им.

Минометът изпука отново и този път американците нямаха друг избор, освен да изоставят позициите си. Мината най-вероятно щеше да попадне в целта си.

Мърсър бе принуден да се люшне отново назад, към отвора на пещерата. Изкрещя от усилие, съсредоточен върху това да се добере до относителната безопасност на кухината. Почти бе стигнал, когато над него избухна още една мина, точно на мястото, където Сайкс бе вързал въжето. Във въздуха се разлетяха каменни отломки.

Мърсър бе протегнал ръце напред като американски футболист преди атака. Беше набрал толкова силна инерция в почти главоломния си плонж, че успя да се вкопчи с една ръка за ръба на пещерата, после и с другата. Когато погледна нагоре обаче видя ужасяваща гледка. Тежкият поне петстотин килограма камък, който бе използвал за котва, се бе откъртил и се прекатурваше бавно през ръба, все още омотан от

найлоновото въже. Мърсър разполагаше с броени секунди. Ръцете му бяха вкочанени от студ и надрани от катеренето, ала въпреки това той вкопчи пръсти в стоманената карабинка на колана си. Канарата, търкаляща се надолу по склона, щеше да го отнесе право към дъното на клисурата и да го размаже. Карабинката изщрака и отхвърча от ръцете му, дръпната от прелитация край него огромен камък, който повлече въжето заедно с ръкавицата му.

Мърсър се претърколи в пещерата. Задъхан, с бясно пулсиращо сърце, той бе получил такава адреналинова инжекция, че почти щеше да се размее на невероятното си спасение. Ако се беше забавил частица от секундата, сега щеше да е на дъното на клисурата.

Около него продължаваха да свистят и рикошират куршуми, някои се удряха в стените на пещерата и отлитаха навътре. Едва сега той се сети, че наличието на миномет говори за добре подготвена засада. Бяха го изчакали да се покаже от пещерата преди да започнат атаката. Само благодарение на бързата реакция на Сайкс и прикриващия огън на командосите бе успял да се добере до укритието си. Предполагаше, че командосите ще се изкачат нагоре, за да заемат по-добра позиция за отбрана, но големият брой нападатели подсказваше, че рано или късно ще трябва да се оттеглят.

А това означаваше, че ще остане сам. Афганистанците знаеха къде се крие. Тези планинци умееха да дебнат и чакат, ако е нужно дори с години. Мърсър си даваше сметка, че шансовете му да се спусне невредим долу са нулеви и че ако не намери бързо изход от положението, ще намери смъртта си в това забравено от всички място на планетата. Анусът на Земята — колко добре казано.

Сега вече наистина мразеше Майкъл Дилман.

Пропълзля навътре в пещерата, като изостави раницата си при входа. Постепенно звъntenето на блъскащите се в скалата куршуми утихна, спря и тътнежът на миномета. Талибаните, наркотрафикантите или каквито и да бяха нападателите, вероятно не виждаха цели, по които да се упражняват в стрелба. Той клекна и продължи да се придвижва напред, после, когато таванът се снижи, запълзя. Подмина мястото, където Дилман си бе ударил главата. Стомахът му отново се бе свил на топка. Виждаше като във фуния, затворен в сивкава тръба. При второто си преминаване през тунела обаче забеляза, че тук също

са падали мълнии, защото по стените имаше черни дири, които се простираха навътре, към камерата на геода.

Този път успя да се добере до криптата по-бързо и се насочи право към рухналия участък, поддал след безброй години на сипеци се от небето мълнии. Отново усети ледения полъх на нахлуващия през отвора планински въздух.

Изкачването щеше да е трудно, но поне в началото имаше достатъчно място, за да може да се закрепва. Той се покатери върху купчината камъни, някои от които бяха с големината на автомобил, пресегна се и намери пипнешком една цепнатина, за която да се залови. Придърпа се нагоре и повдигна крака в търсене на опора. Подхлъзна се, увисна за момент и отново задрапа навътре в комина.

От време на време прохледът, прокопан от безбройните удари на светкавиците, ставаше толкова извит и усукан, че трябваше да се върти в него, за да може да продължи. На други места коминът се стесняваше и Мърсър имаше чувството, че ще си изкълчи рамото от напъните да се промуши. Ако имаше поне нещо добро, това бе свежият въздух, колкото повече се изкачваше, и макар да не съдържаха допълнително кислород, все пак му даваше известни сили.

Мърсър бе в състояние да надмогне болката от изтерзаните си мускули. Под него дребни откъртени от стените камъчета трополяха и се сипеа в кухнята.

Когато най-сетне забеляза дневна светлина, не повярва на очите си. Беше сигурен, че изкачването му ще отнеме много повече време, ала фактите говореха друго. Небето бе все така мрачно, но никога не му се бе струвало толкова хубаво. Той се напъна да преодолее тези последни метри и да се измъкне от каменните обятия на планината.

Малко по-късно ентусиазмът му се изпари. Сякаш съдбата бе запазила за накрая най-зловещия си удар. Над него горният край на комина се стесняваше до дупка, по-малка от главата му. Котка би могла да се пъхне през нея, или може би малко дете, но нямаше начин мъж с неговите размери да се измъкне на повърхността.

Мърсър си пое дълбоко въздух и когато погледна отново, забеляза пукнатина в единия край на отвора. Подпря с рамо скалния похлупак и усети как под него отново руква ручей от камъчета. Скалата бе проядена от ерозия и бе станала ронлива като пясък. Мърсър се повдигна на пръсти и този път над него се изтърколиха

няколко по-едри камъка и той успя да пъхне ръка през отвора и дори част от рамото си.

В този момент видя някой да притичва наблизко и да се прикрива зад шубрака. Не знаеше дали е враг, или приятел. Мъжът беше въоръжен, но беше невъзможно да се различи в мрака дали носи калашников, или американски автомат с правоъгълен пълнител. Докато наблюдаваше непознатия, Мърсър установи, че той всъщност се прокрадва зад друг човек, който се бе обърнал по такъв начин, че не виждаше човека, който го дебнеше. Разполагаше само с няколко секунди, за да предприеме нещо, ала не знаеше какво. Би могъл да спаси някой от своите — или да го издаде. Прибра ръката си през дупката и напипа пистолета в кобура. Извади го, вдигна предпазителя и измъкна ръка на повърхността.

По-далечната фигура не помръдваше. Преследвачът я доближаваше отстрани. Мърсър реши, че ще е най-добре да произведе предупредителен изстрел с надеждата, че който и да е неговият човек, ще е с по-бързи рефлексии от афганистанец.

Внезапно болката в главата му се усили, но след като отмина, зрението му се проясни. Той видя, че преследвачът изважда нож и че лицето на жертвата му е твърде черно, за да е само от сянката.

Вдигна пистолета и пушна един куршум в шията на талибана. Секунди след като отекна изстрелът въздухът се изпълни със смъртоносен хор от автоматични откоси.

Сайкс се завъртя, без да е видял Мърсър, който се бе подал до кръста от дупката, но вероятно забеляза преследвача си, защото вдигна оръжието си и изстреля кратък откос, преди да залегне зад камъните. Трасиращите куршуми оставиха ярки дири в мъглата.

Осъзнал, че отново, както и на скалата, се е превърнал в мишена за врага, Мърсър започна трескаво да се измъква. Изрита с крака последните камъни, изтръгна се от каменния си затвор и в този момент целият похлупак се разцепи на парчета и рухна долу. Ако не се беше уловил за жилавите клони на близкия храсталак, лавината от камъни щеше да го повлече обратно към дъното на комина.

Озова се във вдлъбнатина, обрасла с храсти, откъдето преди малко вероятно бе изпълзял афганистанецът.

На двајсетина крачки по-нататък лежеше човек, оглеждащ околността през визьора на пушката си. Сведе дулото, когато забеляза,

че в храстите е залегнал изцапаният и покрит с пръст Мърсър, изникнал по някакъв невъобразим начин насред планината като изпълзяло от гроба зомби.

Този път Сайкс също го забеляза и му махна с ръка, после откри прикриващ огън, за да може Мърсър да притича между канарите. Мърсър не се поколеба: даваше си сметка, че не бива да пропуска тази възможност, ала зрението му бе толкова влошено, че се спъна в един корен и тупна на земята още след първите няколко крачки. Наложиха се Сайкс да изтича до него и да го повлече със себе си, уловил го за колана.

— Някой ден ще трябва да ми обясниш как се озова тук — каза задъхано той.

Мърсър видя, че останалите войници са налягали наоколо, така че да се прикриват един друг, макар че не можеше да определи в тъмнината кой кое от Седемте джуджета на Сайкс е.

Преви се от внезапен пристъп на кашлица, който го остави разтреперан и пребледнял, със стичаща се от устата слюнка.

— Просто ударих джакпота. Каква е обстановката?

— Обкръжени сме от трийсетина талибани — отвърна Сайкс, докато се оглеждаше за движение в полумрака. Валеше ситен дъжд, който падаше косо заради постоянния напор на вятъра. — Извадихме късмет, че минометът им не уцели позицията ни, докато бяхме още там, иначе щеше да ни помете като мухи.

— Вертолетът?

— Във въздуха е, но тук е твърде напечено, за да се приближи. Ще трябва да се измъкнем от обкръжението и да си плюем на петите.

Мърсър понечи да обясни, че не е в състояние да пробяга и сто метра, ала в този момент само на петдесетина метра от тях блесна светкавица, последвана от оглушителен гръм, и едно от сгърбушените дървета на склона лумна като факла. Въздухът се изпълни с резкия мирис на озон, иззад дървото се показа войник, стиснал калашников, с димяща дупка на гърба на якето, сочеща мястото, където го бе ударила мълнията. Кървавото парче месо, останало от ръката му, бе точката, откъдето бе излязла. Афганистанецът падна мъртъв на земята още преди американецът да се прицели.

След секунди нова светкавица разцепи небето и удари малко подалече, но образува топка от кипяща плазма, която заподскача по

земята. Топката удари друго дърво и го превърна във фонтан от горящи иглички.

Мърсър се сети какво става. Знаеше, че има само броени секунди, за да открие решение, иначе рискуваше да убие всички около себе си. В същия миг си спомни за месинговата кутия в опустошеното подземие на Лейстъровата мина, което учените бяха използвали за лаборатория. Затършува из джобовете си и извика на Сайкс:

— Дай ми пълнител за автомат!

След толкова много тътнежи Букър Сайкс бе изгубил донякъде слуха си, ала можеше да чете по устните. Измъкна пълнител от паласката на гърдите си и го хвърли на Мърсър, без да си задава въпроса за какво може да му е притрябвал, след като няма автомат.

Мърсър улови пълнителя и почна да изтиква с палец патроните един по един. Талибанските бойци се възстановиха от първоначалния си шок, след като край тях бяха паднали почти едновременно две мълнии, едната убива другаря им, и подновиха огъня.

Веднага щом изхвърли и последния патрон от пълнителя Мърсър измъкна пакет с бинт от джоба си и го разкъса със зъби. Събра няколко гилзи и ги хвърли върху бинта. Добави кристалното топче и постави отгоре още месингови гилзи. След това направи вързоп, като внимаваше кристалът да е напълно покрит от гилзите.

Механизмът бе съвсем прост. Мърсър не знаеше единствено дали физичните принципи ще са същите. Беше конструирал Фарадеева клетка около кристалния къс, за да неутрализира действието на причудливия електрически потенциал. На теория електропроводимостта на цинка и медта в месинговите гилзи би трябвало да изолира кристала от светкавиците, които, изглежда, го търсеха, или поне да превърне дърветата наоколо в по-примамлива цел. Ейб бе използвал за своята мостра месингова кутия с панти. Вероятно бе захвърлил восъчната хартия преди да излезе от кабинета си и да се отправи на своето последно пътуване към Минесота.

С помощта на хирургичен конец от същия пакет Мърсър прихвана здраво вързопчето и го напъха в джоба на ризата си.

Нова светкавица удари достатъчно близо, за да наелектризира космите по тялото му и да го накара да се почувства сякаш по кожата му пълзят насекоми. Последвалият гръм се оказа твърде оглушителен

за един от афганските войници и той изскочи иззад укритието си и се затича по пътеката към долината. Оставиха го да избяга.

— Добре ли си? — извика Сайкс над общия грохот.

Мърсър кимна. Нямаше избор. Колкото и ужасно да се чувстваше, не можеше да се предаде. Не и сега, когато бе толкова близо. Сайкс даде знак на останалите и те откриха масиран огън по приближаващите се талибани. Самият Сайкс сграбчи Мърсър за ръката и го задърпа назад, все по-далече от долината. Секунди по-късно останалите ги последваха, като спираха на всеки няколко крачки, за да осигурят прикриващ огън и да забавят настъплението на талибаните — за да могат Букър и неговия човек да напуснат опасната зона.

Мърсър имаше чувството, че в гърдите му се е разгорял истински пожар; дори не бе забелязал, че по брадичката му се стича слюнка. Краката му трепереха от изтощение и ако Бук не го прикрепяше, сигурно щеше да падне. Бук го бе стиснал здраво под мишницата и почти го влачеше. Грохотът на стрелбата зад тях взе да утихва, изглежда, бе намалела и заплахата от някоя смъртоносна светкавица, тъй като електрическите разряди сега се прехвърлиха на безопасна височина между облаците.

Продължиха напред приведени, търсеха прикритието на дървета и големи камъни. Трябваше да открият място, където Ахмад да приземи вертолета и да го задържи достатъчно, за да се качат, а това означаваше, че ще им е нужна известна дистанция от преследвачите. Но талибаните не подсказваха с нищо, че са готови да се откажат. Бяха подушили кръвта като хищници и сега, когато американците отстъпваха, щяха да ги преследват докрай.

Вързопът с гилзите в джоба на Мърсър подскачаше при всяка крачка. Сайкс поемаше все повече от тежестта му и вече забавяха крачка. Тялото на Мърсър не можеше да получи достатъчно количество кислород, за да продължава да функционира, и той можеше само да се чуди откъде бе намерил сили да се спусне в пещерата, още повече да се измъкне след това от нея. Ала краят идваше бързо. Мускулите му се нуждаеха от обогатена с кислород кръв, за да функционират, дробовете не можеха да доставят това, което се искаше от тях.

Изведнъж се озоваха извън района на бурята и над тях се ширна чисто небе. Мърсър видя, че тичат към една скална издатина, зад която

имаше отвесна пропаст, спускаща се от три страни на няколкостотин крачки. Бяха се озовали в капан. Затова значи афганистанците не полагаха усилия да ги застигнат. Бяха подкарали жертвите си към мястото, където възнамеряваха да ги довършат, да ги покосят с дъжд от смъртоносно олово.

Ахмад вероятно бе чакал точно този момент, защото внезапно се появи над един хълм на няколко мили от тях и се насочи към единственото място, където можеше да кацне. Сайкс знаеше, че не са успели да си осигурят сигурна преднина и че е достатъчен един точен изстрел с гранатомет, за да свалят вертолета. Огледа се. Тримата командоси тъкмо се бяха появили иззад завесата на бурята. Сънливко, изглежда, беше ранен, защото Кихавко го подкрепяше, а Сърдитко бе преметнал през рамо пушката си, след като бе свършил мунициите, и стреляше по все още невидимия противник с пистолета си.

Между тримата командоси и талибаните имаше трийсетина метра и Ахмад знаеше, че не може да се надява на повече. Беше задържал вертолета скрит зад планинския хребет и ниските дървета, докато се бе озъртал за своите другари. Показа се в мига, когато прецени, че е дошло време да им помогне, и веднага щом колесникът мина над короните на дърветата, изпразни ракетните гнезда на установката от дясната страна. Десетина неуправляеми ракети, източени и заострени като стрели, профучаха само на няколко метра над главите на командосите и паднаха пред настъпващите талибани. Сътресението от взрива повали тримата американци, но огнената стена и ударната вълна покосиха почти половината от преследвачите им.

Скрити зад завесата на опустошението, останалите афганистанци побягнаха, без да знаят, че вертолетът е изстрелял целия си боезапас.

Командосите побързаха да се изправят и хукнаха към вертолета, който се спускаше с рев към земята. Перките му вдигнаха облаци прах, които се конкурираха със завесата от ракетната експлозия. Сайкс почти пренесе Мърсър последните двайсетина крачки, метна го във вертолета и замаха на хората си да побързат. Кихавко хвърли ранения Сънливко на пода до Мърсър и Бук изкрещя на Ахмад да излита още докато Сърдитко, последният от тримата, се пъхаше през вратата.

Отне им само няколко секунди. Ахмад вдигна вертолета във въздуха и веднага щом колелата му прелетяха над скалния ръб го

спусна към долината, за да се отдалечи колкото се може по-бързо от района на бойните действия.

Сайкс дръпна една бутилка с кислород от статива зад пилотското кресло, нагласи маската на лицето на Мърсър и завъртя вентила докрай. Съвсем скоро Мърсър започна да усеща благоприятния ѝ ефект. Гърдите му все още се раздуваха мъчително и чувстваше черепа си сякаш всеки миг ще се разцепи, но вече не беше толкова зле. Само още минута и вече беше сигурен, че няма да прекрачи прага на смъртта... не и днес. Остана само усещане като от най-лошия махмурлук в живота му.

Сайкс бе насочил вниманието си към ранения. Командосът бе получил куршум в бедрото и макар да нямаше засегната артерия, щеше да е нужна операция, за да го извадят. Превързаха ранения и го натъпкаха с морфин въпреки протестите му. Едва след като се успокои, че всичко е наред, Бук погледна Мърсър и попита:

— Каква беше тая магия със светкавиците?

— Проклет да съм, ако знам — отвърна Мърсър и свали маската.
— Никога не бях виждал нещо подобно, но мисля, че точно заради този феномен е цялата история.

15.

Ролан Д'Авежан се качи на подиума под нарастващите аплодисменти. Не беше изненадан, тъй като присъстващите бяха добронамерени към него, ала когато знаеш, че хората срещу теб откликват на думите ти, речта обикновено върви по-гладко.

— Мерси, мерси — каза той в микрофона, за да успокои ентузиазма на зрителите, които надхвърляха двеста души. — Много ви благодаря. За мен е чест да съм тук днес, въпреки че ми коства пет милиона долара да кажа само няколко думи. — Тълпата избухна в смях от шегата му, но повечето знаеха, че е истина. На триножник непосредствено до катедрата бе поставено уголемено копие на чека, който току-що бе връчил на президента на Земната лига.

— Ще призная, че аз съм този, който би трябвало да ви аплодира. Вие сте на фронтната линия на климатичната война, тъкмо вие се борите с апатията на хората, които не виждат пред какви рискове е изправена планетата ни. И, което е още по-важно, воювате срещу противници, финансирани от компании, забогатели от продажбата на органични горива, поставящи лесната печалба над опасността от непоправимо унищожаване на околната среда.

Тази забележка предизвика негодуващи възклицания и съскане, сякаш беше нямо кино и току-що на екрана се бе появил мустакатият злодей. Бяха като добронамерени и наивни деца.

Д'Авежан продължи:

— Въпреки положените от вас усилия въглеродът в нашата атмосфера продължава да се увеличава. — Би предпочел малко по-научния термин „въглеродно замърсяване“, но проучванията сочеха, че информираната част от аудиторията го намира за малко префърцунен, въпреки че като пропускаше да спомене „двуокис“ подсилваше внушението за нещо мръсно. — Тревожният сигнал бе подаден още в началото на осемдесетте, но както знаем не бе направено нищо, за да се спре парниковият ефект. И докато доскоро заплахата си оставаше в далечното бъдеще, сега вече знаем, че ужасите на това бъдеще чукат на

вратата. Сигурно малцина от вас не са чули за загиналите от ужасната горещина през 2003-та. Само Франция даде петнайсет хиляди жертви, повечето от тях възрастни хора. Или за убийственото лято на 2010-а, което покоси петнайсет хиляди руснаци. Това са едва първите жертви на глобалното затопляне, но няма да са последните, когато подобни екстремни явления се превърнат в ежедневие.

— Морското равнище продължава да се покачва и скоро тихоокеанските островни държави ще изчезнат под вълните и това ще добави милиони нови климатични бежанци — продължи той. — И щом Съединените щати, най-богатата страна на света, не можаха да спрат Катрина или супербурята Канди от разрушителните им въздействия върху собственост и население, какви шансове имаха Филипините с тайфуна Хаян, който отнесе хиляди невинни жертви в океана? Броят на загиналите непрестанно расте, дами и господа, не след десет и петнайсет години, а сега. Полярните шапки се топят. Древни глетчери из целия свят се смалчават и учените обсъждат възможността за гигантско разпукване на ледената покривка на Антарктида. И докато термометрите неумолимо скачат нагоре, топлината може да предизвика отделянето на нови подсилващи парниковия ефект газове, затворени под замръзналите мочурливи тундри на Русия, Аляска и Северна Канада.

Спря. Беше ги разходил из страната на опустошенията, на мрачното и безперспективно бъдеще. Макар и добре познато и дори изтъркано, нещо повече, в преобладаващата си част изплетено от недоказани твърдения и опашати лъжи; а ако имаше някакви факти, те се отнасяха за местни явления без глобално въздействие. Но неизменно оказваше нужния ефект, тъй като от постоянните повторения бе залегнало дълбоко в съзнанието на хората.

— Едва ли е нужно да ви припомням за последствията, които очакваме, когато Майката Природа реши да се възпротиви на намерението на човечеството да унищожи създадената от нея среда. Хората, които постъпват в Земната лига, разбират същината на кризата, пред която се изправяме, и осъзнават, че ние сме обединени от общата кауза да решим проблема. Ето защо днес преотстъпих на Лигата такава голяма сума. Ще поискам от вас да убедите останалия свят в необходимостта от спешни действия. Времето да спасим тази планета се ограничава с всеки ден, трябва час по-скоро да преустановим

изгарянето на фосилни запаси и да преминем към възобновяеми източници на енергия. Вятърът и слънцето могат да озарят бъдещето ни, но само ако започнем още днес.

— Много хора тук, в Европа, призовават да се разчита все повече на природната енергия — това беше нов термин, „природна енергия“, звучеше като търговска марка и целеше да се превърне в един от лозунгите на природозащитниците, — но все още малцина си дават сметка колко е ограничено времето ни. Трябва да излезете сред хората и да ги убедите в нуждата от действие, нека гледат на вятърните централи край градовете си като на важно постижение. Вместо израза „не и в двора ми“ да преминем към заявлението „моля, нека има и в моя двор“. — Направи многозначителна пауза. — Имаме нужда от политическа воля, за да вземем тези трудни решения. Но вие разбирате добре това, а хората навън все още не. Вече няма възможност за избор, пред нас е само назряващото неизбежно. Трябва да се преориентираме към възобновяема енергия или просто да признаем, че не сме успели да създадем жизнеспособна цивилизация, ала по блясъка в очите ви виждам, че няма да допуснете това да се случи. Не и докато зависи от вас. Не и когато Земната лига има какво да каже по въпроса. Не сега. Нито никога!

„Ето това е“, рече си, докато се опиваше от оглушителните ръкопляскания. Трябваше да накара цялата тази пасмина да се пробуди и да се надигне, за да избере политици, готови да се вслушат в ООН, и хора, решени да се справят с проблема. Помаха към камерите, подаде още веднъж ръка на президента на Земната лига, човек, привикнал с неприятния си мирис, който поне за официалното събитие си бе направил труда да обуе изгладени панталони. Веднага щом слезе от подиума Д'Авежан побърза да избърше ръцете си с кърпичка почистващ гел — след малко щеше да ги измие както трябва.

— Ролан, благодаря ти още веднъж — заговори Жан-Батист Рено. — За изключителната ти подкрепа и затова че отдели днес от времето си да говориш пред нас. — Наблизо стоеше малка групичка почитатели, повечето жени, и Ролан не пропусна да отбележи, че някои дори са привлекателни.

— Вие всички се борите в името на доброто — отвърна той.

— Но става все по-трудно. — Директорът поклати глава. — Допреди няколко години всички мислеха за климатичните промени.

Получавахме непрестанни дарения, можехме да организираме многохилядни митинги. Днес разчитаме едва на няколкостотин души и половината от тях са платени клакьори.

— Кризата с недвижимата собственост се превърна в извинение за много хора да загърбят проблемите на околната среда — каза Д'Авежан.

— Баба ми казваше, че колкото по-лека става кесията, толкова повече се отпускат връзките ѝ.

— Мъдра жена — съгласи се Ролан. — Трагедията е, че напоследък се наблюдава все по-значима разлика между доскорошните предсказания на учените и покачването на глобалната температура. Започнахме второто десетилетие, а все още няма значимо повишение на температурата на повърхността.

— Това не ме безпокои — подсмихна се еко кръстоносецът. — На всеки няколко месеца някой вестник публикува статия, която да го обясни. Тревожа се по-скоро от това, че някои медии говорят за неочаквана пауза в парниковия ефект и подлагат на съмнение обясненията, които даваме за нея.

— Това беше грешка от самото начало. — Д'Авежан се намръщи. — Физичните принципи на процеса, при който въглеродният двуокис задържа топлина в атмосферата, са добре установени. Научните основи за изработването на бъдещите сценарии включваха доста предположения, повечето от които не можеха да бъдат потвърдени. Но е твърде късно да посочим тези различия, без каузата ни да пострада.

Рено кимна.

— Съгласен съм. В началото всичко будеше тревога, а сега нямаме друг избор, освен да продължаваме в същата посока. Ако се опитаме да се върнем назад и да променим някои от по-ранните си твърдения, ще изгубим доверието на хората и тогава планетата ни ще бъде обречена.

— И точно затова имате нужда от мен — засмя се Д'Авежан. — Аз ще се погрижа Земята да е на мястото си и за нашите деца, както и за техните, приятелю.

Разнесоха се ентузиазирани ръкопляскания и Д'Авежан сложи край на разговора, както и на възможността да се запознае с някоя от привлекателните поддръжнички на каузата. Неколцина журналисти му

зададоха обичайните въпроси, докато си проправяше път през залата на университета, но той отклони вежливо предложението за интервю с оправданието, че закъснява за среща. Отвън бяха разположени маси, от които парижани можеха да вземат брошури и постери, възвестяващи за опасностите от употребата на органични горива като цяло и хидравличното разпукване^[1] в частност.

Д'Авежан не смяташе, че който и да било от протестиращите е наясно, че хидравличното разпукване е процес, който се наблюдава вече повече от едно поколение и неведнъж е доказвано, че не представлява реална опасност. За пореден път изпита благодарност, че младежите са склонни да приемат всичко на доверие и никога не проучват сами спорните въпроси. Спомни си един израз — „полезни идиоти“, чийто баща е бил Ленин, а може би Сталин. Беше малко грубичък, но не твърде далече от същината.

Така наречената „хидроразривна революция“ бе довела до нарастване на американските запаси от природен газ. Ако същото се случеше в Европа, мислеше си Ролан, щеше да довърши финансово неговата компания, която имаше доста добри позиции в сферата на възобновяемата енергия. Не ставаше въпрос за снижаване на въглеродните емисии чрез използването на природни газове, нито за намаляване на неблагоприятните промени в климата. Това си беше най-обикновена капиталистическа необходимост. Ако Европа не се преориентираше към борба с хидроразрива, цените на природните енергоизточници щяха да хвъркнат до небесата и всяка вятърна или слънчева електростанция щеше да преустанови работата си, което пък щеше да съсипе компаниите от типа на „Юродайн“. Д'Авежан бе готов на всичко, за да попречи на хора като Ралф Пикфорд да оглозгат кокалите на компанията, която бе създал, и това включваше финансиране на полутерористични екоорганизации като Земната лига и дори специални операции в Щатите. Е, което трябва да се направи, трябва да се направи.

А когато прахът се слегнеше, той щеше да се погрижи да засади няколко дървета някъде.

За да поддържа изградения си облик на екозащитник, Д'Авежан се взеше в нова Тесла S седан. Шофьорът го очакваше в края на улицата и паркира до тротоара още преди Д'Авежан да го повика. Беше се събрала малка тълпа ентузиаста от Земната лига и подгонен от

поляха на немити тела и канабис, Д'Авежан побърза сам да си отвори задната врата, преди да го е направил шофьорът.

— Съжалявам, че не бях достатъчно бърз, мосю — извини се той.

— Няма проблем — успокои го Д'Авежан, докато колата потегляше безшумно, изпроводена от бдителните погледи на неколцина природозащитници. — Трябваше да се махна час по-скоро от тази воня. Баща ми често се оплакваше от това как смърдели хипитата през 60-те. Не мисля, че миризмата им се е променила оттогава.

— Да, мосю. Нито политиката им. Всичко е заради жените.

— Заради жените? — попита заинтригувано Ролан.

— Oui, мосю. Поне така казваше баща ми. Разказваше, че в онези години жените гледали на грима и фризурите като на признаци за мъжко потисничество и затова ги отхвърлили и се преориентирали към *au naturel*. Когато миризмата ставала твърде настойчива, се мажели с вонящи масла, не парфюм, моля ви се, а някаква гадост на име...

— *Пачули*. Това наистина не се трае.

— Именно. Е, тъй като това бил женският начин за протест, мъжете трябвало да търпят, ако искали да им пускат нощем. Затова спрели да се бръснат и стрижат, не минало много време и всичките тези непримирими борци започнали да изглеждат еднакви. Така е до ден-днешен.

— Значи всичко пак е заради секса?

— Че не е ли винаги, мосю?

Д'Авежан подсмръкна. През годините Майкъл неведнъж го бе карал до някоя от многобройните му любовници и бе чакал търпеливо в колата, докато той се наслаждава на прелестите им.

— Предполагам, че си прав.

— У дома ли се прибирате, мосю?

Ролан провери двата телефона за съобщения. Имаше няколко пропуснати обаждания, повечето от които можеше да игнорира. На втория телефон зърна съвсем кратък текст: „Обади ми се“. Беше пристигнал, докато той произнасяше речта си пред Земната лига.

— Още не — каза той и прибра телефоните. — Трябва да отскоча до работата.

— *Mas bien sur*, мосю.

След половин час Д'Авежан посрѣбваше водка в своя защитен от електронни въздействия и подслушване кабинет, загледан през прозореца към светлините на града. Извади нов телефон, след като току-що бе пуснал предишния в шредера, и набра един номер. Далече под него трафикът се бе превърнал в бавна река от светлини. Айфеловата кула сияеше като ярка стрела, сочеща в небето.

— Никлас? — каза той, когато телефонът престана да звъни, но отсреща не отговори никой.

— Извинете. Тъкмо пиех вода.

— Как мина?

— Както очаквахме — отвърна наемникът.

Д'Авежан изруга, най-вече задето си бе позволил известна надежда.

— Американецът пристигна и си замина?

— Не. Пакистанският екип осъществи контакт. Стигнаха са координатите, оставени от Майк Дилман преди почти сто години, но там нямало нищо. Разпитали афганистанския водач дали е имало минни проучвания в района. Той им казал, че на няколко мили от мястото, където търсели, някога имало стара каменна кариера, но после споменал нещо интересно — планина, която според неговите родители привличала светкавици. Прехвърлих информацията на моя стар приятел Парвез да провери на място. Той и хората му се насочили към планината и когато се приближили, американецът бил там с група въоръжени наемници от Кабул. Още не сме сигурни що за хора са, но Парвез смята, че е познал един от тях — негър на име Сайкс, преди служил в Делта, а сега нает от една компания — „Системи Ген-Д“.

— Приключвай по-бързо — подкани го Д'Авежан.

— Да, добре. Та нашите хора излезли на терена, когато решили, че моментът е най-подходящ, и нещата бързо се объркали. Наемниците имали вертолет, оборудван с ракети. Парвез изгубил шестима и има още осем ранени.

— Нали каза, че тези пакистанци са добри?

— Когато се запознах с Парвез Наджам в Сомалия, той беше в пакистанския контингент на ООН и се опитваше да възстанови положението в страната след инцидента с онзи блекхок. Винаги е бил първокласен боец, *минхер*, но понякога сраженията не протичат както

си ги планирал. Особено след като не са знаели, че геологът разполага с въздушно прикритие.

— Добре — изсумтя недоволно Ролан. — Научили ли са нещо?

— Да. Открили пещера. Прати ми видеозапис. Имало изсъхнал труп, който сякаш бил там от хилядолетия, и естествена кухня, където вероятно са се съдържали минералите, но била празна. Прехвърлих целия му доклад на адреса, който ми дадохте.

— Нещо друго?

— Една странна работа. По време на битката се разразила буря и един от хората му бил ударен от светкавица, а още няколко мълнии паднали наблизо. Вие казахте, че минералът може да притежава електромагнитна сила. Има логика, ако светкавиците падат толкова често и наблизо, да смятаме, че американецът е открил някое малко парче.

Д'Авежан се ядоса.

— Малко? Колко малко? Можел е да отнесе цяла торба!

— Не, минхер, хората са го видели съвсем ясно. Не е носел нищо освен пистолет. Не той е човекът, плякосал пещерата. Трябва да е бил Дилман преди години.

— Значи минералите са другаде? Това ли искаш да ми кажеш?

— Да. И мисля, че знам как да ги намерим.

Д'Авежан слушаше внимателно, докато наемникът описваше предложението си, и от време на време кимаше одобрително, макар че не можеха да го видят. Наемането на пакистанските бойци се бе оказало рисково начинание, което все още не се бе изплатило, но сегашното предложение звучеше като перспективен план за набавянето на минералите, необходими, за да осъществят начинанието си на борда на „Академик Николай Жуковски“.

— Добре — каза Д'Авежан, когато събеседникът му приключи. — Направи го и ще получиш щедра премия.

Наемникът понечи да отвърне нещо саркастично, ала стисна устни. Работеше от две години за Д'Авежан и „Юродайн“ и се бе научил, че има моменти, в които е по-добре да запазиш мнението за себе си.

— Данке, минхер.

[1] Хидравлично разпукване, хидроразрив на пласта. Процес, при който се създават и доразвиват пукнатини в скалния слой, като за източник на енергия се използва течност. — Б.пр. ↑

16.

На летището в Ню Делхи Мърсър прехвърли имейлите на своя таблет от хотспота. Вниманието му се спря на бележка от един от колегите на Ейб Джейкъбс от колежа „Харт“. Професор Уоц му обрисуваше доколкото му е известно с какво е помагал Ейб на доктор Тюнис. Мърсър предполагаше, че двата университета, „Харт“ и Северозападния, все още не допускат директен достъп до базата данни, така че някой е събирал информация отдалече. Ако се съдеше по датите, когато бе станало това, изглежда, Кели Хепбърн бе задействала хората си малко преди инцидента.

Мърсър четеше съобщението с нарастващ интерес. Разработките им, изглежда, наистина бяха революционни и при определени обстоятелства вероятно можеха да се категоризират като нещо, което по-добре да не излиза на бял свят. Това удължаваше значително списъка на заподозрените.

Разказът на Уоц за проучванията на Ейб върху „мостра 681“ съвпадаше с малкото, което Мърсър бе научил за електромагнитните свойства на странния кристал. Като биолог Уоц не бе особено конкретен в подробностите, но според него Ейб вярвал, че минералът може да помогне за отразяването на дълбоко проникващите космически лъчи и така да помогне на учените да извършват изследвания под земята, без върху тях да оказват въздействие странични фактори. Подобни проучвания досега се провеждали само в много дълбоките мини на Южна Африка. Ейб смятал, че минералът ще намали значително средствата, харчени в областта на експерименталната климатология и космология.

Мърсър си помисли, че Ейб и Тюнис са пропуснали нещо много по-важно от ползата за изследването на климатичните промени, въпреки че това бе по специалността на Сюзан Тюнис. Ако бе възможно да се възпроизведат свойствата на мостра 681 в лабораторни условия, това щеше да помогне за решаването на един от проблемите, свързани с продуктите на микроелектрониката — платките са

подложени на постоянни бомбардировки на космически лъчения и всеки удар увеличава опасността от блокиране на веригите. При един полет през 2008 на „Кантас“ от Сингапур се бе наложило аварийно кацане, след като поредица резки снижавания на височината предизвикали сериозни здравни проблеми у много от пътниците. Следователите стигнали до заключението, че най-вероятно космическите лъчи са оказали въздействие върху трансфера на данни от един вътрешен системен компютър, което довело до загубата на височина. Комуникационни и други сателити също често страдат от постоянния дъжд свръхзаредени микрочастици, сипещи се от космоса. Един защитен екран, който не добавя съществено тегло, би бил божи дар за всички тези клонове на електрониката. Дори компютрите на повърхността нерядко страдат от подобни проблеми и загуба на данни.

Не на последно място бяха, разбира се, и слънчевите изригвания, поразяващи цели електрически мрежи, както бе станало в Квебек през 1989. Защитата на енергоизточници от подобни бури беше скъпо и все още не напълно ефикасно начинание.

На всичко отгоре лекарите смятаха космическото лъчение за виновно при голям брой злокачествени заболявания, когато поразяват ДНК в момента на репликация. Земното магнитно поле по правило блокира повечето космически лъчи, но все пак преминават достатъчно, за да предизвикат значимо увеличение на раковите заболявания.

Обяснимо бе, че Тюнис и Джейкъбс са използвали свойствата на минерала, за да придвижат напред проучванията си в областта на климатологията и прогнозирането на времето, но те пропусаха истинския потенциал на находката, предизвикала интереса на Хърбърт Хувър.

Обявиха полета на Мърсър. Той прибра таблета и се опита да се свърже с агент Хепбърн. Нейт Лоуъл, нейният партньор неандерталец, този път не вдигна телефона и вместо това го посрещна гласова поща. Мърсър остави кратко съобщение за интересно развитие на нещата, пожела на Хепбърн бързо възстановяване и добави, че ще й позвъни по-късно. Опита се да я открие и чрез регистратурата на университетската болница „Джордж Вашингтон“, но те не можеха нито да потвърдят, нито да отрекат, че имат пациент на име Кели Хепбърн.

След това позвъни у дома. Джордан отговори на второто позвъняване:

— Свързахте се с дома на Филип Мърсър.

— Обадете се на полицията — каза Мърсър. — В дома ми има непозната жена, която непрестанно вдига телефона.

— Мърсър! — извика тя. — Безпокоях се за теб. Добре ли си?

— Чудесно. Уморен, но всичко е наред. Как се справяте там?

— Скучно е без теб. Ръката ми е по-добре и има някои неща, които искам да опитам с нея.

— Сериозно? Какво например? — попита той, сякаш не разбираше накъде бие разговорът. За негова изненада и огромно удоволствие Джордан му описа някои вълнуващи еротични сцени, в които смяташе да участват и двамата.

— Имаш ли да добавиш нещо? — попита накрая с дрезгав смях.

— Не. Мисля, че покри най-важните неща, даже мина отвъд границите им.

— Значи се прибиращ?

— Точно така. Но трябва да се отбия до Бомбай.

— Защо? — попита тя, опитвайки се да скрие разочарованието си.

— Открих едно изсъхнало тяло в пещерата близо до координатите. Проучих това-онова и изглежда става въпрос за тамошен гуру, починал през 1881. Експертът по тези въпроси е професор в Бомбай и тъй като не е далече оттук искам да се срещна с него лично, вместо да провеждам телефонен разговор по лични въпроси. Изглежда, споменатият учен е потомък.

— И мислиш, че ще знае подробности за мъртвеца?

— Е, не боли от повече информация, нали? Току-що обявиха полета ми. Ще ти се обадя, когато имам възможност. Как е Хари?

— Спря да пуши, отдаде се на благочестивост и смята да става аскет.

Мърсър се засмя.

— Типично за него, все се опитва да направи от себе си по-добра личност.

— Ох, почакай — спря го Джордан. — Какво е това? Аха, спря музиката, наля си цяла чаша уиски и бърка в джоба си за цигари. Беше по-добра личност цели... осем секунди, дами и господа.

Мърсър дочу смеха на Хари зад този на Джордан.

— Млада госпожице, смятам да ви напляскам по дупето — каза Хари, — но се боя, че е твърде стегнато и ще си счупя ръката.

— Скоро пак ще ти се обадя — усмихна се Мърсър.

— И внимавай, защото дъртакът обича да проверява хипотезите си на практика.

Не я лъжеше — познаваше добре Хари. Но тази загриженост? Нима смяташе, че връзката им може да е по-дълготрайна? Кой знае.

Когато най-сетне напусна климатизираната среда на модерната транспортна система и отново се озова в царството на природата, валеше проливен дъжд. Небето беше с калаен оттенък и толкова ниско, сякаш заплашваше да опре в земята. По бетона и асфалта пред сградата на летището се стичаха истински кафяви реки. Звукът от дъжда приглушаваше уличната гюрултия, виковете на шофьорите и клаксоните на автобусите. Преминаващите коли вдигаха пенливи вълни, сякаш бяха хидроплани или състезателни лодки. Въздухът бе студен и тежък. Коженото яке на Мърсър вършеше отлична работа, но той се шмугна до една сергия и си купи бейзболна шапка със стилизирана червена птица отпред.

Трябваше да изчака десетина пътници да се качат на един минибус, за да може да се приближи до паркинга с коли под наем, но като преференциален пътник почти веднага зърна името си изписано на дъската, заедно с указания къде го чака колата — джип, малко по-малък от онзи, който бе карал преди няколко дни.

Введе адреса в навигационната система, благодарен, че я има, защото нямаше ни най-малка представа къде трябва да отиде. Включи радиото, улови само статичен шум и нещо, което приличаше на мяучене, като онова, което бе чул в Кабул, и реши да остави на бурята да му бъде спътник.

Според картата го очакваха два часа каране.

* * *

Шърман Смитсън завъртя ключа на входната врата и подсмръкна. Беше настинал, което правеше последната изцяло дъждовна седмица още по-неприятна. Въпреки педантичната му натура, заради която някои го мислеха дори за гей, Смитсън беше истински мъж. Беше почти метър и деветдесет и една година, докато беше в държавния университет в Айова, играеше за футболния тим „Циклон“. Сега беше на четирийсет и седем, широките му рамене се бяха поотпуснали и имаше шкембенце, но какво пък толкова. Това, което го безпокоеше повече, беше оредяващата му коса, особено на темето. Госпожица Дженкинс, една от доброволките в президентската библиотека „Хувър“, съвсем правилно го бе разубедила още преди няколко години да се реши назад.

Едва ли някога щяха да го покажат на корицата на лъскаво списание, но бе успял да спечели обичта на Алис Холмс, бездетна вдовица, само две години по-голяма от него. Тя работеше за един адвокат в Айова Сити, но живееше само на няколко мили от дома му близо до библиотеката в Уест Бранч. Беше се надявал тази вечер да му гостува и смяташе да ѝ сготви нещо, ала заради проливния дъжд имаше непрестанни предупреждения за опасност от наводнения и затваряне на пътищата. Така че тя бе предпочела да остане при една приятелка в града, вместо да кара в бурята.

Смитсън не смяташе, че наводненията са по-страшни от тези, които помнеше по тези краища като дете, но Алис, дошла тук от Чикаго, все разправяше, че бурите от година на година ставали по-лоши и че било време да се направи нещо за това. Ако питаша него, тя просто трябваше да се качи на колата и да отскочи до него, за да прекарат един приятен уикенд в къщата му, уютно скрити от дъжда, с хубаво вино и увлекателна настолна игра.

Шърман Смитсън прекрачи прага и замръзна.

Може би беше по-добре, че не бе дошла. Във всекидневната цареше мрак, светлината, която идваше от прозорците, бе някак заплашителна и дъждът, който се стичаше от стрехите като плътна завеса, не позволяваше да се вижда на повече от няколко метра в двора. Той се пресегна към ключа на осветлението и внезапно някой го улови за ръката, завъртя го рязко и го повали на пода. Входната врата се затвори със затръшване. Докато Шърман драпаше да се изправи,

вдигнал ръце пред себе си да се защити, някой го изрита в коляното. Той извика от болка, тупна на пода и се присви.

— О, я стига си хленчил — каза нисък гърлен глас. — Ако исках да ти счупя коляното, щях да го счупя.

Блесна светлина. Смитсън видя двама мъже. Бяха с черни якета, като мотористи, но без надписи и знаци. Носеха черни ризи и джинси, тежки черни обувки и черни шапки за ски, спуснати пред лицата им. Виждаше само очите и устните им, които изглеждаха прекалено червени, сякаш пламнали от гняв. Макар вероятно целта на маските бе да крият лицата им, те им придаваха зловец и застрашителен вид. Никой от двамата нямаше оръжие, но те като че ли не се и нуждаеха от оръжие.

Онзи, който го бе тръшнал на пода, се наведе и го погледна в очите.

— Имаме няколко въпроса и си тръгваме, ясно?

Смитсън успя само да кимне. Беше доволен, че се бе изпикал преди да си тръгне от библиотеката, и сега усещаше само лека струйка топла урина да се стича между краката му. Маскираният, изглежда, не я забеляза.

— Не можех да те попитам веднага, така че се наложи да използваме този начин, ясно? Виждаш ли, не съм чак толкова лош. Просто понякога ме карат да правя лоши неща. По дяволите, човече, някога правех само добрини. Има доста момчета, дете бащите им са живи благодарение на мен. Така че значи не искам да се боиш, чу ли ме? Просто ни кажи това, дете искаме да знаем, и си тръгваме. Ще трябва да те вържа, но няма да боли.

— Ник? — обади се вторият.

— А, не! Няма нужда от повече убийства.

— Какво искате? — успя да попита Смитсън. Коляното му се беше подуло. Остана седнал на пода, обгърнал го с ръце.

— Същото, което и твоят приятел Филип. Узнахме, че мостра 681 някога е била притежание на президента Хувър, от една папка в Охайо, където се описва къде била намерена. Мърсър е научил всичко това от теб, нали?

— Да. Не. Той знаеше, че президентът Хувър е притежавал мострата, но не и къде е намерена. Това го узна от нашите архиви.

— За същото искаме да си поговорим с теб. Какво още има във вашите архиви? Защото някой е заминал доста отдавна за Афганистан и е прибрал останалите кристали. Трябва да знаем кой и къде са те сега.

— Майк Дилман — изломоти намръщено Смитсън. — Той ги е донесъл. Мърсър ми го каза оня ден по телефона.

— И какво още ти каза? — попита маскираният. Не се държеше агресивно, но Смитсън не можеше да спре да трепери.

— Имало някаква пещера, нарече я естествен геод, но кристалите вече не са там. Освен това видял инициалите на Майк Дилман изписани с кръв на стената.

— Какво е направил Дилман с кристалите? Всичките ли ги е дал на Хувър?

Смитсън имаше чувството, че ще повърне. На лицето му изби пот.

— Не зная — проплака той. — В архивите няма нищо за посещението на Дилман в онази пещера. Поне не в официалните архиви.

Вторият нападател внезапно пристъпи напред и го изрита в гърдите. Архивистът се сви на пода и отново започна да стене.

— Той лъже — каза мъжът.

Водачът се извъртя, зашлеви помощника си през лицето и изръмжа на африкаанс:

— Ако още веднъж се намесиш в разпита, ще ти отрежа топките и ще ги дам да ми направят кесия.

Обърна се към Смитсън и мина отново на английски:

— Извинявай, спътникът ми е доста млад и неопитен. Малко се увлича, нали разбираш? А сега, приятелче, допуснеш ли още някоя грешка, ще ти струва скъпо, освен ако не кажеш цялата истина. Виждаш ли, имам богат опит в работата с хора и познавам, когато някой ме мами. Не искам да ме лъжеш повече, ясно?

Смитсън се огледа, облещил очи от болка и уплаха. Чувстваше се като притиснато в ъгъла животно.

— Та каза, че в архивите нямало официално внесени записи — продължи маскираният. — И аз ти вярвам. Но какво ще кажеш за неофициалния архив, а? Какво има там за онази пещера, дето Дилман е влизал в нея?

— Не зная нищо за никакви неофициални архиви — отвърна Смитсън.

— Шърман, излъжи още веднъж и моят партньор ще поработи здравата над ребрата ти. Както казах, той е млад и току-виж ти строшил по погрешка някое и тогава здравата ще го закъсаме, нали?

За чест на Шърман той успя да издържи още трийсет минути. Водачът не смяташе, че мекушавият библиотекар ще има толкова сила, а беше виждал много по-корави мъже от него да се пречупват в самото начало. Постара се с целия си професионализъм да не нанася повреда, които да заплашват живота на жертвата, и използва две рула скоч, за да му завърже устата, китките и глезените, преди да го затрупа с купчина дрехи в килера. След ден-два, когато се възстановеше достатъчно от побоя, Смитсън щеше да може сам да се измъкне и да потърси помощ.

Дотогава двамата маскирани мъже щяха да са далече, а откраднатата кола да е изгоряла до неузнаваемост.

17.

Докато гледаше дъжда, който не спираше да се излива от продъненото небе, Мърсър си помисли, че не би се изненадал, ако забележи край пътя стадо екзотични животни, тръгнали да търсят Ноевия ковчег. Потопът му напомняше за тропическия циклон, който бе прекарал във Филипините, където пред очите му за няколко часа изчезна цяло едно селце. Макар че вятърът вече не беше толкова силен, дъждът го накара да забави скоростта и сега джипът почти пълзеше. Местните, които знаеха, че в подобно време нередко има торнадо, предвидливо си бяха останали по домовете или бяха отбили с колите си встрани. Нямахше почти никакво движение, докато пътуваше на юг и на изток, към река Мисисипи и към една жена, която може би държеше поредното парче от пъзела — надяваше се да е последното в разрешаването на загадката за убийството на Ейб.

Още докато беше в Кабул се бе погрижил за кристала. Първо накара един техник от гаража на Сайкс да му направи малка кутия от месинг, в която да го прибере. Тъй като нямаше доверие на афганистанските пощенски служби, отлетя до Ню Делхи и го прати с експресна поща в Годардовия институт за космически изследвания до един приятел, който сигурно вече потриваше доволно ръце от възможността да използва лабораторията си за изучаването на нещо толкова интересно и вълнуващо. Мърсър му обеща да са съавтори във всяка публикация, свързана с откритието.

Жената, към която пътуваше сега, бе Вероника Бътлър, лична секретарка на Хърбърт Хувър през последните години от живота му, докато той бе живял в „Уолдорф Астория“ на Парк Авеню в Ню Йорк. След смъртта му през 1964 Бътлър се бе върнала в родната си Айова и бе работила в президентската библиотека до пенсионирането си преди десет години. Мърсър бе разговарял по телефона от Кабул със Смитсън, който му бе казал, че ако има някакви тайни, свързани с последните години от живота на президента, особено що се отнася до Майк Дилман, то единственият, който може да хвърли светлина върху

тях, е Рони Бътлър. Бе обещал да ѝ съобщи за интересуващия го въпрос и да се погрижи тя да го приеме.

Когато кацна в Де Мойн, Мърсър потърси Смитсън, за да провери уговорена ли е срещата, ала библиотекарят не отговаряше — може би заради лошото време връзката бе прекъснала. Опита още няколко пъти със същия резултат.

Включи радиото и след като смени няколко канала попадна на съобщение за текущото състояние на района около река Мисисипи. С монотонен глас дикторът изброяваше имената на селищата, на които е наложена задължителна евакуация. За щастие сред тях не беше и мястото, където пребиваваше Вероника Бътлър.

След два часа навигацията обяви, че вече пристига, и Мърсър отби на един паркинг край училище, където бяха спрели полицейски коли и няколко жълти автобуса. Две от колите бяха запречили пътя. Полицай с широкопола шапка, върху която бе заметнал качулка, се приближи към колата му.

Мърсър свали съвсем малко прозореца. Бурята навън бушуваше с тътнежа на гигантски водопад. През процепа влетяха едри капки.

— Съжалявам, господине — каза полицаят. — Не можете да продължите нататък. Твърде опасно е.

— Започнаха ли евакуацията?

— На приключване е. Досега сме събрали към две хиляди души в училищната сграда.

— Познавате ли госпожа Вероника Бътлър?

— Не, сър. Аз съм от Юрбъндейл, извикаха ни тук да помагаме за наводнението. Когато и да търсите, вече ще е в салона. Вътре има хора, които помагат на евакуираните. Трябва да попитате тях.

Полицаят се обърна преди Мърсър да успее да му благодари и се върна забързано в патрулката. Мърсър завъртя кормилото и влезе в паркинга на училището, който беше пълен, така че намери място чак в края.

Двама мъже стояха на вратата на салона и се дръпнаха, когато ги наближи, за да му направят път. Само за няколко секунди под дъжда панталоните му бяха мокри до коленете.

— Много страшно — рече единият, едър мъж със сбръчкано лице.

— Ами, само ръми — отвърна Мърсър.

— Имам предвид шапката. — Мъжът посочи рисунката на бейзболната шапка на Мърсър. — Тук хората са привърженици на „Хокайс“. А вие носите герба на щатския от Айова.

Очевидно се шегуваше, въпреки мрачното си изражение. Мърсър се направи на стъписан.

— Боже, знаех си, че нещо не е наред. Почти не ме пази от дъжда!

Едрият фермер се засмя.

— Това ти осигури пропусака, приятел. Върви по коридора и свий наляво. Там е салонът. Има кърпи, понички и кафе.

— Благодаря.

Минута по-късно с чаша димящо кафе в ръка Мърсър обясняваше на една от доброволките, че търси Вероника Бътлър. Глъчката в претъпкания салон беше като в кошер — и пронизвана от детски викове и крясъци. Би предпочел дори фалцета на Хари пред тази шумотевица, ала нямаше как да я избегне за момента. Въздухът бе влажен и тежък, миришеше на мокра кучешка козина.

— Съжалявам, няма я тук — отвърна жената, без дори да поглежда списъците, които съставяше с двете си помощнички.

— В салона на другото училище ли е? — попита Мърсър с надежда.

— Очевидно не познавате Рони. Тя няма да напусне дома си, колкото и да я убеждава полицията. Упорита е като магаре и десет пъти по-жилава. — В гласа на жената се долавяше гордост.

— Значи ще я намеря на улица „Уотър“?

— Там ще е, но на ваше място не бих рискувала. Ще реши, че сте от полицията, и току-виж гръмнала предупредително във въздуха.

— Тя... — Мърсър спря преди да е казал нещо, което може да прозвучи обидно. — Добре ли е?

— О, да. С ума си е като всички нас, просто е малко опърничава. Дядо ѝ е построил къщата, където живее, и тя твърди, че за сто и двайсет години оттогава тя нито веднъж не е била наводнявана, каквото и да прави Мисисипи.

— Дава ли си сметка, че оттогава са построени сто и двайсет мили диги, които променят напълно правилата на играта?

— Няма значение за нея. Ще си остане вкъщи колкото и високо да се вдигне водата. — Жената се засмя отново.

В този момент влязоха още евакуирани: майка с две деца и бебе на ръце. Доброволката се отправи към тях. Мърсър успя да ѝ кимне за благодарност, но тя бе твърде заета да помага с бебето.

— Изгониха ли те? — попита фермерът на входа. — Трябваше да скриеш тая шапка, момко.

— Добре че не нося шапка на моя университет — отвърна Мърсър и спря за миг пред събеседника си. — Аз съм Нитанийски лъв.

Мърсър бе на средата на пътя до колата, когато мъжът най-сетне осъзна, че говори за стария съперник на университета в Айова — държавния „Пен“.

Полицайте при барикадата бяха заети да напътстват един закъсал пикап, който се опитваше да направи обратен завой, за да влезе в паркинга. Мърсър прекара джипа по тревата отвъд преградата. И да го забелязаха, не му обърнаха внимание, нито си направиха труда да го гонят.

Дъждът продължаваше да шибя яростно земята и да отскача от ламарината на колата, сякаш тя беше под обстрел на пехотни оръжия. Чистачките едва успяваха да се справят с него и Мърсър караше предимно по интуиция. За щастие навигацията продължаваше да функционира и той се уповаваше главно на нея.

Улиците бяха станали на реки. Електричеството беше изключено или поради повреда, или преднамерено — и това придаваше на града призрачен вид. Нямаше хора, не се виждаше движение, освен местещите се завеси на дъжда и водата, която се спускаше от хълмовете. Беше пладне, но бурята бе обгърнала къщите в сивкава пелена и изглеждаше сякаш са тук от древни времена.

Мърсър видя двама мъже с надуваема лодка под навеса на една бензиностанция. Бяха с ботуши и якета и вероятно бяха от спасителния доброволчески отряд. Пикапът им бе с подсилено окачване и на покрива бе монтиран червен предупредителен панел. Те също го видяха и му замахаха да се приближи. Мърсър натисна клаксона, за да ги поздрави, ала продължи по пътя си.

Вече виждаше отвъд границите на градчето и редицата дървета разлялата се из низината придошла вода. Знаеше, че зад дигата бушуват водите на Мисисипи и че всеки, който не би искал да попадне в капана на разширяващата се вода, сега щеше да кара в обратна

посока. Ако напорът на водата продължеше да нараства, дигата скоро щеше да се скъса и къщите щяха да бъдат пометени.

Зави наляво и пое на юг, извън града. Мина по мост със стоманени подпори: ръждата бе изяла останките от зелена боя. На няколко метра под моста доскоро кротката вода се бе превърнала в кална маса от прииждащи талози, които се носеха със скоростта на локомотив. Из пенливите води се мятаха дънери и някакви други неразличими отломки.

Пътят към дома на Вероника Бътлър се виеше покрай потока. Беше като пълноводна и скоротечна река, преляла през бреговете си и често заливаща участъци от пътната настилка. Да се кара при подобни условия не бе най-умното нещо на света. Въпреки размерите на джипа и плитката вода някоя внезапно придошла вълна можеше с лекота да го отнесе още преди да е успял да реагира.

Чистачките вече едва успяваха да оставят следи върху обливането от дъжда стъкло.

Вляво се виждаха къщи с дворове и постройки отзад. Не можеше да различи какво има зад тях, но предполагаше, че са полета, които се простират до хоризонта. Вдясно бе потокът, заливащ пътя. Някакво движение в потока привлече за миг вниманието му. Беше бяла кутия, която профуча сякаш бе изстреляна. Трябваша му няколко секунди, за да осъзнае, че кутията е всъщност покрив на влачен от водата бял пикап, чийто двигател и купе са напълно потопени.

— Достигане на целта след двеста и петдесет метра — каза женски глас от навигацията.

Вероника Бътлър живееше в едноетажна къща на невисок хълм над завоя на пътя. При хубаво време това вероятно бе полегат склон, спускащ се към брега на потока, но днес тъмните води бяха стигнали на десетина метра от входната врата. Нямаше гараж и един нов форд бе паркиран на алеята отпред, изоставен на милостта на бурята. До къщата бе издигнат навес за трактор — машината вътре изглеждаше достатъчно мощна, за да дърпа всякакви земеделски приспособления.

Мърсър спря зад форда и изгаси двигателя. Без шума на двигателя и постоянния тропот на чистачките ревът на стичащата се в ниското вода се усили многократно. Дядото на Рони може и да беше вярвал, че е избрал чудесно място за къщата си, но винаги има първи път и Мърсър си помисли, че може и да е днес.

Измъкна се от колата и изтича на верандата. Точно преди да стигне се сети да си свали бейзболната шапка и да я напъха в джоба на якето. Нямаше смисъл да предизвиква неприязън.

Верандата бе широка само два метра, но на дължина се простираше пред цялата къща. От стрехите се стичаха потоци вода и едва когато се приближи съвсем Мърсър установи, че къщата не е бяла, а светлосиня. По стените бяха закачени саксии за цветя, но все още не бяха засадени. Външната врата бе от дебело дърво, или от метал, имитиращ дърво, и изглеждаше, сякаш е прекарала тук цяла епоха. Не виждаше светлини и предположи, че електричеството е прекъснато. Дръпна мрежата за комари и почука с юмрук по вратата. Не последва отговор и той затропа по-силно. Отново нямаше ефект. Мърсър изрита вратата с крак и тя се отвори. Пред лицето му, с бързината на нападаща кобра, изникна дулото на двуцевка и той едва успя да вдигне ръка, за да го избута встрани.

— Казах ви, дявол да ви вземе, че няма да си тръгна.

— Не идвам да ви моля за това — отвърна Мърсър, като все още придържаше дулото вдясно.

Вероника Бътлър бе на осемдесет, но изглеждаше с десетина години по-млада. Имаше целия набор от бръчки и побелели коси, но носеше знаците на времето с гордост. На младини навярно се бе водила зашеметяваща красавица — със светлорича коса, налети гърди и тънка талия. Мърсър знаеше, че ако Хари бе сега с него, щяха да му потекат лигите.

— Ти не си от момчетата на шериф Конър. — Тя стисна поздравно оръжието и Мърсър ѝ позволи да отстъпи назад и да го издърпа към себе си.

— Не, госпожо Бътлър. Казвам се Филип Мърсър. Шърман Смитсън от библиотеката „Хувър“ би трябвало да ви се е обадил, че идвам.

— Спомена нещо такова вчера, но не мислех, че ще има такъв глупак, който да пътува в подобно време.

— Понякога сам се изненадвам какви глупости върша — призна той.

Тя го огледа с критичен поглед. Втренчи се в сивите му очи, досущ като нейните, и видя нещо в тях.

— Не мисля, че има много неща на този свят, които биха ви изненадали, господин Мърсър. Влизайте вътре и ми кажете защо си рискувате главата, за да разговаряте с изкуфяла дъртофелница като мен.

Мърсър я последва в къщата. Хареса му безпристрастният начин, по който говореше за себе си. Явно беше от хората, които не се интересуват особено от мнението на околните.

Не му нареди да си свали мокрите обувки, за което ѝ беше благодарен, но той съблече мокрото яке и го метна на закачалката. Тя го преведе през сумрачната всекидневна и кухнята към дъното на къщата. Голям панорамен прозорец гледаше към задния двор, и той залят. На водата ѝ оставаха трийсетина сантиметра, за да нахлуе в къщата.

Вероника Бътлър вероятно бе прочела мислите му, защото каза:

— Потокът Блеър стигна половин метър повече, отколкото е досегашният му рекорд. Баща ми бе геолог аматьор и предполагаше, че този рекорд може да издържи поне още хиляда години. Затова повярва на този природен блъф.

— Аз също съм геолог и съм склонен да се съглася с преценката му, но това е било преди да започнат да вдигат диги по бреговете на Мисисипи и един бог знае какви още прегради нагоре по течението.

Тя изведнъж изгуби уверения си вид.

— Има един бент на десетина мили по-нагоре.

— Бетонен?

Тя кимна и Мърсър въздъхна облекчено. Докато бентът държеше, биха могли да поемат с колата на запад през полето и да се отдалечат от опасността.

— Казах ви, че не съм дошъл тук, за да ви моля да си тръгнете, но започвам да си мисля, че идеята не е толкова лоша.

Тя остави пушката в ъгъла и запали газовата печка.

— Можете да си тръгнете когато пожелаете, но аз няма да вървя никъде. Този бент стои там още от трийсетте, а оттогава е имало доста по-страшни бури. Кафе? Имам само разтворимо.

— Ще го изпия на крак — отвърна той с надеждата да я разубеди.

— Шърм каза, че се интересувате от минералните образци на президента Хувър.

Мърсър предположи, че Рони Бътлър е единственият човек на света, на когото Шърман позволява да го нарича Шърм.

— Точно така.

Тя не го остави да обясни, а продължи:

— Неприятно ми е да ви разочаровам, господин Мърсър, но не зная нищо за тези образци. Когато работех за президента, вече живеехме в Ню Йорк и той пишеше своята легендарна книга „Предадената свобода“. Като млад е бил един от най-добрите минни инженери, но по времето, когато постъпих при него на служба в края на петдесетте, се смяташе по-скоро за политик и историк. Освен няколко разказа за неговите приключения не знаех почти нищо за този по-ранен период от живота му.

Каза всичко това през рамо, докато действаше над газовия котлон. Мърсър знаеше, че подобни думи биха разубедили мнозина, но не и него. Хувър вероятно я бе подготвил за подобен разговор и през годините тя бе отиграла неведнъж твърдението, довеждайки го до съвършенство. Навярно отдавна се бе отказала да вярва, че някой ще прояви интерес. Сигурно се бе успокоила, че тайната е останала в миналото.

Тя се обърна към него. Усмивката ѝ бе малко пресилена.

— Рони — поде той, като повиши глас, за да надвие шума на бурята зад прозореца. — Знаели сте, че рано или късно някой ще дойде. Хувър също го е знаел. Затова ви е подготвил. Тайната е прекалено голяма, за да умре с него, както и да си отиде с вас.

Това я накара да се изчерви и тя запелтечи:

— Аз... не зная... не разбирам за какво говорите. Мисля обаче, че трябва да си вървите.

Отново му обърна гръб и продължи с приготвянето на кафето. От съседната стая се чуваше равномерният ромон на радиото.

— Бях в онази пещера, Рони — каза Мърсър и я видя да застива неподвижно. Беше носила това бреме петдесет години и ужасно искаше да се отърве от него. — Преди два дни бях в Афганистан. Зная, че Майк Дилман е ходил там и е взел всичко, което е имало в пещерата, но открих едно забравено късче от мостра 681.

Рони Бътлър, изглежда, най-сетне реши да спре борбата, която водеше със себе си.

— Президентът бе определил това наименование за колекцията, но предпочиташе да нарича минерала електриций. Повече ми харесваше името на Майк Дилман. Той каза, че му викали Повелителя на светкавиците. Не зная дали го е измислил, или го е чул от местните в района на пещерата.

— Едно парче от този минерал е попаднало у мой приятел и той бе убит, заедно с неколцина учени, а кристалът е откраднат.

— Убит? Откраднат? За какво говорите?

— Тази история вече не е толкова тайна — каза той. — Но трябва да науча останалото, за да спра убийците.

Тя махна с ръка, символичен жест, като хвърлянето на кърпа на арената.

— Както казах, президентът Хувър наричаше минерала електриций, заради свойството му да привлича светкавици и да променя работата на магнитите. Има и други странни особености, но честно, не ги помня — беше много отдавна.

— И това стига. Кажете ми каквото помните. Кой например е бил Майк Дилман?

— Работил е за президента, когато Бърт управлявал един рудодобивен концерн в Китай. Президентът го наричаше „моята хрътка“, защото можел да открива минерали навсякъде. — Мърсър преглътна забележката, че минералите по принцип са *навсякъде*. — Твърдеше, че Дилман открил огромни запаси от различни полезни изкопаеми, за които китайците не подозирали. Дилман изчезвал с месеци и никой не знаел къде се намира. По онова време президентът бил малко над двайсет, млад, но вече отговорен, и разправяше, че Майк Дилман бил по-млад дори от него — още юноша.

— Президентът Хувър казваше, че освен чудесен геолог Дилман бил и много добър етнограф и разпитвал местните жители за митовете и преданията им, за да разбере къде да търси залежи под земята — продължи тя. — Тъкмо затова заминал за Вазиристан, както се наричала онази страна тогава. При това конкретно пътуване бил придружен от млад французин, пратен в далечния Ориент от семейството си, за да избегне назриващ скандал у дома. Имали някакви връзки с Пекин или Тяндзин. Както и да е, смята се, поне според президента, че онзи млад французин имал влечение към хора от своя пол.

— Аха. — Мърсър повдигна вежди. — А Дилман също ли е бил...

— Нямам представа. Но по време на онова пътуване двамата се натъкнали на нещо. Французинът напуснал Азия малко след това. Не след дълго избухнало Боксерското въстание и семейство Хувър също трябвало да отпътува от Китай за Австралия. Оттогава Дилман преминал на самостоятелна дейност. Никой не осъзнал какъв потенциал крият в себе си кристалите, които донесъл, докато не изминали доста години — по-точно до момента, когато президентът решил да подари своята колекция от минерали. Той пратил сандък с образци на университета „Карнеги Мелън“. Вътре, както ми е разказвал президентът Хувър, имало предимно медна руда, събрана от няколкото мини, в които бил работил, и тя вероятно по някакъв начин е възпирала действието на кристалите, заровени дълбоко в нея. Неговият приятел от „Карнеги“ открил странния феномен и първи измислил термина *електриций*.

— Значи така се е сдобил Ейб с мострата — рече замислено Мърсър. Тя не отговори, а само кимна, и той я подкани: — Продължете, ако обичате.

Тя първо го попита дали иска сметана и захар и след като той поклати глава му подаде чаша черно кафе. Едва когато сръбна Мърсър си даде сметка колко силно се е нуждаел от ободряващата напитка.

— Когато осъзнал важността на откритието, президентът Хувър се свързал със стария си приятел Майк Дилман и го помолил да отиде в онази пещера, където намерил минералите, и да донесе останалото.

Радиото изпраща и Рони се пресегна да завърти копчето и да го нагласи на станция.

— Много по-късно президентът узнал, че Дилман се свързал с французина, за да го помоли за помощ, без да осъзнава, че трябва да запази откритието в тайна.

— Знаете ли името на този французин?

— Не. Веднъж или два пъти го чух, но не си го спомням, а президентът ми забрани да записвам каквото и да било от това.

Мърсър се опита да прикрие разочарованието си. Нови данни можеха да доведат до нови пътища за разследване.

— Продължете, моля ви.

— Французинът отказал да се върне във Вазиристан, или поне така твърдял, и Дилман тръгнал сам да прибере останалото количество електриций. Напуснал Калифорния през януари 1937.

— А минералът бил открит по време на Боксерското въстание. Това е около 1900, нали?

— Точно така.

— Значи Дилман вече не бил младеж.

— Не бил, но президентът Хувър имал влияние над него и можел да го накара да зареже каквато и да било работа, за да му помогне. Бил упорит в начинанията си, също както когато трябвало да спаси Белгия от глад през Първата световна война, или да се увеличат доставките на храна за Европа след Втората световна. Когато те помоли за нещо, ти го правиш, защото знаеш, че е най-правилното за момента. Историята не е била милостива към него, особено в тази страна, тъй като неправилно бил обвиняван за Голямата депресия, ала въпреки това той си остава един от най-уважаваните американски президенти, които някога е излъчвала тази нация. Беше велик човек, господин Мърсър. Дори в златните си години е бил толкова... — тя се поколеба в търсене на подходяща дума, — толкова завладяващ.

— Майк Дилман — напомни й Мърсър.

— Да. Майк Дилман. Той се върнал в страната, която вече се наричала Афганистан, и извадил останалите кристали от пещерата. Успял да прати телеграма с кратък доклад от Равалпинди веднага щом се върнал в цивилизацията. Президентът Хувър ми разказваше, че в телеграмата се споменавало мъртво тяло в пещерата, което не било там при първото посещение.

Това правеше трупа в пещерата още по-загадъчен.

— Следващата му телеграма пристигнала от Калкута. В нея информирал президента, че на няколко пъти непознати се опитали да го ограбят. Смятал, че са агенти на французина, и добавил, че успели да измъкнат от него едно парче преди да осъзнае за нечестивите им намерения.

Рони се усмихна тъжно.

— Това бяха точните му думи. Все още звучат в главата ми. Извинете. Когато стигнете моята възраст, ще имате само артрит и спомени.

— Имам осемдесетгодишен приятел, който би добавил и уголемена простата, но тук това не се брои.

Тя се засмя.

— Щях да добавя и цици до коленете, ако разговарях с този ваш приятел.

— Би му било приятно да се запознае с вас.

Тя се върна към историята, докато Мърсър надигаше чашата, а дъждът навън продължаваше да вали.

— Дилман успял да се задържи на крачка пред онези агенти на мрака, докато си проправял път на изток, първо на параход, сетне с лодка и каквото още можел да наеме. Ала вече разбирал, че нямало начин да успее да се справи по време на дългото си завръщане до Щатите. Здравето му се влошавало, а французинът сякаш разполагал с главорези във всяка страна от Индия до Филипините. Всеки път, когато Дилман се опитвал да си вземе билет за някой пътнически кораб, пратениците на французина научавали за това. В Сингапур на господин Дилман се наложило да се отбранява с огнестрелно оръжие, а после да скочи от борда на кораб, поел към Сан Франциско, само на няколко мили от сушата. Президентът Хувър осъзнал в каква опасност се намира и му телеграфирал да намери американско консулство или да потърси посолството, но Дилман започнал да губи самообладание от това постоянно преследване и бил твърде изплашен, за да се свързва с непознати. По това време се укривал в град Рабаул на Папуа и Нова Гвинея и писал, че по улиците обикаляли хора, които го издирвали. Тогавашният президент му хрумнала една идея как да сложи край на тази гонитба и той поискал услуга от Джордж Пътнам.

— Кой е той?

— Ще ви кажа след миг, защото краят на историята ще накара дъхът ви да спре — засмя се жената.

— Като всеки друг Пътнам не можел да устои на молбата на президента и на свой ред му позволил да се свърже с жена му. Дилман получил ново направление и се съгласил да предаде кристала веднага щом стигне целта си. Успял да открадне една яхта и отплавал на юг до градчето Лас, където на сутринта на 12 юли жената на Пътнам пратила телеграма на съпруга си, че предната нощ е получила пакета.

Мърсър имаше лошо предчувствие.

— А след това тя взела кристалите на своя „Локхийд Електра“, с навигатор Фред Нунън, и продължили дългото си пътешествие из най-опасната част на света, с намерение да извършат околосветски полет и да предизвикат сензация, която да изпълни първите страници на издаваните от мъжа ѝ, Джордж Пътнам, вестници.

Щом имената и датите заеха местата си, Мърсър изстена. Малцина знаеха кой е Джордж Пътнам, но всеки ученик бе чувал името на легендарната му съпруга.

— Знаете за кого говоря, нали? — попита Вероника Бътлър.

Мърсър не беше сигурен дали иска да се смее, или да плаче заради зловещата ирония на тази история.

— Амелия Еърхарт — рече той уморено. — Тя е взела остатъка от мостра 681 на своя самолет и после е изчезнала.

18.

В следващия миг светът около Мърсър взе рязък завой от лошо към още по-лошо.

От радиото се разнесе тревожен сигнал: разтърсващият нервите вой на системата за аварийно оповестяване, дразнещ звук, който хората предпочитат да спират, когато слушат радио или гледат телевизия. Но в тези части на страната, където местните си даваха сметка, че природата все още не е укротена, подобни сигнали можеха да означават разликата между живота и смъртта.

Когато ужасяващият звук затихна, го замени безизразен глас, който започна да изрежда названия на селища. Не значеха нищо за Мърсър, ала Рони Бътлър внезапно се напрегна. Каквото и да се случваше — случваше се тук.

Гласът междувременно продължи:

— Получихме съобщение, че инженерите от армейския корпус са предизвикали аварийно изпускане на вода от язовира Уилбър Бери в горната част на Блеър Крийк. Всички, които досега не са изпълнили нареждането за евакуация и живеят в районите около Блеър Крийк, трябва да знаят, че нивото ще се покачи с още метър и половина над досегашното си равнище.

Мърсър реши, че няма смисъл да слуша останалото.

— Да вървим!

На лицето на Рони внезапно се изписа неприкрит страх. Мърсър я улови за ръката и я дръпна към вратата. Не би се забавил с якето, ала ключовете от джипа бяха в джоба му. Хвърли на Рони една яркожълта мушама, нахлузи якето, отвори вратата и издърпа Рони навън. Водата продължаваше да се излива от стрехите и през завесата ѝ той забеляза, че към къщата се приближава пикапът с надуваемата лодка и подсиленото окачване.

Това беше спасителният екип, който бе видял по-рано, и този път Мърсър се зарадва на появата им. Без съмнение тези хора бяха тукашни и знаеха как най-бързо да се измъкнат от опасността.

Едва когато пикапът спря на входа на алеята в него се пробуди някакъв животински инстинкт. Изведнъж забеляза, че червеният предупредителен панел на покрива не примигва, светлините също не бяха запалени. Ако бяха дошли да спасяват Рони Бътлър въпреки желанието ѝ, щяха да пристигнат с надут клаксон и мигащи светлини. Нямаше да се промъкват безшумно.

Пътникът до шофьора отвори вратата и скочи на асфалта. Мърсър виждаше само очертанията му през завесата на дъжда, но веднага усети, че нещо не е наред. Не беше съвсем сигурен, но му се стори, че мъжът държи пистолет.

Реши да не чака докато и шофьорът слезе от пикапа, дръпна Рони в къщата и затвори вратата. Беше почти сигурен, че не са ги видели. Изтича в кухнята и взе пушката от мястото, където тя я беше оставила.

— Заредете я — каза Рони.

Той я погледна въпросително.

— Да не мислите, че посрещам хора на прага си с пълна пушка?

Мърсър завъртя учудено глава, взе патрона, който му подаваше, и го пхна в патронника.

— Сачми или бренеке?

— Сачми за глигани. — Тя извади от едно чекмедже още няколко патрона и му ги подаде.

— Ще свършат работа. Залегнете до печката. — Беше стара изработка, от времето, когато не са пестели стомана за бяла техника, и щеше да ѝ осигури добра защита.

Той се върна при предния прозорец. Не виждаше първия мъж, но вторият бе слязъл от пикапа и пресичаше моравата.

Сърцето на Мърсър подскочи. Това беше той. Водачът, старшият на групата, същият, когото бе видял да излиза от тунела след хладнокръвния разстрел на Ейб и хората му. Пристъпваше като котка от джунглата, бърз, уверен, смъртоносен. С партньора му вероятно бяха откраднали пикапа от спасителите.

Мърсър опря пушката на рамо, но не бързаше да стреля. Разстоянието бе твърде голямо за стрелба със сачми и той свали оръжието, пое си бавно въздух и се опита да не позволи на чувствата да попречат на разсъдъка.

— Кой са тези хора? — попита с пресипнал шепот Рони.

— Убийци.

— Без майтап? — Тя го погледна. — Кой? Защо?

— И те като мен търсят големия пай от мостра 681. Нямам представа как са ви открили.

В този момент зазвъня телефонът. Беше стенен апарат с дълъг спираловиден кабел, какъвто Мърсър не бе виждал от години. Тя се пресегна, взе слушалката и отстъпи назад, приведена зад печката.

Мърсър я чу, че говори, но не обърна внимание, докато обикаляше от стая в стая и следеше придвижването на противника. Моравата бе плувнала в дъждовна вода и разкаляна, приличаше на траншеи в ничия земя през Първата световна война. Той забеляза, че единият от мъжете наблюдава къщата иззад близкото дърво.

— Господин Мърсър? — повика го Рони. Мърсър се намираше в спалнята. Предполагаше, че имат още минута-две, докато противникът оглежда терена. Дръпна се от прозореца и се върна в кухнята.

— Шърман Смитсън се обади — продължи Рони. — Искаше да ме предупреди за тези типове. Нападнали са го в къщата му преди няколко часа и са го оставили завързан в килера. Измъчвали са го, за да им каже името ми.

Мърсър се учуди, че не са го убили, за да прикрият следите. Помисли си, че може би са го оставили жив с някаква цел, ала не се сещаше каква може да е тя.

— Каза, че е успял да се измъкне само благодарение на това, че приятелката му решила да го изненада и дошла в къщата му въпреки бурята. Били само двама и не знае дали има още.

Мнението на Мърсър за Смитсън се подобри неимоверно. За архивист той, изглежда, схващаше добре кое е важно в момент като този.

— Колко нагоре по течението е язовирът, който споменаха?

— На десет мили.

Мърсър пресметна времето след съобщението и скоростта на прииждащия потоп и реши, че имат шанс. Протегна ръка да отведе Рони при задната врата.

— Рони, ще се опитаме да се измъкнем, инак ще се озовем в капан, когато водата започне да приижда. Можете ли да тичате?

— Не толкова бързо, колкото някога, но само се опитайте да ме спрете.

— Добре, сега ще отворя вратата и ще изляза на верандата. Един от тях е зад онова дърво.

— Дървото при спалнята ли?

— Да. Веднага щом изляза искам да хукнете с всички сили към моя джип. Вратите не са заключени, така че скачайте на задната седалка и лягайте долу. Аз ще се опитам да ги задържа с пушката.

Тя го погледна разколебано.

— Можем да го направим, Рони. До колата ми няма и двајсет крачки, а един изстрел от тази пушка може да отнесе главата на човек.

Този път тя кимна и стисна устни, показвайки, че е твърдо решена да го направи.

Мърсър отвори вратата и тъкмо се готвеше да излезе, когато вляво от него прозвучаха изстрели. Вторият противник бе от другата страна на къщата и бе прескочил перилата на верандата. Мърсър се дръпна назад, завъртя пушката с лявата си ръка натам и натисна спусъка. Изстрелът едва не изтръгна оръжието от пръстите му, но той успя да го задържи, а в дясната ръка вече стискаше нов патрон, готов да презареди. Стреля отново и подаде предпазливо глава. Вторият нападател беше изчезнал. Може да го беше ударил в гърдите и сега да лежеше в тревата, но най-вероятно се бе хвърлил назад при изстрела.

Погледна в другата посока и видя, че водачът бяга по диагонал между досегашния си пост зад дървото и пътя. Тичаше с гладките премерени движения на олимпиец.

Мърсър се обърна към втория нападател и видя, че той също тича към откраднатия пикап, сякаш по петите го гонеха хрътките на ада.

Изведнъж разбра какво става. И какво ги е изплашило толкова.

Затвори вратата и погледна Рони.

— Има ли таван, или стълба към покрива?

— Да. Какво става?

— Водата от язовира идва по-бързо, отколкото предполагаме. Къде е капакът?

— В килера зад кухнята.

И го поведе натам. Мърсър погледна през прозореца и видя, че потокът е погълнал половината от задната морава и вече се плиска в основите на къщата. Всъщност стигаше почти до прозореца. Достатъчно бе нивото да се покачи още малко и стъклото щеше да

поддаде на напора — а ако издържеше по чудо, щеше да го строши някое повлечено дърво.

Вдигна очи и видя, че в долината нахлуват огромни талази.

Неведнъж се бе изправял срещу какви ли не опасности, но този път бе сигурен, че ще умре.

— Рони! — извика той, докато тя посягаше да дръпне въжето на сгъваемата стълба. — Дръж се!

Вълната удари къщата, издигна се толкова, че закри прозорците, и кухнята потъна в непрогледен мрак. Мърсър очакваше стъклата да се строшат и си пое дълбоко въздух, преди водата да е нахлула. Вместо това цялата къща се залюшка като пияница и той падна на пода. Нещо се откъсна отдолу, където напречните греди се опираха в каменните основи. Къщата бе построена да издържи яростния напор на торнадо, но не можеше да мери сили с безжалостния натиск на водата.

Мърсър се вкопчи в печката и в същия миг къщата се изтръгна от основите. За кратко той долови миризмата на пропан от разкъсаната тръба на печката и чу над рева на водата стърженето на металните тръби, които се издигаха към приземния етаж от основите. Внезапно в кухнята просветля — къщата заподскача като коркова тапа върху вълните и се понесе по течението, за да се озове след минутка в малко по-спокойни води. Завъртя се, заклатушка се, ала по някакъв начин успя да остане цяла.

Но това не можеше да продължи дълго. Във всекидневната вече нахлуваше вода от процепите в пода и през вентилационните отвори.

Мърсър се изправи и размаха ръце. Не можеше да повярва, че е жив. Наложил се да се подпре на стената, за да запази равновесие, а през това време къщата описа още един бавен и изящен пирует.

— Рони? — извика той. — Рони!

— Тук съм — дойде приглушеният ѝ глас от килерчето. Мърсър пристъпи към нея, сякаш крачеше по палубата на мятан от тайфун кораб. Рони лежеше на пода и върху нея се бяха посипали кутии и консерви. Той ѝ помогна да се изправи. И тя като него се клатушкаше, но като че ли не беше пострадала.

Той отърси малко брашно от косата ѝ.

— Знаеш ли, ако решиш някога да оставиш косата си бяла, доста ще ти отива.

Въпреки преживяното тя се разсмя чистосърдечно.

— Но нали каза, че твоят приятел Хари предпочитал червенокоси?

Мърсър погледна през рамо към големия кухненски прозорец. Светът отвън бе калейдоскоп от въртяща се вода и дъжд. Къщата се носеше върху вълните към Мисисипи.

Водата вече се бе покачила до глезените им.

— Трябва да се махаме оттук — заяви той, хвана я за ръка и я поведе към предния край.

Екна изстрел и прозорецът се пръсна с трясък на парчета, които полетяха навътре. Мърсър бе забравил напълно за нападателите. Избегнали прииждащата вълна, те се бяха качили в надуваемата лодка и сега кръжаха около плуващата къща в очакване да удари техният час. Той се изруга за глупостта си — беше оставил пушката в кухнята.

Лодката бе само на няколко метра от входната врата и единственото, което спираше нападателите да не скочат на площадката, бе, че къщата продължаваше да се върти около оста си. При това завъртане площадката бе останала извън обсега на нападателите, но при следващото щяха да имат по-добра възможност да се прехвърлят. Мърсър изтича в кухнята за пушката, сграбчи я и се завъртя. Къщата също се въртеше, но Мърсър успя да заеме позиция при задния прозорец на кухнята тъкмо когато той се изравняваше с надуваемата лодка. Натисна спусъка. Пушката изтреця и предният край на четириметровата надуваема лодка изригна във фонтан от накъсана гума, след като няколко камери се пръснаха едновременно.

Мърсър не знаеше дали е уцелил някой от нападателите, но се съмняваше да е имал подобен късмет. Нямаше опасност лодката да потъне, тъй като корпусът ѝ се състоеше от множество изолирани камери, ала управлението ѝ щеше да стане неимоверно трудно.

Забърза през къщата. Леденостудената вода вече се бе покачила до коленете и трябваше да полага усилия, за да стигне до килера. Част от мебелите плуваха. През пръснатото предно стъкло нахлуваше дъжд. Мърсър зае позиция до прозореца. Лодката трябваше да се появи при следващото завъртане на къщата, но не я виждаше. Мярна няколко дънера, понесени от придошлата река, и розовите трупове на удавени прасета, но не и бялата надуваема лодка.

Докато се оглеждаше, водата се покачи над коленете му. Къщата на Рони потъваше, а той все още нямаше план как да се измъкнат. Не

мислеше, че би могъл да примами противника достатъчно близо, за да отмъкне лодката. Следващата възможност бе да открие в къщата нещо, което може да се използва като сал. Матрак изглеждаше добра възможност и той си спомни, че бе видял двойно легло в голямата спалня. Преметна пушката на рамо и тръгна към спалнята. Лодката отвън вероятно бе изостанала, защото не я видя и от прозореца на спалнята. Смъкна с бързи движения завивките, за да не се омотаят, и успя да повдигне матрака на една страна. Беше голям и неудобен и бе натезжал от просмукалата се в него вода. Той опита да го издърпа в коридора.

Изведнъж Рони Бътлър нададе вик. Мърсър се опита да се отърве от импровизирания сал, ала за миг бе притиснат към стената от подгизналия „Ортопедик“. Изруга и бутна матрака назад. Реката нахлуваше през предния прозорец и къщата бе започнала да се накланя.

Върна се в кухнята тъкмо когато един от нападателите издърпваше Рони през задния прозорец. Вероятно бе скочил през него и я бе сграбчил, докато Мърсър се беше борил с матрака.

Силуетът на нападателя се очертаваше на фона на светлия прозорец, но Мърсър не смееше да рискува да стреля, за да не уцели Рони. Вместо това повдигна цевта и когато натисна спусъка, пушката бе насочена над главата на нападателя. Куршум вероятно би профучал на сантиметри над главата на похитителя. Ала тежките оловни сачми се понесоха в разширяваща се фуния.

За един кратък миг главата на нападателя се люшна, а след това се пръсна и полепна по мястото, където стената опираше в тавана, в отвратително пюре от кръв, плът и коса.

Двигателят на надуваемата лодка изрева на максимални обороти, а през това време почти обезглавеният труп се люшна към прозореца и се прекатури в бушуващите води. Мърсър изтича до прозореца и вдигна пушката, готов за нов изстрел. Лодката, с разкъсан и хлътнал във водата нос, бе на двайсетина крачки от него, отнасяна от разгневеното течение. За миг той мярна пъстрата риза на Рони, свита на дъното в краката на нападателя.

Мърсър нямаше шанс да го повали от това разстояние — не и с ловна пушка. В пристъп на гняв вдигна пушката към небето и дръпна

спусъка. Нападателят завъртя глава, привлечен от звука. Мърсър можеше да се закълне, че му се усмихва подигравателно.

Къщата се завъртя и гледката се промени — прозорецът на кухнята вече гледаше по посока на движението. Това, което Мърсър видя, го накара да настръхне повече, отколкото от студената вода. Точно отпред ниско над реката се издигаше мостът с метални подпори, същият, по който бе минал, докато идваше към къщата на Рони Бътлър. Отломките, които стигаха до него, потъваха под водата, за да изскочат от другата страна и да продължат бясното си подскачане към водите на Мисисипи. Ако се съдеше по дълбочината на реката и това докъде е потънала къщата, тя щеше да удари металните перила на моста на нивото на прозорците и щеше да се разпадне.

Мърсър пусна пушката и се хвърли към килера. Сграбчи връвта и дръпна капака на покрива. От тавана се посипа прах, ала заедно с него се процеждаше и светлина. Смътно си спомни, че на покрива имаше малко прозорче.

Нямаше стълба, така че се покатери по рафтовете на килера и се шмугна в тясното пространство. Гредите на покрива се събираха над главата му — имаше място само колкото да приклекне. Дъските под него подаваха: бяха толкова стари, че заплашваха всеки миг да се строшат.

Имаше по едно прозорче от всяка страна на покрива. Мърсър изпъзля към онова, което предполагаше, че е над спалнята на Рони; молеше се да не греши заради въртенето на къщата. Наложил се да прескача от една дъска на следващата, приведен, за да не си удари главата в тавана. През прозорчето не се виждаше нищо освен бушуващата река. От време на време някоя по-висока вълна стигаше до стъклото.

Той извика, събра цялата си воля и се хвърли право към него. Зад стъклото се мярна метална преграда. Мостът бе съвсем близо.

Сега или никога!

Мърсър скочи с главата напред през прозореца и прелетя два метра заедно с натрошеното стъкло между стоманените перила. Тупна върху настилката на моста и се претърколи, прикрил главата си с ръце, а под него уютната доскоро къща на Рони Бътлър се блъсна в моста с разтърсващата сила на тежкотоварна катастрофа.

Разлетяха се греди, стиропорна изолация, метални скоби. Къщата изригна във водовъртеж от натрошени мебели, домакински уреди и събирани цял живот спомени. Повечето от това бе засмукано под моста, но няколко парчета се посипаха върху Мърсър, като едва не го избутаха от другата страна на моста. Мърсър успя да се прикрие от този разнороден дъжд, когато чугунената вана на Рони се преобърна до него и той се прикри под нея като под черупката на костенурка.

Всичко приключи в миг. Къщата беше изчезнала и Мърсър лежеше задъхан под преобърнатата вана върху мокрия от дъжда мост на крачки от бушуващата долу стихия. От другата страна на моста се виждаха отделни островчета на цивилизацията, стърчащи от придошлата вода — телеграфни стълбове, като самотни часови, къщи, с вода почти до под стрехите. Огромни части от дигата, която доскоро бе пазила града, се бяха срутили и реката нахлуваше.

За разлика от бента, мостът се намираше на по-високо и нямаше опасност да рухне. Мърсър бе в безопасност поне за момента, но бе измръзнал до кости. Разкопча колана си и се върза за металния парапет. Тази простичка процедура му отне доста повече време заради изтръпналите му вкочанени пръсти. Постепенно умората взе да надделява и той отпусна уморено глава, а умът му потъна в благотворния мрак. Ако не се бе завързал с колана, водите щяха да го отнесат.

Събуди се след три часа, когато дъждът най-сетне бе спрял и Националната гвардия бе пратила в небето цяла флотилия спасителни вертолетни. Беше почти четири следобед. Слънцето не грееше с цялата си сила, но денят бе достатъчно ярък, за да може пилотът на един блекхок да забележи вързания за моста мъж. Отначало помисли, че е заклещен труп, но тогава човекът долу вдигна изтощено ръка. След десет минути един от спасителите се спусна от вертолета с въже и изтегли пострадалия.

Един парамедик настани Мърсър на скамейката, зави го със сребристо термоизолиращо одеяло и го попита:

— Освен че си измръзнал и носиш шапка на щатския тим на Айова, надявам се, че си добре?

— Чакай да позная — успя да отговори с разтреперани устни Мърсър. — Тук всички сте фенове на университета в Индианаполис, нали?

— О, не, по дяволите! Ние сме от Илинойската национална гвардия. Признаваме само Войнствените илини.

Тези бяха дори още по-омразни съперници на „Пен“, отколкото дори хокай.

— От трън та на глог... — промърмори Мърсър.

След което разказа на спасителите си за Вероника Бътлър и въоръжения човек в лодката. Даваше си сметка, че ще последват дълги часове на разпити и попълване на формуляри, но нямаше друг начин да накара полицията да започне издирването на възрастната жена и нейния похитител.

След час вертолетът се напълни със спасени от различни покриви и дървета и се върна на отсрещната страна на реката, където Националната гвардия бе разпънала палатков лагер. Засега нямаше и следа от Рони и нейния похитител. Мъжът, когото Мърсър бе застрелял с пушката, бе изваден от Мисисипи на четири мили надолу по течението, където водата го бе изхвърлила близо до брега. Раните по тялото му съвпадаха с историята на Мърсър, но без свидетели на случката той все още оставаше под подозрение. Макар да не беше пленник в лагера на Националната гвардия не му бе позволено и да го напуска.

Чак след три часа името му бе засечено от някой от ФБР и дойде телефонно обаждане. Един ефрейтор се появи на входа на палатката и му подаде клетъчен телефон.

— Какво има? — попита Мърсър.

— Очакваното освобождение — отвърна ефрейторът. — Шефът каза, че може да си вървите когато пожелаете.

Той взе телефона.

— Мърсър слуша.

— Чудя се винаги ли край теб има само смърт и разрушение? — попита специален агент Кели Хепбърн.

Мърсър се ухили и отвърна с благодарност:

— Да, обикновено е така.

19.

Тъй като в района течеше евакуация, Никлас Кьотцер не се затрудни да намери къща, в която да се настани заедно с пленничката си. Подкара лодката обратно почти до мястото, откъдето бяха потеглили, и си набеляза едно място доста встрани от залетите участъци. Тук изкара лодката и изпадналата почти в несвяст Рони Бътлър на сушата. С помощта на съваем нож проби останалите камери и издърпа разкъсаните останки на лодката, за да ги скрие.

Къщата, която избра, бе по-голяма от тази на Рони, двуетажна масивна фермерска постройка, с морава, минирана от детски играчки — колела, миниатюрни трактори и един басейн с повалени стени. Предната врата, както очакваше, не беше заключена.

— Това е къщата на Боб и Ели Лумис — заяви Рони, когато най-сетне осъзна къде се намира. — Те имат деца. Какво смяташ да правиш?

— Имам нужда от сухи дрехи и някаква кола, а ти ще ми кажеш това, което си казала на него.

— Нищо няма да ти кажа — заяви тя ядосано.

Той я зашлеви с опакото на ръката си, достатъчно силно, за да ѝ сцепи устната.

— Напротив, ще ми кажеш.

Тя се разсмя и обърса с пръст потеклата кръв.

— Това ли е най-доброто, на което си способен, чуждоземна свиньо? Имах съпруг, който ми наричваше задника всеки божи ден. Очите ми все бяха насинени и няма кост, която да не ми е трошил. Най-добре да вдигнеш залога, ако смяташ, че с тези глезотии ще ме накараш да ти изпея всичко.

— Млъквай! — изръмжа той.

— Или какво? Ще ме удариш пак ли, импотентен задник такъв? Обичаш да биеш бабички, така ли? Животът сигурно наистина се е подиграл с теб, за да паднеш толкова низко. Някога помислял ли си за това?

— Казах да млъкнеш! — изрева Къотцер и завря дулото на пистолета под брадичката ѝ, достатъчно силно, за да я накара да се повдигне на пръсти.

Тя видя лудостта в очите му и осъзна, че ще натисне спусъка дори ако само преглътне. Изминаха няколко напрегнати секунди, преди южноафриканецът да свали оръжието и да я бутне навътре в къщата. Беше тъмно поради дъжда и липсата на електричество. Светлината, която се процеждаше през прозорците, бе слаба и размита.

Той я накара да седне на един стол в кухнята. Масата бе разтребена, ала мивката бе пълна с мръсни чинии, а върху бара имаше отворени и недовършени пакетчета чипс. Къотцер разрови чекмеджетата, не можа да намери скоч, но извади навит на топка канап.

Рони мислеше да се съпротивлява, но в края на краищата го остави да я завърже за стола. Канапът бе тънък и той трябваше да омотае глезените и китките ѝ няколко пъти, за да не може да помръдне.

— Съжалявам — заговори той, докато я връзваше. — Не трябваше да става така. Бяхме при твоя приятел от библиотеката, но не бери грижа, няма му нищо. Кажи ми само какво разказа на онзи тип Филип Мърсър и ще си тръгна.

Не я гледаше, докато говореше, но тя разбираше, че я лъже. Шърм Смитсън ѝ бе казал, че мъжете, които го бяха нападнали, разпитвали и завързали, били с маски. Явно присъствието на Мърсър в нейната къща бе променило плановете им. Този човек можеше лесно да бъде разпознат и затова нямаше да я остави жива.

— А що се отнася до по-ранния ти въпрос, кое ме е направило такъв. Тази история започва с дядо ми Пит Къотцер. Той беше феноменален стрелец и трябвало да представя Южна Африка на Олимпиадата. Когато няколко години по-късно избухнала войната, страната ни предпочела да се обвърже със Съюзниците, вместо да остава неутрална. Дядо ми бил човек на дълга. Прочул се с това, че обучил хиляди млади войници да стрелят добре, а после постъпил в армията и отишъл да се бие с нацистите. Дори написал наръчник за обучение. Велик човек. Точно това ме вдъхнови да се запиша в армията, когато ми дойде времето.

— Единственият проблем беше, че... по време на една учебна стрелба уцелих друг войник — продължи той. — Беше чернокож, по-

старши по чин. Стана точно след като чернилките взеха властта в моята страна и ме обвиниха в убийство. Твърдяха, че било проява на расизъм и прочее глупости, и в края на краищата бях изправен на съд. Оправдаха ме, но трябваше да напусна армията. Ето как станах наемник. Знаеш ли какво означава това?

— Че си главорез. Убиваш за пари.

Мъжът си пое дъх през зъби. Нервен тик, който бе забелязала по-рано, в лодката.

— Сега ни наричат предприемачи. И ни плащат царски, за да си рискуваме главите там, където редовните войници не желаят да се бият. Работил съм за някои добри хора, най-често като бодигард, и дори съм участвал в спасяване на заложници. Никога не съм стрелял пръв и никога не съм убивал човек, който не се е опитвал да ме убие. Живях по войнишките закони.

— И войниците бият стари жени, така ли? — попита тя ехидно.

— На един патрул нещата се объркаха — продължи той, в гласа му се долавяше огорчение. — Имахме задача да спасим трима доброволци, отвлечени от един хотел в буша, но се натъкнахме на лагер в джунглата. Помислих, че това са похитителите, и почнахме да ги наблюдаваме, ала малко след това избухна престрелка. Не зная кой пръв откри огън, но стана една... момчетата около мен падаха като круши. Това бе единственият път, когато са ме прострелвали. Неколцина от другарите ми бяха мъртви, двама бяхме тежко ранени, но успяхме да се изтеглим, да се доберем до болница и да докладваме за случката. Оказа се, че това не са терористите, които търсим, а някакви нелегални ловци, търсещи маймуни, горили или кой знае какво. В болницата ме закърпиха, но полицията искаше да ме разпита за инцидента. Наложих се да напусна страната и когато най-сетне намерих доктор, който да прегледа раните ми, беше твърде късно. А след това бе все по-трудно да си намеря работа... и в края на краищата станах наемен „главорез“.

Завърза и последния възел и я погледна в лицето.

— Та какво каза на Мърсър?

— Дадох му моята рецепта за сладкиш с праскови.

— Виж, не искам да ти причинявам болка, но ако се наложи, ще го направя. Сега работя за голяма корпорация и на карта са заложени ужасно много пари. Пари, заради които богатите са готови да убиват.

Милиарди долари. Кажми ми и ще си тръгна и никога повече няма да ме видиш.

— Омесваш брашното с мазнина и винаги използваш само пресни праскови.

— Какво ви има на вас, твърдоглави американци?

— Видях лицето ти — каза тя. — Запомних гласа ти. Ще ме убиеш веднага щом ти кажа това, което искаш. Приятелката на Шърман вече го е освободила и той ми се обади, докато бяхте пред къщата. Каза ми, че тогава сте носили маски. Сега, когато мога да те идентифицирам, нямаш друг изход. Може да съм стара, но искам да живея и ще се опитам да протакам докрай. И докато ми причиняваш болка само ще ми напомняш, че съм още жива... Освен това не бива да забравяш канелата и пудрата захар...

Шамарът бе по-силен от всичко, което бе получавала от покойния си съпруг, и Вероника Бътлър осъзна, че този път няма да издържи.

След двацет минути Никлас Кьотцер скри останките от надуваемата лодка под ръждясалата кола в обора на фермата. Самата кола бе покрита с платнище, което изглеждаше сякаш не е било сваляно цяло поколение. Вече беше заровил старицата под един храсталак на стотина метра от пътя. Дъждът бе превърнал почвата в лепкава кал и бе трудно да се копае, така че гробът стана по-плитък, отколкото искаше.

От друга страна, предполагаше, че когато дойдат, спасителите ще се интересуват повече от оцелелите, отколкото да претърсват околностите за погребани. Ако по някакво чудо се бе спасил, Филип Мърсър би могъл да се досети каква е била съдбата ѝ и да организира издирване, но какво от това? Кьотцер отдавна щеше да е изчезнал, а от това, което бе изтръгнал от Бътлър, можеше да предположи, че следата към минерала е изстинала отдавна. Тази мисия бе приключена.

Огледа още четири къщи, докато се спре на една, която не бе пострадала от потопа. Отпред нямаше паркирана кола, но под навеса откри малко бъги с двигател петдесет коня. Ключът бе на стартера.

Напусна района и се насочи на запад, далече от Мисисипи и спасителите, които щяха да удесеторят усилията си веднага щом

дъждът спре. След час стигна едно градче, достатъчно голямо, за да има автобусна спирка. Скри бъгито и се присъедини към десетината измокрени бежанци, които се качиха на пристигналия автобус, без да знае накъде отива — стигаше му да се отдалечава оттук.

Законите на конспирацията изискваха да смени няколко автобуса преди да се озове в Далас, Тексас. Избра си един с нищо незабележим мотел близо до летището, прекара близо час под душа и спа цели дванайсет часа. Когато се събуди, изяде закуската в стаята, докато му изпраха и изсушиха дрехите. Чувстваше се нов човек.

Едва след това се обади на Ролан Д'Авежан. Както очакваше, работодателят му не бе доволен от новините.

— *Амелия Еърхарт?* — повтори той, след като почти цяла минута сипа ругатни. — Сигурно лъже.

— Това каза, и то в момент, когато вече не можеше да крие нищо от мен.

Настъпи пауза. Къотцер усещаше, че човекът отсреща би искал да попита как може да е толкова сигурен, да разбере някои подробности. Но вместо това Д'Авежан каза:

— А какво стана с американеца, който непрестанно ни създаваше проблеми?

— Филип Мърсър? Смятам, че вече е мъртъв, минхер.

— Но не си видял как умира?

— Да, не видях. Последния път, когато го видях, беше в една къща, която се носеше по придошлата река. Малко по-късно къщата се разби в железен мост и се разпадна. Все пак докато не открият тялото му, съм склонен да мисля, че може и да оцелее.

— Прословутата ти предпазливост? — попита Д'Авежан с нескрита насмешка.

— Тя ми помогна да оцелея, когато толкова много мои другари загинаха — отвърна незлобливо Къотцер.

Усещаше, че босът все още е ядосан и че иска да скастри някого, за да докаже, че той дърпа конците. Къотцер разполагаше с досие на Д'Авежан и още няколко ключови фигури в Европа, в случай че му потрябва нещо, с което да ги притисне. Даваше си сметка, че Д'Авежан е започнал голяма игра и че в мига, когато повече не се нуждае от него, ще се погрижи да напъхат тялото му във варел със сярна киселина. Предполагаше, че е от онзи тип хора, които обичат да

бият жените и любовниците си, и този факт едва ли можеше да му действа успокояващо.

— Изглежда, ще трябва да се задоволим с оскъдното наследство на моето семейство и парчето, което взехте от мината в Минесота — изсумтя Д'Авежан. — Можем да продължим напред с помощта на изкуствения кристал, който успяхме да синтезираме в лабораторията, но ще отнеме доста повече време, та резултатите да станат видими. А това увеличава възможността да бъдем разкрити.

— Затова ли ни е нужен „Жуковски“? — попита Кьотцер, който знаеше, че истинската причина за създаването на компанията „Драконът на късмета“ бе да се прикрие от акционерите, че са дали парите си за един бракуван кораб от съветската ера. — Защото ако остане в открито море, ще е по-трудно да го засекат, отколкото с наземни антени?

— Точно така — потвърди Д'Авежан. — Освен това корабът е с атомни двигатели, тоест разчита сто процента на себе си. Никой не може да проследи енергопотреблението му и да се поинтересува защо гълта толкова много мегавати. Започнем ли операцията, промяната ще е бавна, но неизбежна, а най-важното е, че атмосферата ще реагира точно така, както предвиждат климатичните модели. След не повече от десет месеца светът ще възвърне интереса си към продуктите на „Юродайн“.

Кьотцер остави думите на Д'Авежан да натежат като камък, преди да продължи:

— Минхер, струва ми се доста опасно да изпращаме енергия към небето, за да покачим средната температура на планетата.

— Самата енергия не прави нищо. Промяната се дължи на начина, по който тази енергия се преобразува в кристалите и въздейства на магнитното поле около Земята. Като усилваме дори минимално това поле, ще възпрем проникването на космическите лъчи в атмосферата, а тъкмо те помагат за образуването на големи облачни формации. Заради по-високото си алbedo облаците отразяват слънчева светлина обратно в космоса и снижават поглъщането на топлина от планетата. По-малко космически лъчи означава по-малко облаци, което ще доведе до покачване на планетарната температура след пауза от почти две десетилетия. Досега учените не бяха в състояние да дадат

разумно обяснение на какво се дължи тази пауза, няма да могат да обяснят промяната и сега.

— Промените в климата отново ще застанат в центъра на обществения интерес, и не само сред западните правителства. Когато термометърът наистина започне да се покачва, всички ще поискат от правителствата да предприемат нещо. Европа, Америка, Китай. Няма значение къде. Покачването на температурата ще се усети навсякъде. Пазарите за въглища ще се сринат, инвестициите в слънчевата и вятърна енергия ще се удвоят и утроят и „Юродайн“ ще излезе на сцената, за да отговори на повишените нужди. — Д'Авежан спря за момент и продължи доволно: — Но най-важното е, че човечеството отново ще се изправи пред заплахата от глобално затопляне и ще трябва да се заеме с решаването на този въпрос. А после нивата на въглеродното замърсяване ще се понижат и катастрофалното покачване на температурата, предсказвано отдавна, никога няма да се случи. Когато достатъчна част от световните нужди от енергия бъдат покривани от възобновяеми източници, ще спрем излъчването от „Жуковски“, облачният слой ще се върне към нормалното и излишната топлина, образувана с нашата намеса, ще се отдели в космоса. Все едно ваксинираме света с малки дози глобално затопляне, за да накараме народите да потърсят истинска защита от него.

— Значи няма реална опасност?

— Аз не съм учен — заяви Д'Авежан. — Но са ми казвали, че американците разполагат в Аляска с една система, ХААРП, която въздейства на магнитните полета в горните слоеве на атмосферата, без това да е навредило особено. Увериха ме, че нашата система не е различна. Щеше да е по-добре, разбира се, ако бяхме намерили оригиналните минерали, но и изкуствените ще свършат работа.

— Мосю Д'Авежан, опитах всичко, но камъните са изгубени някъде в миналото.

— Е, има неща, които са извън нашия контрол. Вземи няколко дни да довършиш работата там и в края на седмицата се прибирай в Париж.

— Да, сър. В понеделник ще съм в офиса.

— И, Никлас — добави Д'Авежан. — Макар че не успя да намериш камъните, ти удвои запасите ни от естествени кристали и аз няма да го забравя. Ще се погрижа да получиш възнаграждение.

— Благодаря, минхер.

— Ще се видим идната седмица.

Къотцер затвори телефона и веднага след това позвъни в авиокомпанията. Преди да се върне в Париж бе решил да посети още едно място. Изчака на телефона, докато служителят отсреща го попита закъде иска да пътува.

— Вашингтон — отвърна той. Нямаше никакво желание да остава в Минесота, за да се увери, че Мърсър е мъртъв. Смяташе да провери каква е била съдбата му по по-директен начин.

20.

Мърсър бе капнал. Цялото тяло го болеше от изтезанията, на които го бе подлагал през изминалите дни, дрехите, които си бе купил малко след като го освободиха от лагера на Националната гвардия, бяха твърди и неудобни, сякаш изработени от фибростъкло. В този момент не искаше нищо друго освен един бърз душ и да спи до насита. Но вместо това бе посрещнат от горещи устни, които се притиснаха към неговите, и твърди гърди, опрели се в него.

— Не казвай нищо — произнесе задъхано Джордан. Дишаше развълнувано, изпълнена с желание. — На билиардната маса. Веднага.

— Хари?

— Отиде в „Тини“. — Тя му разкопча ризата и плъзна език по кожата му, докато ръцете ѝ посегнаха към колана му.

След като му свали панталоните, Джордан го дръпна така, че бедрата ѝ да опрат в ръба на билиардната маса. Смъкна с един бърз жест джинсите и бикините си. Мърсър изхлузи обувките и зеления панталон. Устните им се разделиха само за секунди, докато Джордан изхлузваше фланелата през главата си. Бе свалила превръзката на ръката си, ала за миг, докато я докосваше, трепна болезнено. Вместо да спре обаче, болката сякаш разпали желанието ѝ и тя притисна крак между бедрата му.

След дългата зима кожата ѝ беше бледа и без разлики от тен. Имаше слабо, но атлетично тяло, с красиви женски извивки като антична статуя. Ръцете на Мърсър се плъзгаха по него, докосваха я нежно и я галеха и това я караше да се извива и да стене. Тя го насочи трескаво вътре в себе си и за миг изтощението му изчезна. Не бяха нежни, а ненаситни и жадни час по-скоро да получат животинска наслада. Когато приключиха, Джордан лежеше просната върху зеленото сукно, с щръкнали гърди с твърди зърна, а долната част на тялото ѝ все още потръпваше от преживяното удоволствие.

— Уф — въздъхна тя. — Трябва да го направим пак.

Той ѝ се усмихна, надвесен над нея.

— Не съм на дваайсет. Трябва ми малко време.

— Ще ти стотвя миди... и полусуrowо месо — за повече издръжливост — обеща тя, докато го разглеждаше ухилена. Той ѝ помогна да се изправи и тя се опря на него, притворила очи. — Много те бива.

— Упражнявах се сам със себе си, откакто станах на тринайсет, а с жени още през първата година в гимназията.

Тя го плесна игриво и си събра дрехите.

— След минута ще се срещнем на бара. Направи ми мохито. В хладилника има джоджен. А след това искам да ми разкажеш за всичко, което стана, откакто тръгна.

Той ѝ даде повече от минута и използва времето да се изкъпе и да се преоблече с удобни джинси и мека блуза. Чакаше я в бара с бутилка хайнекен в ръка, когато тя се появи откъм спалнята. Беше си измила лицето и си бе сложила грим. Носеше същите джинси, но бе сменила ризата. По начина, по който подскачаха гърдите ѝ, Мърсър определи, че не носи сутиен.

Мидите, които бе споменала, май щяха да са излишни.

Тя го целуна в движение, взе чашата и се отпусна на дивана.

— Чувствам се, сякаш са ме набучили на кол. Благодаря ти.

— Не, аз ти благодаря — отвърна той и я поздрави със зелената бутилка. — Как ти е ръката?

— По-добре. Би трябвало да нося превръзката, но ми омръзна. Разкажи ми за пътуването. Толкова ли е ужасен Афганистан?

— Не е най-лошото място, където съм бил — призна Мърсър и седна на стола до нея. — Но е близо до това. Най-неприятното бе, че хората, които ни нападнаха в къщата на Ейб, бяха на крачка пред нас — бяха устроили засада в района, когато приближихме пещерата.

— Какво? Как е възможно?

— Подразбрах от разговора с Шърман Смитсън. Той ми каза, че терористите са го разпитвали преди два дни и се изтървали, че узнали за местонахождението на пещерата и участието на Хърбърт Хувър в тази история от документи, които намерили в кабинета на Ейб.

— Преди да стигнем там?

— Не мислех, че са имали време за претърсване. Но очевидно съм грешал.

— Ти попадна ли в засадата?

Мърсър кимна.

— Беше доста напрегнато. Освен автоматите тия типове разполагаха с РПГ-та и миномети. Ако не беше Букър Сайкс и хората му, със сигурност щяха да ми видят сметката.

Джордан бе пребледняла, но гласът ѝ остана твърд.

— Мърсър, трябва да спреш това. Непрестанно излагаш живота си на опасност. И за какво? За някакви камъни? Заради отмъщението? Заслужава ли си да умреш за тези неща?

— Сега вече няма голямо значение.

— Защо?

— Защото научих също така, че Майк Дилман се е опитал да прати останалите кристали със самолет в Щатите. Но те не са пристигнали.

— Как може да си сигурен?

— Били са на борда на самолета на Амелия Еърхарт, когато изчезнала някъде в Тихия океан през 1937.

— Амелия Еърхарт? Наистина?

— Боя се, че да. И освен ако някой не е готов да похарчи милиони долари за издирването на самолета ѝ, смятай, че са изгубени завинаги.

— Хъм... това означава, че двамата с теб ще имаме повече време да се опознаем. Трябва да призная, че докато те чаках, тръпнех от нетърпение като малко момиче.

— Тръпнешеш? По мен? Наистина? Това ми харесва.

Тя се усмихна срамежливо.

— Има нещо в теб, Мърсър. Ти си... различен. Искам да те опозная по-добре. Имаш ли семейство? Кой ти е любимият филм? Всичко.

На вратата се позвъни и Мърсър се изправи.

— Май няма да имаме време да се опознаваме.

Тя смръщи вежди.

— Напротив, ще имаме. Който и да е — отпрати го.

Той прекоси библиотеката и извика от терасата над фоайето:

— Отворено е.

Вратата се отвори и влязоха двама души. Той им помахаше и се върна при Джордан.

— Кой е? — попита тя. Мърсър не отговори. На лицето ѝ се изписа тревога. — Мърсър, какво става?

— Историята ѝ се оказа същата с бели конци — отвърна той.

— За какво говориш? Чия история?

— На момичето, което блъсна агент Хепбърн. В началото изглеждаше наред — работела в „Старбъкс“ и учела в Мериленд, така че фактът, че в този ден била на пътя и блъснала Кели, приличаше на случаен инцидент. Но някои неща не ми даваха мира, затова вчера от Айова позвъних на партньора на Кели Хепбърн и го помолих да се разрови по-дълбоко.

— И аз го направих — заяви агент Нейт Лоуъл, който тъкмо пристъпваше в стаята. Свали слънчевите очила и ги прибра в страничния си джоб. Зад него, подпирайки се на патерици, влезе Кели Хепбърн. Главата ѝ бе омотана в бинт.

Тя се усмихна на Мърсър и заговори:

— Оказа се, че онова момиче — Саманта Роудс — си бърби постоянно по телефона с приятели, докато пътува от работата за училище. Проследихме движението ѝ по клетките и установихме, че маршрутът ѝ минава на половин миля от мястото, където ме е блъснала.

Лоуъл продължи оттук:

— Притиснах я, за да обясни защо в този ден е сменила маршрута, и ѝ заявих в лицето, че е търсела среща с Кели. Тя отрече, но тогава се развиках и изиграх ролята на лошото ченге.

Мърсър подозираше, че тази роля страшно му харесва.

— Не разбирам. — Джордан ги гледаше. — Какво искате да кажете?

— Казваме, че Саманта се огъна и си призна всичко. Било ѝ е платено от една организация, за да удари Кели Хепбърн. Дори са ѝ помогнали да наеме джип, за да не пострада.

— Какво? Каква е тази организация?

— Успокой се, Джордан — каза навъсено Мърсър.

— Работила е за Земната лига. Предполагам, че ти също работиш за тях. — Джордан се облеци. — Трябваше да се вслушам в проклетата си интуиция още в самото начало, в къщата на Ейб. Стори ми се, че чух стъпки горе, когато влизах, но не бях сигурен. После те намерих заспала — но ти си претърсвала къщата по поръчка на твоите

приятелчета, а като си ме чула, си захвърлила дрехите и си се престорила, че спиш. Всичко беше театър, нали? Предполагам, че си отишла там, защото наистина си познавала Ейб отпреди това и двамата с баща ти са били колеги.

Джордан мълчеше.

— Онази хонда, дето я гонехме, беше твоята, нали? Кой я караше — приятел, другар по оръжие?

Тя отказваше да отговори. Това нямаше значение. И без това беше загазила. Мърсър продължи:

— Нещата малко се объркаха в колежа, когато взеха да стрелят по нас, а после ти опряха оръжие в челото. Но ти издържа. Изигра го чудесно. И когато всичко беше казано и направено, аз повярвах, че си жертва в тази история също като мен, и ето че изведнъж противниковата страна се обзаведе с шпионин, обитаващ проклетата ми гостна. — Блъсна с длан по масичката за кафе и Джордан подскочи, но не посмя да го погледне в очите.

— Ти си им казала какво намерих в кошчето на Ейб. И как това има връзка с Хърбърт Хувър. Дала си им координатите, които получих от Шърман Смитсън. Ето откъде са научили за пещерата и са наели местни главорези, за да ни причакат. А когато избягахме, твоите хора са направили това, което вече бях намислил. Отишли са в библиотеката „Хувър“, за да потърсят други сведения, за които Смитсън не се е досетил. И са ги открили. Вероника Бътлър. Жена, която отвякоха пред очите ми и която вероятно в момента е мъртва.

Джордан прие тази новина като плесница. Мърсър продължаваше със студен и безстрастен глас:

— Стори ми се странно, че онези типове са оставили Смитсън жив. Застреляха Ейб и колегите му, защо тогава да не убият и него? Още по-странно бе, че нападателят му казал, че са измъкнали повечето информация от кабинета на Ейб. Казаха са му го нарочно, за да стигне тази информация до мен. Удобно обяснение защо винаги се озовават там, където и аз. Погрижили са се да прикрият истинския виновник в тази история. И което е най-интересно — Мърсър се обърна към агентите, — аз си спомних, че Джордан ми каза, че изгубила телефона си, когато изгоря къщата на Ейб. След засадата в Афганистан проверих разпечатките на моя домашен телефон. Не че имах никакви подозрения към нея, просто исках да не пропускам нищо. Видях само познати

номера. Не се беше обаждала на никого. После, тази сутрин, докато лях от Де Мойн, зърнах в едно списание същата пластмасова гривна, която Джордан носи откакто се срещнахме. Помня, че я забелязах на ръката ѝ първата вечер, докато галеше Драг. Но сега вече знаех, че това е последен модел часовник, който е свързан с клетъчния телефон. През цялото време е била в контакт с хората си.

Джордан продължаваше да мълчи.

— Това, което не разбирам, е защо се е прицелила в мен? — попита Кели Хепбърн. — Вярно, ти им каза, че работя по случая, но ние не разполагахме с нищо. Двамата с Нейт бяхме стигнали задънена улица.

Джордан и този път предпочете да не участва в разговора и Мърсър продължи:

— Предполагам, че е била пред вратата на тази стая онази първа нощ, когато вие двамата нахлухте като Рамбо и Рипли от „Пришълец“. Мислехме, че е заспала, но вероятно е чула разговора и е подала сигнал за тревога. Или пък си е помислила, че без теб ще бъда напълно откъснат от разследването. Ти каза нещо в този смисъл, когато вечеряхме тук.

— И без твоята помощ — кимна Хепбърн, съгласна със заключенията му, — разследването на ФБР нямаше да стигне доникъде.

— Защо? — обърна се Мърсър към Джордан. — Доста хора изгубиха живота си в тази история, ти самата пострада и можеше да загинеш. Попита ме дали това, което правя, си заслужава да умре човек. Сега те питам същото.

— Арестувана ли съм? — отвърна с въпрос Джордан. Говореше с по-твърд глас, отколкото Мърсър би очаквал при тези обстоятелства, и той се зачуди дали за пръв път не чува истинската Джордан Уейсман.

— Още не — рече Кели.

Джордан изгледа и тримата преди да отговори:

— В такъв случай няма да кажа нито думичка.

— Добре. — Кели кимна на партньора си. — Нейт, твой ред е.

Едрият агент прекоси стаята. Все пак бе така добър да дръпне Джордан за здравата ръка, докато я изправяше.

— Джордан Уейсман, арестувана сте за съучастие в опит за убийство на федерален агент.

Тя изстена от болка, докато той кръстосваше ръцете ѝ отзад и ѝ слагаше стоманени белезници.

— Имате правото да мълчите. Всичко, което кажете... — Той изговори забързано останалата част от протокола „Миранда“. — Разбирате ли правата си, или трябва да ви ги обясня?

— Върви на майната си, фашистка свиня!

Мърсър поклати тъжно глава.

— Мисля, че знам за какво е всичко това. — Лоуъл и Хепбърн се обърнаха към него. — Преди да си тръгна двамата с нея имахме спор за глобалното затопляне и за миг ми се стори, че разговарям с фанатичка — беше толкова пристрастена, че не понасяше чуждо мнение по въпроса. От години повтарям, че темата за климатичните промени вече не е свързана с наука или политика, а се е превърнала в морален императив. Някои вярват, че спасяват планетата, и всеки, който не приеме правотата на кръстоносния им поход, се превръща във враг. И това оправдава всички техни действия. Когато четем за климата, срещаме думи като *може*, *би могло* или *потенциално*. Уклончиви изрази, които нямат място в истинската наука. Ала когато повтаряш твърде често някои твърдения, хората започват да вярват в тях и да си мислят, че климатолозите наистина могат да предсказват времето със стотици години напред.

— Науката го е доказала, кучи сине! — ядоса се Джордан. — Деветдесет и седем процента от климатолозите са съгласни, че...

— За какво са съгласни, Джордан? — прекъсна я той. — Че Земята се затопля. Хората, които са съгласни с това, трябва да са сто процента, а не деветдесет и седем. Че човечеството допринася за затоплянето. Отново по-добре да са сто процента, защото излиза, че тези три процента са кръгли глупаци, които не разбират какво им казва науката. Но какво ще кажеш за твърдението, че сегашното затопляне е безпрецедентно? Че е опасно? Че трябва да прекратим използването на органични източници на енергия, или рискуваме да превърнем планетата в пустиня? Наистина ли смяташ, че деветдесет и седем процента от сто процента са съгласни с нещо, което намирисва на политика или на лична преценка на риска? Това деветдесет и седем процента, което чувам навсякъде, е толкова безполезно, колкото когато някой ти каже, че определена година е с една десета от градуса по-топла от всяка друга заради глобалното затопляне. Това е

статистически шум и не е доказателство, че трябва да обезвъглеродим нашето общество.

— Мърсър, ти просто отричаш всичко — каза тя. — Държиш се покровителствено с мен и казваш, че приемам истината за климатичните промени на доверие, но сам я отхвърляш само защото като всички други глупаци предпочиташ онова, което вече ти се дава наготово — та било то и органично гориво, което накрая ще съсипе тази нещастна планета.

— Никога не съм отричал нищо — отвърна Мърсър. — Но ти си приела догмата за климатичните промени, без да я подлагаш на съмнение. Навремето бях сигурен, че в края на краищата науката ще победи и че вярата, че нашата планета е обречена, ако не се върнем в осемнайсети век, ще бъде подложена на преоценка в светлината на нови открития. Сега? Климатологията бе похитена от политици и защитници на околната среда и вече не съм уверен, че здравият разум ще надделее. И не забравяй — ти и хората ти сте готови да убивате, за да прокарате своята научна теория... при това все още в нейния зародиш.

Възцари се тишина. Накрая Лоуъл попита:

— И сега какво?

— Сега ще подготвим обвинението срещу Джордан и момичето, което се опита да ме убие с колата си — отвърна агент Хепбърн. — И ще разследваме Земната лига. Сигурна съм, че ще отрекат за връзка с тези двете, но няма да е задълго.

Джордан седеше на дивана, втренчила поглед пред себе си.

— А ти, Мърсър? — попита Кели.

— Аз ли? За мен остава по-лесната част. Ще ида да потърся изчезналия самолет на Амелия Еърхарт. И трябва да го свърша за... — Той вдигна глава, сякаш изчисляваше нещо наум. — За три дни.

— Глупости — изръмжа Лоуъл.

— Не. Говоря съвсем сериозно.

— Нейт, отведи госпожица Уейсман в колата — каза Кели. — Искам да поговоря с Мърсър. Ще сляза след минутка.

— Ей, кучко! — озъби се Джордан. — Нямам нито обувки, нито сутиен.

— Съжалявам, миличка. — Кели я погледна състрадателно. — Не бях забелязала. Ще ти взема вещите.

— Не можеш да ги пипаш без заповед за обиск.

— Е, тъй като Мърсър плати за тях, те всъщност не ти принадлежат. Достатъчно ми е неговото разрешение. — Тя погледна Мърсър и той кимна. — Ето. Разчитай на мен.

— Джордан — каза Мърсър, докато я извеждаха. — Само за протокола, направих ти услуга, като не ти казах, че отивам в Айова, за да не го съобщиш на твоите чудовища. Едно обвинение по-малко за теб. Препоръчвам ти да сътрудничиш на ФБР и може би ще избегнеш решетките.

— А аз ти препоръчвам да идеш в ада!

Мърсър погледна Кели и завъртя обезсърчено очи.

— Радвам се да те видя на крака, ако може така да се каже.

— Още не са ме обявили за здрава, но не бих пропуснала тази сцена за нищо на света.

— Какво казват лекарите?

— Ще ме държат в гипс пет седмици, а вече не се търпи.

— Ами за главата?

— Сътресение. Виждам малко замъглено и главата ми ще се пръсне, но ще се оправя, ако не ме фраснат наново.

— Колко коса трябваше да обръснат?

— Достатъчно, за да нося шапки докато ми свалят гипса. — Тя го погледна с усмивка. — Знаеш, че е заради циците, нали?

— Моля?

— О, стига, Мърсър, беше заради циците на Джордан. Затова не я заподозря, не послуша интуицията си. Жалко, но... не мога да кажа, че те виня. Наистина са доста впечатляващи. Или природата е била благосклонна към нея, или е изръсила трийсет хилядарки на някой пластичен хирург в Бевърли Хилс. И ако кажеш кое от двете е, ще ти откъсна едната ръка и ще те пребия с нея.

Мърсър се ухили, но не отрече обвинението ѝ.

— Сигурен съм, че имаше повече от това.

— Няма друг начин, след като е най-старият трик от книгите. Винаги действа. Аз, от друга страна, не ѝ вярвах от мига, когато я видях.

— Женска интуиция?

— Наречи го както щеш, но знаех, че прикрива нещо зад това хубавичко лице и подскачащи цици.

— Моята малка глава е мислела вместо мен, това ли искаш да кажеш?

— Ти си мъж, Мърсър. Няма как софтуерът да надвие хардуера. — Кели трепна, осъзнала двойното значение на фразата. — Това изобщо не си го чувал от мен.

Мърсър се разсмя.

— Никога.

— Както и да е, мисля, че Джордан е казала на шефовете си да ме изключат от играта, защото е усетила, че ровя около нея. Тя те въртеше на пръста си, а Нейт не беше фактор, защото смяташе случая за загуба на време, така че само аз представлявах опасност.

— Има логика — съгласи се той.

— Освен това, ако трябва да съм честна, мисля, че тя ме виждаше като съперница и се е постарала да ме разкара от сцената.

— Кели, говориш смешни неща.

— Не се инати. Знаеш какво имам предвид — а макар че ти се бе изкъпал току-що, тя направо миришеше на секс. — Преди Мърсър да успее да отговори Кели Хепбърн вдигна ръце. — Не съм дошла тук, за да те съдя.

Мърсър завъртя глава. Не знаеше какво да каже. Успя само да се разсмее.

После дойде и моментът Кели да се разсмее.

— Ти си *толкова* предсказуем... дори мисля, че вече обсъждаш със себе си дали да не ме поканиш на среща.

— Така ли?

— Точно така, но няма да го направя, докато тази къща не се отърве от миризмата на предишната жена.

— Съвсем правилно.

— И гледай да не ме каниш в присъствието на Нейт. Той малко прекалява с протекциите си... което обяснява защо се прави на мачо задник, когато ти си наоколо.

— И това е вярно. Нещо друго?

— Предпочитам тайландска и френска кухня и освен ако нямаш ножица за гипс не смятай, че ще получиш нещо повече, докато не се отърва от него... може би. А сега трябва да вървя. Изпрати ме.

Мърсър трябваше да признае, че му бе приковала вниманието.

Когато излязоха в преддверието, Кели спря, подпря се на патериците и погледна Мърсър в очите.

— Нейт беше прав, нали? Че дрънкаш глупости. Имам предвид как си щял да намериш самолета на Амелия Еърхарт.

Мърсър вдигна пръст пред устните си, за да я накара да замълчи, и отвърна небрежно:

— Глупости са, разбира се. Никой никога няма да открие Амелия Еърхарт. Направих го само за да подразня партньора ти. — Наведе се към нея и усети уханието на шампоана ѝ за коса. Реши, че миризмата му харесва. — Джордан все пак прекара в къщата ми цяла седмица. Нищо чудно да се подслушва.

Тя го погледна и по лицето ѝ позна, че не се бе досетила за това. После попита с небрежен глас:

— Какво ще правиш сега?

Той я поведе навън и ѝ помогна по стълбището. Слизаха бавно, тъй като Кели се затрудняваше с патериците по витата стълба.

— Ще проверя в интернет за ножица за гипс.

— Много смешно.

— Така си и помислих. — Прекосиха фойето и Мърсър отвори вратата. Излезе на площадката и огледа улицата. Не виждаше нищо извън обичайното. Ягуарът му си бе на мястото. Трафикът бе нормален, никой не седеше в колата си близо до къщата. Видя, че Нейт Лоуъл се е надвесил над задната врата на своя седан: вероятно разговаряше с Джордан.

— Мислиш ли, че има бръмбари?

— Възможно е — каза Мърсър. — Щом могат да организират катастрофа, значи пипат здраво.

— А за Еърхарт — сериозно?

— Напълно. До два дни ще знам приблизително къде е паднала. Но откриването на самолета ще отнеме малко повече време.

Кели Хепбърн извади телефона си.

— Какво правиш?

— Ще се обадя на Нейт. Все още съм в болнични и не мога да поискам да пратят екип, за да провери къщата ти. Но той може.

— Остави това — спря я Мърсър. — Ще ми помогнеш много повече, ако размърдаш хората си за самолета. Ако къщата ми се подслушва, вече знаят, че нямам никакво намерение да го търся.

Кели кимна, осъзнала, че е прав, и прибра телефона. После попита:

— Имаш ли нужда от охрана?

— Не. Не мисля, че е наложително. За такива като Джордан и момичето, което те блъсна, това е кръстоносен поход. Начин да докажат, че са посветени на каузата. За хората над тях, предполагам, мотивът е само пари. Няма да харчат повече средства за мен, ако смятат, че следата е изстинала.

— Добре — каза агент Хепбърн, но не изглеждаше напълно убедена. — Ще държим връзка, ако има нещо за обсъждане.

— Разбира се.

Хепбърн бе права да се съмнява, че е изгубил желание да преследва убийците. Ако го познаваше по-добре обаче, щеше да знае, че твърде дълго бе прекарал в защитна позиция и сега бе готов да прехвърли топката в терена на противника.

21.

През следващите четирийсет и осем часа Мърсър се постара да се държи сякаш за него всичко е свършило. Напусна дома само веднъж да направи компания на Хари за няколко питиета в бара, но през останалото време се занимаваше въщи. Изчисти старателно бара и лъсна медния обков. Прегледа няколко предложения за работа, отхвърли четири и поиска допълнителна информация за петото. Във всички разговори се стараеше да изглежда, сякаш е изгубил надежда да намери останалите кристали. Нейт Лоуъл наистина откри два бръмбара, заложи в къщата му — единият бе монтиран под ръба на барплота, а вторият близо до бюрото, но не ги махна, за да може Мърсър да ги използва в своята малка война на дезинформация.

Агент Хепбърн му прати имейл, в който му предлагаше да разположи охрана, но той отказа повторно, като обясни, че това само ще привлече нежелано внимание. По-добре, писа й, цялата тази история да отмре от липса на интерес.

Това не означаваше обаче, че не се е заел с подготовка. Всичко бе започнало още в Кабул, след завръщането им от пещерата. Беше инструктирал един от механиците на „Системи Ген-Д“ как да му изработи фарадеева клетка за малката мостра, с която се бе сдобил от устата на мъртвеца. Импровизираното устройство вършеше работа на първо време, но му трябваше нещо по-добро, ако иска отново да пътува.

Кристалът бе пристигнал във Вашингтон по същото време, когато Мърсър кацна в Де Мойн. Снимките и размерите на пещерата също бяха стигнали местоназначението си и без съмнение вече бяха анализирани от човек, за когото Мърсър не се съмняваше, че е истински професионалист. Ставаше въпрос за Джейсън Рътланд, служител на Годардовия център за космически полети, работещ в студентското градче при Капитал Белтуей, където се наблюдаваше най-голямото скупчване на учени и инженери извън Силициевата долина. Мърсър се бе запознал с Джейсън преди няколко години, когато

работеше над друг проект, и Рътланд го бе изумил с острия си ум и аналитичните си умения. Разчупвайки стереотипите за учен със занемарен външен вид, Джейсън винаги изглеждаше елегантен, носеше стилни дрехи, караше класически форд мустанг и в момента излизаше — по преценката на Хари — с една много сексапилна синоптичка от местен телевизионен канал. Дори Хари, въпреки огромния си житейски опит, я гледаше с изплезен език, когато четиримата се срещнаха случайно в един ресторант.

През последните три дена Джейсън пращаше на Мърсър редовни послания относно напредъка в проучването, като следваше насоките, дадени му от самия Мърсър. Ала на третия ден от началото на работата Мърсър получи съвсем кратко съобщение. „Открих я“ — пишеше в него.

Мърсър прочете съобщението в шест сутринта, веднага щом се събуди, и почувства прилив на адреналин. Минути по-късно, седнал на бара и наместен така, че да е близо до микрофончето, поставено от Джордан, позвъни по телефона. Отсреща чу гласа на телефонен секретар. Мърсър понечи да остави съобщение, но в този момент Джейсън вдигна слушалката.

— Извинявай. Току-що излизам от душа. Не съм прослушвал повикванията.

— Дори и да си, няма защо да се извиняваш.

— Прав си. — Джейсън говореше развълнувано. — Мърсър, не мога да повярвам, че успя. Имам предвид Амелия Еърхарт... след всички тези години. Сигурен ли си, че е паднала със самолета близо до...

Мърсър го прекъсна преди да успее да продължи:

— Не по телефона! Знаеш добре, че АНС подслушва всички разговори в района на столицата.

— Успокой се. Да не мислиш, че на властите им пука за нея?

— Мисля, че колкото по-малко хора знаят за това, толкова по-добре, защото този, който открие самолета ѝ, ще се прочуе. — Той продължи, специално за онези, които може би го слушаха: — Пътуването до Афганистан ми изпразни джобовете и ще ми трябва поне година да организирам експедиция до Южния Пасифик.

— А. Ясно. Значи ще си затваряме устата.

— Именно. Може ли да се срещнем?

— Ами да. Къде?

— На някое оживено място.

— Метростанция „Пентагона“.

Мърсър знаеше къде е. Намираше се на входа на една от най-силно охраняваните сгради в целия свят.

— Идеално. Кое време ще е подходящо за теб?

— Тъкмо мислех да си лягам. Изтощен съм до смърт. Какво ще кажеш за късния следобед — към пет? Не, нека да е шест. Да мине час пик.

— Добре. В шест на метростанция „Пентагона“, точно при входа на сградата.

— Ще нося документите.

— Не и в онази твоя смешна чанта.

— Не е чанта — възрази Рътланд. — Фелисия я нарича куфарче.

— Фелисия ако иска може да ѝ вика и *кумкуат*, но пак си е чанта.

— Майната ти — отвърна Джейсън и затвори. Мърсър изключи телефона с доволна усмивка.

Денят бе хубав, а до Пентагона не беше далеч и той реши да се разходи дотам, когато наближи времето. Подухваше приятен ветрец и преди да излезе си взе якето. Под него, в кобур на гърба, бе поставил своята деветмилиметрова берета, модел 22. Напусна къщата с поставена в ухото слушалка, свързана с телефона, който бе прибрал в един от многобройните джобове.

Крачеше по улицата нехайно, разглеждайки витрините и прозорците на офисите. В отраженията им не видя никакви очевидни призраци за следене, но инстинктът му подсказваше, че го наблюдават. Усещаше върху себе си чужди погледи.

Възрастен мъж с дълго палто и измачкан костюм излезе от една от офиссградите и размаха ръка, за да привлече вниманието на спряла наблизо кола. Двамата с шофьора се поздравиха преди мъжът да се настани на седалката отзад. Трафикът бе натоварен и колата измина само няколко метра, преди да се наложи да спре. През следващите две пресечки между Мърсър и колата сякаш се водеше надпревара и никой не успяваше да се откъсне пред другия. Светлините на светофарите се меняха толкова бързо, че само по няколко коли успяваха да пресекат задръстените кръстовища.

Мъжете в колата разговаряха помежду си и постепенно Мърсър престана да им обръща внимание и продължи да се озърта небрежно за преследвачи.

Колата сви на следващия завой и шофьорът даде газ, за да се измъкне от задръстения участък.

Мърсър подмина с десетина метра станцията на метрото и се завъртя толкова рязко, че едва не събори дребна китайка и нейната още по-мършава майка. Не им обърна внимание, придал си изнервен вид, защото е пропуснал мястото за среща, ала погледът му търсеше някой, който да е бил изненадан от внезапната смяна на посоката на движение. Никой не даде вид да се е смутил, освен двете жени, които едва не бе стъпкал.

Той се спусна в станцията на метрото.

Извади от джоба си смарткарта, опря я на четеца и мина през турникетите. Построената за двестагодишнината на нацията станция все още имаше футуристичен изглед, който те караше да мислиш, че влаковете ще се отправят към далечни планети, вместо да спрат на пресечките със Синята или Жълтата линия. Когато дойде влакът, той се задържа на платформата, докато прозвучи сигнал, и едва тогава скочи във вагона.

И този път никой не му обърна внимание. Започнаха да го обхващат съмнения. Ами ако подслушвачите се бяха отказали да го преследват и сега играеше този театър без публика? Не му се щеше да повярва, че сложният му план се е провалил, дори ако това означаваше, че ще може да работи безпрепятствено.

Защото освен това значеше, че е изгубил шанса си да открие кой или какво стои зад убийството на Ейб Джейкъбс. Провал, който не можеше да си позволи. Погледна си часовника. Беше преценил всичко перфектно. До уговорения час оставаше една минута и вагонът вече намаляваше скоростта, навлизайки в станцията на Пентагона. Платформата бе претъпкана с пътници, повечето цивилни служители, но имаше и много с военни униформи.

Мърсър слезе на ярко осветената платформа. Продължаваше да се оглежда за подозрителни движения. От първоначалната петчленна група, която бе срещнал в Лейстъровата мина, бе премахнал един в Научния център „Лодър“ и втори в кухнята на Рони Бътлър, така че трябваше да се озърта за двама души и техния водач — мъжа, чиято

стойка, походка и поведение би познал веднага. Наистина странно усещане. Бе го зърнал само за няколко секунди, ала имаше чувството, че го познава от години.

Не видя нищо освен забързани пътници, които нямат търпение да се приберат у дома. Докато напускаше платформата в посока към входа на Пентагона, забеляза бързо движение зад себе си. Беше мъжът с измачкания костюм от колата, когото бе видял по-рано. Сега даваше някакъв сигнал с ръка над главата на пътниците. Мърсър се завъртя тъкмо навреме, за да види Джейсън. Ученият от НАСА също го видя и вдигна ръка за поздрав.

— Джейсън! Не!

Но беше твърде късно. Джейсън бе забелязан и още докато сваляше ръка, през тълпата се шумугна сянка, с бързината на акула, преследваща пасаж риби, и чантата на Джейсън бе отрязана от дръжката. Сянката продължи нататък, оставяйки Джейсън с опулени очи пред подобна нагла кражба. Явно беше готов да се хвърли след нападателя.

— Не, Джейсън, спри! — извика му Мърсър, ала той самият имаше подобно намерение. В този момент нещо твърдо се опря в гърба му малко над бърбреците. Не беше нужно голямо въображение, за да осъзнае, че е пистолет.

— Остани на място, инак ще те гръмна и ще се измъкна в суматохата. — Гласът имаше доловим бруклински акцент.

Нямаше начин този старец да е част от групата. Мърсър се опита да се извърне, за да го огледа по-добре. Първоначалното му впечатление бе за небръсната брада, бледа кожа и хлътнали очи. Би могъл да опише по-добре шапката, отколкото човека, който я носеше — каквато всъщност бе целта. Който и да бе непознатият, Мърсър осъзна, че умее да се прикрива.

— Ще пъкна в ръката ти кабел — продължи мъжът. Мърсър усети, че му пъкат нещо между пръстите. — Завържи си глезените.

Когато се наведе, за да изпълни нареждането, Мърсър усети, че онзи измъква беретата от кобура на гърба му. Добре че не беше сантиментален относно оръжията — това бе четвъртото или петото, което губеше. Нападателят стоеше достатъчно близо, за да не може никой наоколо да заподозре нещо.

— И благодаря за мострата — приключи той.

Мърсър се изправи и внезапно онзи го бутна отзад. Заради кабела около краката си нямаше как да пристъпи, за да запази равновесие, и се наложи да поеме удара с длани и лакти. Една жена извика уплашено, докато той падаше. Мърсър се обърна, ала успя само да види как мъжът със смачкания костюм изчезва в тълпата. Движеше се доста чевръсто за старец.

— Ударихте ли се? — попита красива млада униформена жена с флотски отличия. Наведе се и забеляза, че краката му са вързани. На лицето ѝ се изписа подозрителност. — Какво става?

— Ами не помните ли играта на „събаряница“ отпреди няколко години? — попита я Мърсър, като се престори на ядосан. — Мисля, че това е нещо подобно. Усетих нещо да се увива около глезените ми, после някой ме бутна. И паднах. — Бръкна в джоба си и извади сгъваемия си нож. Острието преряза кабела с лекота.

Тя му помогна да се изправи.

— Да извикам ли полиция?

— Не — отвърна Мърсър. — Това са просто някакви хулиганчета, които отдавна са изчезнали. Благодаря ви за помощта.

— Няма защо — отвърна тя и си тръгна, без да го поглежда.

Джейсън вече се беше приближил. Изглеждаше блед.

— Добре ли си? — попита го Мърсър.

— Досега не ме бяха ограбвали. Изобщо не ми хареса.

Мърсър притисна слушалката до ухото си, за да приближи микрофона до устните си.

— Бук, засече ли го?

На лицето на Джейсън се изписа изненада.

— О, да — чу Мърсър отговора на Сайкс от другата страна на връзката. — Мършаво бяло хлапе със смъкнати дънки, като член на улична банда. Тъпакът едва не се спъна в смешните си панталони, докато търчеше по ескалатора. Чакай малко... по-рано с каква кола те следяха?

— Шестгодишен сребрист кадилак. В него се качи възрастният.

— Бинго. Хлапето се шмугна в същата кола. Номерата са от Пенсилвания, но бас държа, че е наета от летище „Дълес“.

— И аз съм на същото мнение. Оня, смачканият, говореше с бруклински акцент — предполагам, че са дошли с аеробуса от „Кенеди“ и са наели колата. — Не беше забелязал хлапето на задната

седалка. Това явно беше професионален екип за отвличане и грабежи, вероятно нает от трето лице, за да свърши работата, без да останат следи.

Мърсър плъзгаше поглед из тълпата — и изведнъж се смрази.

Водачът на групата. Животното, което се бе заклео да унищожи.

Стоеше горе, на площадката, откъдето бе наблюдавал цялата сцена. От това разстояние бе почти сянка, но Мърсър го позна по начина, по който накланяше глава и повдигаше рамене. Вероятно бе почакал, докато Мърсър го познае, защото му махна, а сетне изчезна от поглед.

Мърсър изруга в микрофона.

— Бук, има един тип горе на ескалаторите. — Тръгна забързано към стълбите. По правило пътниците в метрото заставаха от дясната страна на ескалаторите, за да могат тези, които бързат, да се изкачат отляво, но в час пик никой не спазваше тези неписани закони и ескалаторът бе задръстен.

Букър долови тревогата в гласа на Мърсър и попита обезпокоено:

— Какъв тип? Опиши го. Там има десетина души.

— Моят ръст, бял, плещест. Не зная какъв цвят е косата му, нито с какво е облечен.

Сайкс се бе разположил в една стая в близкия хотел „Дабълтри“, откъдето наблюдаваше станцията с мощен бинокъл. Нямахше смисъл да търси някой, отговарящ на описанието — бяха твърде много. Вместо това се оглеждаше за човек, който се движи твърде бързо — но не видя такъв.

— Мърсър, не виждам никой, който да привлича вниманието. Кадилакът потегли. Сигурен ли си, че не искаш да го проследят?

— Напълно. Но можем да приключим тази история още сега, ако намерим онзи тип. — Мърсър полагаше отчаяни усилия да се промуши нагоре по ескалатора, но освен гневните погледи нямаше особен успех.

— Все още нищо подозрително тук. Има стотина души в района и поне двайсет автобуса. Може да се е качил на всеки.

Мърсър се отказа от борбата и въздъхна. Беше победен и го знаеше. Водачът не би се издал, като хукне да бяга от мястото на инцидента. Бе дошъл тук, за да подразни Мърсър, да му покаже колко е голяма неговата организация, щом може да си позволи да докара хора от Ню Йорк и после да изчезне без следа, като последно оскърбление.

Мърсър остави на ескалатора да го изведе на улично ниво и слезе заедно с другите. Зад него се издигаше масивната сграда на Пентагона, а отпред се простираше море от паркирали коли и автобуси, които товареха и разтоварваха пътници. Вече си даваше сметка, че залавянето на лидера ще е особено трудна задача, но нямаше намерение да се отказва. Достатъчно бе клопката, която току-що бе заложил, да се задейства час по-скоро.

Огледа автобусните спирки. Бук беше прав. Имаше много рейсове и щом някои тръгнаха, други заемаха местата им.

Заозърта се над главите на сновящите наоколо минувачи. Внезапно вдясно от него някакъв човек изключи телефона си и се завъртя. В първия момент Мърсър си помисли, че е пътник, който е сгрешил посоката, но мъжът изпъна бързо ръка и насочи стиснат юмрук към гърдите му.

Ножът бе предназначен да убива — с петнайсетсантиметрово острие от черна стомана и тънка дръжка, за да се скрива по-добре. Един точен удар би разсякъл гърдния кош на Мърсър, би сцепил диафрагмата, би пронизал белия дроб и с рязко повдигане и завъртане би стигнал до сърцето. И този удар бе такъв.

Сблъсъкът накара Мърсър да се превие и той вдигна инстинктивно ръце към мястото, където го бяха ударили. В първите частици от секундата не беше сигурен какво се е случило, усещаше само, че в гърдите му се е появила тъпа болка. Пръстите му напипаха ръката на нападателя и стоманеното острие.

В следващия миг осъзна какво става, улови ръката на нападателя с двете си ръце и се опита да вложи в тях цялата си сила.

Тъй като не знаеше как ще се развият събитията, си беше сложил под ризата кевларена предпазна жилетка — беше му я дал Букър. Докато повечето бронезилетки не осигуряват защита от удар с нож, тази специално, заради двойното покритие, не позволи на острието да проникне. Ножът бе спрял движението си навътре, защото ръката на мъжа се бе плъзнала по незащитената дръжка — и преди да успее да я дръпне, Мърсър го бе стиснал, влагайки всичката си сила.

Мърсър побърза да отпусне ръце и се шмугна покрай нападателя преди някой да забележи, че се е случило нещо ужасно. Беше на петнайсетина крачки и продължаваше да крачи спокойно, когато нервната система на нападателя регистрира какво е станало. Той

вдигна ранената си ръка във въздуха, изцъклил очи, и ножът изтрака на земята. Фонтан от ярка артериална кръв бликаше от срязаните съдове и част от него попадна на лицето и дрехите на една жена наблизо.

Както всички останали Мърсър се обърна, когато чу писъка на жената. Видя вдигнатата над тълпата окървавена ръка, стичащата се надолу кръв, прерязаните пръсти, които се поклащаха безпомощно. Мъжът падна на колене. Докато тълпата се стичаше към него, Мърсър бавно се отдалечи и каза в микрофона:

— Бук?

— Спокойно, никой не те видя. Всички гледат оня нещастник. Какво направи?

— Опитва се да ме промуши, но твоята жилетка свърши добра работа. Помогнах му да си среже няколко пръста на собствения си нож.

— Оттук изглеждаше сякаш направо си е отрязал ръката. — За да подсили ефекта от думите си, Букър изсумтя отвратно.

— Бук, гледай за водача — припомни му Мърсър. — Това беше само един от неговите лакеи.

— Все още си на чисто. Ама и ти пипаш здраво. Гадна работа!

Мърсър се опря на една бетонна стена. Едва сега усети колко бързо тупка сърцето му. Ако не беше облякъл кевларената жилетка, сега щеше да е мъртъв. Заради сляпото си увлечение да открие водача бе допуснал да го изненадат, да го заварят неподготвен. Имаше късмет... отново. Замисли се за това, че щастливата случайност не за първи път изиграва важна роля в живота му.

Малко след това се приближи Джейсън Рътланд. Не беше хукнал след Мърсър по ескалатора и Мърсър си помисли колко лесно бе позволил да го подмамат. Джейсън посочи над рамото му.

— Промушили са някого там.

— Един от техните — ядно отвърна Мърсър. — Мисля, че може да е бил младежът, който караше хондата в Охайо. Да се махаме оттук. — Полицията вече бе обкръжила мястото на престъплението. Мърсър поведе Рътланд към близката опашка и се качиха на автобуса. Не беше препълнен и Мърсър машинално се огледа за водача. Никой не приличаше на него.

Джейсън му подаде една флашка с форма на кораб от „Междузвездни войни“.

— Заповядай.

— Това ли е? — попита учудено Мърсър.

— Аха.

Автобусът се люшна и потегли. След трийсет секунди Сайкс се обади по радиото и каза, че никой не ги следва. Бяха на чисто. Бук се готвеше да напусне наблюдателния си пост.

Мърсър му благодари и извади слушалката. Имаше малко кръв по ризата и джинсите му, но петната бяха потъмнели и не се забелязваха. Той си оправи сакото и се наведе към Джейсън.

— Слушам те.

— Как си? — попита го първо Джейсън. Беше загрижен. Не беше свикнал да вижда Филип Мърсър толкова объркан.

— Чудесно. Макар че днес всичко мина горе-долу както очаквах, все още съм пораздрусан.

— Естествено, след като се опитаха да те убият.

— Не това. Насмешката. Начинът, по който онзи ми помаха — сякаш за да ми покаже, че най-слабите му усилия са по-успешни от моите най-добри. Това ме подразни. Много.

— Аз бих се впечатлил повече от опита да ме намушкат, но всеки си има вкусове.

Мърсър разтърси глава.

— Да се върнем към важната част. Кажи ми какво имаш.

— Добре. — Джейсън, изглежда, все още не бе убеден напълно, че това може да е по-важно от другото, но реши, че е най-добре да продължи. — Изчислих обема на геода от снимките, които ми прати — както ме помоли. После премерих образеца от Индия и направих необходимите изчисления, за да получа теглото на кристалите, изнесени от пещерата в Афганистан и натоварени на самолета на Амелия Еърхарт. Като се има предвид обемът камъните и необходимостта да са прибрани в защитна обшивка, логично е да се сметне, че са били поставени в предния товарен отсек на самолета. От което пък определих отстоянието им от радиоапаратурата и навигационните инструменти.

— Дотук ясно.

— Това си е чиста математика, нещо, което можеше да свършиш и сам.

— Нямах време. Какво нататък?

— Моделирах електромагнитните вариации на кристала, който ми прати. Между другото, там има доста странни феномени. Не бях виждал подобно нещо.

— Не мисля, че някой е виждал — отбеляза Мърсър.

— Притежава твърдост, която е доста високо по скалата за диаманти. А електромагнитните свойства покриват целия спектър. Проводници, изолатори, полупроводници — нищо чудно утре да наблюдаваме и ефекта на Джозефсън. Освен това действа като усилвател на микропулсации.

— Което означава?

— Което означава, че може да приеме всеки електромагнитен сигнал и да го усили хилядократно — или, при други обстоятелства, но не зная още какви, да го заглуши напълно. И може да го прави с каскадно мултиплициране.

— Джейсън, първо... забави малко. Говориш твърде бързо. Второ, използваш физика върху един прост геолог. Трето, по-малко ме интересува какво прави сега, отколкото тогава — през 1937.

— Ясно. — Физикът си пое бавно въздух. — Накратко, интуицията не те е подлъгала. Тези кристали са можели да променят изцяло действието на радиото на онзи самолет, също както и на пеленгатора. Като се има предвид количеството им, около два̀йсет и три килограма, те несъмнено са повлияли и на хронометъра на навигатора. Когато е правел засечки с позицията на слънцето и звездите, повреденият хронометър го е пра̀щал на стотици мили встрани от курса и не е имало начин да го разберат. Знаем, че радиото ѝ е получавало сигнали от „Итаска“, кораба, пуснал котва край остров Роуланд, и че те са я чували от време на време, но комуникациите им са били повлияни от увеличителния ефект на кристала в носа на самолета.

— Ето ти въпрос за един милион долара — каза Мърсър. — Можеш ли да изчислиш по количеството кристали в самолета как точно е била повлияна навигацията на Фред Нунън?

— Наложил се да пусна около четирийсет милиона симулации, за да получа стойности, близки до верните, но го направих. По-трудното е да се изчисли каква част от електромагнитния ефект е била блокирана от екранировката, използвана от Дилман. Приложих принципа на КИСС, сиреч правилото за максимално опростяване, и

стигнах до извода, че се е постарал само дотолкова, доколкото да не привличат светкавиците, но не и да бъдат блокирани останалите ефекти върху дължината на вълната или нейната честота. А тъкмо те са оказали влияние върху работата на хронометъра и радиото.

— Все пак получи ли някакви резултати?

— Не съвсем точни, ала с доста висока степен на приближение. Затова ми трябваха онези четирийсет милиона симулации. Ти беше прав. Въобще не е било близо до остров Хауланд, накъдето е трябвало да летят. Определих, че са поели на север, както са възнамерявали, но постепенно курсът им се е измествал на изток.

— И къде по-точно ги е отвел? — попита Мърсър, който вече беше уредил пътуването си до Южния Пасифик. Беше запазил билет през Фиджи, Тарауа и Мауро до Маршалските острови, макар все още да не знаеше какъв е бил окончателният курс на падналия самолет. И за всеки случай, ако се окажеше, че грешката е твърде голяма, бе резервирал и място за Оукланд. Отговорът на Джейсън щеше да стесни възможните дестинации.

— Доколкото можах да преценя, горивото им е свършило близо до Уолис и Футуна.

— Кой са пък тия?

— Уолис и Футуна са острови, а не хора. Принадлежат на французите. Уолис е по-северно от Футуна и мисля, че са паднали край втория.

— Кое е най-близкото международно летище?

— Бих летял за Фиджи. Самоа е по-близо до Уолис, а Фиджи до Футуна.

— А сега отново въпросът за милион. Дали е била достатъчно близо, за да види островите и да се опита да кацне, или горивото им е свършило наред океана?

— Виж това не знам, Мърсър. Най-високият връх на Футуна е 540 метра. Може да се забележи от четирийсет до петдесет мили, в зависимост от видимостта. Ако е имала достатъчно гориво, вероятно се е насочила нататък.

— Заселен ли е?

— Аз да не съм ти уикипедията? — тросна се Джейсън. — Намерих ти мястото. Да не искаш цялата му история?

Мърсър се усмихна.

— Бас държа, че вече си един от най-големите специалисти в света по Уолис и Футуна, дори и никога да не си бил там.

Рътланд изглеждаше едновременно горд и засрамен.

— Нали знаеш, че обичам да изпипвам нещата в детайли.

— Население?

— Да. Днес са около пет хиляди, повечето от които живеят в два града. По времето, когато е катастрофирала Еърхарт, са били половината от този брой. Интересното е, че близо до Футуна има незаселен остров, казва се Алофи. Говори се, че някога там имало канибали и че докъм края на деветнайсети век никой не се връщал от острова. Така че, да отговоря на незададения ти въпрос, да, мястото е достатъчно отдалечено, за да не открие никой, че е катастрофирала там преди осемдесет години.

Мърсър млъкна, припомнил си нещо. Извади телефона и набра номер.

— Деветстотин и единайсет. Какво се е случило? — попита женски глас.

— Преди пет минути имаше инцидент на метростанция „Пентагона“.

— Да, сър, знаем за това. Имате ли да добавите нещо?

— Да. Раненият, този, чиято ръка е била порязана, може да има връзка с нападението на колежа „Харт“ в Киленбърг, Охайо. — Стрелбата в университетското градче бе представена своевременно от националните новинарски емисии. — Покажете снимката му на свидетелите. Те ще го познаят като шофьора на хондата, нахлула в научната лаборатория.

— Кой се обажда?

— Бях в градчето по време на атаката и видях същия мъж днес на станцията. Изглежда, се опита да нападне някого с нож, но накрая той самият пострада.

— Сър, телефонният ви номер е блокиран. Мога ли да науча името ви?

— Не. Съжалявам. Свържете се със специален агент Кели Хепбърн или Нейт Лоуъл от ФБР — те ще могат да използват сведенията. Сигурен съм, че раненият днес на станцията и шофьорът на хондата са едно и също лице. Благодаря ви и дочуване. — Той затвори, прибра телефона в джоба си и се обърна към Джейсън. —

Това ще ги държи далече от улицата поне за известно време, дори ако никой не го разпознае. Докъде бяхме стигнали?

Джейсън поклати глава, загледан в него.

— Обсъждахме, че Амелия Еърхарт е била близо до островите Футуна или Алофи и че е най-добре да летиш дотам през Фиджи.

— Вече е уредено — отвърна Мърсър, доволен, че е взел всички предпазни мерки.

— Ще ми се да можеш да дойда с теб — въздъхна с нескрита завист Джейсън. — Такъв шанс пада веднъж в живота.

— Ще бъдеш споменат с всички необходими почести, като му дойде времето — обеща Мърсър. — Последното, което търся в този живот, е слава. А какво ще кажеш за нещата, които ти отмъкнаха от чантата?

— Куфарчето!

— Кумкуат — парира Мърсър. — Нямах да го вземеш, ако не го бях споменал. Сега имаш легитимно извинение, в случай че Фелисия те попита за него.

— Печелиш — призна Джейсън. — Ти спомена, че онези типове вече разполагат с част от минерала, така че нямах как да скалъпя измислени стойности относно електромагнитните му свойства, които те биха могли да проверят. Това, което направих, бе да променя снимките на геода, които ми прати, за да изглежда, че количеството извлечен минерал е с десет процента по-малко от действителното. Дори и да проверят изчисленията ми, пак ще стигнат до същите резултати.

— Няма ли начин да разберат, че снимките са фалшифицирани?

— Моля те — рече обидено Джейсън. — В Годард разполагаме с фотоапаратура, за която не са мечтали дори в Холивуд. Можеш да направя снимки, на които геодът да изглежда натъпкан с пуканки, и най-добрият компютърен специалист би потвърдил, че са истински.

— Добре, добре. Къде ще ги пратиш? — В случай че съперниците му имаха достъп до регистрите на авиокомпаниите, което бе напълно възможно, като се имаха предвид мащабите на предприятието от тях издирване, Мърсър възнамеряваше да откаже всички полетни резервации с изключение на тази, която Джейсън бе избрал, за да ги прати за зелен хайвер. От билетите, които бе

резервирал под името Букър Сайкс, възнамеряваше да запази само два до Фиджи.

— Те ще смятат, че самолетът е паднал близо до остров Гарднър. Това е част от изолираната островна група Карибати, бивши Гилбъртови острови, и от тях Тарауа е най-известният. Гарднър е по-близо до предполагаемия курс на Еърхарт от Футуна и в добавка е атолтът, за който се говори, че някога е бил в кръга на местата за издирване, тъй като местните говорели за някаква катастрофа.

— Наистина?

— Разбира се. Издирването на Еърхарт било истинско индустриално начинание. Парчета от самолета й са намирани почти навсякъде из Южния Пасифик. Гарднър просто е един от най-скорошните. Преди това една от преобладаващите теории бе, че самолетът й е бил пленен от японците. Била съдена и екзекутирана за шпионаж, а електрата била прибрана в склад, като онзи от „Изгубения кивот“.

— Интересна теория. Само дето Щатите са държали Япония под окупация седем години след войната и така и не са открили това толкова тайно хранилище.

— Казах теория, не факт.

— Извинявай — отвърна Мърсър малко разсеяно: вече преглеждаше списъка със снаряжение в главата си. Част от това, което смяташе, че ще му е нужно, можеше да набави на Фиджи, друга трябваше да вземе оттук. — Всичко това е чудесно, Джейсън. Не зная как да ти благодаря.

— Лесна работа, приятелю. В замяна ми стига да продължа с изследванията на този твой камък. Много странно нещо е той. И като се има предвид, че привлича светкавици, и останалите му чудни свойства, ще е най-безопасно да е в някоя лаборатория.

— Нека те попитам нещо... — Мърсър го погледна. — Наясно съм, че тези кристали са необичайни и че доста хора вече умряха заради тях. И някой излива купища пари, за да се сдобие с всичките. Но защо?

Беше ясно, че Рътланд вече е обмислял този въпрос, но че не разполага с отговор.

— Честно, не зная. Има милион възможности, но за да докажем която и да било от тях ще ни трябват още кристали — или начин да ги

отглеждаме сами.

— Сюзан Тюнис и моят приятел Ейб са проучвали как космическите лъчи въздействат на облачните формации и как това взаимодействие може да повлияе върху регулирането на глобалните температури. Ако находките им са верни, това означава, че климатът въобще не е толкова чувствителен към отделяния от човешката цивилизация въглероден двуокис, колкото ни внушават.

— Което води до какво — че глобалното затопляне не е тъй страшно?

Мърсър кимна.

— Точно с това се занимавах. И тъй като промените, които ни вещаят, са определени за близко и далечно бъдеще, все още няма как да бъдат потвърдени. Разработките на хората на Ейб биха могли да поуталожат малко всеобщата истерия. Ейб е използвал кристала на Хърбърт Хувър, за да изолира мястото на експеримента от смущенията на галактическото лъчение. Така че тази находка несъмнено има изследователски потенциал, но що се отнася до комерсиалното ѝ приложение, ще са нужни още проучвания... Трябва да има нещо друго, Джейсън, нещо, което прави минерала уникален. Направи ми услуга и си помисли за какво би могъл да го използва човек без никакъв морал. Хора, които са готови да убиват, за да се докопат до него, едва ли имат благородни намерения. Мисли за оръжия.

— Възможно е — съгласи се Джейсън. — Ще трябва да се поразровя, за да проверя какво военно приложение би могъл да има този кристал.

— Но искам да си много внимателен. Тези типове са безскрупулни. Няма начин да те свържат с мен. Никога не съм използвал името ти по телефона. Въпреки това през следващите няколко дни гледай да не привличаш внимание. Заведи Фелисия някъде да си починете, ясно?

— Тя може да си взема отпуска когато поиска, но аз заминавам за Хюстън за двудневна конференция. Няма причина да си променям плановете.

Мърсър натисна звънеца, за да съобщи на шофьора на автобуса, че ще слиза на следващата спирка.

— Благодаря. — Протегна ръка на Джейсън. — Ако имаме късмет, до седмица ще влезеш в историята като човека, открил

самолета на Амелия Еърхарт.

— Ами ти?

— Аз ще съм момчето, което си пратил да свърши черната работа — ухили се Мърсър. — Хората помнят Хауард Картър, а не египетския работник, изкопал гроба на Тутанкамон.

22.

„Академик Николай Жуковски“ бе 170-метрово чудо на постсъветското величие. Корпусът му бе боядисан в черно, надстройките в бяло, а вътрешните коридори — в онзи оттенък на зелено, който руснаците, изглежда, харесваха толкова много — или можеха да закупват при невероятна отстъпка. Надстройките бяха ниски и тесни и придаваха на кораба почти елегантен вид, още повече че нямаше нужда от грозен и опушен комин. Но тъкмо това, което го правеше функционален, го и загрозяваше. Пред триетажните надстройки имаше две огромни сателитни антени, с диаметър повече от трийсет метра, което караше краищата им да се подават извън бордовете. На задната палуба стърчеше една дори още по-голяма антена. Приличаха на онези вдлъбнати чинии, по които си падат радиоастрономите. Първите две бяха монтирани върху мощни хидравлични пръстени, за да могат да се насочват. Задната бе толкова голяма, че бе перманентно фиксирана и хвърляше сянка върху палубата, сякаш там е разпъната гигантска тента.

„Жуковски“ бе замислен и построен като модерна проследяваща станция за съветската версия на космическата совалка, кораб за многократна употреба под името „Бурани“. Макар че програмата така и не премина отвъд един-единствен неуправляем полет, голяма част от оборудването на кораба бе предназначена за времето, когато на орбита щяха да бъдат изведени множество „бурани“, за да вдъхват ужас у Запада и да възхваляват руската космическа мощ.

И подобно на много други проекти, започнати от Съветския съюз малко преди системата да се срине, пълнежът бе предимно пропаганда за вътрешно ползване. Докато американците се радваха на гостоприемните предложения на още десетина народа да разположат там своите проследяващи станции, руснаците бяха принудени да построят за тази цел кораби, тъй като по онова време само шепа страни имаха дипломатически връзки с тях. Това оправдаваше и появата на бял свят на „Жуковски“. Но което бе по-важно и значимо за

„Жуковски“ и неговия кораб близък, това беше атомният двигател на борда. Вярно, нямаше никаква функционална нужда корабът да е снабден с атомна енергия, тъй като потреблението на системите му не бе толкова голямо. Но руските конструктори просто се бяха опиянили от идеята, че тяхното последно творение ще разполага с най-модерна и ефикасна атомна електроцентрала и че господството им върху термоядрената енергия е толкова голямо, че могат да я прилагат не само за военни, но и за мирни цели. Американците бяха изминали същия път с построяването на атомната фрегата „Савана“, докато не си дадоха сметка, че пропагандата е необходима само когато изоставаш в надпреварата.

Макар че така и не бе получил възможност да изпълни ролята си в космическата надпревара, „Академик Жуковски“ се бе сдобил с друго предназначение. Вместо да бъде демобилизиран бе прехвърлен в една военна база близо до Владивосток, където го държаха в работещ режим само за да играе ролята на резервен енергоизточник за несигурните генератори на базата. Доста позорно предназначение, но по-добре, отколкото да го пратят за скрап.

Когато замисли своя план, Д'Авежан се свърза с командира на базата с предложение да закупи кораба. „Академик Жуковски“ се нуждаеше от сериозен ремонт и преоборудване, за да може да излезе отново в открито море, и за щастие скоро успяха да се договорят за цената. Корумпираният адмирал освен това получи предложение корабът да бъде ремонтиран в неговата база, което отне шест месеца и изяде 60 милиона долара, ала Д'Авежан продължаваше да смята, че това е една от най-успешните му инвестиции.

След като напусна Владивосток корабът се отдалечи от често използваните морски трасета и с изключение на една вертолетна доставка от Куширо, Япония, която съдържаше откраднатия в Америка кристал, остана далече от общественото внимание. „Академик Жуковски“ беше вече в Пасифика и приближаваше екватора до една отдалечена точка северно от Нова Гвинея. Още по-странен бе този факт в светлината на информацията, с която Д'Авежан се бе сдобил през последните четирийсет и осем часа — информацията относно местонахождението на самолета на Еърхарт. Кристалите, които така упорито издирваха, се намираха на по-малко от хиляда мили от

сегашното местоположение на кораба и Д'Авежан смяташе час по-скоро да сложи ръка на тях.

Преди това ново развитие възнамеряваха да използват комбинация от естествени кристали — Д'Авежан разполагаше с един камък от Америка и с втори, който бе получил като наследство от своя дядо — който на свой ред се бе сдобил с него по загадъчен начин като млад изследовател в Ориента. Професор Жан-Робер Фортескю, даровит учен, работещ за Д'Авежан в една от свръхмодерните лаборатории на „Юродайн“, бе разработил способ да синтезира изкуствен минерал, което на свой ред бе довело до откриване на уникалните свойства на камъка. Фортескю бе синтезирал минерали, използвайки мощни пресоващи машини, които упражняваха титанична сила, като същевременно загряваха кристалите-семена до над 1000 градуса по Целзий. В такава адска среда късметата оригинални кристали бяха стимулирани да ускорят растежа си и да добавят материя сами към себе си, както гущерът си отглежда опашка. Както и при споменатото влечуго новият израстък не беше толкова добър, колкото оригиналът. Също като Д'Авежан Фортескю нямаше търпение да се сдобие с нови количества от кристала, макар че за него това бе по-скоро интелектуално упражнение, отколкото източник на печалба.

Фортескю вече бе проверил на два пъти изчисленията и бе стигнал до същото място в океана, за което бяха получили сведения от човека във Вашингтон. Като предпазлив учен, той не бе склонен да приеме на вяра заключенията на друг, ако не са сходни с неговите. Изследванията на електрическите свойства на мострата подкрепяха разработките му и заключенията изглеждаха достоверни, в светлината на това, което бе направил. Но той също така си даваше сметка, че едно минимално отклонение от началната точка може да доведе до сериозни различия в края. Който и да бе американецът, работил над тази задача, несъмнено бе много добър. Толкова добър, че Фортескю с радост би го взел на работа в лабораторията си.

Подобно на много академици, Жан-Робер Фортескю не обръщаше внимание на хода на времето, когато се заемеше с някой проблем. Можеше да прекарва часове и дни в лабораторията, забравил за сън и храна, и цели седмици, без да се изкъпе. Понякога тази всеотдайност караше хората да странят от него.

Фортескю бе заинтригуван от забележителната екранираща способност на кристалите. Първоначалната му идея бе, че подобно свойство може да се приложи за екранировка в микроелектрониката, при това на нанониво, но скоро след това Фортескю се прехвърли към мащабен геоинженерен експеримент, с опит да подсили земното магнитно поле. Д'Авежан го бе убедил, че подобни проучвания ще помогнат за избягването на глобална климатична катастрофа. Жан-Робер не бе сигурен дали експериментът е насочен точно в тази посока, но след настойчивите молби на Д'Авежан бе твърдо решен да продължи.

Фортескю работеше вече десети час, без да почива, ако не се броеше краткото отскачане до тоалетната, за да си облекчи мехура и да гаврътне една богата на електролити и предназначена за спортисти смес. Преглеждаше фотосите, които американецът бе направил на афганистанския геод, откъдето бяха добити тези невероятни камъни. Бе виждал вече геода в серия снимки, направени от пакистански войник от групата, наета да проследи и нападне американеца в онази размирна част на страната. Нямаше никаква причина да не пропусне аномалията. Вътрешността на геода бе приблизително с размери на вана и с неравна повърхност, по която навремето бяха полепвали новообразуваните кристали. Всичко това бе толкова сложно, че наподобяваше на лице в тълпа — всеки дребен детайл се губеше в общото. При едно от първите компютърни сравнения бяха потвърдили, че топографският пейзаж е еднакъв и на двете поредици снимки, но докато ги сравняваше с невъоръжено око на два съседни монитора, Фортескю внезапно забеляза известна разлика. И веднага щом я забеляза, изруга.

— Ама ти наистина си много умен — каза високо на празната стая. — Толкова си хитър, че успя да измамиш дори моите компютри. Ха! Но не и мен!

През следващия час Жан-Робер прегледа всички изчисления, над които бе работил толкова неуморно от дни, и ги приведе в съответствие с новите данни за размерите на геода. Не разбираше само защо филтриращата програма, която бе използвал за обработка снимките на американеца, не бе засякла различието. Филтърът работеше на ниво битове: търсеше статистически аномалии или признаци за намеса, ала не бе засякъл нищо. Технологията, срещу

която се бе изправил, бе наистина забележителна, но понякога това, което не може да види компютърът, го вижда човешкото око. И след около час работа той вече знаеше, че снимките, пратени от Вашингтон, са фалшифицирани.

Размерът — обемът — на геода — беше намален с 9,681 процента. В този момент Фортескю разбра, че противникът му се подиграва с него. Това бе плесница в лицето — и Фортескю с радост се хвърли в надпреварата. Още няколко часа проверява всички изчисления, като пускаше симулация след симулация с такова усърдие, че корабният инженер засече повишено потребление на енергия въпреки свръхмощния атомен двигател и се свърза с контролния център, за да се увери, че всичко е наред.

— Няма проблеми, шефе, уверявам те — отвърна Фортескю, когато телефонът на работната му станция иззвъня. — Но трябва да ме извиниш. Налага се незабавно да говоря с мосю Д'Авежан.

23.

Близките един до друг острови Футуна и Алофи едва се различаваха на хоризонта, дребни издатини върху линията, където земята срещаше небето, истински диви местенца, сякаш все още незасегнати от човешка намеса. По-големият, Футуна, се намираше вляво, когато се приближиха от юг, и бе отделен от съседа си с широк две мили канал. От тази гледна точка Алофи представляваше скалиста твърдина с вулканични хълмове, все още неизравнени от неуморната дейност на вълните и вятъра, ала по-нататък се виждаха снежнобели брегове и пясъци. Гористата част в средата на острова изглеждаше девствена и праисторическа, но капитанът им съобщи, че в джунглата има няколко плантации, отвоювани от гъстата растителност, където островитяните отглеждали тютюн и таро.

Бяха наели във Фиджи десетметрова яхта, която обаче получиха в комплект с капитана и неин собственик, бивш австралиеца, казваше се Рори Рейс, отказал срещу всякаква възможна сума да им я преотстъпи за самостоятелно плаване. Яхтата разполагаше с високо мостче за удобство на любителите на риболова, задна платформа за гмуркане и спални помещения за седем души. Имаше и надуваема лодка с двигател за разходки до брега и компресор за зареждане на кислородни бутилки. Каютата на Рейс бе под мостика. Мърсър и Бук хвърляха ези-тура за по-голямата каюта на носа и Бук извади късмет. На втория ден от плаването той информира Мърсър, че леглото му е пухкаво като облаче, а Мърсър измърмори, че неговото е твърдо и мирише на крака.

Сайкс бе успял да си уреди кратка отпуска чрез комбинация от събрани почивни дни и успешната намеса на неговата приятелка Стаси. Това обаче му струва обещанието пред Стаси, че повече няма да се връща в Кабул, и уверението, че двамата с Мърсър не са тръгнали на разходка из Южния Пасифик в компанията на знойни местни красавици. Стаси харесваше Мърсър, ала това не означаваше, че вярва на него или на Бук. „Твоят бял побъркан приятел“ — така го наричаше често.

След успешно разиграната сцена с „ограбването“ на Джейсън във вашингтонското метро Мърсър и Бук се бяха прехвърлили в бунгалото на Сайкс близо до Форт Браг в Северна Каролина, където обсъдиха и съставиха списък на нещата, от които ще имат нужда по време на предстоящото пътуване. На следващата сутрин Бук тръгна по магазините, докато Мърсър се зае да търси подходящ плавателен съд от пристанището във Фиджи. Прекара часове над лаптопа на Бук и почти толкова време на телефона, докато се натъкна на капитан Рори Рейс и неговата яхта „Сува Сърпрайз“, изящен малък рибарски кораб, кръстен на името на столицата на Фиджи. Яхтата бе оборудвана с допълнителни резервоари за гориво, за да може да покрива по-големи разстояния.

Мърсър се опита да я наеме, обаче твърдоглавият австралиец заяви, че без него яхтата няма да отплава от пристанището. Рейс бе петдесетгодишен, с яркосини очи, скрити под мрежа от бръчки, покриващи цялото му широко дружелюбно лице. Посрещна ги на международното летище „Нади“ и първото, което направи впечатление на Мърсър, бе здравето му ръкостискане. А след това — веселият му смях. Едно от първите неща, които каза обаче, бе, че като ги гледал, се радвал, че не ги бил пуснал с яхтата си сами.

— Защо мислите така? — попита навъсено Бук.

— Защото познавам белята, когато я видя, а вие двамата сте си направо беля. Нещо повече, ако не се боях да изгубя парите за чартъра, щях да ви кажа да се мятате още сега на самолета, да отлетите за Хавай и да забравите завинаги за капитан Рори.

Рейс ги бе огледал още докато слизаха от самолета. Бук беше с шорти, което се оказа доста предвидливо, защото панталонът на Мърсър вече бе залепнал за краката му.

— Не зная каква ви е играта — продължи капитанът, — но не мисля, че става въпрос за археология, както казахте по телефона.

— Търсим паднал самолет — увери го Мърсър. — Честно.

— Е, ще видим.

Преди да напуснат летището Мърсър каза на Рейс, че трябва да приберат багаж от митницата. Багажът беше пратен с експресна доставка голям пакет от Щатите. Митничарят накара Мърсър да отвори пакета и сака, идващ с него, за да се увери, че съдържанието отговаря на описанието. Това обаче не отслаби подозрителността му и

той прекара багажа през рентгеновото устройство, като го разглежда цяла минута, докато накрая се успокои. Както бе написано в описа, американецът бе получил двайсет килограма висококачествена медна жица, пренавита и натъпкана в кутия с размерите на охладителна чанта за пикник. Митничарят накара Мърсър да плати вносно мито и освободи пратката. Бяха я донесли двама митничари, но Бук с лекота я вдигна сам, сякаш бе стиропор.

На следващата сутрин се качиха на яхтата. Напуснаха пристанището на яхтения клуб „Роял Сува“ и скоро оставиха зад гърба си бариерния риф на Фиджи и се насочиха към открито море. Яхтата се оказа отлично оборудвана. Когато слънцето залезе, двамата пътници се изтегнаха в койките за отдавна жадувана почивка.

Мърсър се събуди призори и усети, че морето се е поразвълнувало. Все още бе слънчево, ала вятърът леко щипеше и дори неопитен моряк като него можеше да определи, че се задава буря. Той се качи на мостика. Рори Рейс седеше на руля, сложил до себе си шише вода и захапал пура между белите си зъби.

— Поспа ли?

— Когато се кача на яхта, сякаш ме хваща сънна болест — призна Мърсър. — Отплаваме ли, гушвам възглавницата.

— А твоят як приятел?

— Той е бивш военен. Обучен е да спи когато може.

— Какви сте вие двамата — наемници?

— Не. Всъщност търсим един паднал самолет. Проблемът е, че има и други заинтересувани. Пратихме ги да го дирят в грешната посока, но те са опасни и много способни типове.

— Опасни?

— Няма да те лъжа. Убиха хора, за да намерят този самолет.

— А какъв самолет всъщност търсите? Само не ми казвай, че е самолетът на Амелия Еърхарт, че ще се гръмна.

— Прибери оръжието, капитане, защото точно него търсим.

Рейс вдигна театрално ръце.

— Бог да ме пази от глупаци! Но парите са си твои, друже. И чартърът също. Ала позволи ми да съм първият, или може би последният, който ще ти каже, че тя се е изгубила на повече от хиляда мили северозападно от нас и е най-малко на шест хиляди метра под водата.

— Когато е излетяла от Нова Гвинея, тя е взела геоложки образци, които са повлияли върху навигационните системи на кораба. Дватамата с Фред Нунън са се отклонили от курса десет минути след излитането, но са продължили да летят, без да го знаят. Един от най-мощните компютри на света направи изчисления и според него горивото им е свършило близо до остров Футуна, място толкова далеч от предполагаемия им курс, че никога не са ги търсили там.

— Значи и вие като цял куп заблудени души търсите съкровище из Южния Пасифик?

Мърсър поклати глава.

— Преди две седмици не знаех почти нищо за Амелия Еърхарт. Но един мой приятел бе убит заради мостра от минерал, който тя е пренасяла, а хората, които го убиха, издирват останалото. Смятам да ги спра.

Дватамата се измериха с погледи, преценяваха доколко всеки от тях е искрен. Накрая Рейс изсумтя:

— Какво пък, щом така казваш...

Отне им двайсет и четири часа да стигнат Футуна и Алофи, като последните осем прекараха в битка с дъжда и бурята, които щяха да направят пътуването им отвратително, дори опасно, ако не разполагаха с мощни двигатели, а трябваше да разчитат само на платната. Макар че беше сутрин, когато пристигнаха, небето беше навъсено и мрачно. Валеше дъжд, а на хоризонта проблясваха канонади от светкавици.

— Ще направим обратен завой и ще влезем в канала между двата острова. Това е най-добрата защита срещу бурята. — Рейс посегна към руля, ала Мърсър сложи ръка на китката му. — Какво има?

— Букър трябва да слезе на брега. Ще потърсим укритие след това.

— Защо?

— Имам теория, че ако самолетът на Еърхарт е в околностите на острова, над мястото, където е паднал, ще се наблюдава необичайно висока активност на светкавици. За да провери това, Букър ще проследи бурята от най-високия хълм.

— Казва се Колофау.

— Е, ти знаеш.

Букър вече беше на задната палуба под мостика. Беше размотал жицата и я беше намотал около дръжката на една метла. Носеше бойна

камуфлажна униформа под пончо също в защитен цвят. Заради широкополата шапка, която висеше на гърба му върху раницата, изглеждаше странно изгърбен.

— Мърсър! — извика той през шума на приближаващата се буря.

Мърсър отиде при него и попита:

— Взе ли всичко, което ти трябва?

Бук го потупа по рамото.

— Естествено. Помогни ми с лодката и чакай да ти се обадя.

След двадесет минути радиостанцията в джоба на Мърсър изписука и Сайкс докладва:

— На позиция съм. Имам чудесна гледка към югозападния достъп за острова. На четиристотин метра височина съм и това ми осигурява отлична видимост въпреки бурята. Сега ще засека координатите и ако имаме късмет, лазерният далекомер може да проработи.

— Действай — каза само Мърсър.

Бурята продължи да бушува през целия ден и през нощта. Известно време Мърсър и Рейс се забавляваха с карти, после Мърсър помогна на капитана да прегледа двигателите в машинното. Макар че бяха в обхват, Бук по навик поддържаше старателно радиомълчание. И въпреки че Мърсър гореше от желание да го потърси, за да го осведоми колко вкусен е бил обядът, се наложи да спазва правилата на играта. Едва призори на следващия ден, когато ветровете започнаха да утихват и влажността да става поносима, Бук най-сетне се свърза.

— Готов съм за евакуация, край.

— Не и докато аз не кажа, край.

— Трябва ли да повтарям, че е време да сложим край на тази идиотщина, край.

Мърсър се разсмя.

— По доброто ти настроение да съдя ли, че тази нощ някоя местна принцеса те е навестила в бивака?

Сайкс също се разсмя.

— Не бивака ми намери тя.

Мърсър обаче нямаше търпение да чуе резултата.

— Добре де, казвай.

— На сто деветдесет и пет градуса спрямо моята позиция, не повече от пет мили от острова, място в океана, което нощес се изпържи от светкавици. Мърсър, това бе най-изумителната гледка, която съм виждал. Морето сякаш сияеше на миля наоколо, като че бе свръхзаредено с електричество и флуоресцираше като неон.

Мърсър почти извика от възторг.

— Ще купя на Джейсън каса от любимия му скоч!

— Не забравяй, че аз предпочитам бърбън.

— Може и за теб да заделя нещичко.

— Нещичко? Ей, няма уважение към работещия човек. Вдигай си задника и ела да ме прибереш. До час може да се гмурнем на мястото на катастрофата.

Капитан Рейс вече бе запалил двигателите. Яхтата заобиколи западния край на остров Алофи и продължи да следва южния бряг преди да завие към брега, където ги очакваше Букър.

Наемникът бе прибрал пончото и ризата в раницата си и сега стоеше като полугола стилизирана статуя — мускулите му се очертаваха под тъмната кожа.

— Брей! — възкликна Рейс. — Видях, че приятелят ти е як, ама пък чак толкова...

— Не го бива много с мозъка, така че за компенсация отделя внимание на мускулите — отвърна Мърсър.

Капитанът поклати глава.

— Ама и вие сте една комбина... Как се запознахте? В армията?

— Какво? — Мърсър се върна в настоящето. Беше зареял поглед в морето, докато си мислеше какво може да намерят там. — А, не. Букър ми беше нещо като детегледачка, когато работех за правителството. Доста бързо осъзнах, че е тъкмо човекът, който бих искал винаги да ми пази гърба.

— Хубаво е да си имаш такава дружка — каза Рейс. — Рядка порода.

— Прав си — потвърди Мърсър, но си мислеше за Ейб. Още един от тази рядка порода.

Сайкс ловко преодоля прибоя, както го бяха обучавали на курсовете за „тюлени“ в Колорадо Бийч близо до Сан Диего, и скоро стигна до яхтата. Мърсър привърза лодката за платформата за гмуркане и Сайкс се качи на борда.

— Благодаря.

— Можеш да ми благодариш и за кафето, което вече ти направих и което те чака.

— Ти наистина си добър човек.

Със съвместни усилия двамата вдигнаха надуваемата лодка и я закрепиха на стойката до борда.

Мърсър извика към мостика:

— Готово, Рори. Знаеш посоката и разстоянието. Да не губим време.

Мъркащите двигатели се изпълниха с живот и зад кърмата на яхтата се вдигна облак бял пушек. Мърсър и Бук използваша времето, за да подготвят водолазните снаряжения. Не знаеха каква ще е дълбочината, но предполагаха, че няма да им се наложи да обличат водолазни костюми в топлите тропически води. Екипировката на Рейс бе в отлично състояние и от най-високо качество. Дори Сайкс, който бе привикнал Чичо Сам да му купува най-добрите и най-модерни играчки, беше впечатлен. Тъй като той бе с по-голям опит, се разбраха той да води.

След двайсет минути двигателите отново притихнаха и след това угаснаха напълно. Чу се дрънчене, последвано от плясък. Рори се появи над тях, нахлупил на главата си широкопола шапка.

— Пристигнахме и имате късмет. Дълбочината е само двайсет и пет метра. Достатъчно плитко, за да спусна котва.

— Великолепно — каза Мърсър. — Първо ще се спуснем да огледаме дъното. Ако имаме късмет, може да си ни доставил точно на място. Ако не, ще използваме сонара, който нае по наша молба.

— Искате да го дърпам с яхтата ли?

— Не е необходимо. Достатъчно малък е, за да използваме надуваемата лодка.

— Вашите желания са закон за мене, момчета. Ще следя прогреса ви от борда. Имам резервна бутилка. Ако някой от вас закъса, мога да му помогна.

Това не беше част от уговорката им и Мърсър подозираше, че Рейс го е пипнала търсаческата треска — една от най-заразните болести, която кара дори най-здравомислещия човек да игнорира опасностите и да заложи живота си на карта заради невъзможна мечта.

Докато Мърсър си нагласяваше екипировката, Бук проверяваше методично всеки елемент — колана с тежести, бутилките и вентилите, компенсатора. Прегледа дори плавниците и уплътненията на маските.

— Ние сме партньори — обясни той. — Коего означава, че закъсаш ли ти, и аз може да пострадам. Същото важи и за екипировката. Имаш ли дефекти в нея, значи и аз ги имам. Проверих я, за да не се удавя, докато се опитвам да те спася.

Мърсър осъзна, че този път Бук говори сериозно. Опитваше се да му внуши, че животът им може да е заложен на карта.

— Разбрах те.

След като приключиха с проверките, скочиха от платформата и се гмурнаха в тюркоазено сините води край вулканичния тихоокеански остров. Веднага щом мехурчетата се разсеяха Мърсър установи, че видимостта им е почти неограничена. Дъното бе като озарена от слънцето морава, наред която тъмнееше единствено сянката на яхтата. Водата бе кристалночиста и топла като във вана.

Дъното бе предимно пясъчно, само на отделни места стърчаха черни и сиви скали, щръкнали от земята още по време на раждането на острова. Букър се гмурна надолу, спря да си нагласи дълбокомера и погледна назад, за да се увери, че Мърсър е изравнил налягането в ушите си. Когато стигнаха пясъчното дъно, провери дълбочината и въведе цифрата на миниатюрния си ръчен компютър. Веднага получи времето за спускане, вдигна палец към Мърсър и описа кръг с палец и показалец.

Мърсър върна жеста.

Сайкс имаше компас и определяше посоката и темпото. Мърсър, който бе привикнал да вдишва и издишва през шнорхел, трябваше да го прави с честотата, с която го правеше и Букър. Така щеше да избегне често повтаряната грешка на новациите да поемат твърде много въздух.

Скоро започнаха да привличат вниманието на местните обитатели. Мърсър не знаеше имената на рибите, ала не спираше да се диви на фантастичното разнообразие от цветове и очертания, родени от всякакви ниши на еволюционния процес. По дъното също имаше безброй признаци на живот, по пясъка се виждаха дири от крачета на ракообразни и морски звезди, ала около рифовете животът показваше най-голямо изобилие. Водорасли размахваха лениво израстъците си.

От пясъка се подаваха корали с безброй оттенъци, наоколо кръжаха рибни пасажи, които се стрелкаха изплашено, ако се приближи хищник. Оцъкдени очи и скрити от сенки тела надничаха от дълбоките пукнатини. По някое време Мърсър забеляза и озъбената паст на една мурена.

Обикаляха близо половин час, но нямаше следи от потънал самолет. Букър разрови пясъка на десетина места, отдалечавайки се бавно на изток, така че когато поемат назад към лодката да прекосят неизследвана територия.

Скоро стигнаха коралов риф, отвъд който склонът се спускаше към тясна долина. Отгатышният край на долината бе само на стотина крачки, но дъното се спускаше поне на десетина метра под сегашната им дълбочина. Долу беше тъмно и зловещо.

Двамата се спогледаха. Сякаш бяха почувствали едновременно едно и също.

Стените на клисурата бяха тъмносиви, вулканичен камък от стеклата се и изстинала лава. Пясъкът на дъното не беше разстлан, а скупчен на малки хълмчета. Сянка премина над тях, нещо достатъчно голямо, за да запречи слънчевата светлина. Те вдигнаха едновременно глави, но не видяха нищо.

Продължиха издирването.

Като геолог Мърсър го забеляза пръв. Част от стената на каньона бе поддала, откъсвайки се от основата. Подобно свличане не беше необичайно. Това, което привлече вниманието му, бе, че скалата над мястото на свлачището е покрита с пукнатини. Той се приближи, за да я огледа по-добре. Докосна камъка и върху скалата остана дълбока дия. Камъкът бе толкова напукан, че се разпадаше при най-лекото докосване. Мърсър погледна нагоре. Разстоянието бе почти невъзможно, ала доказателството бе пред очите му. В продължение на осемдесет години върху тази скала се бяха изсипвали безброй светкавици и шокът от високоволтовото електричество, изпаряващо водата в околността, бе превърнал камъка в ронлива смес. Картина, подобна на тази, която бе видял в Афганистан, само че тук водата бе помогнала на светкавиците да причинят по-дълбоки поражения в скалата.

Бук изрисува питанка във водата. Мърсър кимна и посочи надолу.

Бук провери запасите им от въздух, погледна ръчния компютър и разтвори два пъти по пет пръста, за да каже, че имат десет минути. Мърсър отвърна с утвърдителен знак и остави на Сайкс да води надолу в каньона.

Веднага щом започнаха да се спускат температурата на водата се понижи. Двамата опипваха периодично скалата, за да се уверят, че няма, да рухне върху тях, когато стигнат дъното. Успяха да отделят малки камъчета, но нищо, което да събуди опасения. Мърсър следеше ритъма, с който се отделяха мехурчетата на Сайкс, за да го спазва.

Дъното на каньона бе безпорядъчна купчина от натрошени камъни, повечето малко по-едри от юмрук, но имаше и няколко истински канари. Двамата започнаха да разравят отломките, като внимаваха да не вдигат утайка.

Откри го Сайкс. Махна рязко с ръка, за да привлече вниманието на Мърсър. Сочеше му някакъв гладък предмет, леко извит и лъскав, сякаш покрит с облицовка. Когато плъзна длан по него, отдолу се показва тъмносив метал.

Сърцето на Мърсър подскочи. Бяха успели още при първото гмурване! Бяха открили самолета! Помогна на Бук да отмести още няколко камъка и възбудата му постепенно премина в учудване — а после и в разочарование. Не бяха открили крилото или фюзелажа на електрата. Това беше открита лодка със стоманен корпус, може би спасителна, прекарала тук десетилетия. След още няколко минути установиха, че е била пълна с торби с цимент. Хартиената опаковка отдавна се бе разпаднала и втвърдените парчета бяха полепнали по дъното на лодката.

Бук потупа Мърсър по рамото и му посочи с палец нагоре. Бяха стигнали предела и трябваше да се издигнат. Направиха две декомпресионни почивки по пътя до повърхността и изплуваха на около четвърт миля от Рори Рейс и неговата „Сува Сърпрайз“. Той ги забеляза още преди да му помахат. Вече беше свалил лодката на вода и скочи в нея. След миг от мотора се вдигна черен облак и той се понесе към тях.

Сайкс изплю регулатора от устата си.

— Никога не бива да се изоставя яхтата без човек на борда.

— Сигурно смята, че сме достатъчно близо.

— Ако го направиш във флота, ще миеш кенефите до края на службата си.

Щом ги доближи, Рейс намали скоростта и описа полукръг. Помогна на Мърсър да прехвърли борда с едно рязко дръпване на бутилката и двамата заедно издърпаха Букър вътре. Беше малко тясно за трима с екипировка, но се справиха.

— Как мина?

— Намерихме нещо обещаващо — отвърна Мърсър.

— Но се оказа стара лодка, пълна с циментови торби, вероятно отпреди петдесетина години.

— Ще се гмурнете ли пак?

Мърсър погледна Бук и той каза:

— Ще си починем няколко часа и може да слезем пак преди залез-слънце. Или пък да си поиграем със сонара?

Мърсър внезапно бе споходен от интересно хрумване.

— Онази натрошена скала ме заинтригува. Питам се дали под старата лодка няма нещо друго и дали екипажът ѝ не се е озовал на погрешното място в погрешния момент.

— Мислиш, че лодката е била потопена от мълния?

— Възможно е. Трябва да я прегледаме от долната страна. Помисли си само какво съвпадение — да се окаже точно там, където търсим.

Върнаха се на яхтата и докато Бук пълнеше наново бутилките, Рори им направи обяд с рибата, която бе уловил. Използва идеалната комбинация от подправки и плодове.

След час Мърсър с тревога установи, че в небето над тях се чува шумът от приближаващ се самолет. Не можеше да го види, тъй като бе скрит от остров Алофи, но чуваха съвсем ясно бръмченето на турбовитловия двигател. После звукът внезапно утихна. Мърсър погледна многозначително Сайкс и той се спусна долу. Повече не се показва на палубата.

— Рори? — попита Мърсър.

— Спокойно, друже. Това трябва да е самолет с доставки от остров Уолис. След двайсет минути ще излетят и ще се разкарат.

Мърсър прекара следващите двайсет и пет минути в напрегнато очакване. Когато най-сетне забеляза отново малкия самолет, той бе сребриста точка, издигаща се право на север в безоблачното небе.

— Казах ти да не се тревожиш — подметна Рейс.

— Не съм се тревожил — отвърна Мърсър, ала си даваше сметка, че се е поддал твърде лесно на параноята.

В четири следобед Бук прецени, че азотът се е разтворил достатъчно в кръвта им, за да не създава опасност, и навлякоха отново снаряжението. Рейс вече бе откарал яхтата над мястото, където бяха открили лодката, и те трябваше само да последват веригата на котвата до дъното. Този път взеха и метален лост, за да повдигат циментовите парчета.

Спуснаха се бързо и незабавно се захванаха за работа. Светлината видимо бе намаляла, след като слънцето се бе скрило зад остров Футуна, ала видимостта оставаше отлична. По-едрите парчета цимент тежаха над трийсет килограма и изискваха доста голямо усилие, макар че ги местеха във водата. След четирийсет минути, когато Бук вече подаваше тревожни сигнали, че заради усилената работа кислородните им запаси привършват по-бързо, Мърсър успя да отмести и последния блок и установи, че на дъното на лодката има дупка колкото човешка длан. Нямаше съмнение, че е от взрив или мощен разряд, идещ отгоре.

Това, което привлече вниманието му, бе точно под отвора, чиито краища бяха обгорели, сякаш е бил пробит от светкавица. Беше нещо с гладка метална повърхност. И лъщеше като огледало. Мърсър докосна с ръка лъскавата повърхност и усети леки равномерни неравности от оребряването на крилете. Махна на Бук да се приближи и му посочи с пръст.

Букър се ококори, осъзнал, че това, което вижда, е вероятно част от крило или корпус на самолет. Погледна въпросително Мърсър. Мърсър кимна. Бяха преместили достатъчно циментови късове, за да могат да изтикат настрани потъналата лодка, но с толкова много камъни наоколо нямаше никакъв начин да я преобърнат. Сайкс обмисли проблема за миг, после даде знак на Мърсър, че е време да изплуват. Мърсър искаше да продължат работа, но трябваше да се вслуша в съвета на по-опитния си приятел.

Този път, когато се озоваха горе, можеха да се изкатерят направо на платформата за гмуркане по стълбичката, която Рейс бе спуснал.

— Каж ми, че имаш идея — каза Мърсър веднага щом свали регулатора.

— Имам — отвърна Букър.

Рейс помогна на Мърсър да си свали бутилката.

— Какво намерихте, момчета?

— Има нещо под старата лодка — отвърна Мърсър. — Нещо изработено от алуминий.

— Самолет? — попита австралиеца.

— Най-вероятно — каза Мърсър.

— Повече от най-вероятно, мамка му — възкликна възбудено Букър. — Това е самолет, и ти го знаеш. Въпросът е как да преместим лодката. Твърде голяма е, за да я преобърнем, но може би ще успеем да я дръпнем с въже от яхтата.

— Няма проблем. Имам поне сто и петдесет метра. Не е достатъчно дебело, но може да го оплетем тройно. Това трябва да стигне.

— Идеално — каза Букър. — Утре призори се спускаме и ако имаме късмет, до обед трябва да сме свършили.

— Мислех си — заговори Рейс — ако това наистина е самолетът на Амелия Еърхарт, не трябва ли да повикаме експерти — археолози или специалисти по съхраняването на старини?

— Чуй какво ще ти кажа — отвърна Мърсър, докато разрошваше с пръсти косата си. — Искаме само сандъка в носовия товарен отсек на самолета. Вземем ли го, интересът ни приключва. Откарваш ни до Сува, за да се приберем у дома, а после може да се върнеш с цял екип и да кажеш, че ти си намерил самолета с помощта на някакъв американски приятел.

Рейс не беше сигурен, че го е чул правилно.

— Приятел? Какво искаш да кажеш с това — приятел?

— Казва се Джейсън Рътланд. Той е ученият от НАСА, открил мястото на катастрофата. Обещах му част от славата. Двамата може да измислите някаква история за това как сте си сътрудничели в търсенето от известно време, и готово — ще станете прочути като Боб Болард, човека, дето намери „Титаник“.

— А вие двамата не искате ли да участвате в подялбата?

— Аз със сигурност не — отвърна Мърсър. — Бук?

Сайкс помисли за секунда и поклати глава.

— Последното, което ми трябва, е да ме гонят някакви побъркани авиаторни фенове и да ми искат автограф. Пасувам.

— Ето, Рори. Това ще даде тласък на бизнеса ти. Ако искаш да си наистина изобретателен, можеш да продадеш правата за откриването на самолета. Сигурно си имаш някой неприлично богат клиент, който с радост ще участва.

— Мога да назова поне неколцина — отвърна замислено Рейс.

— Обзалагам се, че всеки от тях би се разделил със солидна сума, за да присъства, когато най-сетне намерят Амелия Еърхарт.

— Трябва да помисля за това.

Мърсър вече виждаше как се завъртат колелцата в главата на австралиеца и си представи, че идната година из тези води ще се навърта „Сува Сърпрайз 2“, в сравнение с която тази яхта ще изглежда като съборетина.

Докато Мърсър и Букър плакнеха екипировката с прясна вода, Рори ги откара по-близо до брега. Спуснаха котва достатъчно далече, за да не ги безпокоят комарите, и достатъчно близо, за да се наслаждават на шума на прибоя, и Рори свари скариди с бира. След като се нахраниха, отвориха бутилка френски коняк. Пиха малко, тъй като двамата приятели смятаха да се гмурнат още на сутринта, а технически погледнато Рори беше на служба, но затова пък бяха в приповдигнато настроение и обсъдиха мистичната привлекателност на най-прочутата американска авиаторка. Накрая се съгласиха за едно — Еърхарт нямаше да е толкова известна, ако беше завършила околосветския си полет. Смъртта ѝ по време на опита я бе превърнала в мъченица и героиня, докато ако беше оцеляла, просто щеше да влезе в статистиката. Мърсър постави точка на разговора, като ги попита коя е била първата жена пилот, успяла да обиколи със самолет планетата. Въпросът му предизвика мълчание.

24.

Мърсър и Букър се гмурнаха пак в седем на следващата сутрин. Отне им само няколко минути да завържат въжето за потъналата лодка и да заемат позиция, докато Рори прави опит да я изтегли настрани. Бяха се уговорили за сигнална система с помощта на цветни балони, които водолазите надуваха с въздушните си регулатори. Когато бяха готови, щяха да пуснат бял балон да изплува на повърхността. Жълт балон щеше да означава, че искат пауза от пет минути преди опита за повторно придвижване на лодката. А ако повече от два балона изплуваха едновременно на повърхността, капитанът на яхтата трябваше да преустанови всякакви опити. Това щеше да потвърди, че маневрата е успешна или че има сериозен проблем и се налага да преосмислят стратегията си.

Сайкс напълни белия балон от регулатора и го завърза с ловки движения, на които дебелиите му пръсти изобщо не изглеждаха способни. Балонът изплува към повърхността като медуза и секунди след това чуха и почувстваха, че двигателите на „Сува Сърпрайз“ набират сила.

Рейс действаше предпазливо с дросела. Вече знаеше каква посока да държи, останалото бе въпрос само на финес и мощност на двигателя. Яхтата се наклони напред за кратко, когато въжето се изопна. Още малко натиск върху дросела и той видя, че кърмата започва да потъва, докато конете на двигателя се бореха с половинвековното срастване на лодката с дъното. Рори не свалеше обезпокоен поглед от кърмовата рама. Устройството не беше предназначено за такива натоварвания, но той се беше постарал да завърже въжето така, че да разпредели натиска равномерно.

Премести дросела още малко. Първият напън на двигателя само бе изпънал въжето. Сега вече машината наистина се бореше с потъналата лодка. Яхтата започна да се люшка настрани. Рейс проверяваше непрестанно компаса, за да е сигурен, че не се отклонява

от определената посока, защото това можеше да създаде проблеми долу.

Мърсър и Сайкс се бяха отдръпнали встрани от клисурата, докато яхтата мереше сили с товара на дъното. Водата е по-плътна от въздуха и нямаше опасност, ако се скъса, въжето да ги помете, ала все пак решиха да са предпазливи. И двамата надничаха през ръба на клисурата, за да се уверят, че „Сува Сърпрайз“ тегли в правилната посока. Въжето бе изопнато като тетива.

Внезапно лодката се отдели от дъното и започна да се влочи безшумно по песъчливата повърхност, като от време на време подскачаше на няколко сантиметра над нея. Сайкс остави Рейс да я изтегли достатъчно встрани от интересуващия ги район преди да пусне двата балона, които вече бе надул. Мърсър би се подвоумил кога да го направи, ала Бук си знаеше работата.

Старата метална лодка вече бе на двайсетина крачки от първоначалната си позиция. Мътилката във водата започна да се уталожва като дим, разсейващ се над огън, но трябваше да мине почти цяла минута преди водните течения да я отнесат напълно и двамата да видят полегналата на дъното лодка, този път в правилната позиция с борда нагоре. Беше ръждясала и очукана и очевидно бе прекарала не едно и две премеждия през живота си, но по някакъв начин запазваше достойнството си дори на океанското дъно.

След първоначалния оглед изгубиха интерес към нея. Вниманието им бе насочено към това, което лодката тъй успешно бе прикривала през изминалите години.

Приближиха се бавно. Очертанията на лодката се виждаха ясно върху дъното, като място с чист пясък, заобиколено от натрошени камъни. А в средата на това по-светло петно изпъкваше алуминиевото крило. Освен няколко драскотини от допира на лодката с алуминия изглеждаше почти непокътнато.

Докато го гледаше, Мърсър усети, че в гърлото му е заседнала буца. Обикновено не беше толкова сантиментален, но сега не можеше да не помисли за значението на този момент. Току-що бяха разкрили една от най-устойчивите загадки на двайсети век и бяха открили местонахождението на две храбри души.

Бук не изпитваше подобно благоговение: завъртя се над крилото, за да се ориентира за посоката, в която е разположен фюзелажът, и

почна да разчиства камъните там.

Мърсър вдигна глава и изведнъж видя, че последните им действия са нарушили крехкото равновесие на надвисналата скала, която сега изглеждаше още по-наклонена. Първият му порив бе да извика на Бук, но той се сети, че това няма да свърши работа във водата. Ето защо се стрелна напред, като риташе яростно с крака, блъсна се в своя приятел и двамата отлетяха встрани точно когато канарата над тях поддаде. Свлече се в лавина от разпукващи се камъни, които оставяха зад себе си потоци тиня, създавайки ужасяваща картина на разрушение. Дори под водата звукът от падащите камъни бе осезаем. Лавината се стовари върху крилото с достатъчна сила, за да отчупи няколко едри корала, използвали фюзелажа като фундамент за колонията си.

Тонове камънак и отломки се свлякоха под гробницата на фюзелажа, изчезнаха в новообразувалата се дупка и изведнъж крилото не бе единствената част от самолета, която можеха да видят. Беше се разкрил целият самолет — от носа до опашката. Самото крило не бе прикрепено за корпуса, а вероятно се бе откъснало при сблъсъка с водата. Огромният двигател си беше на мястото, ала двата пропелера бяха изгубени при катастрофата. Виждаха ясно прозорците на кабината, но не и през тях, тъй като бяха обрасли отвътре с водорасли.

Но най-важното бе, че вече разполагаха с достъп до предния товарен отсек. Изчакаха няколко минути да се уталожат тинята и водата да се изчисти достатъчно, за да могат да работят.

Електрата на Амелия Еърхарт изглеждаше в много по-добро състояние от лодката, която я бе прикривала толкова много години. Откършеното крило бе единственият видим признак за повреда. Фюзелажът, или поне тази част, която можеха да видят, беше почти непокътнат. Нито едно от прозорчетата на кабината не бе счупено, на трийсетина крачки по-нататък от стената на каньона стърчеше вертикалният стабилизатор.

Бук се опита да надзърне в кабината от няколко различни ъгъла, но не различаваше нищо в светлината на прожектора.

Мърсър се завъртя откъм носа и дръпна дръжката на товарното отделение. Нито дръжката, нито капакът поддаваха. Бук се приближи и също започна да я тегли. Мърсър не искаше да прилага повече сила или да разбива капака, но изглежда, нямаха друг избор.

И тогава, без никакво предупреждение, капакът внезапно се повдигна и отхвърли двамата водолази назад. Бук пръв възстанови равновесие и помогна на Мърсър да се стабилизира. Върнаха се при носа на самолета и Бук освети с прожектора си вътрешността на отделението.

Единственият товар бе ламаринен сандък, който изглеждаше сякаш всеки миг ще се разпадне, след като бе прекарал почти цял век на дъното на океана. Мърсър взе прожектора от Бук и освети другия край на товарното отделение. Въпреки затворения капак водата бе успяла да проникне и тук. Подът бе покрит със смесица от кафява и зеленикава кал. Той се пресегна и опипа дъното. Колкото и внимателно и бавно да го правеше, вдигна повлекла от слuzеста органична материя. Ала пръстите му напипаха и нещо друго. Мърсър изсумтя възбудено и го притегли към светлината.

Кристалът бе мътнокафяв, безжизнен и непривлекателен, ала независимо от това бе накарал хора да убиват. Имаше размер на банан, осмоъгълен, със заоблени краища. Беше нещо, което всеки уважаващ себе си специалист по скъпоценни камъни би подминал с презрение — и същевременно можеше да се окаже най-ценният кристал на Земята.

Мърсър погледна Букър и кимна. Чернокожият се ухили и показа на спътника си вдигнат палец.

Сайкс носеше голяма найлонова торба, смачкана на топка и прикрепена за колана му. Разгъна я и я прикрепил за океанското дъно, непосредствено до отворения капак. Макар че отворът бе тесен, двамата с Мърсър успяха да придърпат металния сандък до ръба на отделението, да го повдигнат и да го наместят в торбата. Сандъкът се бе пропукал при катастрофата и докато го местеха, част от кристалите се изтърколиха от цепнатините. Вместо да се опитва да запази сандъка, Бук строши капака и изсипа съдържанието му в торбата. Отдели няколко по едри отломъка от сандъка, между които и късове потъмняла медна обшивка, която през годините бе заприличала на зеленясала лента.

Мърсър помете с ръка дъното на отсека, за да провери дали няма още кристали, и събра няколко. Нищо чудно, че мястото на катастрофата бе привличало толкова силно светкавиците. Оскъдната изолация, използвана от Майк Дилман, отдавна бе безполезна и афинитетът към електричество, присъщ на мостра 681, бе развил

пълния си потенциал. Ако някой от местните или любопитен водолаз бе обърнал внимание на този факт, то единственото, което би открил, щеше да е металната лодка на дъното и вероятно би обяснил странното явление с присъствието ѝ.

Мърсър пхна кристалите в торбата, отдръпна се и остави на Бук да я завърже здраво. После прикрепил към нея един балон, надут достатъчно, за да я задържа в неутрална позиция. Бук показа с пръст нагоре. Мърсър на свой ред махна с ръка към фюзелажа. За да влизат в самолета, Амелия Еърхарт и Фред Нунън бях трябвало да се катерят до люка, монтиран отгоре на корпуса. Мърсър разрови с пръсти пясъка на предполагаемото място и почти веднага го откри.

Не беше сигурен какво точно иска да направи с находката си. Преди малко си бе казал, че не би искал да смущава покоя на това място, ала същевременно не можеше да удържи на порива да отвори капака. Люкът се повдигна с лекота още при първото дръпване. Видимостта в кабината, затворена близо осемдесет години, бе отлична, но Мърсър знаеше, че ако се мушне вътре, движенията му ще разместят тънкия слой утайка, покриващ всичко. Той завъртя прожектора и огледа вътрешността. Освежението се процеждаше през слюзестото покритие, полепнало върху прозорците, ала въпреки това той виждаше само неясни очертания и сянка. Малко по-навътре успя да различи останките от седалка, чиято тапицерия отдавна бе изядена от морските обитатели. На пода под нея се въргаляха копчетата от разтворилата се риза на Фред Нунън и малки купчинки слюзеста кал.

От уважение към мъртвите Мърсър не смяташе да влиза в каютата, за да провери какво е останало от прочутата авиаторка. Харесваше образа, който познаваше целият свят — привлекателна и решителна палавница, усмихната, изправена пред своя самолет. Той знаеше, че това, което е останало от нея, сега се крие зад високата облегалка на пилотското кресло.

Между предната част на кабината и мястото на щурмана бе прокарана стоманена жица и той си припомни от малкото проучване, което бе направил, след като узна, че случаят се върти около Еърхарт, че това е бил начинът, по който пилотът и навигаторът са осъществявали връзка по време на полета. Бяха си предавали бележки, написани с химически молив върху дъска за писане. Той се пресегна внимателно и улови жицата. Беше леко хлъзгава, но когато я дръпна, се

освободи. Подложката се бе намирала близо до Еърхарт в онези последни мигове от полета преди самолетът да се блъсне във водата и да потъне. Тя вероятно бе знаела какво ще се случи и бе имала време да обмисли това, което ще напише като последни думи, докато горивната помпа е въртяла на празно и двигателите на самолета са пресъхвали.

Той придърпа бавно жицата и подложката изплува на светло. Не смееше да я докосне. Вместо това наклони глава на една страна и насочи прожектора. От каквото и да бе изработена подложката, то бе отблъснало тинята и хумуса, изпълващи пустите пространства в кабината. Бялата дъска бе чиста, с изключение на изписаните думи:

Джордж, благодаря ти за приключението, в което се
превърна моят живот.
Обичам те,

Аз

Мърсър предположи, че това е подписът, който е използвала за най-интимните им бележки, и си помисли, че току-що е прочел най-красивите думи, написани някога. Машинално посегна да си свали маската и да избърше солените сълзи, които усещаше в очите си.

Върна подложката на мястото ѝ и се измъкна от кабината. Затвори внимателно капака, докато преосмисляше решението си да съобщи на света за своето откритие.

Бук го чакаше. Мърсър бавно му кимна и двамата излязоха на повърхността, като теглеха торбата с кристалите.

Рори стоеше на платформата за гмуркане. Мърсър беше използвал бавното им изкачване, за да премисли всичко отново. Засега смяташе да се съсредоточи върху факта, че току-що бе открил последното скривалище на кристали и знаеше, че може да ги използва, за да примами своя противник.

— Е? — Австралиецаът ги изгледа въпросително.

— Един „Локхийд Електра, модел 10“ — отвърна Мърсър ухилено. — От 1937-а, или там някъде.

— Нейният ли е?

— Несъмнено — увери го Мърсър. — След толкова много години най-сетне открихме Амелия Еърхарт.

— Проклет да съм! — възкликна Рейс. — Трябва да призная, че имах известни съмнения за вас двамата, но вече не.

Сайкс вдигна торбата и Рейс я улови. Изчака събралата се вътре вода да изтече и едва тогава сложи торбата на площадката. Камъните тежаха повече от двацет килограма, а в торбата все още имаше доста вода. Междувременно Рори помогна на двамата да се покатерят на борда, като пляскаше с длани и ги тупаше по гърбовете.

Докато си сваляха снаряжението, Рори се върна с бутилка „Дом Периньон“.

— Пазя на борда няколко за специални случаи. Топло е, но на кого му пука?

Изстреля корковата тапа сякаш гърмеше със стартов пистолет и отвътре бликна белезникава пенлива течност. Мърсър взе бутилката и я вдигна до устните си. Отпи и я подаде на Бук. Когато бутилката пое на втора обиколка, виното се бе разгазирало достатъчно, за да усетят превъзходния му вкус.

Довършиха питието и Рейс помогна на двамата да приберат снаряжението. После ги попита дали искат да обядват, преди да се върнат на Фиджи, и след като получи отрицателен отговор, се качи на мостика и пое с пълна мощност на юг.

Докато моторите на яхтата набираха обороти, Мърсър слезе долу, за да отмие солта от тялото си — но скоро долови нов звук над шума на дизеловите двигатели. Беше по-висок и натрапчив и той веднага се сети какво го е причинило. Беше го чул предния ден, когато бе предизвикал безпокойството му.

Нахлузи маратонките си и изтича на задната палуба. Букър се бе изтегнал в един от шезлонгите и гърдите му се повдигаха в равномерния ритъм на дълбоко спящ човек. Ала още преди Мърсър да успее да го плесне по рамото отвори очи, което означаваше, че също е усетил нещо.

— Какво има?

— Не съм сигурен — отвърна Мърсър, докато оглеждаше небето над остров Алофи.

Самолетът не се появи над планината. Вместо това крилете му проблеснаха отстрани — носеше се съвсем ниско над водата. Толкова

ниско, че перките оставяха след себе си облак воден прах.

Мърсър си даде сметка, че това е самолетът, който бяха видели предния ден и който пренасял доставки за острова. Но двумоторният хидроплан най-вероятно бе докарал наблюдател, за да проследи къде ще хвърли котва яхтата на Рори и да узнае мястото на самолета на Амелия. И сега достопочтената „Каталина“, истински товарен кон от времето на Втората световна война, който все още се срещаше на различни места из Тихия океан, описваше кръг около острова и се насочваше право към „Сува Сърпрайз“.

Мърсър вече имаше доста ясна представа как са ги открили.

— Вижте го само! — извика им Рори Рейс от мостика, развълнуван от появата на старата метална птица, с нейните разперени криле и двигатели, щръкнали като ушите на слончето Дъмбо. Все още не бе осъзнал опасността, в която се намираха.

Хидропланът се бе смятал за бавен самолет още по времето, когато е бил в зенита си, ала въпреки това гърмящото чудовище можеше да покрие разстоянието до яхтата за броени секунди. Букър вече бе скочил от креслото и се спускаше надолу към каютите. Мърсър извика на Рори да потърси прикритие секунди преди самолетът да профучи с рев на не повече от двајсетина метра от десния борд и на три-четири метра над водата.

Един от страничните люкове бе отворен и от мрака проблесна трепкащият пламък на автоматично оръжие. Въпреки скоростта и неудобната позиция за водене на стрелба половината куршуми от трийсетпатронния пълнител улучиха „Сува Сърпрайз“. При всяко попадение се чуваше звук на трошащо се фибростъкло, придружено от фонтан трески и късчета метален обков. Самолетът веднага пое в остър завой, стръмен почти колкото имелман, за да се върне за нов заход.

Мърсър разбра, че Рейс е оцелял, защото двигателите внезапно се пробудиха с пълната си мощ.

Букър се върна с нещо, увито в плажна кърпа.

— План Б — извика му Мърсър. — Както говорихме.

— Как ни е открил тоя копелдак?

— Няма значение точно сега.

Букър остави мистериозния си вързоп на шезлонга и помогна на Мърсър да спусне зодиака. Яхтата се носеше с пълна мощност и

вятърът, който свистеше на палубата, имаше сила като при буря, но все пак успяха да спуснат и закрепят торбата с кристалите за халката за гребла на лодката.

— Поставили са наблюдател на острова — каза Мърсър, докато работеха. — И веднага щом са ни видели да вадим торбата от водата и да празнуваме като групичка идиоти, са решили да нападнат.

— Мърсър довърши тройния възел. — Постарай се Рейс да се измъкне невредим. Това не е неговата война.

„Каталината“ довърши завоя и се стрелна назад за поредната стремителна атака. Нямаха достатъчно време, за да се прикрият, затова се хвърлиха на палубата, докато самолетът прелиташе над главите им. Този път стрелецът не откри огън, а вместо това хвърли нещо през вратата. Нещото тупна на палубата на сантиметри от главата на Букър и се пръсна, обсипвайки го със стъкла.

Мърсър вдигна глава, за да види какво е. Беше стъклен буркан, в който бе поставена ръчна граната, и сега тя бе изхвърчала навън. Стар номер от времето на войната във Виетнам, прилаган от екипажите на вертолетите, та гранатите да не избухнат преди да са се ударили в земята. Мърсър се хвърли напред, сграбчи лимонката и я запокити през борда. Тя избухна след две секунди — вдигна гейзер, сякаш бяха хвърлили дълбочинна бомба.

— Знаеш какво да правиш — каза Мърсър и се приготви.

Букър кимна, пъкна нещо в ръката му и се покатери на мостика, докато самолетът описваше широк кръг, за да се върне за поредната атака. Бук остави вързопа на пода и избута Рори с рамо настрани.

— Извинявай, капитане.

Дръпна дросела и се обърна да провери дали Мърсър е хвърлил надуваемата лодка през борда. Веднага щом се увери, че е скочил след нея, ускори и лодката бързо остана далече зад тях.

Едва сега Сайкс започна да обръща яхтата в привидно отчаян опит да се добере до острова и илюзорната безопасност на градчето Колотай.

— Какво става, по дяволите? — извика Рейс.

— Изглежда, примамката ни не се получи.

— И какво има във вързопа?

Сайкс се наведе и го вдигна. Отвътре се подаде зловещо на вид съоръжение, което изглеждаше като кръстоска между обуцарски

гвоздозабивен пистолет и лазер-бластер от научнофантастичен филм.

— Леле! — възкликна Рейс. Какво е това чудо?

— Нарича се „Вектор“ и е направено в оръжейните заводи „Крис“. Изстрелва брониран патрон 45-и калибър. Макар да е полуавтоматично, може да осигурява прикриващ огън колкото добра картучница.

Механизмът и пълнителят на оръжието бяха разположени зад спусъка, за да запазят компактността му и същевременно да осигурят на цевта достатъчно точност. Смяташе се за един от най-добрите автомати за близка огнева поддръжка и Сайкс го бе избрал за тази мисия именно заради невероятната му компактност.

Бяха успели да вкарат оръжието в страната, като го поставиха, заедно с резервните муниции, в метална чанта, разработена за американските специални части именно за тази цел. Тези чанти бяха снабдени със специална заглушаваща система, която можеше да заблуди и най-модерните рентгенови машини. Бук бе успял да набави чантата, но не и специалните контейнери, които използваша агентите, и затова се наложи да импровизира. Беше увил чантата с дълга почти миля тънка медна жица. Старият скенер на летището в Нади нямаше никакъв шанс срещу нея. През целия първи ден от пристигането им в Сува Бук бе останал в каютата именно за да размотае жицата и да извади оръжието. Телта можеше да използват отново за изолация, когато открият камъните.

Самолетът вече се бе изравнил за поредната атака срещу тях и Рейс го погледна изплашено и извика:

— Гръмни го тоя проклет хидроплан!

— Загуба на муниции — отвърна спокойно Сайкс. — Едва ли ще го уцеля, нито пък ще успея да забавя атаката му. Повярвай ми. С Мърсър имаме друг план.

Букър погледна през рамо и видя, че Мърсър е пришпорил надуваемата лодка към брега на Алофи. Все още беше само на миля от тях, но разстоянието се увеличаваше с всяка секунда.

Букър нареди на Рейс да слезе долу, но австралиецаът отказа. Хидропланът се стрелна край десния борд — носеше се с едва няколко мили в час над скоростта, под която би рухнал във водата. Вратата на стрелеца бе отворена и автоматът изблъква наново оловния си дъжд, по-продължителен отпреди. Този път стрелецът се бе съсредоточил върху

кърмата с надеждата да повреди някоя от машините или да предизвика пожар. Комбинацията от ритмични гърмежи и рева на двигателя създаваше адска какофония, която изпълваше въздуха и утихна едва когато самолетът ги подмина. Бук овладя желанието си да вдигне автомата и да отвърне на огъня. При толкова ниска скорост би могъл да прати няколко добре премерени изстрела, но това само щеше да принуди хидроплана да увеличи дистанцията и да ги обстрелва от разстояние.

Четвъртото прелитане бе за поредната бомбардировка и този път не можеха да направят нищо, тъй като стъкленият буркан удари предното стъкло и го счупи. За миг изглеждаше, че гранатата ще прехвърли борда и ще падне в морето, но точно тогава една по-висока вълна наклони яхтата достатъчно, та бурканът да се удари в него и да тупне на задната палуба.

Когато чу тътена на експлозията над неистовото бръмчене на извънбордовия мотор, Мърсър бе на миля и половина и изстискваше от малкия двигател всичко, на което той бе способен. Обърна се и видя, че над водата се стеле черен дим, а от кърмата на яхтата е бликнал огнен стълб. Изруга. Това не беше в плана им. Нападателят би трябвало да предположат, че камъните са при човека в лодката, а не на борда на яхтата. С Бук бяха очаквали, че наблюдателят на острова ще забележи лодката и ще предаде за нея на шефовете си, но не и последствието от това.

И тогава той изведнъж си спомни, че хората срещу него са безскрупулни до краен предел. Не бяха пожалили Шърман Смитсън от състрадателност. Беше останал жив, за да може да предаде информацията. При никакви други обстоятелства тези типове не биха оставили свидетели, невинни или други.

Мърсър продължи да се носи към остров Алофи, но не свалише поглед от хидроплана, който отново описа кръг, като хищник, очакващ жертвата му да издъхне. Не можеше да повярва, че това се случва. Бук трябваше да се измъкне заедно с Рейс, а не да поеме цялата тежест на атаката.

Шейсет секунди след първата експлозия втора мощна детонация отекна над океанските вълни. Дизеловите двигатели на „Сува

Сърпрайз“ изпуснаха червеникавожълти огнени езици и само след секунди морето се покри с отломки — парчета от фибростъкло, дърво и пластмаса, които доскоро бяха част от красивата рибарска яхта. И да бе останал някой на борда жив, вероятно бе изпепелен в тази гигантска огнена топка.

Все още незадоволил стремежа си към убийство и разрушение, хидропланът описа нов кръг и полетя над водата към Мърсър. Двигателите му бучаха с неистовата сила на спускащ се от небето бомбардировач. Сега вече не беше лешояд, а зловеща граблива птица.

25.

Беше краят на първия ден от научната конференция и Джейсън Рътланд бе изтощен — а все още трябваше да се преоблече за вечеря, която би предпочел да избегне. Прибра се в стаята, хвърли куфарчето на леглото и сложи сакото на облегалката на стола. Стаята бе като десетки подобни, в които бе преспивал в различни градове, посещавайки десетки подобни симпозиуми. Когато преди цяла вечност се сдоби с научна степен, той харесваше тези занимания — пътуването, новите места, — но след дванайсетгодишна кариера вече му се струваха досадни и изнурителни и което беше още по-лошо — безсмислени.

Включи дистанционното и стаята се изпълни с музика, а на екрана започнаха да се редят съобщения за развлеченията, които хотелът предлагаше този ден. Наложиха се да превключи осем рекламни канала, докато най-сетне се добере до телевизионна програма. Бяха местните новини и отново се говореше за глобалното затопляне. Той намали звука и реши да затвори очи за петнайсет минути.

Беше се излегнал в леглото, загледан в кремавия таван на стаята. Не спираше да мисли за странния кристал, който му бе донесъл Мърсър, и за невероятните му електропроводими свойства. Чудеше се дали Мърсър е постигнал успех въз основа на изчисленията, които бе направил.

Внезапно му хрумна една идея, която го накара да изхвърчи от леглото, сякаш го бяха ударили с дефибрилатор. Може би беше заради споменаването на глобалното затопляне в местните новини, или тъй като бе успял да свърже с линия безкраен брой точки, но бе споходен от зловеща мисъл. Сграбчи таблета и започна да прелиства бележките си върху кристалната мостра.

Работи близо час, като игнорираше бръмченето на клетъчния телефон, тоест обажданията от хората, с които трябваше да вечеря. През втория час от работата идеята, която в началото му се бе сторила налудничавата, започна да се оформя в напълно възможен сценарий.

Дали някой не се намесваше преднамерено в крехкото равновесие на околната среда? Защо такъв човек би се заел с геоинженерство от подобни мащаби бе отвъд способностите му да го обясни, но това бе рискована игра с непредвидени последствия. Ако се окажеше прав и не се намереше начин да спрат този човек, съвсем скоро температурата наистина може да се покачи с няколко градуса и това да промени до неузнаваемост климата.

Рътланд посегна към телефона и набра трескаво номера на Мърсър.

— Ало? — чу познатия глас на стария си приятел.

— Хари, ти ли си?

— Аха. Кой се обажда?

— Джейсън Рътланд. Запознахме се...

— В „Пимлико“ — довърши Хари. — Ти си онзи млад мъжкар, дето излиза с бъдещата ми жена, синоптичката.

Хари, изглежда, бе пийнал, ала не и пиан.

— Да, Хари, аз съм. Тя ми каза, че ако някога ѝ омръзна, ти ще си следващият. Слушай, трябва веднага да се свържа с Мърсър. Още ли е извън обхват?

Хари внезапно заговори така, сякаш се пробужда от сън.

— Букър има сателитен телефон. Дай ми минутка да взема номера.

И след малко той изрецитира дълга поредица числа. Джейсън му благодари, прекъсна връзката и незабавно набра новия номер.

Получи компютърно генериран глас, който го подкани да остави съобщение.

— Господин Сайкс, обажда се Джейсън Рътланд. От жизненоважно значение е Мърсър да ме потърси. Мисля, че знам какво възнамеряват да правят с кристалите, ако попаднат в ръцете им. Може да доведе до катастрофални последици... говоря за истинска световна катастрофа. Ще се опитам да потърся помощ, но трябва да ги спрем. Моля кажете на Мърсър да ми се обади веднага. — Даде номера на телефона си и изключи.

Кой знае защо, си спомни една реплика от научнофантастичен филм, където се казваше, че в битката с разумна компютърна система човечеството е било принудено да изпепели небето.

Призля му при мисълта, че някой си играе с технологии, за да предизвика точно това.

26.

Мърсър бе изчислил движението си до секунда. Хидропланът се приближаваше бавно и ниско, прицелен в него като огромно жужащо насекомо, за да може да осигури на стрелеца идеалния ъгъл за огън. Той следеше приближаването му през рамо, поставил ръка върху дръжката на двигателя; даваше си сметка, че има само един шанс да успее и милиони да се провали.

Самолетът започна да завива. Беше толкова близо, че Мърсър виждаше тънките струйки дим, излизащи от двигателите. Стрелецът несъмнено бе заел позиция на вратата, макар че Мърсър все още не можеше да го види. Пилотът наклони хидроплана и изведнъж Мърсър се озова пред отворената врата. Виждаше мъжа на вратата, с опрян на рамото автомат, заел класическа поза за стрелба. Дори при бледото осветление от вътрешността на хидроплана и въпреки постоянното подскачане на лодката и движещия се самолет Мърсър го позна — макар и преди това да беше сигурен кой е.

Без колебание и преди стрелецът да успее да се прицели, Мърсър даде рязко газ и профуча под дъжда от куршуми, които изсвистяха над главата му и вдигнаха фонтани във водите на Тихия океан. Надуваемата лодка притежаваше отлична маневреност. Самолетът описа широк кръг и се върна за нова атака, но този път Мърсър просто намали газта и следващият откос попадна в морето пред носа на лодката.

Играта на котка и мишка продължи през целия път до брега, като Мърсър печелеше всеки рунд. Единственият момент, в който противниците за малко да успеят, бе при последното прелитане. Самолетът се носеше към него под ъгъл и докато преодолее вълните на прибой, Мърсър нямаше възможност да маневрира, за да не се преобърне.

Автоматът над него подхвана накъсаната си песен и водата наоколо се изпълни с множество миниатюрни фонтани. Надуваемата лодка започна да се спуска със свистене, поразена едновременно в две

от камерите. Рамото на Мърсър също бе одраскано от куршум, но раната бе незначителна.

Големият самолет се наклони на другата страна и направи толкова рязък завой, че Мърсър си представяше как стенат от напрежение алуминиевите подпори на фюзелажа. Искаха да си осигурят поне още едно прелитане преди лодката да стигне до сушата и човекът в нея да изчезне в джунглата. Мърсър пришпори лодката през вълните въпреки че ставаше все по-нестабилна заради загубата на налягане. Припомни си случката в Айова и си помисли, че сега ролите им са разменени.

Лодката прехвърли една голяма пенеста вълна и внезапно се озова от другата страна на прибой. Хидропланът бе обърнал и летеше назад, по-бавно и по-ниско, и Мърсър осъзна, че се носят успоредно на вълните и вероятно възнамеряват да се снижат от тази страна на прибой. Дръзка маневра, но сега не беше време за аплодисменти. Той завъртя докрай дросела и когато бе почти сигурен, че усеща кръстосаните линии на мерника на гърба си, се преметна през борда и се гмурна във водата.

Куршумите изсвистяха във въздуха над него, а вълните изтикаха лодката на брега. Мърсър остана още няколко секунди под водата и се подаде едва след като хидропланът прелетя над него и отмина. Тогава коленичи в прибой, отвърза водолазната торба от халката на греблото и я метна на рамо. На четвърт миля по-нататък край брега хидропланът докосна повърхността и се приводни с грациозността на лебед. Облаци водни пръски се вдигнаха от двете перки, преминали на спирачен режим, за да убият инерцията.

Мърсър носеше само бански и маратонки и когато навлезе тичешком в крайбрежната растителност, храсталаците задрасиха болезнено кожата му. Тичаше колкото има сила, тъй като преднината му скоро щеше да се стопи — щяха да го последват преследвачи, облечени по-подходящо от него.

За да оцелее, трябваше да издържи до мръкване. Това бе единственият му шанс. Под прикритието на нощта би могъл да доплува до Футуна. Дотам имаше две мили и Мърсър си припомни, че през първата нощ, когато спуснаха котва и Бук остана да наблюдава светкавиците, бе забелязал доста силно течение. Но нямаше друг

избор. Алофи бе само дванайсет квадратни мили. Можеше да се крие един-два дена, но в края на краищата щяха да го намерят.

Мърсър знаеше, че ще трябва да се отърве от камъните. Двайсет килограма не бяха най-големият товар, който бе носил, ни най-малко дори, но щяха да изтощават силите му във влажния горещ въздух и да улесняват задачата на преследвачите му.

Докато тичаше през шубраците и обмисляше къде да скрие камъните, изведнъж чу отпред тропот на приближаващи се стъпки. Не беше очаквал тази среща, нито човекът пред него. Мърсър имаше предимство, тъй като тичаше по лек наклон, докато човекът, когото бяха оставили да наблюдава морската спасителна операция, се спускаше надолу и му бе по-трудно да запазва контрол.

Мърсър се отклони миг преди да се сблъскат и му подложи крак. Мъжът се спъна и тупна в шубраците. Мърсър се завъртя и измъкна компактния глок 30, прекаран през митницата по същия начин, по който и „Векторът“. Подобно на автомата на Букър, пистолетът бе зареден с патрони 45-и калибър, правени за пръв път за битките във Филипините след Испано-Американската война, в която маорите се бяха прочули с презрението си към раните от оръжията 38-и калибър, стандартно въоръжение в американската армия по онова време.

Мъжът се окопоти доста бързо. Беше тичал с пистолет в ръка, ала бе паднал лошо и не бе успял да се претърколи и да стреля. Тъкмо вдигаше ръка, когато Мърсър скочи върху него и стовари дръжката на пистолета си върху слепоочието му. Ударът зашемети противника, но Мърсър не можеше да рискува и стовари пистолета отново върху черепа му. Този път се чу хрущене на кост.

Мърсър не се забави да провери дали непознатият е мъртъв, защото бе сигурен в това. Не го интересуваше и падналият пистолет на неговия противник. Той хукна отново — но вместо да се опита да увеличи дистанцията смени посоката и пое назад, към мястото, където бе излязъл на сушата.

Когато наближи достатъчно, надзърна през храстите към хидроплана. Той се поклащаше на няколко метра навътре във водата, с нос, привързан с въже за брега. Пилотът и вторият пилот използваша краткия отдых, за да прегледат крилата и опашката, а на брега трима мъже със зелени военни панталони и черни фланелки се бяха надвесили над четвърти, коленичил на пясъка. Беше се навел над

някакво електронно устройство и Мърсър изведнъж осъзна, че шансовете му се топят.

Изглежда, разполагаха с устройство за засичане. Мърсър бе почти сигурен, че то изпраща радио- или микровълни и измерва неестествено изкривяване на полето в околностите. Колкото по-голямо е изкривяването, толкова по-близо са камъните.

Отново побягна към вътрешността. Нямахше да има хитроумни измъквания и лъжливи следи. Трябваше му преднина — колкото се може по-голяма и колкото се може по-скоро. Гърдите му бяха плувнали в пот, която се смесваше с кръвта от множеството драскотини. На острова нямахше достатъчно големи животни, за да отъпкват пътеки, и трябваше да се движи през шубраците, да си пробива път през растителността и същевременно да внимава да не оставя видими следи.

Стигна до едно поточе, все още пълноводно заради бурята преди два дена. Наведе се и отпи няколко глътки, след това пое по коритото, за да не оставя следи. Вървя така около две мили, изкачваше се към вътрешността на Алофи в несъзнателно търсене на по-висок терен. Когато потокът пресъхна, се върна в гъстите шубраци. Беше решил да не крие камъните, след като видя прибора на противника, а да поддържа достатъчно разстояние, за да не им позволи да ги засекаат.

До здрач оставаха още няколко часа и Мърсър си даваше сметка, че не бива да се отпуска дори за миг, макар досега да бе имал късмет. Не беше видял, нито чул преследвачите си. Ала умората започна да надделява и раменете го боляха все повече от тежкия товар.

Знаеше, че няма да може да поддържа още дълго това темпо и че спре ли дори за малко, кристалите ще се превърнат в ориентиращ фар. Трябваше да ги скрие по някакъв начин. При една от по-ранните си обиколки бе забелязал стар вулканичен кратер близо до малка клисура. Кратерът не бе много дълбок, около два метра, преди да го запълни вкаменената лава, но Мърсър се надяваше, че това ще е достатъчно, за да скрие кристалите поне за малко. Върна се при кратера, напъха торбата в една цепнатина и я затисна с камъни.

Когато приключи с вдигането на импровизираната могила, се изправи облекчено. Най-сетне бе свалил тежестта от раменете си и макар че му се щеше да си отдъхне няколко минути, не смееше да се бави повече тук.

— Мисля, че играхме тази игра достатъчно дълго — чу се глас.

Мърсър замръзна. Позна южноафриканския акцент от предишните им срещи, макар да не виждаше говорещия. Държеше пистолета си свален ниско, скрит от поглед, и плъзгаше бавно поглед около себе си.

— Голям досадник се оказа.

— Радвам се да го чуя — отвърна Мърсър, който още не се бе ориентирал къде е другият. Не че имаше значение — хората на южноафриканеца вероятно бяха наблизко и скоро щяха да го заобиколят.

— Не чак толкова, нали, смелчаго? Сигурно вече знаеш, че през цялото време бяхме долу на брега и следяхме движението ти с помощта на детектора. Не разбрахме само какво е станало с човека, когото оставихме да наблюдава операцията ви.

— Строших му черепа — отвърна Мърсър.

Мъжът се засмя.

— Няма значение. Събрах тия хора, докато идвах насам. Не познавам никого от тях.

— Те са сбирщина аматьори.

— Така е. По дяволите, нямаше да се стигне дотук, ако онзи новобранец не бе започнал да стреля в пещерата. Същият, когото ти уби в къщата на старицата. Заради него трябваше да довърша всички останали.

Мърсър неволно стисна дръжката на пистолета. Този тип говореше за убийството на Ейб.

— Но ми писна от тези убийства, янки. Казах на шефа, че няма да има повече насилие до края на операцията. И че след това си тръгвам.

— След кое си тръгваш? — попита Мърсър, донякъде за да накара другия да продължи да говори, но също и за да подразбере нещо повече за целия този кошмар. — Какво толкова важно може да има в шепя кристали?

Мъжът се изсмя отново.

— Няма да доживееш, за да го видиш, янки. Става дума за операция... отвъд жалките ни хонорари. Казват, че с помощта на камъните ще пратят лъч в небето и ще покачат температурата на

планетата. Това е голям бизнес — за милиарди. Но не е от значение за мен и теб.

Мърсър разсъждаваше трескаво над чутото. Възможно ли беше наистина?

— А сега ми метни глока, който виждам в ръката ти, инак ще те гръмна както си стоиш там — нареди мъжът и пристъпи иззад един шубрак.

Мърсър плъзна поглед по познатия силует и характерната стойка. Южноафриканецът направи още крачка към него и един промушил се през клоните слънчев лъч озари лицето му. Мърсър се сепна. Сега вече знаеше защо толкова лесно бе запомнил отличителните белези на своя противник. Та той го познаваше! От друго време и друго място.

Взираше се в родилното петно, което някога бе заемало половината от лявата буза, преди белегът от куршум да накара кожата на това място да се свие и сбръчка. Грозна деформация, която принуждаваше мъжа да преглъща мъчително стичащата се слюнка, за да не потече от увисналия ъгъл на устата му.

Мърсър знаеше, че е преbledнял. Мъжът го гледаше с присвити очи. Вероятно смяташе, че причината за слисването му е ужасният белег, и навярно бе свикнал с подобна реакция.

Наемникът вдигна автомата си и каза гневно:

— Хвърли пистолета или ще умреш още сега!

В шока си Мърсър бе забравил за предишната заповед. Пусна оръжието на земята. И без това беше безполезно. Имаше друг коз и трябваше да го използва преди наемникът да довърши замисленото.

— Кой беше другият бял с теб? — попита той.

— Какво? Какъв друг бял? Всички с мен са бели.

— Не тук. Говоря за онзи ден преди двайсет години — когато бяхме в Камерун и ти ни нападна с твоя малък отряд. Нападна лагера ни. Помня деня добре, защото използвах родилното ти петно за мишена.

На лицето на Никлас Кьотцер се смени цяла палитра от изражения — объркване, шок, гняв, съжаление, омраза, болка, самота. Сякаш животът му премина на забавена лента по лицето му, връщайки го към онзи далечен момент от миналото. Раната и лошото медицинско обслужване бяха променили траекторията на живота му. Преди съдбоносния изстрел той се сражаваше на страната на правдата,

работеше за клиенти, на които вярваше. След него вече почти нищо нямаше значение в живота му. Децата се разбягваха ужасени от вида му и Кьотцер научи горчивата истина, че за него любовта е само платена. Беше низвергнат от обществото заради обезобразеното си лице и скоро се озова в компанията на безскрупулни чудовища.

Този изстрел бе съсипал живота му. Нямаше ден, в който да не съжали, че онзи куршум не го бе убил, или да не жадува да докопа с голи ръце човека, който бе стрелял по него.

Мислите му се върнаха от онзи съдбовен ден в африканската джунгла само за да осъзнае, че жертвата му вече е преминала към действие и бяга презглава към клисурата отзад. Хората му имаха изрични заповеди да не откриват стрелба, докато не им даде команда, и никой от тях не бе реагирал на опита за бягство на Мърсър. На Кьотцер също му бяха нужни няколко секунди, за да разбере какво се случва.

А през това време Мърсър се завъртя и скочи от ръба на клисурата. Склонът бе полегат, ала теренът бе каменист и той се удари силно, претърколи се през дясното си рамо, опита се да се изправи, но не успя.

— Огън!

Мърсър чу вика зад себе си, но поне засега бе извън полезрението на наемниците. Беше спечелил само няколко секунди, защото си даваше сметка, че вече нищо не може да спре южноафриканеца в желанието му да го убие.

Отекнаха изстрели, но от другата страна на клисурата, от стотина крачки разстояние, и въпреки това куршумите бяха пратени със забележителна точност. Двама от наемниците рухнаха още преди звукът да стигне до тях и останалите да осъзнаят, че са под обстрел. Водачът вече бе забелязал новата опасност и се бе проснал на земята. Дватамата оцелели наемници последваха примера му.

Всичко това се случваше зад и над Мърсър, но той виждаше ясно главата на стрелеца, притаен в клоните на едно дърво и опрял на плещестото си рамо тежкокалибрения „Вектор“. Затича към дъното на клисурата. Междувременно от другия склон Букър Сайкс оглеждаше района на стрелбата през мощния оптичен прицел.

Наемниците се бяха притаили в ниското, но скоро успяха да отвърнат на стрелбата. Дългите откоси от три автомата накараха Бук да

смени позицията си. Той скочи от дървото и се втурна към джунглата. Мърсър тичаше колкото има сили, като се стараяше да не обръща внимание на болките в тялото от продължителното натоварване. Зад него стрелците останаха на позиция, преминавайки от офанзивна към дефанзивна стратегия, тъй като сега най-важната им задача бе да пазят сака с минералите, които всъщност бяха истинската им цел.

Бук забави ход достатъчно, за да може Мърсър да го застигне, и щом двамата се изравниха, отново хукна.

— Крайно време беше — изпъшка задъхано Мърсър.

— Това ли ти е цялата благодарност?

— Повече от пет пъти обиколих вулканичния кратер, за който ми каза след среднощната ти обиколка на острова, докато чаках да заемеш позиция.

— Не знам дали забеляза, но те взривиха проклетата яхта на три мили от брега.

— Имаше нещо такова — съгласи се Мърсър. — Вие двамата добре ли сте?

— Рейс е много ядосан, но инак не пострада. За времето между взрива на гранатата и избухването на двигателите успях да си взема нещата и един резервен леководолазен екип и да накарам Рейс да скочим. Повече време изгубихме, докато доплуваме дотук, без да ни забележат, затова и се забавих с идването при кратера.

— Постави ли брѐмбарче за проследяване?

— Беше първото, което направих още щом излязохме на брега. Пъгнах го под външния понтон на хидроплана. Пилотите спяха, а въоръжената пасмина гледаше нещо на един прибор на брега.

— Да... следили са ме през цялото време — отвърна Мърсър.

Всъщност бе повече от благодарен. Резервният план бе доста рискован... но се оказа необходим. Мърсър знаеше, че има опасност противникът да прозре отвъд лъжливата следа, оставена от Джейсън Рътланд. Тези типове разполагаха със солиден научен екип и двамата с Букър трябваше да се подготвят за възможността да се появят на точното място на катастрофата.

След половин час Мърсър и Сайкс приближаваха северния бряг на Алофи, почти от другата страна на мястото, където Мърсър бе

излязъл на сушата. Без предупреждение над джунглата внезапно се разнесе нарастващ грохот и те залегнаха, когато хидропланът се издигна над острова — летеше ниско, почти над върховете на дърветата, но набираше височина, докато се отдалечаваше.

— Не бях сигурен дали ще си тръгнат — промърмори Мърсър.

— Защо не? Получиха това, за което дойдоха, нали?

— Така е... но не и мен.

Бук го погледна въпросително.

— Не съм ти казвал за това — отвърна Мърсър, — но техният водач е южноафрикански наемник.

— Това го разбрах и сам. Защо? Познаваш ли го?

— Не по име — призна Мърсър. — Но го прострелях в лицето, докато бях в колежа, и той ужасно много иска да ме убие.

Букър подсвирна.

— За специалист по камънаците ти наистина имаш богато минало. Разкажи ми де.

— Първо ти ми кажи успя ли да спасиш сателитния телефон, за да се измъкнем от това забравено от бога място.

— Оставих го на Рори. Докато се доберем до летището на Футуна, ще ни пратят чартърен самолет. И не се тревожи — няма да се наложи да плуваме. Намерихме лодка, която можем да използваме. А сега... да чуем как едно колежанче е стигнало дотам да стреля по южноафрикански главорези?

Мърсър въздъхна.

— Ще трябва да започна с учителя, който ни покани за една експедиция...

27.

Самолетът, който бяха наели, елегантен „Гълфстрийм III“, се издигна над остров Футуна и се насочи към международното летище Нади. Филип Мърсър и Букър Сайкс се бяха изтегнали на меките плюшени кресла. Рори Рейс спеше и навярно сънуваше яхтата, която щеше да построи в замяна на своята „Сува Сърпрайз“.

Веднага щом се озоваха във въздуха Бук прослуша гласовото съобщение, оставено от Джейсън Рътланд, и подаде телефона на Мърсър, за да му позвъни.

Рътланд участваше в дискусия, когато телефонът му избръмча, но напусна залата, без да каже нито дума.

— Имаме голям проблем — започна той вместо поздрав и обрисова ситуацията на Мърсър. Наложил се да говори без прекъсване близо десет минути. Мърсър го спря само за да му каже, че според южноафриканския наемник камъните трябвало да се използват за изпращане на енергия в небето, което съвпадало със страховитите теории на Рътланд. След две минути той изключи телефона.

После Мърсър позвъни на стария си шеф Айра Ласко. Ласко бе съветник по националната сигурност на бившия президент на Щатите и Мърсър му бе докладвал преди в ролята си на специален научен съветник. След последните избори двамата бяха освободени от постовете си, но Мърсър се надяваше, че Айра е запазил връзките си.

Успя да навлезе съвсем малко в историята, когато Ласко, пенсиониран адмирал, го прекъсна:

— Спри. Не се съмнявам, че това, което ми казваш, е истина, но нямам почти никакво влияние над сегашната администрация. Така става, когато една партия избути друга от властта. Не само всичко, направено от предшественика, се оказва погрешно, а и чиновниците са идиоти, на които не може да се вярва. Вместо да се превърнат в лоялна опозиция всички, служили с предишната власт, се обявяват за персон нон грата.

— Айра, това надхвърля всякаква политика.

— Нищо не надхвърля политиката за текущия обитател на Белия дом. Съветничката по националната сигурност е бивша политическа коментаторка с леви убеждения, която веднъж си позволи да каже, че Невил Чембърлейн не е задоволил всички искания на Хитлер. Не мога да отида при нея с такава история. При никого не мога да ида.

— Добре, тогава я сподели с предишното си обкръжение.

— Кое по-точно?

— С флота, Айра. Ти си адмирал. Все още имаш тежест там, нали?

— Да, но...

— Без но, когато става дума за това — рече Мърсър. — Те току-що отлетяха с кристалите и ще са нащрек, защото знаят, че ги търсим. Ако приятелят ми е прав, може да ги използват, за да предизвикат каскаден ефект в земното електромагнитно поле. В най-добрия случай то ще породи обръщане на полюсите, феномен, който се случва по естествен път на всеки няколко милиона години, но е нещо, което човечеството — а ние сме същества, зависещи прекалено много от сателити, енергийна система и всякакъв вид чувствителни технологии — никога не е преживявало.

— А в най-лошия?

— Джейсън не е сигурен — нищо такова не се е случвало досега. Полето може да рухне напълно и да остави планетата беззащитна пред огромни дози слънчева и космическа радиация. За кратко време Земята ще се превърне в безжизнена пустиня.

В другия край на линията се възцари мълчание.

— Сигурен ли си?

— Готов съм да заложа репутацията си и нашето приятелство върху факта, че става дума за нещо от жизнено значение. Айра, затова ти се обаждам. Трябва ми човек, който да ми помогне да ги спрем, без да минаваме по бюрократични канали. Ако Джейсън е прав, те ще пратят голямо количество енергия през кристалите и ще се опитат да нанесат геоинженерни корекции в планетарните магнитни полета. Една малка грешка и всички сме мъртви. Това трябва да бъде спряно преди да е започнало.

— От какво имаш нужда? — попита Айра. — Приятелят ти каза, че най-вероятно ще действат от борда на кораб.

— Да, специален кораб, какъвто могат да построят само руснаците. Има огромни антени за проследяване на обекти в космоса. Джейсън смята, че могат да ги използват, за да насочват лъчева радиация нагоре.

— И къде е този кораб сега?

— С Букър поставихме проследяващо устройство на борда на техния хидроплан, същия, където са и камъните. Смятаме, че ще отиде при кораба до няколко часа. Ще ти пратя координатите, за да може да ми върнеш тяхното джипиес местоположение. Джейсън предполага, че ще е някъде близо до екватора, за да може да се въздейства и върху северното, и върху южното полукълбо. Тези типове са истински екотерористи... това, което ми се ще най-много, е една ракета „Томахок“ да им потопа кораба, ала тъй като е с атомни двигатели, няма как да стане.

— Радиоактивен взрив в океана заради атака на флота... не. Определено няма да стане. Освен това вече не мога да ти намеря ракети — дори да използвам всичките си връзки. Бих могъл да ви осигуря известна помощ, разбира се, но не и оръжия и войници.

— Айра, ще приема всичко, което ми предложиш. Джейсън се рови за повече информация за онзи кораб — казва се „Академик Николай Жуковски“. Веднага щом получим чертежите му, с Бук ще измислим някакъв план и ще се свържем с теб.

— Добре. Ще съм готов.

След двайсет часа, верен на думата си, Айра Ласко бе задействал истинска верига от познати и приятели и Мърсър и Бук се озоваха в задния товарен отсек на един V-22 „Оспри“, самолет на морската пехота, на борда на свръхмодерния самолетносач „Америка“, гордост на щатския флот. Осприто бе хитроумно замислен хибрид между вертолет и самолет. Можеше да излита и каца вертикално, а после роторите му се завъртаха до хоризонтална позиция и се превръщаха в мощни пропелери, с които самолетът развиваше до 350 мили в час на височина пет километра.

Освен оператора на багажното, младеж със свръхголям шлем, заради който приличаше на момче, играещо си на войници, бяха сами в помещението, предназначено за двайсетина десантчици с пълно бойно

снаряжение. Двигателите ревяха оглушително, перките блъскаха въздуха над кабината с неистова ярост.

През малкото прозорче до седалката Мърсър виждаше навигационните светлини на самолетоносача и два издължени и елегантни изстребителя Ф-35. Също като осприто тези свръхзвукови самолети можеха да кацат и да излитат като вертолети.

Малко след това корабът и самолетите изчезнаха от погледа му. Още известно време двигателите ревяха на пълна мощност, после, когато роторите се завъртяха, започнаха да утихват. Изгубиха малко височина, но пък набраха скорост и след секунди вече летяха хоризонтално, с намалена мощност на турбините.

— За първи път ли летиш на такъв звяр? — извика Бук, та Мърсър да го чуе.

Мърсър се ухили като хлапе. Нямахше нужда от думи.

От Фиджи, където бяха оставили Рори с обещание да му сътрудничат за застраховката, отлетяха за Тарауа. Там ги чакаше вертолет „Сий Кинг“, за да ги откара на „Америка“. Бойният кораб току-що бе излязъл от една от базите в приятелска страна на път за Индонезия, където натоварените на борда хиляда морски пехотинци щяха да участват в съвместни маневри с тамошните части.

По примера на Бук Мърсър се опитваше да поспри при всяка удача му се възможност, ала все още не можеше да се похвали, че си е отпочинал. Все пак сега, когато бяха в последната част на пътуването им, се чувстваше готов за действие.

От складовете на кораба им дадоха снаряжение — водолазни костюми и екипировка за гмуркане. Не им позволиха обаче да се възползват от богатата оръжейна колекция. Това бе услуга, която Айра не би посмял да поиска. Не беше проблем за Букър, който все още разполагаше със своя „Вектор“ и четири пълнителя. Но Мърсър бе изгубил пистолета. Капитанът на „Америка“, казваше се Уилям Р. Татъл, ги прие в каютата си малко след като пристигнаха. Обясни им, че никога не е служил под командването на Айра, тъй като Ласко бе подводничар, но се познавали и се уважавали. В случая Татъл поемал огромна отговорност заради Айра. В края на срещата им Татъл отиде при бюрото си и извади дървена кутия със стъклен капак. Кутията бе великолепна изработка, покритата отстрани с орнаменти, и Татъл им обясни какво има вътре.

— Бил е на брата на дядо ми — каза им, отвори я и извади черен колт, модел 1911, четирийсет и пети калибър. — Носел го е в Гуадалканал, Сайпан и Иводзима. Даде ми го, когато се дипломирах в Анаполис и аз го донесох, макар и да не е разрешено, на борда на кораба, за да ми напомня, че стоя върху раменете на гиганти. Адмирал Ласко се постара да ми обясни колко е важна тази операция. — Той завъртя пистолета и го подаде с дръжката напред на Мърсър. — Ако е възможно, бих искал да си го получа обратно.

Сега старото оръжие бе прибрано във водонепроницаемата торбичка на пояса на Мърсър заедно с два резервни пълнителя.

Бръмбарът, поставен от Сайкс на хидроплана, показваше, че самолетът е кацнал преди час точно на екватора, на двеста мили източно от Тарауа, така че сега се насочваха нататък. Малко след това хидропланът бе излетял и в момента се бе приводнил край бреговете на остров Тувалу, което означаваше, че ролята му в операцията вероятно е приключила.

През първата част от полета ляха на подходяща височина и с нормална скорост, но планът, който Мърсър и Бук бяха замислили, изискваше някои по-сложни въздушни маневри щом доближат радарния обсег на „Академик Жуковски“. Вторият пилот на осприто не сваляше очи от контролния пулт в очакване радарът на кораба да ги освети. Щом това се случеше, пилотът щеше да се снижи максимално бързо, за да заблуди руските оператори, че са получили фалшив сигнал.

Точно това стана след още два часа полет, вече посред нощ. Без предупреждение двигателите замлъкнаха и самолетът започна да пада към океана като камък. Снижиха се с четири километра толкова бързо, че Мърсър почти усети безтегловност и бе сигурен, че едва ли ще успеят да изравнят повече полета. Букър подвикваше възторжено като каубой и дори младият техник, изглежда, се забавляваше.

Едва в последната възможна секунда двигателите изреваха с цялата си мощ, но този път частично наклонени за хоризонтален полет. Когато роторите започнаха да порят въздуха, главоломното им спускане премина в гладък полет. Бяха само на двайсетина метра над водата и започнаха да кръжат със скорост трийсетина възела.

След няколко минути пилотът се свърза с техника и младият мъж разкопча колана си и дойде при Мърсър.

— Пилотът каза, че има достатъчно гориво да стигне до целта, като лети ниско и бавно както сега, но след като скочите, ще може да поддържа тази скорост и височина само десетина минути и после ще трябва да се върне към нормален полет. Защото в този режим двигателите поглъщат горивото като лами. Има опасност радарът отново да ни засече, когато се издигнем, и противникът да заподозре, че става нещо.

— Ясно. Но едва ли ще има значение, ако вече сме се качили на кораба.

Младежът кимна и се върна на седалката си.

След няколко минути младият морски пехотинец наклони глава като куче, чуло ултразвукова свирка: очевидно изслушваше поредното съобщение от пилота. После наново се разкопча, върна се и докладва:

— Пилотът каза, че сме получили радиозапитване от кораб на име „Джаруайн“. Но според нашите прибори това е вашата цел. Както и да е, засега повярваха на обяснението ни, че сме товарен кораб. Движим се със съответната скорост и височина и на радара изглеждаме като малко по-висок контейнеровоз. Хитро, нали?

Мърсър не каза на младежа, че идеята да приближат „Жуковски“ по този начин е негова. Каза само:

— Наистина хитро.

Летяха на четири мили западно от руския кораб, уж следвайки курс към Хавай, преструваха се на кораб с контейнери на борда. Това трябваше да е достатъчно, та на „Жуковски“ да не чуят бръмченето на самолетните двигатели, а Букър и Мърсър да не се изгубят в тропическите води.

От няколко дни Мърсър не спираше да мисли за това как ще сложи край на тази история. Призрактът на Ейб трябваше да намери ако не покой, то поне правосъдие. Сега, когато бяха почти при целта, в душата му се прокрадваше съмнение — съмнение за него, за способността му да осъществи тази замислена от него операция, за правото му да се превърне в съдия и екзекутор. И също като в други случаи, когато го мъчеха такива мисли, той се постаря да ги прогони. Нито един здравомислещ човек не би подложил на съмнение необходимостта да се защитава от побесняло животно, а тези фанатици бяха доказали, че са точно това.

Замисли се за наемника и за това как животът ги бе събрал отново. За Мърсър това бе в началото на живот, обвързан със служба към страната му по начин, за който не бе смятал, че е възможен. След онази първа среща той бе вземал стотици пъти в ръцете си оръжие, за да защитава беззащитни, и го бе правил, без да се колебае, нито да търси признание. Онзи ден го бе превърнал в по-добър човек, човек, готов да излезе напред, когато други се отдръпват. Истински повратен миг в живота му. Беше видял болката в очите на наемника, но и безскрупулната упоритост, с която бе преследвал камъните. Животът със сигурност не е лек, когато носиш такъв грозен белег на лицето си. Изстрелът на Мърсър бе акт едновременно на създаване и разрушение... на доброто, към което Мърсър се бе приобщил, и на злото, привлякло след това южноафриканеца. Мърсър знаеше, че скоро последното ехо на този изстрел ще отзвучи. Че един от тях ще умре. Просто нямаше друга възможност.

На товарната платформа на самолета блесна червена лампа.

— Време е за шоу! — извика Бук.

Мърсър прогони всички мисли в миналото и застана до страничната преграда заедно с Букър.

Малко по-късно младият техник свали задния люк. През отвора нахлу влажен топъл въздух. Двамата уловиха дръжките на джета, който бяха купили на старо във Фиджи, пристъпиха напред и застанаха над отвора. Петнайсет метра не изглеждаха толкова много, нито пък трийсет възела твърде бързо, докато не погледнеш назад от самолета, от който смяташ да скочиш. Тогава океанът ти се струва на мили под теб и се носи със зашеметяваща скорост.

Веднага щом самолетът се изравни с намиращия се на няколко мили от тях кораб пилотът го свали с още десет метра към повърхността.

Двамата скочиха в пълен синхрон и точно преди да се ударят във водата пуснаха джета, за да не се сблъскат с него при съприкосновението.

Мърсър изплува на повърхността, изплю погълнатата вода и посегна към подскачащата машина. След миг от другата страна се показа и Букър. Провериха дали привързаният за седалката сак си е на мястото. Самолетът летеше без светлини и вече бе далечна бръмчаща точка в небето.

— Готов ли си? — попита Сайкс.

— Да.

Макар че джетът можеше да се носи по вълните с над трийсет възела, те го подкараха със скорост едва пет. Не искаха да вдигат излишен шум, нито пък да бъдат засечени на радара. „Бавно и готови за действие“ бе начинът, по който Бук бе описал начина да доближат „Академик Жуковски“, и точно към този план се придържаха. Беше малко неудобно за двамата да се притискат върху тясната седалка, предназначена за един човек, но се справиха. Машината бе потънала толкова дълбоко, че от време на време вълните ги заливаха, ала маските и шнорхелите им помагаша да не обръщат внимание на това неудобство.

Отне им почти час да преодолеят разстоянието. Букър непрестанно проверяваше движението по компаса. Тъй като бившият съветски кораб също плаваше със загасени светлини, разбраха, че са го застигнали, едва когато бяха почти до него. Нямахше луна и макар звездите да грееха ярко, големият кораб изглеждаше сякаш е погълнат от нощта.

Бяха на по-малко от сто метра преди Мърсър да осъзнае, че тъмната сянка, прикриваща част от звездите над хоризонта, е всъщност тяхната цел. Посочи я на Сайкс и той промени леко посоката.

С трите грамадни радарни чинии, обърнати към небето, корабът приличаше на плаваща планина. Сега, когато бяха по-близо, различаваха отделни светлинки да блещукат от прозорчетата. Бук намали скоростта и през следващите десет минути наблюдаваха „Жуковски“ от разстояние: следяха за движение по палубата, което би издало наличието на часовои. Не видяха нищо освен един тъмен силует в кабината на щурвала, който излиза на два пъти от нея. В един момент се появи втори човек, който се опря на перилата и по блещукането на огънчето се разбра, че си е запалил цигара, която след няколко минути захвърли в морето. Светлинката прекоси тъмния фон като падащ метеор.

Вече нямаше съмнение, че осприто не е предизвикало тревога на „Жуковски“.

— Половин час? — попита Бук.

— Ако не приключим дотогава, значи сме оплескали работата. Така че — да.

Бяха взели от склада на „Америка“ един водонепроницаем таблет, който имаше аларма, осветяваща екрана и пускаща различни маршове. След като настроиха алармата, Мърсър залепи таблета с лепенка за кормилото на джета. Тъй като нямаше начин да привържат джета за корпуса на кораба, се налагаше да го оставят да се носи свободно. Единственият начин да го намерят в нощта, след като приключе мисията, бе да засекат светлината на таблета или да чуят сигнала.

Последните няколко метра до борда преодоляха, като тласкаха джета. Мърсър протегна ръка, за да не се ударят в металната стена, а Букър обу специални „чорапи“ и нахлузи ръкавици със същата лепкава материя. Веднага щом опря длан върху корпуса материята залепна плътно.

— От АОПП никога не са ме разочаровали — прошепна той.

АОПП бе съкращение за Агенция за отбранителни проучвания и проекти, американската военна версия на прословутия филиал Q от филма за Джеймс Бонд. За тях се казваше, между другото, че са създатели на интернет, изграждането на предшественика на джипиес системата, допринесли са за конструирането на безпилотни коли и провеждането на секретна програма за космическия самолет X-37B.

Последното им изобретение бе гековата кожа. Инженерите от АОПП бяха проучили по какъв начин гущерите гекони успяват да се задържат, докато се катерят по стени и пълзят по тавани. Бяха открили сложната зависимост между сухожилия и мускули и съответно правилната комбинация от твърдост за сила и мекота за максимален повърхностен контакт. Резултатът бе прилепваща материя, която можеше да удържи достатъчно тежест и същевременно да се отлепва без особено усилие, а също и да се използва многократно. Целта им в края на краищата бе да създадат ръкавици, способни да възпроизведат някои от популярните подвизи на Спайдърмен — и почти бяха успели.

Щом Мърсър нахлузи своите гекоръкавици, Бук отлепи ръка, пресегна се малко по-нагоре и долепи длан до корпуса. Направи същото и с краката и скоро заприлича на огромна черна муха, залепена за борда. Двата бяха получили инструктаж за това как се използват ръкавиците и „чорапите“ от един специалист на АОПП, пристигнал за полеви изпитания на борда на „Америка“, и знаеха как правилно да ги отлепват и залепват. Първоначалният им план бе да прехвърлят въже

през борда по добрия стар изпитан начин за абордаж, ала гекоръкавиците ги спасяваха от опасността да бъдат разкрити.

Скоро се озоваха на почти пет метра над изоставения джет. Усещането бе малко по-различно от традиционното катерене по скали, но не по-натоварващо за тялото. Беше дори по-лесно, защото не се налагаше да се търсят опорни точки и цепнатини, за които да се заловиш.

Главната палуба на „Жуковски“ се издигаше на шест-седем метра над ватерлинията и двамата се изкатериха до нея само за две минути. Ръцете и краката им залепваха като магнит дори на местата, където върху метала имаше влага.

Докато се катереха, Мърсър забеляза нещо необичайно. По корпуса на кораба бе опъната жица, успоредна на борда и омотана на няколко реда, отстоящи един от друг на около метър. Жицата обикаляше корпуса от нивото на ватерлинията до палубата и още по-нагоре, където се губеше в мрака, заобикаляйки главната чиния-антена. Не знаеше дали е опъната наскоро, или е част от конструкцията на кораба, но предполагаше, че е по-вероятно първото.

Спряха да се катерят малко под перилата и известно време се послушваха напрегнато. Чуваха само плясъка на вълните и бръмченето на машините и уредите на кораба. Покатериха се още малко и огледаха палубата. Както и преди не забелязаха никакво движение.

Прехвърлиха се през перилата, притаиха се в сянката на една спасителна лодка, свалиха екипировката и я скриха зад нея.

— Прекалено е тихо — прошепна Букър.

Мърсър се съгласи. Тези типове притежаваха кристалите от почти цял ден. Би трябвало да се готвят да ги използват, но нямаше признаци за това. Той извади стария колт и го зареди. После прошепна:

— Не разбирам. Нощта е идеална. Защо поне не провеждат подготовка на апаратурата?

Бук сви рамене. Освен звука на някоя отваряща се врата под палубата не долавяха никакво движение.

Внезапно мелодичен тон проряза тишината от високоговорителите на кораба.

— *Votre attention s'il vous plait* — чу се мъжки глас.

Благодарение на дванайсетте години, прекарани в Западна Африка — първите дванайсет години от живота му, — френският бе

единственият чужд език, който Мърсър говореше добре, макар че един истински французин би определил произношението му като ужасно.

Съобщението приключи и той преведе на Букър:

— Започват десетминутно предстартово броене за първия изпитателен тест с истинските камъни. Персоналът, който все още е на палубата, трябва да я напусне незабавно. Всички електронни уреди трябва да бъдат изключени. Всички техници от реактора да заемат местата си.

Съобщението приключи и Мърсър добави:

— Малко избърза с това твоє „прекалено е тихо“. Можехме просто да се промъкнем на борда, да откраднем камъните и да приключим с тая работа.

Бук сви рамене.

— Знаеш, че обичам драматизма. Хубаво е, когато има обратно броене и прочее тъпотии.

28.

Не им бе стигнало времето да открият схемата на „Академик Жуковски“, но бяха изучили плановете на един товарен кораб с подобна конструкция. Знаеха в кое от помещенията най-вероятно се намира центърът за управление и предполагаха, че оттам енергията на атомните реактори ще бъде насочвана и преобразувана под някаква форма на лъчева радиация. Джейсън смяташе, че там ще е и най-вероятното местонахождение на камъните, за да може енергията да се канализира през тях и в края на краищата да се насочва към атмосферата.

Букър поведе Мърсър към вратата, където по-рано един от членовете на екипажа бе излязъл да пуши. Светлината във вътрешността на кораба бе приглушена до червеникавите аварийни лампи и докато стояха и се ослушваха, вентилацията в коридорите също бе спряна. Това, което не знаеха, бе как е организирана охраната на кораба. Фактът, че не виждат въоръжени хора по палубата, не означаваше, че такива няма.

Влязоха и тръгнаха по боядисания в зелено коридор. Нямаха намерение да претърсват целия кораб и затова игнорираха затворените врати, покрай които минаваха, и проверяваха само откритите помещения. Натъкнаха се на техник, който поправяше нещо в една баня. Беше коленичил и отвърташе някаква тръба на стената. Обърна се, когато се появи на прага, но не можа да произнесе нито дума, тъй като Букър го повали с удар с приклад в тила. Ударът бе добре премерен и мъжът просто се свлече на пода и затвори очи.

Сайкс завърза китките му зад гърба и двамата продължиха.

Малко по-късно говорителите отново оживяха с мелодичния сигнал и гласът обяви:

— Huit minutes.

Мърсър показа осем пръста на Букър. Определено не разполагаха с много време.

Зад тях се отвори врата. Мърсър се обърна и видя, че от каютата излиза мъж, следван от още двама. Беше твърде далече и тъмно, за да ги разгледа добре. Докато преценяваше представляват ли опасност, единият от мъжете го забеляза. Вероятно имаше някакви разпоредби за присъствието или отсъствието на персонал на определени места, защото им извика да спрат и след секунда тримата посегнаха към оръжията си.

Мърсър пусна два бързи изстрела и мъжете се прибраха в каютата.

— Давай! — извика той на Букър — Аз ще ги задържа. Ти спри експеримента.

Сайкс хукна по коридора, а Мърсър се долепи до стената зад плетеница от вертикални тръби, протегнал пистолета и готов за стрелба.

Внезапно коридорът се изпълни с дъжд от олово и огнени отблясъци — някой изпразваше цял пълнител към него. Пукотевицата бе оглушителна, но нито един от куршумите не прелетя близо до Мърсър. Той пусна нови два куршума, за да съобщи на пазачите, че не са го уцелили, ала позицията му не бе особено сигурна и се наложи да отстъпи. Стигна до друг коридор, който водеше към стълбище. Спусна се по него и се озова в друг коридор, на следващата палуба.

В този момент зазвуча аларма.

Мърсър се надяваше, че бъркотията ще ги принуди да отложат експеримента, докато преценят и неутрализират заплахата, ала нямаше как да знае дали наистина ще стане така. Коридорът, в който се намираше, наподобяваше стоманена тръба с метална решетка за под, а отдолу се виждаха някакви машини. Беше много задушно. Някъде напред се чуваше свистенето на изпускана пара. Всичко това му приличаше на завод от средата на миналия век.

Спря за момент да смени пълнителя, макар че първият бе изстрелян само до половината. След това мина през завесата от пара. Една сянка изникна внезапно пред него и Мърсър натисна рефлексивно спусъка. Когато се наведе и после се изправи, установи, че е прострелял пластмасова табелка, която се поклащаше на една от тръбите.

Но тази грешка бе привлякла вниманието на един от преследвачите му, който бе тръгнал да провери този коридор. Във

въздуха отново просвистя олово и Мърсър се просна зад един изключен генератор. После притича назад по мократа решетка, скочи върху решетъчна платформа на междинната палуба и изтича по нея обратно до мястото, където трябваше да е нападателят. Вдигна пистолета така, че дулото да е в отвора на решетката, и стреля два пъти. Единият куршум попадна в бедрото на мъжа и от раната бликна тъмна кръв. Вторият го удари в слабините и го накара да се свлече в болезнени конвулсии на пода.

Мърсър отскочи встрани, за да не го оплиска рукналата от раните кръв.

— Sept minutes.

Мърсър изруга. Никой не възнамеряваше да спира експеримента.

Изкатери се в коридора и видя напред неясен силует, който се скри зад ъгъла. Стоманеният коридор завиваше, заобикаляйки някаква огромна конструкция под палубата, вероятно подпорите на някоя от антените.

Мърсър се прицели покрай извивката на стената и пусна четири бързи изстрела.

Изтича напред. Единият охранител бе паднал на пода, друг бягаше, макар че държеше пистолет. Мърсър не беше в опрощаващо настроение и го простреля.

Мърсър си пое дъх и хукна отново. Сега, когато най-сетне се бе ориентирал, знаеше как да стигне до контролната зала. Мина покрай няколко отворени помещения, където мъже с бели престилки се бяха навели над сложни уреди и вдигаха изплашено глави, когато чуваха стъпките му. Мърсър им извика на френски, че трябва да си останат по местата — преструваше се на някой от пазачите. Никой не каза нищо.

— Cinq minutes.

Той сви зад ъгъла и едва не бе повален с един откос от Букър.

— По дяволите! Не ме стряскай — изсумтя Сайкс.

— Бук, аз съм този, дето трябва да си сменя гащите. Какво става? Имаме пет минути.

— Контролният център е зад тази врата — посочи Букър. — Затвориха я тъкмо преди да дойда. Успях да пусна няколко куршума вътре. Трябва да намерим друг път.

— Няма време.

Мърсър се огледа. Бяха в задънена улица. Той провери стените, пода, тавана...

Отдели няколко секунди, за да събере в един патроните от двата полупразни пълнителя, и се обърна към Букър:

— Помогни ми.

И посочи вентилаторната решетка на тавана.

Сайкс метна оръжието на рамо и направи столче с ръце. Мърсър стъпи и Сайкс го изстреля мощно нагоре.

— По-полека де! — извика Мърсър, понеже насмалко щеше да се удари в капака.

— Извинявай.

Мърсър дръпна решетъчния капак, извади пистолета и се пъкна във вентилационната шахта. Беше мръсна, покрита с прах и вероятно чудесна хранителна среда за всякакви болестотворни организми, но минаваше над стената, която ги отделяше от контролния център, и това бе най-важното.

Тънката ламарина поддаваше и пропукваше при всяко движение и Мърсър можеше само да се надява, че звукът ще бъде заглушен от воя на сирените. На няколко метра по-напред през пода на шахтата се процеждаше светлина, което означаваше, че там има вентилационен отвор. Той се плъзна до него и погледна, ала жалюзите бяха завъртени под такъв ъгъл, че виждаше само участъка точно отдолу.

— Trois minutes.

Налагаше се да го направи слепешката и нямаше никакво време за губене. Той блъсна решетката с ръба на дланта си и когато тя се откачи, се шмугна с главата надолу, като се разкрачи, та бедрата му да се запречат в отвора и да му попречат да падне.

Увиснал с главата надолу и свил колене, за да се задържи, вероятно приличаше на огромен окачен на тавана прилеп. Висящата поза означаваше, че главата му ще започне бързо да се пълни с кръв и след броени секунди зрението му ще се замъгли.

Контролният център на бившия съветски кораб беше просторен, с множество компютърни пултове, конструирани по времето, когато изчислителните машини са били с размерите на корабни контейнери. Стените му бяха високи. Мърсър висеше поне на четири метра над пода. На една от стените имаше огромен екран, върху който бе изрисувана карта на Земята. Там вероятно бе трябвало да се изписват

траекториите на съветските ракети. Друга стена представляваше висока стъклена преграда. В помещението имаше петима-шестима специалисти с бели престилки. Щом решетката тупна със звънтене на пода, те извърнаха изплашено глави към звука.

Първият обаче, който забеляза Мърсър, беше човекът, от когото се боеше най-много.

Южноафриканецът вече се беше раздвижил с бързината на мамба и протягаше оръжието си напред.

Но Мърсър го изпревари.

Първият куршум пропусна с милиметър и Мърсър стреля отново. Този път уцели и едрокалибреният куршум отхвърли южноафриканеца назад.

Мърсър повдигна тялото си нагоре, улови се за ръбовете на отвора и спусна крака. Скочи на пода и се претърколи.

Учените и техниците бяха отстъпили изплашено към дъното. Само допреди секунди се бяха чувствали в безопасност под охраната на въоръжения мъж, а ето че сега всичко се бе променило. Мърсър завъртя пистолета, за да ги покрие, и те продължиха да отстъпват, докато не се притиснаха към пултовете.

Мърсър изрита настрани пистолета на лежащия неподвижно наемник. Беше го уцелил точно под гръдната клетка. Ако се съдеше по ъгъла, под който бе проникнал куршумът, вероятно му бе разкъсал червата. Смъртоносен изстрел, ала мъжът все още бе жив. Агонията от подобен изстрел можеше да продължи доста дълго. Южноафриканецът притискаше раната с окървавена ръка, ала между пръстите му не спираше да блика кръв. Той погледна Мърсър и на обезобразеното му лице се изписа зла усмивка.

— Не можа даже да ме застреляш както трябва, а? И сега ще ме гледаш как умирам.

— Не смятам въобще да гледам — отвърна Мърсър и си помисли за Ейб.

Изтича до затворената врата и пусна Букър. Едрият мъж нахълта, вдигнал автомата. Огледа сцената за миг и тръгна към учените.

— Кой от вас се разпорежда тук? — извика Мърсър.

Никой не отговори и Мърсър насочи пистолета си към големия екран. Резкият изстрел беше достатъчен, за да им развърже езиците.

Мъж на средна възраст вдигна ръка.

— Не си в шибана класна стая — викна Мърсър. — Свали си ръката и ми кажи как да спрем експеримента преди да е станало прекалено късно.

— Професор Жан-Робер Фортескю е ръководител на експеримента — отвърна мъжът с разтреперан глас и посочи широката стъклена преграда в дъното на помещението. — Той е там вътре. Там са и кристалите, свързани с антенния предавател. Това е само помещение за наблюдение.

Мърсър едва сега забеляза, че в дъното има тежка врата, като вход за трезор, разделяща двете помещения. Изтича до дебелия стъклена преграда. Отвъд нея имаше ярко осветено помещение, голямо почти колкото контролната зала, със стърчащи към тавана гигантски машини, сякаш измъкнати от трескавото въображение на някой побъркан учен. Бяха лъскави, очевидно високотехнологични и с напълно неразгадаема функция. Представи си, че някъде там, сред джунглата от оплетени кабели, дебели колкото кофи за боклук, и струпаните метални кутии, обгърнати от заскрежен охладител, за да ги предпазва от свръхнагриване, се намират дващесте килограма камъни, заради които Амелия Еърхарт бе изгубила живота си.

Нямаше никаква представа как може да спре експеримента, ако бъде стартиран. От Джейсън знаеше само, че ако високоенергийният заряд от корабните реактори мине през кристалите и се насочи към космоса, магнитното поле на планетата може да реагира за броени секунди.

В помещението имаше двама души. Мърсър предположи, че високият гологлав мъж със самодоволно изражение е Фортескю.

— Можете ли да се свързвате с тях отгук? — попита Мърсър.

— Да. — Ученият посочи слушалките на един от пултовете.

Мърсър бързо си сложи слушалките и включи миниатюрния микрофон.

— Фортескю, трябва да ме чуете.

От другата страна на преградата професорът също си сложи слушалки.

— Знам кой сте. Ролан ме предупреди доста отдавна, че някой се опитва да осуети плановете ни, но бедният Никлас смяташе, че сте останали на онзи пустинен остров.

Мърсър позна гласа от корабната уредба.

— Моля ви, спрете незабавно това.

— Защо?

Мърсър знаеше, че сега не е време за дискусии.

— Чуйте ме. Изчисленията ви са напълно погрешни. Включите ли реактора, има голяма възможност да повредите сериозно земното магнитно поле.

— Не мисля така.

Мърсър стисна зъби и за миг си спомни за Ейб Джейкъбс и началото на този кошмар в онази мина в Минесота.

— Добре, задник такъв, а какво ще кажеш, ако започна да избивам един по един хората ти тук, ако не спреш веднага?

Настъпи моментна тишина. После французинът сви рамене и отвърна:

— Не зная какво си мислите, че правим тук, мосю, но въздействието на енергийния лъч ще е незначително. Ефектът ще е слаб, макар че ще се натрупва през следващите месеци. Полето няма да пострада — по-малко облаци ще се образуват над този район и Земята ще се стопли с един-два градуса.

Мърсър не разбираше за какво говори ученият. Джейсън бе убеден, че експериментът цели по някакъв начин да промени магнитното поле и чрез това да се понижи земната температура, която се бе покачила след увеличаването на въглеродните емисии в атмосферата.

— Искате да кажете, че се опитвате да *покачите* температурата?

— Oui.

Мърсър и Букър се спогледаха озадачено.

— Нула — обяви от високоговорителите Фортескю.

Отнякъде се появи и започна да набира сили ниско бръмчене, съвсем слабо, нищо повече от фонов шум. Мърсър бе очаквал, че от реакторите ще бликнат огромни потоци енергия, за да бъдат канализирани през този странен апарат и през кристалите и да се стрелнат като ослепителен лъч към небето от чиниите на палубата. Ала дори не се забелязваше повишено изпарение на охлаждащата система.

Ако се съдеше по мониторите на контролните пултове, не се случваше нищо.

— Виждате ли, мосю — продължи ученият по микрофона. — Моята машина и изчисленията ми са безпогрешни. След като

демонстрирам, че мога да затопля повърхността на планетата, ще съм в състояние да я охладя отново.

— Мърсър... — Бук посочи един монитор встрани. — Виж там.

Камерата показваше главната сателитна чиния, която изглеждаше точно както преди малко. Но не това бе привлякло вниманието на Букър. Нощното небе, което доскоро бе изпълнено със звезди, сега се закриваше от облаци, в които пулсираха светкавици. Докато гледаха към тях, те осъзнаха, че облаците се местят — въртяха се бавно и набираха ускорение като огромен циклон, в чийто епицентър бе разположен „Жуковски“.

— Това никак не е на добре — промърмори Сайкс.

— Погледнете мониторите! — извика Мърсър на учения. — Предизвикват атмосферни смущения, които набират сила. Фортескю, спрете машината. Изключете я веднага!

Мърсър махна на човека, с когото бе разговарял преди малко.

— Можете ли да спрете реактора?

— Не и оттук. И реакторното е по-добре изолирано от тези две помещения. Не можете да влезете, освен ако не ви пусне доктор Фортескю.

— Бук?

Сайкс насочи автомата към стъклото и се приближи. Натисна спусъка и изстреля един дълъг откос, като се стараяше да насочва куршумите в една точка, или поне в тесен кръг. Смени машинално пълнителя веднага щом той се изпразни и продължи да стреля, докато и вторият пълнител свърши. Куршумите обаче оставиха едва забележими дири по бронираното стъкло. Бяха им необходими експлозивни заряди, за да си пробият път в съседното помещение: нещо, с което не разполагаха — нито пък имаха време да импровизират.

Фортескю се бе привел зад един по-висок пулт с монитори, но се изправи веднага щом осъзна, че стъклото няма да поддаде. Нямахше достатъчно смелост да се доближи до мястото, където куршумите бяха очертали неравен кръг, ала на устните му трепкаше подигравателна усмивка.

Мърсър отново погледна монитора. Бурята продължаваше да набира сила и над кораба, на височина няколкостотин метра, се бе оформила корона със зловеща пурпурна окраска. Светлината бе

призрачна. След секунди от облаците се показаха ослепително ярки повлекла от лъчиста енергия, разпростиращи се по посока на северно-южните вектори, сякаш следваха невидимите линии на магнитните полета.

— Погледнете това, за бога! — извика той на французина.

Фортескю вече изглеждаше по-малко уверен, но отвърна нацупено:

— Нищо повече от леки смущения. Бурята скоро ще отmine.

Мърсър не знаеше с колко време разполагат. Джейсън не беше сигурен за възможните последствия, но беше наясно, че става въпрос за минути, не за часове. Бурята продължаваше да набира мощ, докато в епицентъра ѝ гигантските антени на палубата изстрелваха в небето невидими потоци енергия.

Мърсър не беше от хората, които лесно се поддават на паниката. Той беше логичен, методичен и по принцип се стараеше да открие решение за всеки проблем, но в този момент бе наистина объркан. Не сваляше ужасен поглед от небето, където облаците се бяха превърнали в гигантски купол от поляризирани йони.

Огледа останалите пултове. Виждаше стари аналогови превключватели и циферблати с неразгадаеми обозначения на кирилица. По-новите монитори бяха поставени над пултовете, вместо да бъдат вградени в тях, и надписите им бяха на френски. Той реши да игнорира старата техника. Нямаше никакъв смисъл да си губи времето с нея. Помисли си дали да не потърси някакво прикритие, но нито едно място не изглеждаше достатъчно сигурно — не и ако настъпи смяна на полюсите.

И тогава му хрумна една мисъл.

Защита.

Камъните трябваше да бъдат екранирани, за да не привличат светкавиците, а след като над тях надвисваше такава чудовищна буря, корабът скоро щеше да привлича светкавица след светкавица. Машините отвъд стъклената бариера всъщност бяха крехки — имаха деликатни електронни компоненти и не разполагаха с индустриални щитове. Помещението вероятно също не разполагаше със системи за неутрализиране на този ефект... И изведнъж Мърсър осъзна какво е предназначението на жиците, с които бе омотан корпусът и антените. Бяха обгърнали целия кораб в противоманитно поле с цел да го

предпазят от натрупването на мощен статичен заряд. За разлика от медната кутия на Ейб Джейкъбс или шепата месингови патрони, които Мърсър бе използвал с подобна цел, това беше активна система, наподобяваща гигантска фарадеева клетка и защитаваща целия огромен кораб.

Мърсър огледа отново пултовете и откри точно това, което търсеше. Един от тях бе предназначен да следи корабното електромагнитно поле. Мърсър размърда мишката, за да пробуди спящия екран, и когато той светна, прегледа данните и бързо намери бутона за изключване на защитната екранировка.

— Какво правите? — попита Фортескю иззад стъклото.

Мърсър го игнорира и си свали слушалките. После се обърна към Букър.

— Как сме с времето?

Бук си погледна часовника.

— Има още няколко минути, докато се включи алармата на джета, ако за това питаш.

— Дискретността е добродетел — каза укорително Мърсър. После се обърна към техниците и учените и извика: — Всички да напуснат кораба колкото се може по-бързо. Екипажът също. Всички да се евакуират незабавно! Животът ви е в опасност!

Бурята се усилваше и сега бе истинска вихрушка, затулила цялото небе.

Мърсър кликна два пъти върху иконата, за да изключи полето, и щом върху екрана се изписа „изключено“, вдигна пистолета и пусна три куршума през таблото във вградения под него компютър.

Фортескю блъскаше гневно с юмрук по стъклото, осъзнал какво е направил Мърсър. Сега вече корабът бе напълно уязвим за ударите на светкавиците, а навън скоро щеше да се разрази най-силната буря, виждана на планетата.

— Да тръгваме! — извика Мърсър на Сайкс и се втурна към изхода.

— Не! — изкрещя Фортескю, изтича при вратата и завъртя дръжката, за да се върне в контролната зала, вероятно с надеждата да включи отново полето, ала това бяха безполезни усилия. Компютърът бе повреден и едва ли имаше възможност да се направи нещо поне на първо време.

Мърсър се обърна да последва Бук, за да прекосят контролната зала. Една ръка го сграбчи за глезена. Беше забравил напълно за Никлас, южноафриканеца.

— Исках само да разбереш нещо... — заговори той, като се бореше с бликащата от устата му кръв. — Там, в Африка, ни бяха пратили да търсим едни отвлечени мисионери. Това беше спасителна операция. Когато видяха белите ви лица, мъжете ми решиха, че сте жертви, и започнаха да стрелят по черните, които ви държаха. Беше грешка... наречи го жертви на приятелски огън.

— Наречи го каквото искаш — отвърна безжалостно Мърсър, все още преизпълнен с гняв. — В онзи ден загина един добър човек, казваше се Пол... и за смъртта му имаш вина точно толкова, колкото за смъртта на Ейбрахам Джейкъбс, когото уби в мината в Лейстър преди две седмици. Ти направи своя избор, а аз — моя. Не мисли, че белегът те е превърнал в убиец. Случило се е много преди да те прострелям. Ще ти кажа само едно — мисля, че ще спя по-добре тази нощ, след като ще знам, че си мъртъв и че Ейб и Пол и един бог знае още колко нещастници са отмъстени.

Мърсър понечи да се затича, но спря и се обърна към наемника.

— Мога да те застрелям по милост, макар да не го заслужаваш — ако се опиташ да си опростиш греховете.

— И как ще стане това? — попита мъжът.

— Каж ми името на човека, който плати за тази операция.

Наемникът се ухили измъчено и внезапно започна да кашля кръв. Изхърка няколко думи, сгърчи се от мъчителни конвулсии и замря неподвижно.

Мърсър го изгледа, после се обърна и хукна към изхода, където Бук вече го очакваше.

В този момент първата мълния удари кораба. Електрическият заряд надви потоците енергия, пулсиращи във вените на апарата на Фортескю, и от сблъсъка започнаха да горят и гърмят релета. Привличани към сърцето на апарата, където бяха поставени мълноватите кристали, електрическите импулси от небето си пробиваха път през мрежата на машината и изгаряха всичко по пътя си. Когато всичко се уталожи, професор Фортескю бе само силует от въглероден прах от другата страна на стъклото.

Рамо до рамо Мърсър и Сайкс затичаха по коридорите и се изкатериха по металните стълби. Шепата хора, които Мърсър бе предупредил, се бяха пръснали по палубата. Изглежда, никой от екипажа не ги бе послушал. Нито един моряк не би посмял да напусне кораба в подобна буря и учените не можеха да ги убедят, че истинската опасност тепърва предстои.

Мърсър и Бук хукнаха по палубата. Никой не се опитваше да спусне спасителните лодки, нито си слагаха жилетки. И ако Мърсър не ги беше предупредил за това, което се задава, вероятно щяха да предпочетат да останат долу, вместо да се изложат на ветрове, които доближаваха ураганна сила. Светкавици раздираха небето. Това, което придаваше на картината още по-неземен характер, бяха облаците — бяха толкова високо, че ветровете почти не докосваха океанската повърхност.

В района около кораба все още бе тиха, спокойна нощ... а горе небето изглеждаше като цепнатина, отвъд която се виждаха портите на ада.

Без да губят нито секунда, за да огледат тази сцена, Мърсър и Бук тичаха по палубата. Трябваше да заобиколят задните надстройки и да се шмугнат в тясното пространство между подпорите на антената. Въздухът тук бе толкова зареден със статично електричество, че косата на Мърсър настръхна.

Най-сетне стигнаха десния борд. В първия момент не можаха да открият джетата, но точно сега това нямаше значение. Прескочиха едновременно перилата и се гмурнаха в черните води. Изскочиха на повърхността и заплуваха надалече от обречения кораб. Високо над тях водовъртежът набираше мощ. Светкавиците се усилваха, тътнежите им караха въздуха над океана да трепти.

Сега най-важното бе да се отдалечат колкото се може повече. Букър, като по-як, скоро набра преднина.

На петдесетина метра пред тях внезапно блесна светлина, която започна да блещука с разноцветни оттенъци, и заедно с това над водите се понесоха познатите встъпителни акорди на „Звездното знаме завинаги“. Алармата най-сетне се беше задействала.

Бук стигна пръв джетата и го запали преди Мърсър да се приближи. Наместиха се както и по-рано и този път Бук завъртя газта докрай. Мърсър непрестанно се озърташе назад. Облаците на

магнитната буря вече получаваха постоянен приток на електричество и се бяха обагрили в зловещо зелено сияние, а лъкатушещите светкавици ги пробождаха, бликайки от неравната окръжност над тях. Няколко по-малки светкавици стигнаха до кораба и засяха толкова ослепително бяло, че беше мъчително да ги гледаш. Мърсър не се съмняваше, че бурята събира много по-голям електрически потенциал, отколкото при първия удар.

За негова изненада тороидът внезапно се смали, сякаш си поемаше дълбоко дъх, секунда преди да изстреля канонада от невероятно силни светкавици. Като че ли всички светкавици на света се бяха събрали, за да се стоварят върху „Николай Жуковски“.

Мощният разряд удари кораба като стоварващ се отгоре юмрук. За един заслепяващ миг Мърсър почти можеше да види потока от енергия, който разцепи главната антена, а после тя изригна в огнено бяла топка от плазма и се изтръгна от подпорите. Заедно с нея целият кораб се разхвърча като избухнала граната.

Мърсър стисна очи, за да не ослепее.

Секунди по-късно ги застигна вълна от нагорещен озон, който изпълни дробовете им и ги накара да се закашлят мъчително.

А после наподобяващият атомна гъба купол избледня и когато Мърсър отново погледна назад, нямаше никакви следи, че там се е случило нещо необичайно. Облаците се бяха разпръснали и нощното небе отново сияеше със звездна светлина.

— Божичко! — възкликна Бук.

— Ако трябва да перифразирам една стара телевизионна реклама, която се оказа далеч по-пророческа, отколкото са смятали навремето — не си прави майтап с Майката Природа.

29.

Мърсър и Букър трябваше да прекарат още три часа върху тясната седалка на джета преди да бъдат спасени от един вертолет „Сий Кинг“, пратен от борда на „Америка“. Експлозията бе засечена от множество сеизмични станции на планетата и в началото бе определена дори като ядрен взрив. В отговор на това американският флот бе пратил най-близкия си боен кораб да разследва случая. Капитан Татъл и неговият екипаж бяха огледали района в търсене на причини за странния катаклизъм. Ала не откриха никакви следи от радиоактивно замърсяване, въпреки атомните реактори на борда на руския кораб. Сякаш в тази част на океана бе паднал гигантски метеор.

Въпреки това щяха да минат няколко месеца преди който и да било от изследователските кораби да дръзне да доближи епицентъра на взрива. Щяха да използват роботи, за да претърсят океанското дъно. От специален интерес бяха изолиращите камери на реакторното ядро на „Жуковски“, които в края на краищата бяха открити цели и невредими и бяха извадени от дълбочина почти пет километра.

През онази нощ Мърсър и Бук бяха откарани на борда на „Америка“, а по-късно отлетяха за Тарауа, където се качиха на пътнически самолет. Сайкс се отправя на запад, у дома в Северна Каролина. Мърсър имаше една спирка преди да си позволи лукса да се прибере вкъщи. Той отлетя за Хонконг, за да се прекачи на полета до окончателната си цел — международно летище „Шарл дьо Гол“, северно от Париж.

В света на потайните сделки, каквото представляваше политиката във Вашингтон, истинската история за случилото се в Тихия океан започна да се разпространява още докато магнитната буря се разсейваше. Айра Ласко бе похвален от мнозина за това, че е помогнал да се предотврати една от най-големите катастрофи, заплашвали човечеството, откакто предците му са слезли от дърветата. Никой все още не знаеше кого да посочи с обвинителен пръст, но следователите вече се бяха ориентирали към „Академик Николай

Жуковски“ и неговите притежатели и към последния работодател на един наемник от Южна Африка на име Никлас, фамилия — неизвестна.

Мърсър остави на Айра да получи лъвския пай от оваците и се постара да не бъде въвличан в разследването, подхванато от ФБР. Единственото, което го интересуваше, бе името, което наемникът бе изплюл заедно с последните капки потъмняла кръв, преди да издъхне на пода на контролната зала.

От борда на „Америка“ Мърсър бе позвънил на Айра и му бе казал името. След няколко часа Ласко го потърси и двамата сглобиха цялостната картина.

— Ролан Д’Авежан и „Юродайн“... познавам го — каза Айра. — Но този тип е страшно богат... защо му е да се забърква с нещо подобно?

— Неговият главен учен на борда на „Жуковски“ обрисова основните насоки на експеримента им и нещата постепенно си заеха местата — отвърна Мърсър. — До съвсем скоро в Европа доминираха всякакви проекти за зелена енергия. Вятърни централи и слънчеви панели растяха по бреговете на Испания и източните граници на Германия и правителствата финансираха всичките тези строежи с пари на данъкоплатците — милиарди долари на месец.

— Всичко това е заради глобалното затопляне и спасяването на планетата.

— За някои — да. Но за бизнеса това си е дойна крава. Хората са толкова вманиачени на тази тема, че са готови да се разделят с огромни суми. Компании като „Юродайн“ съществуваха на гребена на вълната, като строяха вятърни електроцентрали и слънчеви електростанции с пари от субсидиите. Ала след няколко години, когато настъпи финансовата криза, изведнъж дори богатите държави вече не можеха да си позволят лукса от зелена енергия и обществената канелка бе затворена. Това съвпадна с времето, когато започна да става ясно, че глобалното покачване на температурата не е толкова бързо, колкото се предполагаше. Изведнъж истерията с промяната на климата остана на заден план за всички, освен за тези, които бяха финансово заинтересувани: екоорганизациите, нуждаещи се от финансиране, медиите, които винаги са си падали по жълтите истории, и шепа компании, вложили доста пари и усилия в зелени технологии. Някои от

последните просто пуснаха кепенците, като „Солиндра“ и „А 123 Солар“, но Д’Авежан не е искал същата участ да постигне „Юродайн“. И е измислил план, за да спаси компанията.

— Като предизвика глобално затопляне?

— Да. Д’Авежан е смятал да използва кристалите, за да отрази малка част от космическата радиация, която попада на повърхността на планетата, което на свой ред ще разрежи облачния слой в атмосферата. А изгуби ли планетата част от сенника си, температурата ще започне да се покачва.

— Разбрах — каза Айра — Той се е опитал да върне глобалното затопляне, за да предизвика паника сред хората и да накара правителствата отново да го засипят с милиарди.

— Него и „Юродайн“ — потвърди Мърсър.

— Предполагам, че не прехвърляш всичко на моите плещи само от добрина.

— Ни най-малко — увери го Мърсър. — Можеш да разкажеш на шефовете как е станало... защото аз нямам подобно намерение. Но искам едно нещо от теб. Една последна задача преди да се прибера у дома.

В девет сутринта в деня, когато пристигна в Париж, Мърсър прие посетител в хотелската си стая. Мъжът носеше пакет и адрес на един водопроводчик недалече от сградата, където се помещаваше централният офис на „Юродайн“. Мъжът и Мърсър излязоха и след петнайсет минути влязоха в скромната работилница на местния водопроводчик. Френският майстор, мустакат мъж, който пушеше сякаш министерството на здравеопазването никога не е предупреждавало за опасността от това, прие с достолепен жест своя хонорар от петстотин евро и предаде в замяна униформата си и кутията с инструменти.

Точно в десет Мърсър и агентът от ЦРУ, с когото се бе срещнал, влязоха в кабинета на секретарката на Д’Авежан. Агентът ѝ обясни, че е получил спешно повикване от управителя на сградата и че от пода на техния етаж се стича вода. Тя отвърна, че мосю Д’Авежан не бива да бъде обезпокояван, след което на свой ред агентът заяви, че ще повика управителя и ще го накара да ѝ прочете правилника за работа на

ремонтната бригада, според който има право на достъп по всяко време и до всяка точка на сградата в случай на авария. Денем и нощем, а мосю Д'Авежан може да си го начука.

Младата жена се сепна, позвъни на Д'Авежан и обясни проблема.

— Добре — чу се приглушен глас от интеркома.

Красивата секретарка отвори вратата към вътрешността на офиса и се отдръпна, за да могат водопроводчиците да внесат кутиите с инструменти.

Ролан Д'Авежан дори не вдигна глава от бюрото. Мърсър не смееше да го погледне, за да не усети той омразата му. Последва агента на ЦРУ в банята и затвори вратата. Агентът повдигна въпросително вежди, сякаш го подканяше да направи това, за което са дошли. Мърсър отвори тежката кутия за инструменти, сложи си хирургични ръкавици, които бе приготвил предварително, а върху тях нахлузи гумени. Едва тогава извади пакета, чието съдържание бе подготвил за него един пенсиониран химик, който от време на време изпълняваше специални поръчки на ЦРУ, както и на френските тайни служби. Мърсър свали сапуна от подставката до душа и го смени с подобен, който извади от пакета. Цветовете бяха доста сходни, но този на Мърсър бе малко по-голям и той го поостърга с джобното си ножче.

Прибра дебелите ръкавици в кутията и смъкна и хирургическите.

— C'est tout? Fini?

— Oui.

— D'accord.

Излязоха от банята и агентът подхвърли с безразличие:

— Извинете, мосю, но изглежда, течът не е от вашата баня. Прощавайте за неудобството.

Д'Авежан дори не вдигна глава. Те излязоха, усмихнаха се на красивата секретарка и напуснаха сградата.

Новината стигна до медиите чак след девет часа, докато Мърсър се изтягаше на седалката на просторния Боинг 777 някъде над Атлантика. Ролан Д'Авежан, богатият президент на една от най-уважаваните посветени на опазване на околната среда компании в Европа, бе скочил гол от прозореца на своя офис и бе загинал. Върху

тялото му имало следи от тежки химични изгаряния. Според слуховете трупът на Д'Авежан продължавал да се разпада дори на аутопсионната маса. Започналото разследване щеше да установи, че пострадалият е използвал силно абразивни дезинфекционни средства, може би с мазохистична цел, и че това очевидно е излязло от контрол. Изглежда, последният му опит да прогони греховете, които е смятал, че тези специални сапуни са в състояние да пречистят, се е оказал фатален. Полицаяте бяха открили сапуна в банята и проведените анализи показали, че активните му съставки стават още по-разяждащи при контакт с вода. Експеримент, проведен върху свинска кожа, демонстрирал, че когато Д'Авежан се опитал да отмие сапуна, кожата му е започнала да дими и после да се разпада. Общоприетото мнение бе, че единственият начин да се отърве от страшните мъки за Д'Авежан е бил да скочи от прозореца. Смърт като избавление. Случаят е приключен.

Мърсър се прибра у дома рано вечерта и завари Хари и специален агент Кели до бара. Кели бе вдигнала крака на масата, патериците ѝ бяха подпрени на стената. Драг се бе изтегнал до нея и опашката му тропаше като метроном, докато тя го чешеше зад ушите.

— Здравейте — каза Мърсър, след като огледа сцената.

— Здравей и на теб — отвърна Кели с топла усмивка. — Мърсър, не ми се сърди, че ще го кажа, но изглеждаш като парцал. Къде изчезна? Да не си гонил терористи по широкия свят?

— Ще изведа Драг на разходка — заяви Хари и когато мина покрай Мърсър, го тупна любящо по рамото.

— Тази седмица прекарах доста време с Хари — каза Кели. — Той е приятен събеседник. Имаш страхотен приятел.

— Е, във всеки случай не е срамежлив... нито пък винаги трезвен — отвърна Мърсър. — Как е кракът? Хари погрижи ли се добре за теб?

Кели се засмя.

— Развличаше ме с истории за твоите подвизи, Мърсър. Бях запалена слушателка.

— Никога не вярвай на всичко, което ти говорят. А в случая с Хари никога не вярвай на всичко, което ти казва.

— Добре, ето какво ще се уговорим. — Кели се надигна и се подпря на облегалката. — Сигурно умираш за сън, така че ще си тръгна и ще те оставя да поспиш. Но смятам да се върна веднага щом си починеш.

— В никакъв случай — възрази Мърсър. — Ще трябва да се извиня за предишните си грешки и да изведа дамата на истинска среща. Дай ми петнайсет минути и ще направя за теб всичко, което поискаш. — Мърсър тръгна към банята, но на вратата спря и се обърна. — Спомена френска и тайландска кухня. Известно време смятам да се въздържам от всичко френско, така че нека е тайландска.

След вечеря специален агент Кели Хепбърн се прибра с Мърсър. Въпреки предишното ѝ предупреждение нямаше нужда от ножица за гипс, а само внимателно подложена възглавница и изгарящото желание да потърсиш утеха в прегръдките на другия.

Издание:

Автор: Джак дю Брул

Заглавие: 700 метра под земята

Преводач: Юлиан Стойнов

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 25.07.2016

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-655-693-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3569>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.